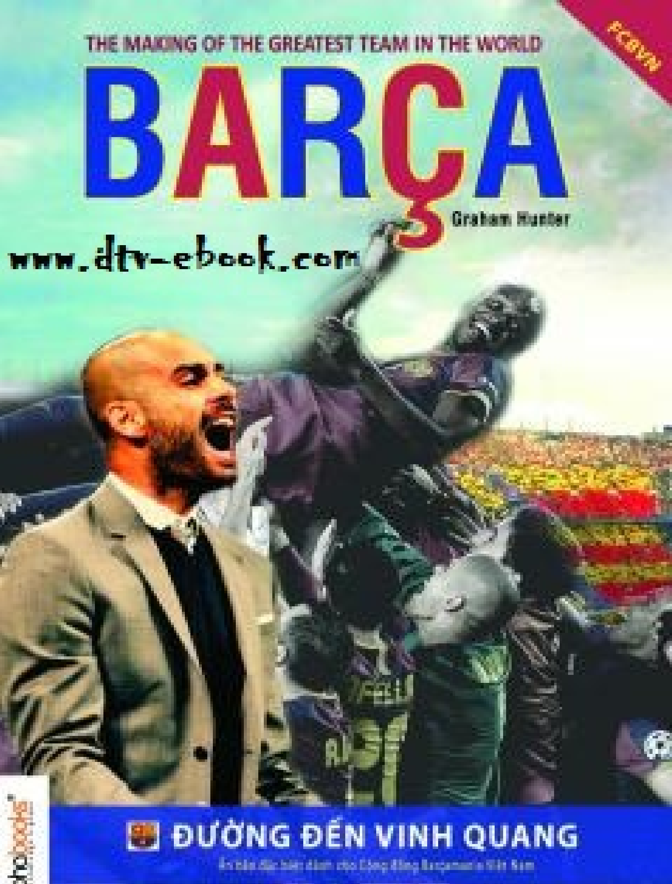

THE MAKING OF THE GREATEST TEAM IN THE WORLD
BARÇA
Graham Hunter
www.dtv-ebook.com
ĐƯỜNG ĐẾN VINH QUANG

Contents

Giới thiệu

Thời hoàng kim hôm nay của Barcelona, với thứ bóng đá và phong cách của riêng mình, đã mang đến cho chúng ta một hình mẫu, mà nếu không phải là độc nhất, thì cũng chắc chắn rằng sẽ không thể tìm thấy ở đâu một đối thủ nào khác có thể sánh ngang với họ.

Barcelona - câu lạc bộ bóng đá xuất sắc nhất thế giới hiện nay, với những cầu thủ vĩ đại nhất trong thế hệ của họ và có thể sẽ là vĩ đại nhất mọi thời đại. Cuốn sách bạn đang cầm trên tay là những câu chuyện chưa kể về hành trình mà đội bóng

xuất sắc nhất và được yêu thích nhất thế giới định nghĩa lại lối chơi môn thể thao vua, tạo nên một phong cách bóng đá làm nức lòng khán giả và lôi cuốn hàng triệu tín đồ túc cầu giáo.

Cuốn sách mở đầu bằng trận Chung kết C1 năm 2011 tại Wembley, trận cầu là tiền đề cho cuộc tranh cãi về việc liệu Barca có phải là đội bóng vĩ đại nhất thế giới ở thời điểm hiện tại và rồi lại tiếp tục đi tìm câu trả lời cho câu hỏi: Họ có phải là đội bóng vĩ đại nhất mọi thời đại không? Trong hành trình kiếm tìm đó, chúng ta cũng sẽ được khám phá những bí mật trong phòng thay

đồ, tìm hiểu những điều ẩn chứa trong chiến lược phát triển đội bóng của huấn luyện viên Pep Guardiola cũng như câu chuyện vô cùng thú vị về những con người vĩ đại đã làm nên một phần lịch sử của Barca: Xavi, Andres Iniesta, Puyol, Pique…. và "huyền thoại tuổi 24" Lionel Messi.

"Chưa ai khiến chúng tôi phải vất vả đến thế, nhưng Barça xứng đáng với danh hiệu đó. Trong suốt sự nghiệp cầm quân của tôi, họ là đối thủ xuất sắc nhất mà chúng tôi từng đối mặt." **– Sir Alex Ferguson**

“Điều vượt qua mọi lý lẽ hùng hồn nhất, thậm chí đối với cả những đội bóng từng là nạn nhân của đoàn quân Guardiola, đó là Barça đã mang đến ngọn lửa hừng hực nhiệt huyết cho nền bóng đá. Và chỉ riêng điều đó thôi cũng đủ khiến tôi tin tưởng và dành tâm huyết cho cuốn sách này.” - **Graham Hunter**

Trân trọng giới thiệu!

LỜI GIỚI THIỆU

Nếu bạn yêu bóng đá đẹp, bạn sẽ đọc cuốn sách này

Một nhà văn đã từng viết về Barcelona thế này: "Nói Barcelona là một đội bóng, chẳng khác gì bảo NASA là một hãng hàng không". Phải, Barcelona còn hơn thế. Nhưng phải đến Barcelona thì mới hiểu, tại sao đội bóng này "còn hơn một đội bóng" như slogan của Barcelona viết rõ ràng trên những những hàng ghế ở khán đài B của sân Camp Nou

.

Trong những đêm tôi trọ trong một khách sạn nằm ngay con đường dẫn đến đại lộ chính Las Ramblas của khu trung tâm, kênh Barça TV phát đi phát lại những trận đấu hay nhất. Tay bình luận viên (BLV), có lẽ là một trong số những nhà bình luận hạnh phúc nhất thế giới, gào lên những tiếng hô dài và háo hức sau mỗi bàn thắng của đội bóng "blaugrana". Tôi tin là trong những năm tháng hoàng kim dưới thời Guardiola, anh là một trong số những BLV bóng đá hạnh phúc nhất vô cùng hiếm hoi trên thế giới. Những hôm ấy, đội bóng đá ở sân

khách. Camp Nou không có trận đấu. Nhưng không khí bóng đá luôn ấm áp, đôi khi nóng rực như gió Địa Trung Hải thổi từ cảng biển vào. Có thể cảm nhận được, thậm chí ngửi được không khí ấy, mà không cần phải đi dọc trên những con phố lớn của thành phố để cố tìm trên các ban công những lá cờ của đội (bạn sẽ không gặp nhiều đâu) hoặc lùng sục các bức tường để tìm những grafiti nói lên tình yêu với Barça (vốn rất hiếm). Một "socio" (hội viên Barça) tôi gặp ở ga tàu điện ngầm nói một cách tự hào sau khi đặt tay lên trái tim: "Ở Barcelona, đội bóng này là tất cả, là cuộc sống,

niềm vui, nỗi buồn, hy vọng và cả những khao khát chính trị về sự độc lập của xứ Catalan. Ở đây, bạn khó tìm thấy những lá cờ hay hình vẽ về đội ở khắp nơi. Barça ở trong tim chúng tôi và hàng triệu người khác mà không cần phải nói ra lời. Barça đơn giản là tình yêu".

Ông già ấy có lẽ đã nói lên suy nghĩ của rất nhiều những culé khác. Người Barcelona hiểu đội bóng như chính bản thân họ. Nhưng còn những người khác ở xa nơi này cả vạn dặm, như chúng ta, trong đó có những người mê đội bóng, chưa từng một lần đặt chân đến Barcelona để cảm nhận được những

gì tôi cảm nhận, mà chỉ xem qua tivi, thì sao? Hãy đọc cuốn sách này, và bạn sẽ hiểu tại sao đội bóng này được yêu mến đến thế, không chỉ ở Catalan, nơi người ta coi Barça là một biểu tượng của xứ sở này, mà còn được hâm mộ trên khắp thế giới, với lối đá, triết lí, và những ngôi sao của nó, như Messi. Đây không phải là cuốn sử về một đội bóng, mà là một cuốn sách lí giải sự ra đời của một đội bóng đã trở thành huyền thoại trong kỉ nguyên thông tin, khi Internet và truyền hình đưa hình ảnh về những chiến thắng của họ đến mọi ngóc ngách của thế giới trong tích tắc. Internet

đã giúp Barça quảng bá thứ bóng đá hiệu quả mà duy mỹ của họ, nhưng không thể làm được điều mà cuốn sách này đã làm được trong thời buổi mà người ta cho rằng sách đã hết thời: đem đến một cái nhìn tổng thể và chi tiết về quá trình hình thành của một đội bóng vĩ đại nhất hành tinh. Một cuốn biên niên sử đầy lãng mạn được viết bởi Graham Hunter, một nhà báo đã gắn bó với Barça hơn 10 năm, hiểu mọi ngóc ngách của đội, theo một cách viết không dàn trải theo những mốc thời gian và liệt kê những thành tích đã đạt được trong 4 năm chói sáng dưới thời Guardiola, mà là

một phân tích cụ thể, chi tiết và rất dễ đọc, dễ hiểu về những gì đã xảy ra trong thời gian ấy.

Chân dung của những trụ cột đội bóng được tái hiện sinh động , như câu chuyện về thiên tài Messi, người đến Camp Nou như một định mệnh (nhưng chuyện ấy sẽ không xảy ra và thế giới sẽ không có một ngôi sao chói sang đến thế nếu như không có sự tham gia một cách gay gắt của Rexach và bản "hợp đồng" trên khăn mùi xoa có chữ kí của ông). Triết lí bóng đá của Barça gắn liền với cái tên Cruyff, người đặt nền móng cho tư duy Barça hiện đại, lò La Masia và việc lựa chọn Pep

Guardiola cũng như chân dung của anh được vẽ đẹp đẽ và chân thực trong từng trang sách. Sự ra đời của một biểu tượng bóng đá đẹp dưới tay Guardiola chứ không phải là... Jose Mourinho, người mà ban lãnh đạo Barcelona đã tiếp cận ở thời hậu Rijkaard, gắn liền với nhân cách và tài năng của vị Huấn luyện viên(HLV) trẻ cũng như việc đối thủ chính, Real Madrid, đánh mất mình trong cuộc theo đuổi những giá trị về hình ảnh và thương mại trong những năm mất phương hướng. Những trận đấu lớn nhất dưới tay Guardiola, những trận El Clasico kinh điển, các trận đấu mở ra cả

một chu kì thắng lợi và các trận chung kết Champions League, sống lại trong những trang sách đầy ắp sự kiện, dưới cái nhìn, ngòi bút và rất nhiều cuộc phỏng vấn trực tiếp mà tác giả đã thực hiện. Tôi tin rằng, Graham Hunter là một người hạnh phúc. Ông ở bên Barça ngần ấy năm, lăn lộn cùng họ, vui buồn cùng họ, tiếp cận với cá nhân nhiều ngôi sao và cả cầu thủ bình thường trong tập thể ấy, hiểu rõ mọi vấn đề của đội bóng từ sân tập, phòng thay đồ của đội, đến sân đấu và cả những câu chuyện bên lề liên quan đến ban lãnh đạo Barça. Viết về đội bóng có lẽ là cách tốt nhất và duy

nhất để chia sẻ với những người hâm mộ bóng đá nói chung, và yêu bóng đá đẹp và lãng mạn, thứ bóng đá ngày càng hiếm hoi hơn trong thời đại thương mại hóa và đầy rẫy thông tin đến bội thực như bây giờ.

Tôi đã đọc liền một mạch cuốn sách này trong một đêm không ngủ, và khi gấp lại những trang sách mà Graham Hunter viết lại, tôi ao ước làm được điều như ông: viết cả một cuốn sách dày về một đội bóng mà ông đã đi theo trong một phần đời. 11 năm trước, khi viết một phần trong số chuyên đề hàng tháng mấy chục trang của báo TT&VH nơi tôi đang công tác bây giờ, tôi đã từng

có mơ ước như thế. Nhưng cuốn sách này không phải là để hoài niệm. Những gì xảy ra vẫn còn tươi mới. Mọi thời đại đều có sự khởi đầu và kết thúc. Guardiola đã đến và đã đi. Đội bóng bây giờ đã trong tay người phó của ông, Tito Vilanova. Đã xuất hiện những hoài nghi về việc liệu thời hoàng kim mà Guardiola tạo nên có còn tiếp tục? Liệu lối đá tiqui-taca có còn được thực hiện sau khi Guardiola, người biến thứ bóng đá có vẻ như không tưởng ấy thành hiện thực, ra đi? Rất nhiều câu hỏi được đặt ra và thời gian sẽ trả lời, nhưng biểu tượng về một triết lí bóng đá đẹp, biết chiến

thắng và đã chinh phục cả thế giới ấy vẫn tồn tại trong trái tim của biết bao người.

Đừng bỏ lỡ cuốn sách này, bạn nhé!

Nhà báo, BLV Trương Anh Ngọc

CÁC CHUYÊN GIA BÓNG ĐÁ VIỆT NAM NÓI

VỀ HỌ

Bình luận viên Vũ Quang Huy:

"Đây là cuốn sách hết sức bổ ích dành cho những người yêu bóng đá. Bạn có thể tìm trong đó những thông tin chưa hề có tại bất kỳ đâu. Bóng đá đích thực là một thứ tôn giáo. Cần phải cám ơn cuộc đời đã ban tặng cho ta tình yêu với trái bóng tròn."

HLV, cựu tuyển thủ Quốc gia Nguyễn Đức Thắng:

Barçalona là CLB có lối chơi tấn công đẹp và hiệu quả nhất hiện nay

– chắc chắn mọi người đều phải công nhận vậy. Họ được toàn thế giới yêu mến, tôn vinh. Các CLB lấy họ làm hình mẫu. Nhưng không phải ai cũng biết được họ đã cũng phải trải qua rất nhiều khó khăn vất vả và có lúc bị hoài nghi trên con đường đi tìm phong cách cho lối chơi của mình.

Tháng 9 năm 2011 tôi có tham gia khoá học nâng cao do các chuyên gia của FIFA giảng. Họ có nói đến các xu hướng phát triển của bóng đá thế giới mà Tây Ban Nha cùng Đức và Nhật Bản là những tấm gương để cho các nước khác học tập. Nhiều lúc tôi tự hỏi do đâu mà

Barça có thể mạnh mẽ và gặt hái nhiều thành công như vậy khi mà đội hình của họ có nhiều cầu thủ chỉ cao 1m70?

HLV Mourinho đã từng trấn an các cầu thủ Real khi họ đối mặt với "cái bóng" quá lớn là Barça: "họ có thể là đội bóng mạnh nhất thế giới nhưng họ cũng chỉ là những con người, chỉ là cầu thủ".

Thật may mắn là tôi đọc bản thảo cuốn sách này ngay khi tôi vừa tham gia cộng tác với Chương trình bóng đá cộng động Barça tại Hà Nội. Hai thành viên của Barça đến Việt Nam là Danni và Antoc. Danni

là học viên của học viện La Masia, anh cùng lứa và là bạn thân vơí Puyol.

Thời gian một tuần của chương trình trôi qua thật nhanh nhưng vẫn đã giúp tôi làm quen với triết lí và phong cách Barça . Khi tôi muốn tìm hiểu nhiều hơn về Barça qua hai đồng nghiệp thì chỉ là những chia sẻ về những bài tập đã được chuẩn bị trước trong chương trình Barça – Vietnam 2012, những phương pháp huấn luyện… trong đó đôi khi có cả những chuyến đi khắp thế giới gặp gỡ các em nhỏ để truyền bá phong cách và triết lí Bóng đá Barça.

Tôi muốn nhờ Danni mua giúp những cuốn sáchđểđọc và tìm hiểuthêm về CLB này nhưng cũng vẫn chỉ có vậy những bài tập, những phương pháp huấn luyện….vì các bạn nói Barça không xuât bản và bán nhữngcuốn sách mà tôi nhờ mua. Họ không bán sách nhưng lại chú trọng đến việc truyền bá cách chơi của mình. Họ muốn khẳngđịnh với những ai còn hồ nghi hay đó là một cách giữ những bí mật của CLB ?

"Không đặt trọng tâm đến thể hình, thể lựcmà chơi vớiít cham" chuyền - chuyền và chuyền, luôn cho quả bóng di chuyểnliên tục đến khắp

mọi người, kiểm soát bóng bằng mọi giá và luôn luôn đặt tinh thần đồng đội,sự tôn trọngvà cả tình yêu với CLB lên hàng đầu.....

Tại sao những trận đấu giữa Barça – Real luôn luôn căng thẳng nhưng vô cùng hấp dẫn?

Đó chính là sự khác biệt giữa bóng đá thế giới với bóng đá Việt Nam hiện nay. Khi mà chúng ta đã và đang phá bỏ những những giá trị truyền thống, còn họ luôn biết nâng niu và gìn giữ. Họ luôn tìm tòi và chấp nhận những thử nghiệm, tin vào lớp trẻ - những người dám nghĩ dám làm. Chính những điều đó đã

làm lên một Guardiola huyền thoại.

Rất may mắn là tôi đã tìm được rất nhiều điều mà tôi đang mong muốn bổ xung vào kiến thức bóng đá của mình trong cuốn sách này, trên con đường trở thành HLV chuyên nghiệp. Chắc chắn nó sẽ giúp ích cho tôi rất nhiều trong công việc làm bóng đá của mình.

Tôi cũng hy vọng cuốn sách này sẽ đến được tay nhiều độc giả, những người yêu bóng đá và cả những ngườiđang làm bóng đá như tôi.

Nguyễn Khắc Cường – BLV VTV3

Mang tình yêu lớn với bóng đá, có lẽ

nhiều người trong chúng ta cảm thấy may mắn vì đang được xem, được thấy, được đọc và được đam mê cùng một đội bóng đặc biệt, với những cầu thủ đặc biệt và chơi một thứ bóng đá đặc biệt. Chúng ta thấy may mắn vì hàng tuần được xem trực tiếp họ thi đấu thay vì mãi sau này mới được xem những hình ảnh ít ỏi của những đội bóng vĩ đại khác trong quá khứ như Hungary với biệt danh “Mighty Magyards” của những năm 50 rồi Hà Lan của những năm 70 thế kỉ trước. Nhiều người trong chúng ta không được xem trực tiếp Pele, Cruyff hay Maradona phô diễn trong những tháng ngày đỉnh cao

của họ. Nhưng bây giờ ngày nào chúng ta cũng có thể xem Messi, Xavi và Iniesta tạo ra điều kì diệu.....

Nếu Barcelona phải tìm ra 1 HLV vĩ đại nhất, người đó sẽ là Pep Guardiola. Nếu Barcelona phải tìm 1 cầu thủ vĩ đại nhất, người đó chắc chắn là Lionel Messi. Còn nếu Barcelona phải chọn một người để nói về họ, người đó hẳn phải là Graham Hunter. Vốn hiểu biết cùng những thông tin phong phú, xác thực nhờ 15 năm trời gắn bó với đội bóng của xứ Catalunya giúp Graham Hunter hơn ai hết là người biết tường tận những gì đã diễn ra

trong nội tại đội bóng này. Vì thế, với cuốn sách đang cầm trên tay, ta được nhìn Barcelona bằng những hình ảnh khác. Những hình ảnh mà có lẽ nhiều người trong chúng ta khó lòng biết được dù chúng ta có người bạn quyền năng Google!!!

Từ trang đầu đến trang cuối quyển sách này với chúng ta là 1 cuộc hành trình. 1 hành trình để hiểu hơn về Barcelona. 1 hành trình để biết thêm về rất nhiều hành trình khác của Guardiola, của Messi, của Villa và của rất nhiều cầu thủ xuất chúng khác nữa để hiểu nhờ đâu họ lại có thể cùng nhau tạo nên đội bóng vĩ

đại nhất hành tinh như vậy. Với những gì được đọc, chúng ta cũng có thêm 1 cách khác để hiểu về Barcelona ngoài những điều mà chúng ta thấy nhan nhản trên TV hay trên Internet.

Những quyển sách dạng này ở Việt Nam không có nhiều, đặc biệt lại là sách dịch về bóng đá. Qua cuốn sách, những nhân vật lịch sử như Pep, Messi, Villa, Busquets hay Valdes .... hiện lên như những chàng cao bồi của miền viễn Tây nước Mỹ bởi tài năng và bởi sự kiêu hãnh của họ. Những gì mà Graham Hunter viết ra vừa mang tính chất tỉ mỉ của 1 loại hồ sơ mà cũng mang

tính gay cấn của 1 dạng phóng sự điều tra đặc biệt. Nhờ những chi tiết độc đáo và cách hành văn lôi cuốn như thế, chúng ta không thể dừng lại việc lật trang để tìm hiểu xem điều gì xảy ra tiếp theo hay nhân vật đó có những bí mật gì chưa được công bố. Bản dịch của quyển sách với sự tham gia cộng tác của các culé tại Việt Nam cũng tạo ra sự lí thú về cách dùng từ ngữ và tính chính xác của việc chuyển ngữ. Là một 1 Bình luận viên bóng đá, tôi thật sự đã tìm thấy một nguồn tham khảo hữu ích cho công việc của mình. Hi vọng, trong một trận đấu nào đó của Barcelona mà tôi

bình luận trên truyền hình, tôi có thể lần lượt gửi tới khán giả những thông tin đặc biệt của quyển sách này để mang đến thêm sự lôi cuốn cho người xem giống như sự lôi cuốn mà quyển sách này đã tạo ra cho những người đọc như tôi.

LỜI NÓI ĐẦU

ĐẦU TIÊN TÔI PHẢI THỪA NHẬN rằng việc nghiên cứu và hoàn thành quyển sách này đã tốn nhiều công sức hơn tôi dự tính, bởi có quá nhiều thứ khiến tôi phải lưu tâm.

Thứ nhất, tôi thực sự tin rằng thời hoàng kim của đội bóng Barcelona, với lối chơi và phong cách của họ, đã mang đến cho chúng ta một hình mẫu. Một hình mẫu nếu không phải là độc tôn, thì tôi cũng không nghĩ rằng sẽ có một đối thủ khác có thể sánh được với họ.

Từ ngày Ronaldinho và Eto'o còn ở đỉnh cao phong độ, cho đến ngày ra đời bộ ba ma thuật Iniesta, Xavi và Messi, tôi đã có may mắn được ghé thăm khắp các sân cỏ châu Âu, nơi đoàn quân Barça chứng tỏ sự thống trị và đẳng cấp của mình.

Có chăng chúng ta nên đặt tiêu đề: "Barça - Đội Bóng Xuất Sắc Nhất Mọi Thời Đại" – như vậy liệu có xứng đáng? Một số tượng đài bóng đã cho rằng nên như thế. So với họ ý kiến của tôi không có trọng lượng, nhưng tôi có trách nhiệm ghi lại những bước tiến mà đội bóng này - dưới sự dẫn dắt của một con người phi thường, Pep Guardiola - đã đạt

được để cho tất cả thấy rằng họ là đội bóng xuất sắc nhất thế giới trong suốt bốn mùa bóng từ 2008 đến 2012.

Xuất sắc nhất, điều đó khiến họ luôn là tâm điểm trong mọi cuộc tranh cãi của dư luận và là mục tiêu để các đội bóng khác quyết tâm lật đổ. Tôi cho rằng chúng ta đều đã từng là nhân chứng cho những khoảnh khắc huy hoàng nhất trong lịch sử; nhưng đây là dịp để mọi người, trong đó có bạn, tự kiểm chứng xem do những gì bạn đã chứng kiến hay do chính quyển sách này thuyết phục bạn rằng họ là đội bóng tuyệt vời nhất.

Vượt qua mọi lý lẽ hùng hồn nhất từ những kẻ bại trận dưới tay đoàn quân Guardiola, có một sự thật là Barça đã mang đến cho bóng đá một ngọn lửa hừng hực nhiệt huyết. Chỉ riêng điều đó cũng khiến tôi tin tưởng và dành tâm huyết cho quyển sách.

Tôi hy vọng và tin chắc rằng những trận cầu Tây Ban Nha mà kênh truyền hình Sky đã phát sóng trong suốt 15 năm qua sẽ dần dần tạo được ảnh hưởng tích cực tới sự phát triển của các cầu thủ trẻ tại Anh và Ireland. Tôi muốn họ và HLV của họ nói rằng: "Không, chúng tôi không quan trọng chiều cao, thể lực hay

tốc độ” – đại loại thế. Chính những pha đỡ bước một, kỹ thuật, kỹ năng kiểm soát bóng, những đường chuyền và khả năng di chuyển mới quan trọng – tôi muốn những cô bé cậu bé mới tập chơi bóng biết đến điều ấy, được tập luyện theo lối chơi ấy và biến chúng thành kim chỉ nam dành cho những ai yêu thích bóng đá, còn những kẻ vai u thịt bắp sẽ bị loại khỏi bóng đá vĩnh viễn.

Thứ hai, tôi luôn tìm được một nguồn cảm hứng lớn từ sự cuồng nhiệt của người hâm mộ trên khắp thế giới, không chỉ từ những người lớn lên tại Catalunya và nghiễm nhiên trở thành fan của Barcelona

mà từ tất cả những ai có tình cảm đối với đội bóng này, với kỷ nguyên hiện tại của họ.

Bóng đá đã trải qua rất nhiều thăng trầm kể từ khi tôi xem trận cầu đầu tiên với cha tại Pittodrie cuối những năm 1960; và tôi thấy phong cách thi đấu có thể truyền ngọn lửa đam mê đến người xem, giống như những gì Barcelona đang làm, đang ngày càng khan hiếm.

Graham Hunter. Barcelona, tháng Giêng năm 2012

1 – ĐƯỜNG ĐẾN WEMBLEY

Vị trí để ảnh

“Chưa ai khiến chúng tôi phải vất vả đến thế, nhưng Barça xứng đáng với danh hiệu đó. Trong suốt sự nghiệp cầm quân của tôi, họ là đối thủ xuất sắc nhất chúng tôi từng đối mặt.”

Sir Alex Ferguson

Wembley, London. Ngày 28 tháng Năm năm 2011

NGÀI ALEX FERGUSON bắt chặt tay

Pep Guardiola, cử chỉ của Sir Alex đã nói thay lời tán dương của toàn đội MU (CLB Manchester United), bày tỏ sự khiêm nhường và khâm phục trước chiến thắng của Barcelona.

Éric Abidal, người vừa trở lại sau ca phẫu thuật khối u để ra sân một vài tháng trước khi tiếp tục điều trị, đã nhận từ Carles Puyol chiếc băng đội trưởng cùng vinh hạnh là người được nâng cao chiếc cúp.

Một nhóm cầu thủ do Gerard Piqué dẫn đầu, đang cùng nhau cắt lấy mành lưới sân Wembley làm kỉ niệm.

Toàn đội Barça và nhóm kỹ thuật nắm chặt tay nhau và nhảy múa quanh vòng tròn; ở giữa là chiếc cúp Champions League danh giá quấn trong lá cờ Catalan, đặt ngay ngắn trên chấm phát bóng như thể họ đang thực hiện nghi lễ gì đó với "Chiếp Cúp Tai To". Đó là một khoảng khắc cũng ấn tượng không kém gì các bàn thắng của Pedro, Rooney, Leo Messi và David Villa.

Sau đó, từ một số tên tuổi lớn trong giới túc cầu, là những mỹ từ thể hiện sự kinh ngạc và thán phục trước màn trình diễn xuất sắc của Barcelona trong một trận chung kết đầy cảm xúc.

“Chưa ai khiến chúng tôi phải vất vả đến thế, nhưng Barça xứng đáng với danh hiệu đó. Trong suốt sự nghiệp cầm quân của tôi, họ là đối thủ xuất sắc nhất chúng tôi từng đối mặt”, Ngài Ferguson, người từng thâu tóm 40 danh hiệu trong sự nghiệp, phát biểu.

“Họ đã chơi bùng nổ với lối đá của họ. Họ mê hoặc bạn bằng những đường chuyền còn chúng tôi thì không cách nào ngăn nổi Messi”.

Terry Venables, HLV từng dẫn dắt Barcelona đến chức vô địch Tây Ban Nha và từng cùng họ góp mặt tại trận chung kết Cúp C1 năm 1986,

cũng bị màn trình diễn của cả hai đội tại Wembley chinh phục và cho hay: "MU đã nếm đòn. Họ đã học được một bài học – đây đúng là cơn ác mộng đối với Fergie. Ông ấy chỉ còn biết thốt lên, 'Họ quá tuyệt,' vì Barça không chỉ đánh bại họ, mà còn cho United thấy rõ đẳng cấp. Tôi nghĩ mọi người đều bị thuyết phục trước màn trình diễn này".

Graeme Souness, người từng góp mặt trong đội hình kinh điển của Liverpool giành ba Cúp châu Âu những năm cuối thập niên 70 đầu những năm 80: "Tôi nghĩ rằng hôm nay, những ai đam mê bóng đá không chỉ được xem cầu thủ tuyệt

vời nhất (Messi) - mà còn được xem đội bóng tuyệt vời nhất mọi thời đại”, ông nói. “Họ nên xem lại mọi cảnh quay, dõi theo mọi trận đấu của họ trên màn ảnh, vì đó là một đội bóng vô tiền khoáng hậu”.

Trước trận đấu, Ossie Ardiles, người từng cùng Argentina vô địch thế giới năm 1978, là một trong số ít người cho rằng MU “không có cơ hội nào” để đánh bại Barcelona. Sau trận đấu ông nói: “Tôi từng nghĩ rằng không ai có thể vượt qua được Diego Maradona, và đương nhiên cả Pelé, nhưng giờ thì khác. Giờ đây tôi tin rằng Lionel Messi sẽ đi vào lịch sử với tư cách là cầu thủ số một,

cầu thủ vĩ đại nhất mọi thời đại. Và Barcelona là đội bóng vĩ đại nhất.”

Bixente Lizarazu, nhà vô địch World Cup, Euro và Champions League cùng đội tuyển Pháp và Bayern Munich nói về Messi: “Ngoài đời trông cậu ấy như một chú bé đang cắp sách đến trường. Nhưng một khi đã vào sân, khoác lên mình chiếc áo đấu, cậu ấy biến tất cả những cầu thủ còn lại thành đám học trò đứng xem thầy giáo của mình”.

Gary Neville, cầu thủ mới đây đã giã từ sự nghiệp đầy vinh quang dưới màu áo MU: “Bảy cầu thủ Barcelona

đêm nay đã chứng tỏ đẳng cấp của toàn đội và tạo thành một sức mạnh không thể ngăn cản," anh nói. "Bạn phải bó tay trước họ, họ quá mạnh còn Messi thì quá sức phi thường – đó là một trong những cầu thủ hay nhất tôi từng biết."

"Trong hai thập kỷ qua bóng đá ăn nhau về thể lực và sức mạnh, nhưng Barcelona của hôm nay đang mang cả thế giới trở lại những ngày huy hoàng của đội tuyển Brazil năm xưa. Bóng đá tổng lực."

Roy Keane, cựu đội trưởng của MU từng cùng Sir Alex Ferguson giành vô số danh hiệu, thừa nhận

Barcelona là “đội bóng xuất sắc nhất tôi từng biết. Họ ở một đẳng cấp khác hẳn và chinh phục danh hiệu dễ dàng hơn nhiều (so với MU). MU đêm nay không hề chơi dưới sức, chỉ là họ đã phải đối mặt với đội bóng mạnh nhất mà thôi.”

Ottmar Hitzfeld, người từng dẫn dắt Borussia Dortmund và Bayern Munich giành chức vô địch Champions League cũng phát biểu: “Barcelona của đêm nay là đội bóng xuất sắc nhất từ trước đến nay. Họ có trong tay thế hệ vàng mà sẽ còn tiếp tục làm mưa làm gió ở Champions League trong nhiều năm tới. Tôi không biết sau này liệu

chúng ta có còn được thấy một đội hình với kỹ thuật tuyệt hảo như vậy nữa hay không".

Marcelo Lippi, nhà cầm quân từng vô địch Champions League và World Cup cho biết: "Chưa từng có một đội bóng nào chơi hay như thế trong lịch sử bóng đá. Barcelona hôm nay hội tụ đủ mọi yếu tố mạnh mẽ nhất của mọi thời đại. Chúng ta đang được chứng kiến một hiện tượng có một không hai."

Một huyền thoại bóng đá khác, Just Fontaine, tay săn bàn 78 tuổi, một trong top 4 tiền đạo trong lịch sử World Cup (13 bàn cho tuyển Pháp

chỉ trong vòng chung kết năm 1958) là nhân chứng tiếp theo: “Không đội nào kiểm soát bóng hoàn hảo hơn Barcelona hiện nay. Brazil trong giai đoạn từ năm 1958 đến 1970 cũng là một đội cừ khôi, hay Ajax của Cruyff, hay Madrid với năm chức vô địch. Thế nhưng, chỉ có Barcelona mới đạt đến sự hoàn hảo.”

“Còn về Messi, tôi từng nghĩ Pelé là người giỏi nhất, ông đã tỏa sáng cùng đội tuyển với ba lần đăng quang tại World Cup. Di Stéfano cũng cừ không kém. Nhưng Messi mới gọi là siêu phàm.”

Sân vận động Mestalla, Valencia.

Ngày 20 tháng Tư năm 2011

Chỉ ba mươi tám ngày trước, đội hình lung linh này đã từng đổ gục xuống sân, mệt mỏi, buồn bã trên thảm cỏ Mestalla tại Valencia, nhìn Real Madrid ăn mừng chiến thắng Cúp Nhà Vua.

Trên gương mặt những cầu thủ của Guardiola biểu lộ rõ sự thất vọng, ghi dấu thất bại trong cuộc chinh phục một danh hiệu lớn. Những ánh mắt thẫn thờ, xa xăm, hằn lên nỗi đau xót.

Đó là trận Siêu Kinh Điển thứ hai trong vòng ba ngày. Ở trận đầu tiên, dù kiểm soát thế trận và dẫn

trước 1-0, Barcelona vẫn bị cầm hòa 1-1 tại Bernabéu, để rồi đêm chung kết Cúp Nhà Vua gay cấn và căng thẳng đã thuộc về siêu sao Cristiano Ronaldo, với cú đánh đầu thành bàn trong hiệp phụ.

Dường như "cơn bão hoàn hảo" đã nhấn chìm Barcelona. Danh hiệu đầu tiên họ để vuột mất dưới thời Guardiola quả là một trải nghiệm cay đắng; những chiến binh đã lộ vẻ mệt mỏi, sau hàng năm trời chiến đấu và giành chiến thắng suốt ba mùa bóng – tính cả những giải đấu lớn trong hè. Euro 2008, rồi Cúp Liên Đoàn, rồi World Cup 2010 đã vắt kiệt sức của những chiến binh

tinh nhuệ nhất. Tại quê nhà, Real Madrid, kẻ bám đuổi nay đã hả hê sau ba mùa ôm hận. Thời điểm đó, sự mệt mỏi đã lấn át niềm tin trong toàn đội Barcelona.

Liệu thất bại này có dập tắt được tinh thần, ý chí của họ và khởi đầu cho một sự đi xuống?

Hai đội sẽ tái đấu trong trận El Clásico bảy ngày sau đó, ngay trong giai đoạn quan trọng nhất của mùa giải. Lượt đi tại bán kết Champions League luôn là một phép thử khó khăn, và Madrid tỏ ra rằng họ đã hội tụ đủ mọi lợi thế về lịch sử và tâm lý. Họ đã chuẩn bị để đẩy

Barcelona vào một cuộc đua về thể lực mà chắc chắn sẽ khiến đoàn quân của Guardiola phải rất nhọc nhằn.

Điều này được khẳng định thêm một lần nữa khi tôi tìm thấy Emmanuel Adebayor trong khu vực phỏng vấn tự do – nơi các cầu thủ phát biểu với cánh nhà báo – lần này là tại tầng hầm sân Mestalla. Tiền đạo Madrid giải thích: "Mourinho nói với chúng tôi rằng Barça không phải là Robocop . Họ có thể là đội mạnh nhất thế giới, nhưng họ cũng chỉ là con người, chỉ là cầu thủ. Điều đó có nghĩa là nếu chúng tôi giữ vững lối chơi và tạo

được áp lực, chắc chắn họ sẽ phạm sai lầm và mất bóng. Do vậy, chúng tôi sẽ chơi dũng mãnh như sư tử.

"Đội khát khao chiến thắng nhiều hơn đã giành chiến thắng, và đó là Real Madrid".

Các cầu thủ Barcelona và Madrid – hai đại diện của Tây Ban Nha đã duy trì một quy luật bất thành văn, rằng cho dù có đối đầu với nhau quyết liệt đến đâu, họ cũng không quên sự gắn kết trong đội tuyển quốc gia. Họ luôn giữ thái độ tôn trọng và đúng mực. Một thỏa thuận ngầm đặt ra: "Thi đấu phải hết mình, nhưng không đi xa hơn thế."

Dù công bằng hay không, các tuyển thủ Barça cũng nhận ra ranh giới đã bị xâm phạm, tình đồng đội đã bị sứt mẻ trong trận chung kết Cúp Nhà Vua.

Trọng tài Undiano Malleno đã 26 lần thổi phạt Madrid và 24 lần thổi phạt Barcelona, rút năm thẻ vàng đối với đội thắng và ba đối với đội thua – khó có thể nói rằng ông thiên vị đội nào hơn. Tuy nhiên, ông đã quá dễ dãi.

Álvaro Arbeloa giẫm vào chân Villa trong hiệp một, và các cầu thủ Barça nổi điên lên khi Sergio Ramos và Arbeloa kéo Villa dậy một cách

thô bạo khi anh này đang lăn lộn trên sân. Có nhiều tình huống va chạm diễn ra nhưng Madrid không bị bắt lỗi và giành được lợi thế, còn trọng tài thì ung dung cho qua.

Quả là một trận cầu kinh điển. Hàng tá cơ hội bị bỏ lỡ, bị ngăn chặn hoặc chệch mục tiêu. Đêm đó Iker Casillas và José Pinto đều có những pha cứu thua xuất thần.

Đêm hội lớn trôi dần về phút cuối khi Ramos làm rơi chiếc cúp trên đường diễu hành khắp thủ đô hướng đến phòng truyền thống của Madrid, Los Cibeles. Chiếc cúp bẹp dúm dưới bánh xe, khiến người ta

liên tưởng đến tâm trạng của các chàng trai Barça khi đứng ngoài đường pitch lúc đó.

Cánh báo chí đã buộc tội bộ phận an ninh và sự điều động thiếu hiệu quả của Liên đoàn Bóng đá Tây Ban Nha, khi họ để những cầu thủ đang buồn bã của Guardiola phải đứng ngoài đường pitch trong khi Madrid lên nhận cúp và lao ra ăn mừng cùng đám đông người hâm mộ cuồng nhiệt.

“Điều đó không đúng”, tham mưu của Guardiola, Manel Estiarte đính chính. Manel sẽ giúp chúng ta hiểu hơn về những sự kiện bất thường

diễn ra cuối mùa giải 2010 - 2011. Anh đã tham gia Olympic, đoạt huy chương vàng và từng là vận động viên bóng nước xuất sắc nhất thế giới. Estiarte chính là người Guardiola bổ nhiệm đầu tiên khi trở thành HLV trưởng. Có khả năng cố vấn, là đồng nghiệp, có tiếng nói, biết hậu thuẫn - Estiarte hội tụ đủ những điều đó, nhưng anh ít khi xuất hiện trên truyền thông. Tuy nhiên, anh đã tiết lộ với tôi một chút ít về hành trình của Barça từ Mestalla đến Wembley.

"Ở Mestalla, tự chúng tôi lựa chọn đứng bên ngoài đường biên," Estiarte cho biết. "Năm 2009 chúng

tôi đã chứng kiến nỗi đau của MU tại Rome cũng như nước mắt của Athletic Bilbao ngay trên sân Mestalla này sau trận chung kết Cúp Nhà Vua (chung kết năm 2009, Barcelona thắng 4-1). Chúng tôi khâm phục nghị lực và lòng kiêu hãnh của họ, vì vậy chúng tôi quyết định cũng sẽ đứng ngoài đường biên mỗi khi thua cuộc. Không ai ép buộc ai cả.”

Tito Vilanova, trợ lý của Guardiola, cho biết: “Tôi không bao giờ thích thua cuộc, nhưng tôi sớm nhận ra một điều: bạn không thể mãi chiến thắng. Nếu bạn hiểu rằng bạn đã làm tất cả những gì có thể và đã

tận dụng mọi cơ hội, bạn sẽ chấp nhận thất bại như một phần của cuộc chơi. Bạn sẽ đứng dậy và trưởng thành. Bạn sẽ thể hiện sự tôn trọng đối với người thắng cuộc, như chúng tôi đã làm tại Mestalla."

Gerard Piqué tiến tới từng cầu thủ Real Madrid, bắt tay và chúc mừng họ. "Thất bại trong trận chung kết thật sự rất khó khăn vì bạn biết mình đã làm bao nhiêu người thất vọng, và bạn cảm thấy rằng dù cả đội đã cống hiến hết sức, chiến thắng vẫn không đến," anh hồi tưởng. "Tôi nghĩ chúng tôi có quyền thất bại lúc này hay lúc khác miễn là chúng tôi luôn đề cao tinh thần

và phong cách Barcelona mỗi khi ra sân như đã làm tại đây.

Sau trận thua này, tôi nhận thấy dường như Messi đã hoàn toàn bó tay trong việc tìm được “khoảng trống” dưới sự săn đuổi quyết liệt của Pepe. Vị trí thông thường của Messi được ví như “số 9 ảo” vì anh xuất phát như một tiền đạo mũi nhọn nhưng được phép di chuyển rộng hơn phạm vi giữ bóng của một trung phong hay một số 10 cổ điển. Được thử nghiệm lần đầu tiên dưới thời Rijkaard trong trận đấu với Sevilla vào năm 2008, vai trò “số 9 ảo” của anh đã bùng nổ góp phần đè bẹp Madrid với tỉ số 6-2 ngay

trên sân Bernabéu. Từ đó về sau, lối chơi này trở thành sở trường của anh, biến Messi thành quân át chủ bài trong tay Guardiola và trở thành tay săn bàn ghê gớm nhất trong đoàn quân xứ Catalunya. Tuy nhiên, trong trận này, cầu thủ quan trọng nhất Barça thường xuyên phải lùi về sân nhà, ngay trước vòng cấm của Barcelona để đón những đường chuyền từ Sergio Busquets hoặc Piqué.

Liệu Messi có trụ vững trước Real Madrid? Khi mà Mourinho đã từng dùng cách tương tự để khống chế anh trong cả hai lượt đấu bán kết Champions League, ngày ông còn

dẫn dắt Inter.

Tôi đã đặt câu hỏi này cho HLV Barça và đây là câu trả lời của Guardiola: “Tôi yêu cầu Messi phải làm được nhiều hơn là một tay săn bàn thuần túy. Vai trò của cậu ấy cần được thể hiện trong suốt trận đấu. Cậu ấy được phép di chuyển tới bất cứ nơi nào trên sân. Ý tưởng của tôi là để cậu ấy tham gia vào mọi tình huống trên sân nhiều hơn so với những tiền đạo thuần túy, vì cậu ấy đóng vai trò quyết định.”

Trong khi còn hoài nghi về điều đó, tôi đã có dịp chứng thực qua hai trận Siêu Kinh Điển liên tiếp. Bảy

ngày sau thất bại, Guardiola chứng tỏ ông đã đúng và rũ sạch mọi nghi ngờ của tôi.

Sau chiến thắng, Mourinho phát biểu với vẻ mệt mỏi: “Barcelona dường như đã hụt hơi trong hiệp hai vì họ thường chơi tốt hơn thế. Vài người cho rằng muốn chơi bóng đá đẹp, bạn phải kiểm soát bóng nhiều hơn, nhưng tôi nghĩ chính cách phản công và lấn lướt trong mọi vị trí mới làm nên một trận cầu tuyệt vời. Chúng tôi không xem mình mạnh hơn Barça chỉ vì chúng tôi đã chiến thắng. Họ cũng không yếu hơn chỉ vì họ đã thua cuộc. Mỗi trận đấu đều có cái riêng của nó.”

Tuy vậy, cần chú ý tới một điểm nhấn nhỏ đã trở thành tâm điểm. Nó gần như thay đổi toàn bộ số phận của mùa giải.

Chỉ khoảng 20 phút trước khi kết thúc giờ thi đấu chính thức, Pedro tưởng như đã ghi được một bàn thắng tuyệt đẹp sau pha đi bóng qua người tinh tế nhất mà tôi thấy ở Messi. Nhưng bàn thắng đã bị khước từ do tiền đạo cánh của Barça đã rơi vào thế việt vị. Cho dù đó là một quyết định nhạy cảm, cho dù trang web của Barcelona đã khẳng định rằng "trọng tài Undiano đã đúng khi không công nhận bàn thắng" thì động thái của Guardiola

sau trận đấu đã lật tẩy được con người quỷ quyệt trong José Mourinho.

Guardiola mở đầu cuộc họp báo: “Xin gửi lời chúc mừng đến Real Madrid, họ đã chơi một trận xuất sắc.” Ông không tỏ ý chê trách trọng tài, nhưng có lưu ý một chi tiết trong trận đấu: “Quyết định của trọng tài biên đưa ra khi cách tình huống 2cm, với một góc nhìn tốt đã lấy mất bàn thắng của Pedro.” Guardiola chỉ nói có vậy. Không hơn. Hãy nhớ kĩ điều này khi bạn đọc tiếp các trang kế.

Camp Nou. Ngày 23 tháng Tư năm

2011. Barcelona gặp Osasuna

Trước mặt họ giờ là một chướng ngại lớn, khi mà trận đấu tiếp theo sẽ là cuộc quyết chiến tại Bernabéu.

Đội hình của Guardiola đã thâu tóm hai danh hiệu La Liga gần nhất, cả hai lần đều đăng quang sau màn đại chiến với Real Madrid. Không đội nào chấp nhận từ bỏ danh hiệu tại giải quốc nội để tăng thêm cơ hội vô địch Champions League. Chỉ một lần duy nhất trong lịch sử Barça đăng quang nhiều hơn hai mùa giải liên tiếp – và đó là với Dream Team của Johan Cruyff.

"Đó là thời điểm mỗi cầu thủ đều sa

sút về thể chất lẫn tinh thần," Vilanova nhớ lại, "nhưng chúng tôi không thể ngồi đó tự dằn vặt mình. Khi bạn là một cầu thủ xuất sắc thật sự, bạn phải hiểu điều quan trọng nhất là đứng dậy sau thất bại. Đó chính xác là những gì các chàng trai của chúng tôi đã làm được."

Vòng 33 La Liga, đối thủ của họ là Osasuna. Barça lúc ấy đã bỏ xa Real Madrid tám điểm và vẫn còn sáu trận chưa đấu. Họ có thể yên tâm khi đã vững vàng ở đầu bảng xếp hạng, nhưng không có gì là chắc chắn. Guardiola kêu gọi các fan hâm mộ hãy luôn ủng hộ và sát cánh cùng đội nhà.

Buổi họp báo hôm ấy ông nói: "Các cầu thủ của chúng tôi đều buồn bã và thất vọng sau khi để vuột mất danh hiệu – vậy nên hãy tiếp sức cho họ."

Ông tiếp tục: "Các chàng trai của tôi phải đứng dậy để hoàn thành nghĩa vụ và trách nhiệm của mình. Nỗi buồn sẽ qua đi nếu bạn chú tâm chơi tốt và cố gắng trong từng trận đấu. Nếu tôi nhận thấy bất kỳ ai còn lo nghĩ về thất bại, họ sẽ phải ngồi dự bị hoặc phải theo dõi trên khán đài."

"Campeones, campeones," các fan từ Camp Nou reo hò suốt đêm thứ

Bảy khi đội nhà đánh bại Osasuna chơi rời rạc với tỉ số 2-0. David Villa lần đầu nổ súng sau 12 trận và Messi ghi bàn thứ hai khi sắp hết giờ (bàn thứ 50 của anh trong mùa giải), đủ để khiến Guardiola hài lòng.

Cũng trong đêm đó, Madrid có chuyến trở lại Valencia và hủy diệt đội bóng của Unai Emery với sáu bàn thắng. Họ tỏ ra ngày càng sung sức hơn khi tiến đến trận bán kết Champions League.

Barça vẫn dẫn trước tám điểm, nhưng họ chỉ còn khoảng 15 cầu thủ còn lành lặn.

Vài tháng sau đó, Guardiola thừa nhận rằng trận cầu với Osasuna thật sự quá “khủng khiếp”, nhưng vào thời điểm đó, chúng ta phải nghĩ đến hoàn cảnh của đội bóng, với sự kiệt quệ về cả thể xác lẫn tinh thần. Điều này có thể dẫn đến sự sa sút trong tinh thần thi đấu của các cầu thủ.

Madrid. Thứ Ba, ngày 26 tháng Tư năm 2011. Họp báo Champions League.

Real Madrid tổ chức cuộc họp báo trước vào 2h45’ chiều tại trung tâm huấn luyện Valdebebas, ngay cạnh sân bay Barajas. Barcelona lúc này

đang tập luyện tại Santiago Bernabéu (về sau đã dẫn đến cuộc tranh cãi nảy lửa về chất lượng mặt sân thi đấu). Họ xuất hiện sau vào lúc 8 giờ tối, Javier Mascherano (giờ đây được biết đến với biệt danh "Cậu Chủ Nhỏ") và Guardiola tham gia họp báo.

Đó là trận thứ ba trong bốn trận Siêu Kinh Điển diễn ra trong 16 ngày – cũng dễ hiểu vì sao người hâm mộ và giới truyền thông khắp thế giới lại nóng ruột như vậy.

Ngay khi vừa yên vị, Guardiola bắt đầu bài phát biểu đanh thép của mình trong 2 phút 27 giây. Tôi có

thể nhận thấy sự giận dữ và phẫn nộ bị nén lại trong lời nói, như thể chúng đã được sắp đặt để đội bóng của ông trút xuống đối thủ trong trận cầu đêm hôm sau.

Trưa hôm đó, HLV trưởng của Real Madrid đã mắc một sai lầm.

Nhằm hạ thấp Guardiola, Mourinho đã dùng những từ ngữ đầy cay độc và mỉa mai. Chúng nhằm vào câu nói nhẹ nhàng của Guardiola, về "quyết định 2cm" trong bàn thắng không được công nhận của Pedro trong trận chung kết Cúp Nhà Vua.

"Cho đến nay, HLV được phân làm hai loại," Mourinho nói với vẻ chế

nhạo. "Loại cấp thấp gồm những người không dám phê phán lời nào về trọng tài và loại cấp cao, như tôi là một trong số đó, là những người dám chỉ trích trọng tài khi họ phạm sai lầm nghiêm trọng. Chúng tôi không khỏi thất vọng khi họ quyết định sai, nhưng sẽ chúc mừng khi họ quyết định đúng".

"Thế nhưng bây giờ còn nảy sinh loại thứ ba với chỉ một đại diện duy nhất – Pep! Bóng đá thế giới đã bước sang một kỷ nguyên mới – có người dám chỉ trích trọng tài vì ông ấy quyết định đúng!"

"Có thể lí giải rằng ngay trong mùa

đầu tiên dẫn dắt Barça, Guardiola đã vướng vào vụ bê bối trọng tài trong trận bán kết Champions League với Chelsea; để rồi sau đó, ông ấy luôn tỏ ra không vui khi trọng tài làm tròn trách nhiệm của mình.”

Không có lời ghi nhận nào cho Guardiola sau khi ông chúc mừng chiến thắng xứng đáng của Madrid. Không có lời đính chính nào rằng Guardiola không chỉ trích ai cả, thậm chí ông còn không tuyên bố pha bóng đó không hợp lệ. Vài lời nhận xét đơn thuần của Guardiola về một pha việt vị và trọng tài biên, ngay lập tức đã trở thành cơ hội cho

HLV người Bồ Đào Nha đưa ra những lời chỉ trích.

Mourinho tin rằng “Một trận đấu bắt đầu trong phòng họp báo chứ không phải từ khi bóng lăn” và ông ta đã phần nào thành công với những tính toán của mình. Sau khi để cánh báo chí ngẩn ngơ với những phát biểu của mình, ông rời phòng họp báo với một nụ cười tự mãn: Trabalho bem feito (làm tốt lắm!)

Song, hóa ra ông ta đã đánh giá quá thấp Guardiola. Tối hôm đó, tại phòng họp báo sân vận động Santiago Bernabéu, mọi thứ còn kịch tính hơn gấp nghìn lần.

Guardiola cùng các học trò đã xem trực tiếp buổi họp báo của Mourinho trên truyền hình.

Andoni Zubizaretta, Giám đốc thể thao và là thành viên ban huấn luyện của Barcelona, cũng là đồng đội của Guardiola dưới thời Johan Cruyff phát biểu: "Hơn lúc nào hết, chúng ta cần phải lên tiếng vì bóng đá," 'Zubi' góp ý với Guardiola sau khi chứng kiến màn kịch cay độc của Mourinho.

Cựu thủ thành Barcelona và tuyển Tây Ban Nha hiểu rằng ranh giới đã bị phá vỡ. Sau khi khá kín tiếng trước hai trận Clásico, có lẽ đã đến

lúc HLV đội bóng cần phải tỏ rõ quan điểm. Guardiola từ tốn trấn an đồng đội cũ, nhưng ông quyết định sẽ không im lặng thêm nữa.

Mascherano mở đầu cuộc họp báo khá hùng hồn, cố gắng tập trung vào chuyện thi đấu, nhằm né tránh mọi tranh cãi về mặt sân tại Madrid. Guardiola vỗ vai khen ngợi và động viên anh: "Tốt lắm anh bạn." Vị thuyền trưởng của Barça không cần ai làm thay nhiệm vụ của mình.

Ông đã sẵn sàng bắn phát súng của chính mình. Mọi thứ bắt đầu trở nên căng thẳng. Giám đốc truyền thông của Barça, Chemi Teres, khéo léo

chọn câu hỏi đầu tiên từ David Bernabéu. Barça là một đội bóng của xứ Catalunya, thế nhưng bất chấp hàng tá cơ quan thông tấn, báo chí và truyền hình Catalán đã cất công đến đây, câu hỏi đầu tiên lại được đưa ra bởi một phát thanh viên Tây Ban Nha, từ một đài truyền hình Madrid. David không có nhiều thời gian và chỉ yêu cầu được hỏi trước, thế nhưng điều đó lại đúng ý Guardiola. Những gì ông chuẩn bị đều nhắm đến những người Tây Ban Nha, với những từ ngữ đanh thép nhất, phẫn nộ nhất.

Phóng viên hỏi: "Tôi không biết đã có ai nói gì với ông về cuộc họp báo

trưa nay của Mourinho chưa, nhưng tôi nghĩ rằng ông ấy có nhắc đến ông trong bài phát biểu của mình, và tôi cũng có ghi lại. Mourinho rất bất ngờ khi thấy ông chỉ trích trọng tài vì có quyết định đúng liên quan đến tình huống việt vị của Pedro trong trận chung kết tuần trước. Ông ấy cũng muốn biết ông đã trải qua vụ bê bối hai năm trước trong trận bán kết gặp Chelsea như thế nào? Và phải chăng vì thế mà ông đã quen với việc trọng tài luôn nâng đỡ cho Barça? Trận cầu đinh sẽ diễn ra trong 24 giờ tới, vậy ông sẽ trả lời Mourinho như thế nào?”

Phần trả lời sau đây kéo dài đúng 2

phút 27 giây.

“Đầu tiên, tôi xin chúc mọi người buổi tối vui vẻ. Và bởi vì Mourinho hay gọi tôi bằng ‘tú’ (cách gọi suồng sã của ngôi thứ hai trong tiếng Tây Ban Nha, không dùng trong các trường hợp lịch sự) và gọi tôi là ‘Pep’ trong suốt cuộc họp báo của ông ấy, vậy tối nay tôi sẽ gọi ông ấy là José”.

“Tôi không biết ông ấy có đặt máy quay ở đây hay không (Guardiola nhìn xuống dàn máy quay truyền hình ở cuối phòng, phớt lờ các phóng viên), mà biết đâu tất cả đều là của ông ta cũng nên.”

"Đêm mai vào lúc 9 giờ kém 15, chúng tôi sẽ đối mặt với nhau ngay tại đây. Ông ấy đã chiến thắng, ông ấy đã thắng tất cả các năm, tất cả mùa giải và sẽ còn thắng tiếp trong thời gian tới, nhưng là ở bên ngoài sân. Tôi rất hân hạnh được trao tặng ông ấy chức vô địch Champions League 'ngoài sân cỏ'. Ông ấy có thể mang nó về nhà và đánh bóng nó cùng các danh hiệu khác."

"Còn chúng tôi, chúng tôi chỉ biết chơi bóng. Có thể chúng tôi thắng, có thể sẽ thua. Còn ông ta thì chỉ biết thắng, như những gì ghi trong CV của mình. Còn chúng tôi chỉ tự

hài lòng với những chiến thắng ‘nhỏ bé’, nhưng vẫn được cả thế giới ngưỡng mộ và khiến chúng tôi cảm thấy tự hào. Còn một danh sách dài những điều tôi muốn so sánh, nhưng như thế chúng ta sẽ không bao giờ kết thúc được cả.”

“Ông ấy nhắc lại chuyện Stamford Bridge và tôi nghĩ chúng tôi có thể đưa ra 250 nghìn lời phàn nàn tương tự; nhưng chúng tôi không có ai ghi chép cũng như không yêu cầu ban huấn luyện tốn công xử lý những khiếu nại đó. Tối mai vào lúc 8 giờ 45 phút, chúng tôi sẽ cho qua tất cả và sẽ chiến thắng bằng thứ bóng đá tuyệt vời nhất chúng tôi

biết.”

“Trong phòng họp báo trưa nay, ông ta chỉ là một tên chỉ huy khốn kiếp, một tên cầm đầu khốn kiếp.”

“Ông ta hiểu biết về thế giới bóng đá hơn bất cứ ai. Tôi không muốn tranh cãi với ông ta. Tôi chỉ muốn nhắc nhở ông ấy rằng chúng tôi, ông ấy và tôi, đã từng sát cánh với nhau trong bốn năm (Mourinho từng làm việc ở Barcelona những năm 1990). Ông ấy hiểu tôi và tôi cũng hiểu ông ấy. Thế là đủ. Nếu ông ấy thích ‘đấu’ võ mồm hơn và chèo kéo cánh phóng viên của Florentino (Pérez) sau Cúp nhà Vua,

và cảm thấy những gì họ viết quan trọng hơn tình bằng hữu thì, phải, không hẳn là bằng hữu mà là quan hệ công việc, thì đó là quyền của ông ấy.”

“Ông ấy có thể tiếp tục dẫn lời của Albert (Einstein, người Mourinho mượn lời để động viên học trò). Hãy cứ để ông ta thoải mái làm chuyện đó, cứ để ông ta thoải mái đi guốc trong bụng mấy tay phóng viên bám váy Florentino Pérez và vẽ ra kết cục mà ông ta muốn.”

“Tôi sẽ không biện hộ cho lời nói của mình trong chốc lát. Tôi thừa nhận chúng tôi đã thua vì một tình

huống nhỏ trong đó trọng tài biên đã có quyết định tỉnh táo và chính xác. Đêm đó, tôi vẫn chúc mừng Real Madrid với chiến thắng của họ, xứng đáng, sòng phẳng, trước một đội bóng mạnh – đội bóng mà tôi tự hào được dẫn dắt”.

“Vậy nên José, tôi không biết máy quay nào là của anh (đưa mắt đến cuối phòng) nhưng... chúng tôi đến ngay đây”.

Tôi đã theo sát đội tuyển Tây Ban Nha mùa World Cup 2010 khi họ giành chức vô địch. Các cầu thủ Barcelona tỏ ra ngao ngán khi biết Mourinho sẽ đặt chân đến Tây Ban

Nha.

Tất cả những gì Mourinho làm là húng hắng ho và nhướn lông mày về phía cánh thông tấn Catalán, phớt lờ phần còn lại của Tây Ban Nha, như muốn khiêu khích cả đội Barça về "Người Đặc Biệt".

Cuộc phỏng vấn đầu tiên của tôi trong mùa giải mới là với Gerard Piqué và tôi chỉ đơn giản hỏi anh có phát chán khi nghe đến tên ông ta hay không.

Piqué trả lời: "Thật khó khi mỗi cuộc phỏng vấn, mỗi cuộc họp báo người ta chỉ toàn hỏi bạn về ông ta. Tôi biết ông ấy là người mới ở đây

và là HLV của Real Madrid, nhưng thế thì đã sao chứ!”

“Tôi nghĩ chúng tôi nên nói về chính chúng tôi – về Barcelona! Về việc năm nay chúng tôi sẽ chơi như thế nào và đừng đếm xỉa đến Real Madrid cũng như Mourinho. Chúng tôi nhận được sự tôn trọng và có những danh hiệu xứng đáng với những gì chúng tôi đã thể hiện – chúng tôi sẽ tiếp tục thể hiện như thế trong mùa bóng này”.

Trong suốt mùa bóng, các cầu thủ Barcelona ngày càng cảm thấy Mourinho thiếu tôn trọng họ, ngay cả khi bị Barcelona cho phơi áo 5-0

hồi tháng mười một.

Ông ấy lên án các đối thủ khác đã “giao nộp” La Liga cho Barcelona vì không thi đấu hết sức mỗi khi làm khách tại Camp Nou mà chỉ cố gắng không để thua quá nhiều. Mourinho cũng khẳng định Barcelona luôn được trọng tài ủng hộ và một ngày trước trận bán kết, ông nói rằng Guardiola không thể sống nếu trọng tài không cho họ lợi thế.

Mặc dù các cầu thủ Barça đã nghiêm túc chấp hành quy định không lời qua tiếng lại với Madrid, nhằm tránh rơi vào cái bẫy của Mourinho, nhưng họ vẫn là những

chiến binh chứ không phải lũ hèn nhát. Họ nóng lòng muốn trả đũa và cuối cùng, khi cá nhân Guardiola cảm thấy mình bị xúc phạm, ông dành buổi tối hôm ấy để trút bỏ tất cả nỗi giận dữ và thất vọng vốn đè nặng lên ông, các cầu thủ và ban huấn luyện.

Các cầu thủ thích điều đó. Guardiola đã lên tiếng. Trong thâm tâm họ hiểu rằng mọi thứ chỉ được giải quyết bằng bóng đá, không khẩu chiến, không công kích hay chia rẽ.

Estiarte tiết lộ với tôi. "Khi cả đội trở về khách sạn sau buổi tập thì những chiếc điện thoại reo – trong

đó là tin nhắn: 'Bắt đầu rồi đấy'. Khi HLV trở về, ông nhận được một màn đón chào hoành tráng. Đó là đêm đáng nhớ nhất của chúng tôi trong ba năm qua."

Song, "đêm trước Giáng Sinh" không chỉ kết thúc ở đó. Sau bữa tối, phòng họp chung của đội được tắt bớt đèn. Đội hình chủ lực lập tức nghĩ ngay đến một video động viên khác từ Pep, như ông vẫn thường chuẩn bị cho họ trước những trận đấu lớn.

Nhưng họ đã lầm – lần này chính Víctor Valdés đã tự chuẩn bị một DVD riêng có hình ảnh chính anh

đang bắt chước rất nhiều nhân vật; trong đó có đội hình của Barça cùng các tên tuổi khác của bóng đá Tây Ban Nha.

Đồng đội của anh rất thích thú, Messi, Mascherano và Milito nhận ra chính họ, cười khoái trá trước cách đồng đội "đóng giả" mình.

Nhưng đó không chỉ là một trò đùa vui nhộn, mà còn thể hiện chiến thuật thi đấu.

Estiarte tiếp tục. "Tôi không nói rằng Pep là thiên tài, nhưng riêng với bóng đá, anh ấy vô cùng tài tình. Tôi đến các buổi họp chiến thuật và nhận ra mình chả hiểu mấy

về bóng đá. Anh ấy ngồi đó, mở màn hình chiếu các cảnh quay trong 25 phút. Anh ấy nói, 'Các ông, chúng ta sẽ thắng vì mọi người đều có mặt tại đây.' Vào cuối buổi họp họ đều cảm thấy như đã tham gia vào trận đấu vì cách giải thích của anh ấy vô cùng dễ hiểu. Pep chỉ cho họ thấy điểm yếu của đối thủ và nói: Mọi thứ sẽ diễn ra như thế này, và như thế này..."

"Anh ấy không nói 'Cậu phải ghi bàn bằng mọi giá' mà là :Nếu chúng ta chiếm được khoảng trống này thì chúng ta có thể ghi bàn dễ dàng."

Trước công luận, Guardiola vẫn phủ

nhận thất bại trước đó sẽ làm giảm bớt cơ hội chiến thắng của Barça khi hành quân trở lại Thánh địa Bernabéu.

“Chúng tôi trở lại với trận bán kết và hiểu rằng mọi chuyện đang rất khó khăn,” ông nói. “Mọi thứ đang chống lại chúng tôi và một số người đã quay lưng. Dư luận vẫn nghĩ rằng họ sẽ thắng nhưng chúng tôi đã sẵn sàng đối mặt với điều đó, cả đội đang rất sung mãn và đầy cảm hứng.”

Khi đó thủ quân của Barça, Carles Puyol đã kịp bình phục. Đây là một sự trở lại quan trọng. Cho đến thời

điểm đó, Piqué và Puyol đã có 18 trận thi đấu cùng nhau trong mùa giải, với 15 trận thắng, ba trận hòa và bất bại. Tuy vậy, cần nhớ rằng thất bại cuối cùng của bộ đôi này ở Champions League là tại bán kết mùa trước, khi gặp Inter của Mourinho.

Tuy vậy, hậu vệ 32 tuổi đã trở lại vai trò của mình với kinh nghiệm dày dạn và quyết tâm cao nhất. Anh sẽ kết thúc mùa giải của mình với chỉ bốn lần ra sân trong 30 trận. Trong đó chỉ hai lần anh thi đấu đủ 90 phút, và đó là 2 trận quyết chiến với Madrid. Có thể thấy ở anh nhiệt huyết và lòng can đảm phi thường.

Anh vẫn chưa hoàn toàn bình phục nếu là một trận đấu khác chứ không phải El Clásico, có lẽ anh sẽ không vào sân.

Vilanova nói: "Đúng vậy. Hiếm có ai được như Carles Puyol. Anh ấy xứng đáng được ca ngợi vì đã vượt qua mọi khó khăn để góp mặt trong trận bán kết này với Madrid, dù phải tập luyện khắc nghiệt hơn người khác. Chúng tôi không biết anh có vượt qua được không hay sẽ bị chấn thương làm ảnh hưởng. Điều Carles làm được trong năm vừa qua là một trong những điều phi thường nhất tôi từng chứng kiến trong bóng đá. Vì lí do đó, chúng tôi sẽ rất hối tiếc

nếu không ghi tên mình trong trận chung kết."

Trọng tài chính trận này được biết sẽ là Wolfgang Stark. Theo nguồn tin nội bộ, một số cầu thủ Barcelona tỏ ra khá lo lắng trước thông tin này.

Vị trọng tài người Đức đã đuổi hai cầu thủ Barcelona, Thiago Motta và Javier Saviola ra khỏi sân trong trận UEFA Cup với Celtic mùa bóng 2003-2004. Và trong trận bán kết Champions League lượt đi năm 2009 gặp Chelsea, các học trò của Guardiola đã nhận ra vị trọng tài này cũng ủng hộ lối chơi bóng kiểu

“Bắc Âu” thiên về thể lực và va chạm.

Barça chỉ thắng một trong năm trận đấu mà Stark cầm còi.

Vì vậy cả Puyol và Stark đều sẽ là tâm điểm của trận đấu, 3.590 cổ động viên của Barça – con số này sẽ đông gấp 10 lần nếu đây là một trận Siêu Kinh Điển tại La Liga – nhưng Andrés Iniesta sẽ không thể ra sân. Chấn thương đã khiến anh lỡ hẹn, giống như bán kết mùa giải trước, khi Inter loại Barça khỏi cuộc chơi.

Đó là một điềm không may. Wembley dường như ở quá xa.

Đêm đó, là một đêm không thể nào quên.

Santiago Bernabéu. Thứ Tư, ngày 27 tháng Tư năm 2011. Bán kết Champions League.

Mourinho đặt Pepe vào vị trí tiền vệ phòng ngự cùng Lassana Diarra và Xabi Alonso. Nhiệm vụ của anh là trở thành “Kẻ Hủy Diệt” đối với “Siêu nhân” Messi.

Cỏ ở sân Madrid được để mọc dài đến 3cm, cao gấp rưỡi so với mặt sân Barcelona vẫn chơi. Các cầu thủ Barça xem đó là bất lợi lớn. Mặt sân phải mượt, bóng phải lao thẳng như quả hockey – như vậy mới phát huy

được lối đá nhanh và kỹ thuật. Cỏ ở đây tua tủa như diềm sợi đính trên áo khoác da những năm 1970, làm cản trở bóng lăn, vốn chỉ hợp với lối đá cục súc, chặt chém dã man của bóng đá phòng thủ mà bao nhiêu đội đã áp dụng nhằm ngăn cản bước tiến của Messi, Iniesta và Xavi.

Sau này có người bình luận: "Thật đáng tiếc khi không có quy định nào đối với mặt sân. Năm 2011 chúng ta đã có quy định về khuyên tai, về truyền thông, về quần đùi mặc ngoài nhưng không ai nghĩ đến việc cải thiện mặt cỏ để cuộc chơi sôi động hơn và hạn chế được chấn

thương.

Madrid, đội từng chín lần vô địch cúp châu Âu, chỉ giành được 26% quyền kiểm soát bóng ngay trong trận bán kết Champions League trên sân nhà. Có thể do đội khách quá lấn lướt, cũng có thể đó là chiến thuật của Mourinho.

Cây bút chủ lực José Samano của El País , tờ nhật báo hàng đầu Tây Ban Nha – vốn trung lập và không ủng hộ riêng đội nào, đã viết: "Có Pepe, Madrid không muốn chơi. Không có Pepe, họ không thể chơi."

"Mourinho đã chỉ đạo đội bóng của ông mang đến các trận đấu một lối

đá hắc ám. Ông ấy đã làm điều đó tại giải này một lần và lặp lại vào tối nay. Nhưng chưa lần nào ông ấy phải nhận hậu quả và đó là lý do tại sao ông ấy tiếp tục chơi như vậy.”

“Không có Pepe” nhằm ám chỉ chiếc thẻ đỏ trực tiếp mà trọng tài Stark dành cho hậu vệ người Bồ Đào Nha, sau cú phạm lỗi thô bạo bằng gầm giày đối với Dani Alves, tái hiện lại pha bóng tai tiếng trong trận chung kết FA Cup năm 1970 giữa Chelsea và Leeds – theo một bình luận trên mạng.

Mourinho cũng phải nhận thẻ đỏ rời sân khi buông lời châm chọc và vỗ

tay “khen” tổ trọng tài sau quyết định của họ.

Không còn Pepe đeo bám, Messi như được sổ lồng. Bàn thắng đầu tiên đến với anh sau khi vượt qua Xabi Alonso và nhận đường chuyền chính xác từ Ibrahim Afellay, người trước đó đã biến Marcelo thành gã hề trong vòng cấm địa.

Bàn thắng thứ hai của tiền đạo người Argentina là một trong những siêu phẩm kinh điển nhất Champions League. Nhận bóng từ Busquets ngay giữa sân, Messi tăng tốc và bỏ lại phía sau bốn cầu thủ Madrid, khiến họ trông như đàn cá

sa lưới bị anh kéo lê đi trên đường chạy, sau đó anh tiến thẳng đến khung thành và trích bóng qua người Casillas để ấn định tỉ số.

Gordon Strachan, cựu tiền vệ Aberdeen, MU và tuyển Scotland, từng dẫn dắt Celtic đối đầu với Messi và Barcelona, cũng có mặt tại Bernabéu đêm đó và gọi nó là "bàn thắng tuyệt với nhất bạn từng chứng kiến, đến từ cầu thủ tuyệt vời nhất trong lịch sử."

Khi tôi trò chuyện với Tito Vilanova, ông ấy đã bình luận một câu rất tinh quái. Tôi cho rằng thẻ đỏ dành cho Pepe là một quyết định quá

khắt khe, nhưng Tito lại nghĩ khác. “Một khi Messi đã dắt bóng vượt qua sáu cầu thủ, thì dù đối phương có 10 hay 11 người trên sân cũng chẳng có gì khác nhau. Sự thật vẫn là cậu ấy đã vượt qua 6 cầu thủ để ghi bàn.”

Còn rất nhiều pha bóng khác diễn ra, nhưng đó là tình huống đáng chú ý nhất trong trận đấu. Hơn nữa, dù cố nén giận trên băng ghế chỉ đạo, thực tế là đêm đó Guardiola đã tung ra đến tám gương mặt trưởng thành từ lò đào tạo của Barcelona. Người trẻ nhất là Sergi Roberto, chỉ mới 19 tuổi và cũng là tài năng trẻ thứ 19 được HLV này cho ra mắt kể

từ khi ông bắt đầu dẫn dắt đội vào tháng Sáu năm 2008. Chỉ trong chưa đầy ba năm, 19 chàng trai này đã chứng tỏ được tài năng thiên phú của mình với phong độ vô cùng ấn tượng.

Đáng buồn thay, tôi phải thừa nhận rằng đêm đó khán giả đã có những lời lẽ phân biệt chủng tộc đối với các cầu thủ da màu của Barcelona. Người hâm mộ tại Camp Nou một tuần sau đó cũng chứng kiến hình ảnh đáng xấu hổ tương tự. Đó là thứ ung nhọt hủy hoại cả một nền bóng đá, nhưng tiếc thay Tây Ban Nha vẫn chưa đấu tranh với chúng đến cùng.

Sau trận đấu, Mourinho cố gắng bào chữa cho hành động của mình.

“Por qué?” (Vì sao?) ông ta hỏi đi hỏi lại. Vì sao? Dù ông ấy chưa sùi bọt ra hai bên mép, tôi vẫn có thể thấy rõ một chút điên dại ở đây.

“Nếu tôi nói thật những gì tôi nghĩ về UEFA và tổ trọng tài, sự nghiệp của tôi sẽ kết thúc ngay hôm nay.”

Sau đó ông ấy kể ra tên những trọng tài bị nghi ngờ nâng đỡ cho Barcelona trong những mùa giải trước. “Øvrebø, De Bleeckere, Busacca, Frisk, Stark… vì sao?”

Mourinho tiếp tục liệt kê những

quyết định của trọng tài mà ông cảm thấy rằng đã mang lại lợi thế cho Barça – mà hầu hết đều chống lại các đội bóng của ông. Tom Henning Øvrebø đã từ chối đến mấy quả phạt đền của Chelsea trong trận bán kết năm 2009; Frank De Bleekere là người đã truất quyền thi đấu Thiago Motta trong năm tiếp theo; Massimo Busacca rút thẻ đỏ đối với Robin van Persie của Arsenal trong vòng 1/16 năm 2011; trở lại năm 2005, Anders Frisk truất quyền thi đấu của Didier Drogba của Chelsea trong trận gặp Barça.

Và rồi ông ta tập trung vào Stark và trận đấu mà Barça vừa giành chiến

thắng.

“Chúng tôi sẽ phải chơi trận lượt về thiếu vắng Pepe, thiếu vắng Ramos (người nhận thẻ vàng và bị cấm thi đấu trận sau). Vắng cả HLV. Trong khi chúng tôi chẳng làm gì sai cả.”

“Tôi chỉ muốn đặt một câu hỏi. Hi vọng một ngày nào đó tôi sẽ có câu trả lời: Tại sao lại như vậy?”

“Tôi không biết có phải do họ quảng cáo cho UNICEF hay không. Tôi không tài nào hiểu được những gì Øvrebø đã làm hai năm trước hay những gì đã xảy ra hôm nay. Năm ngoái, hẳn Inter đã gặp được phép màu”.

“Họ lại giết chúng tôi một lần nữa. Ngày hôm nay đã chứng minh chúng tôi không có cơ hội nào. Chiến thuật của chúng tôi đã bị trọng tài làm phá sản. Tôi không hiểu tại sao. Nền bóng đá này đôi khi làm tôi cảm thấy nhơ nhuốc. Hôm nay chúng tôi đã nhận ra đó không phải một nhiệm vụ khó khăn – mà là nhiệm vụ bất khả thi. Và có chăng khi chúng tôi đến Camp Nou và cố làm mọi thứ sáng sủa hơn, họ sẽ giết chúng tôi một lần nữa.”

“Tôi sẽ cảm thấy xấu hổ nếu thắng như cách của Josep Guardiola – có thể tôi đã tỏ ra thiếu tôn trọng khi gọi ông ấy là Pep hôm qua. Ông ấy

là một HLV cừ khôi, nhưng ông ấy đã đăng quang danh hiệu Champions League đầu tiên sau vụ lùm xùm tại Stamford Bridge – chiến thắng kiểu đó làm tôi thấy xấu hổ. Và nếu năm nay ông ấy lại vô địch, đó là sẽ là vụ bê bối tại Bernabéu. Ông ấy là một HLV giỏi, một con người tuyệt vời, vì vậy tôi mong một ngày nào đó Guardiola sẽ vô địch Champions League một cách đường hoàng."

Đối với sự việc này, Guardiola phản pháo: "Đội bóng với chín chiếc cúp châu Âu trong phòng truyền thống sẽ không bao giờ bỏ cuộc. Tôi đã xem Madrid thi đấu hàng nghìn lần,

từ khi còn bé, và tôi biết thực lực họ đến đâu. Với bất cứ đội bóng nào khác, dẫn trước 0-2 ở lượt đi sẽ là một lợi thế lớn cho chúng tôi. Nhưng với Real thì không như thế.”

“Chúng tôi đã chơi tốt khi họ còn đủ 11 người. Đương nhiên mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn khi con số đó giảm xuống 10, nhưng trước đó chúng tôi đã hoàn toàn làm chủ thế trận.”

Piqué nói thêm: “60 phút đầu tiên họ không hề tấn công và chỉ chơi trên phần sân nhà. Một khi bạn lựa chọn lối chơi kiểu chém đinh chặt sắt, bạn sẽ nhận kết cục rất thê thảm”.

Những lời chỉ trích không chỉ đến từ Barcelona. Guti, một Madridista chính gốc nhưng khi đó đang thi đấu ở Thổ Nhĩ Kỳ, đã không đứng về phía Mourinho hào nhoáng mà ủng hộ Guardiola. "Pep là một siêu sao; Những gì tôi có thể nói về ông ấy là sự tôn trọng và ngưỡng mộ, từ cách ông ấy huấn luyện đến cách chỉ đạo trận đấu."

Tiếp theo là Cristiano Ronaldo. Trong 15 phút đầu tại Bernabéu, anh cố tạo áp lực lên Barcelona nhưng nhận ra không có đồng đội nào hỗ trợ mình cả. Liên tục vẫy tay, anh cố thúc giục họ hạ gục hàng phòng thủ Barça từ những

đường lên cánh – nhưng họ đã có cách chơi của họ.

Sau trận đấu, Ronaldo được hỏi về chiến thuật của Mourinho.

“Với tư cách một cầu thủ tấn công, anh có cảm thấy hài lòng với lối chơi của Real hôm nay không?”

“Không, tôi không hài lòng, nhưng tôi chấp nhận vì đó là chuyện đã rồi.”

Chính bàn thắng của anh đã đem lại chiến thắng cho Real hồi tuần trước. Nhưng nay đường cung cấp bóng của anh đã bị Mourinho cắt đứt, chứ không phải Wolfgang Stark. Vì

những lời nói này anh đã “được” nghỉ ngơi trong trận gặp Zaragoza (dẫu ông thầy cố giải thích rằng Ronaldo xuống sức vì phải thi đấu liên tục trong hoàn cảnh thiếu người trong trận bán kết – 29 phút). Trận đấu đó Madrid thua 2-3, nhờ vậy mà Barcelona có cơ hội cho Puyol, Iniesta, Valdés, Villa và Pedro dưỡng sức trong trận thua Real Sociedad 2-1.

Điều đó có nghĩa là, bên cạnh việc đang chiếm lợi thế trước trận lượt về Champions League, trong bối cảnh cả hai đội còn đang chất vấn lẫn nhau với UEFA, thì đội bóng Catalán còn đang gác trước đối thủ

tám điểm tại La Liga, với bốn trận chưa đấu.

Camp Nou. Thứ Ba, ngày 3 tháng Năm năm 2011. Bán kết lượt về Champions League

Bán kết lượt về, trời mưa như trút, như tỏ lòng cảm thông với Mourinho tội nghiệp, như động viên sự trở lại của Eríc Abidal sau ca phẫu thuật khối u gan chết người, hay như sớm chúc mừng Barcelona được đặt chân đến Wembley. Dù sao đi nữa, cơn mưa cũng đã khiến mặt sân trở nên rất khó để thi đấu.

Madrid chơi liều lĩnh, quyết liệt và đá rắn hơn lúc nào hết. Thật khó tin

là Diarra, Ramos và thậm chí Marcelo vẫn chưa bị truất quyền thi đấu.

Pedro giúp Barcelona nâng tổng tỉ số lên 3-0 bằng một bàn thắng tuyệt vời. Marcelo cố gắng chuộc lỗi cho sự vụng về của mình trong cả ba bàn thắng của Barça bằng bàn rút ngắn tỉ số; trong khi đó, Gonzalo Higuaín bị từ chối một bàn thắng do Ronaldo phạm lỗi trước với Mascherano. Trận cầu trở nên cực kỳ căng thẳng với sự giằng co giữa hai đội.

Đám đông 95 nghìn người tại Madrid hát vang trong mưa như

món quà dành tặng Mourinho. Theo giai điệu quen thuộc "Olé óle olé olé," họ thét lên "Por qué, por qué, por qué," dù biết người đặc biệt lúc này đang yên vị tại khách sạn Rey Juan Carlos (nơi tôi gặp ông lần đầu tiên vào năm 1997). Ông bị truất quyền vào sân và bị UEFA cấm ngồi trên băng ghế chỉ đạo đêm nay.

Abidal chỉ thi đấu được một vài phút, nhưng cũng đủ để đám đông hát vang tên anh. Sau khi phẫu thuật loại bỏ khối u gan, anh đã tự động viên mình rèn luyện thể lực trước khi được tiếp tục điều trị. Sự có mặt của anh trên băng ghế dự bị là cả một nỗ lực phi thường.

Tôi không chắc liệu những bác sĩ vừa phẫu thuật cho hậu vệ người Pháp có thấy vui mừng khi các đồng đội nâng bổng anh và tung lên trời chào mừng sự trở lại hay không, nhưng bản thân tôi không dám chứng kiến cảnh đó. "Xin đừng để rơi anh ấy," tôi thầm cầu nguyện trong đám đông huyên náo.

Guardiola cùng đội hình và ban huấn luyện quàng vai nhau và nhảy múa quanh vòng tròn theo điệu dân gian Catalán – như họ đã làm khi vô địch tại Rome năm 2009. Và sau đó các thành viên ban huấn luyện lập thành một hàng rào danh dự đón chào ngay ở đường hầm vào sân,

mặc đồng phục xanh và đập tay với những người hùng khi họ đi ngang qua.

Sau trận đấu, Guardiola nói: "Đêm nay là một trong những đêm tuyệt vời nhất đối với tôi. Tôi muốn chúc mừng Madrid vì đã đến đây và mang lại cho chúng tôi một trận đấu sòng phẳng. Tôi xin chúc mừng tất cả những ai có mặt ở đây hôm nay và cổ vũ cho các cầu thủ, dù dẫn trước từ lượt đi nhưng họ vẫn không chịu chơi phòng ngự mà tiếp tục chơi cống hiến. Tôi chịu ơn họ rất nhiều".

Valencia. Thứ Tư, ngày 11 tháng

Năm năm 2011. Levante gặp Barcelona

Trận chung kết sẽ diễn ra vào ngày 28 tháng Năm. Guardiola lập tức lên đường đến Old Trafford với Manel Estiarte để mục kích MU đánh bại Schalke. Ông muốn chuẩn bị thật tốt cho trận đấu quyết định này. Chiến thắng 2-0 tại sân nhà trong trận derby của xứ Catalunya trước Espanyol – với hai pha lập công của Iniesta và Piqué – đồng nghĩa vòng đấu tiếp theo với Levante sẽ mang lại cho họ chức vô địch thứ ba liên tiếp, nếu họ không để thua.

Tuy nhiên, có được thì cũng có mất.

Trong khi khả năng quay trở lại của Abidal còn bỏ ngỏ, họ còn phải đón nhận hung tin về Seve Ballesteros. Một ngày trước trận đấu với Espanyol, ở tuổi 54, ông đã ra đi vì bệnh ung thư não, để lại bao nhiêu tiếc thương cho một cuộc đời phi thường.

Ngoài việc là một thiên tài đáng mến ở bộ môn golf, ông còn là một cổ động viên huyền thoại của Barça. Ông được mời đến khu khán đài hoàng gia tại Wembley năm 1992 để chứng kiến ngày Cruyff lần đầu tiên nâng cao chiếc cúp châu Âu. Không cầu thủ Barça nào, ở bất cứ thời đại nào lại không biết đến

người đàn ông uy quyền này.

Lần cuối cùng họ gặp lại Ballesteros là vào tháng Tám năm 2010 trong lần Seve trở về thăm quê nhà Santander. Guardiola và toàn đội hôm đó đã đánh bại Racing 3-0, họ hết sức vui mừng khi tay gôn rời khán đài xuống chúc mừng họ ở tận phòng thay đồ. Được biết khi ấy Seve chỉ mới thuyên giảm một chút sau căn bệnh ung thư. Ông đã được toàn đội công kênh và cười đùa thoải mái cùng mọi người. Seve đã khóc và tôi nghĩ họ đều hiểu rằng đó là lần cuối cùng họ được ở cùng nhau.

Tôi kính trọng người đàn ông này và tôi đã hy vọng ông có thể gắng gượng thêm một chút, để chứng kiến ngày Barça một lần nữa hành quân đến Wembley.

Bàn thắng gỡ hòa 1-1 của Seydou Keita đêm đó như tái hiện lại bàn gỡ hòa của Barça năm năm trước, trong cuộc đối đầu với Arsenal. Khi đó, cũng một cầu thủ gốc Phi, Samuel Eto'o, đã cân bằng tỉ số và mang lại cho Frank Rijkaard danh hiệu quý giá.

Trong trận đấu năm 2006, Pep Guardiola chỉ mới từ Qatar trở về quê nhà Barcelona, ngồi trên ghế

sofa theo dõi đội bóng “của ông” giành chức vô địch lần đầu tiên sau sáu năm. Lúc đó còn vài tháng nữa ông mới bắt đầu sự nghiệp huấn luyện của mình. Từ đó đến nay là cả một hành trình dài.

Chiến thắng năm 2011 đã mở màn cho một bữa tiệc. Gần nửa triệu người đổ ra đường và phủ kín mặt sân Camp Nou – vào cửa tự do – khi chiếc xe buýt mui trần hộ tống những nhà vô địch về quê nhà đêm thứ Sáu.

Cùng với gia đình họ, HLV, các cầu thủ cùng ban huấn luyện đắm chìm trong sự ngợi ca của đám đông

cuồng nhiệt.

Cả đội cùng đồng thanh: “Por qué, por qué, por qué?” đến khản cả giọng. Sau đó David Villa giành lấy micro và hát vang ca khúc “My Way”.

Từng người một, họ hứa hẹn sẽ quay trở lại vào ngày 28 tháng Năm, mang theo trong tay chiếc cúp đến cuộc diễu hành. Từng người một, họ lần lượt chia sẻ trận đấu này có ý nghĩa với họ như thế nào.

Guardiola: “Xin cảm ơn mọi người đã ủng hộ. Tôi xin gửi đến các cầu thủ lòng biết ơn vô hạn. Cảm ơn tất

cả, tôi ngưỡng mộ các bạn.”

Puyol: “Họ tấn công chúng tôi từ mọi phía và sẽ tiếp tục làm như vậy, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng cống hiến cho các bạn những trận đấu tuyệt vời.”

Xavi: “Tôi chỉ muốn nói rằng chẳng có ý nghĩa gì khi so sánh họ với chúng tôi, hãy cứ tập trung vào Barça - đội bóng xuất sắc nhất thế giới.”

Abidal: “Xin cảm ơn các đồng đội và ban huấn luyện – các bạn đã tiếp thêm sức mạnh cho tôi.”

Và đến những nhân vật quan trọng

nhất.

Pinto: “Nếu có ai muốn biết tại sao (por qué) chúng tôi ở đây và tham gia trận đấu này. Tôi sẽ bảo họ rằng:... porque somos los mejores (bởi vì chúng tôi là đội xuất sắc nhất).”

Messi hắng giọng. Từ năm 2009, anh bắt đầu ngại đứng trước micro mỗi khi mọi người ăn mừng, mỗi khi phải đối diện với cả sân Camp Nou. Sau chiến thắng ở Rome vài ngày, Messi đã bị ép uống mấy lon bia trên chuyến xe trở về thành phố. Khi được phỏng vấn, trông anh đã có vẻ khá chếnh choáng:

“Xin chàoooooo, tôi yêu tất cả các bạn. Chúng tôi sẽ tiếp tục chiến thắng và sẽ thắng mãi,” anh chỉ về phía các đồng đội đang say sưa đùa giỡn đằng sau.

Lần này anh phát biểu khá ngắn gọn và trực tiếp. “Tôi không biết phải nói gì lúc này. Tôi sẽ trả lời vào ngày 29, vì chắc chắn chúng tôi sẽ còn trở lại đây.” Trong tâm trí anh, trận chung kết mới là quan trọng.

Giờ đây Pep Guardiola lại một lần nữa muốn bước chân ra khỏi giới hạn.

Ngay khi đoạt được danh hiệu năm 2009, HLV Barça đã cho phép các

học trò của mình vui chơi, đàn hát và tạm quên đi việc tập luyện. Lần này, trước trận quyết đấu tại Wembley chỉ hai tuần, nhà vô địch Tây Ban Nha đã quyết định thưởng cho các cầu thủ của họ một bữa tiệc lớn.

Năm 2009, họ đã đến hộp đêm sang trọng nhất La Coruña sau trận cầu cuối cùng – Khách sạn Coral & Twenty Century Rock. Năm 2011, bữa tiệc được tổ chức tại khách sạn W mới mở cạnh bờ biển Barceloneta. Tại tầng 26 họ dùng bữa tối, nhảy múa và hát karaoke (được đệm bởi giọng của Shakira) trên nền Eclipse disco. Tham gia

cùng là những nghệ sĩ nổi tiếng của ban nhạc disco Luz de Gas trong thành phố.

Màn diễn trò bắt chước đồng đội của Victor Valdés trước trận bán kết với Madrid giúp anh trở nên vô cùng nổi tiếng và nhận được vô số lời yêu cầu. Anh bắt đầu đóng giả các đồng đội, rồi giám đốc điều hành của Real Madrid, Fernando Alonso, Mourinho, rồi ca sĩ Joaquín Sabina.

Guardiola cùng các ngôi sao của ông chọn phòng tại khách sạn năm sao W, được thiết kế như một cách buồm khổng lồ. Từ đó, nếu bạn nhìn về hướng bờ biển, bạn có thể

thấy Khách sạn Arts, nơi MU ăn mừng chức vô địch Champions League năm 1999, khi Pep còn là một cầu thủ quan trọng trong đội hình Barcelona và Sergio Busquets mới tròn 10 tuổi.

Manuel Estiarte chính là đạo diễn của bữa tiệc – Eto’o cũng có mặt theo lời mời của Guardiola – và cả những màn vui vẻ khác trong suốt mấy ngày sau.

“Chúng tôi đã vô địch La Liga, Wembley giờ là chuyện của hai tuần sau. Pep đã nói, “Giờ tôi chỉ muốn ba ngày nghỉ ngơi thật điên cuồng.” Chúng tôi cứ thế tiệc tùng, ăn uống

còn các cầu thủ thì say mèm với niềm vui của họ.”

“Pep đã nói rất cụ thể. Anh ấy luôn nhắc ‘nghỉ ba ngày’ mỗi khi các cầu thủ được nghỉ phép về với gia đình và bạn gái, nhưng đây là ba ngày đặc biệt chúng tôi được ăn mừng chung với nhau. Anh ấy muốn ghi nhận thành quả và đảm bảo học trò của mình không bị mệt mỏi về thể lực hay tinh thần. Đó là điểm đáng quý ở anh.”

Những ngày ấy cũng đánh dấu bước chuẩn bị đầu tiên cho trận chung kết Champions League.

Không có biến cố nào xảy ra, nhưng

tôi đã chứng kiến toàn đội phải nạp thêm hàng lít nước trong buổi tập sáng thứ Bảy – dư vị của ngày nghỉ vẫn còn và có một hoặc hai cầu thủ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Sân Camp Nou lại tiếp tục ăn mừng sau trận hòa 0-0 với Deportivo đêm đó. Pep nói với các học trò: "Giờ các cậu được nghỉ thêm ba ngày nữa – tôi không muốn gặp mặt các cậu. Hãy dành thời gian với gia đình và bạn bè, đừng bận tâm đến đội bóng, hãy cứ tận hưởng đi."

"Đến thứ Tư mọi thứ sẽ trở lại bình thường, và chúng ta sẽ lên đường đến Wembley."

Đường đến Wembley

Khán giả như phát sốt lên. Có đến 96.267 phiếu đăng ký cho 24.360 tấm vé xem trận chung kết Champions League. Không ai biết rằng cùng lúc đó, có một vấn đề lớn hơn nhiều sắp xảy ra.

Barcelona đã đặt 42 trong 154 phòng hạng nhất tại Khách sạn Wyndham Grand gần bến cảng Chelsea. Họ cũng lên kế hoạch cho một chuyến tham quan sau trận đấu, tại Bảo tàng Lịch sử Tự nhiên South Kensington.

Nghỉ ngơi sau trận đấu rất quan trọng, và chọn đúng địa điểm là vấn

đề tiên quyết, vì nhiều thành viên lão làng trong ban huấn luyện Barcelona tin rằng khoảnh khắc quý giá thực sự là khi cả đội họp mặt bên nhau như một đại gia đình – ban huấn luyện, cầu thủ, quản lý cùng với cha mẹ, bạn gái, vợ con và những vị khách đặc biệt khác – cùng ăn mừng một mùa giải thắng lợi. Với một số người như Vilanova, giây phút họp mặt tuyệt vời ấy còn giá trị hơn cả giây phút giành chức vô địch.

UEFA xóa án phạt cho Busquets, bỏ qua lời buộc tội của Real Madrid cho rằng anh đã có lời lẽ phân biệt chủng tộc với Marcelo. Afellay cũng

đã kịp hồi phục; chiếc cúp cũng được gói lại sẵn sàng; không còn mối bận tâm nào về Mourinho trên đường tới mục tiêu, “khẩu thần công” Barça đã được khóa chốt và lên nòng.

Nhưng thiên thời đã không ưu ái họ. Năm ngoái sau khi phải đá trận derby với Espanyol, họ đã phải đi xe buýt tới Milan trước trận gặp Inter do bụi núi lửa từ Eyjafjallajökull cản trở tầm nhìn của máy bay. Năm nay, đến lượt một con quái vật khác lại phun trào: núi Grímsvötn.

Không rõ khi nào thì các chuyến bay sẽ bị hoãn. Nếu điều đó xảy ra thì

Camp Nou cũng sẽ tức thời hành động chứ không ngồi than vãn. Barcelona buộc phải hành quân đến London sớm hơn hai ngày. Khách sạn Wyndham không thể đón tiếp họ, do đó Barcelona tạm dừng chân ở trại Grove và tập luyện tại sân London Colney – tất cả là nhờ lòng hiếu khách của Arsenal, đội từng bị Barça đánh bại trong trận đấu gây tranh cãi một tháng trước đó. Guardiola và các cầu thủ cuối cùng cũng đến nơi.

“Chúng tôi đã đến London vài ngày trước. Cảm giác giống như ở nhà. Chúng tôi đã sẵn sàng cho trận đấu với phong độ tốt nhất,” Guardiola

nói. “Điều này thường không được lưu ý nhưng sẽ góp phần rất quan trọng trong những trận đấu lớn.”

Sau đó, một rắc rối khác lại xảy ra. Puyol, chắc chắn sẽ có tên trong đội hình xuất phát, tái phát chấn thương gối và có khả năng phải phẫu thuật. Chỉ có đợt kiểm tra thể lực vào phút chót mới quyết định anh hay Abidal sẽ vào sân.

Hai tuần trước trận chung kết tôi đã có một buổi phỏng vấn khá lâu với Mascherano, người đã chấp nhận giảm lương để gia nhập Barcelona. Nguyên nhân là vì anh, cũng như Alves, Ibrahimovic, Fàbregas và

Abidal, đều đã quyết định sẽ trở thành một phần của đội bóng tuyệt vời này. Đội bóng này cần họ. Lương cao cũng tốt, nhưng được vui vẻ thi đấu còn tốt hơn.

Người Anh nghĩ rằng Mascherano sẽ không hòa nhập được. Nhưng các đồng đội Barça đã lập tức nhận ra thực lực ẩn sau bản tính hiếu chiến của anh khi còn thi đấu cho Liverpool. Anh không chỉ chơi tốt mà còn chơi rất khôn ngoan.

Cuộc trò chuyện diễn ra khá vui vẻ. Khi tôi nhắc đến Wembley, anh nhanh chóng nghĩ đến Sir Alf Ramsey, Antonio Rattin và trận tứ

kết World Cup năm 1966 giữa Anh và Argentina. Trận đấu mà cho đến nay vẫn chưa hết hẳn tai tiếng.

“Khi đó tôi vẫn chưa ra đời, nhưng mọi người đều biết chúng tôi đã bị tước mất chiến thắng”, Mascherano tâm sự, cứ như chúng tôi chỉ tình cờ nói về chủ đề đó.

Tôi đã bị thuyết phục rằng cơ hội sẽ đến với thủ quân của ĐTQG Argentina ngay sau khi Xavi ca ngợi khả năng chuyền bóng của anh cùng sự thích nghi nhanh chóng với phong cách thi đấu của Barcelona. Tôi tin rằng Xavi một ngày nào đó sẽ dẫn dắt Barcelona và khi anh ấy

nghĩ một cầu thủ “làm được” thì cầu thủ đó nhất định sẽ “làm được”.

Mascherano có thể vào sân. Puyol dự bị. Abidal đá hậu vệ trái.

Tiếng reo hò vang dội đến mức cầu trường dường như nổi sóng.

United đã giành danh hiệu châu Âu đầu tiên tại Wembley, Barcelona cũng thế. Cả hai đội đã cống hiến một trận cầu đầy cảm xúc nhưng lại trong thế trận một chiều trong trận chung kết hai năm trước – lần này hy vọng họ sẽ trình diễn một bộ mặt khác trong chuyến tái đấu.

Vài giờ trước khi trận đấu diễn ra,

tôi đã có vinh hạnh được ghé thăm đài phát thanh BBC cùng một tượng đài bóng đá, Pat Crerand, tiền vệ trong đội hình MU của Ngài Matt Busby năm 1968. Vẫn trung thành tuyệt đối với MU, ông hiểu rằng đội bóng của ông đang đối mặt với một đối thủ mà dù thất bại trước họ cũng cảm thấy xứng đáng.

Ronald Koeman, Hristo Stoichkov, Johan Cruyff, Carles Rexach – bạn có thể thấy họ xung quanh khách sạn của UEFA, đang dõi mắt về phía Wembley.

Ngày thứ Sáu tôi có gặp và phỏng vấn Gio van Bronckhorst, hậu vệ cừ

khôi đã đóng góp cho chức vô địch của Barcelona cùng với Ronaldinho, Eto'o và Henrik Larsson vào năm 2006. Anh không phải là người được chú ý nhiều, nhưng anh có thể chỉ ra đội thắng cuộc bằng các phân tích và đánh giá, chứ không phải bằng cảm tính.

Tiếp theo phải kể đến Ferguson. Cả Sir Alex và em trai Martin của ông đều từng là khán giả trong trận chung kết Cúp Châu Âu kinh điển nhất mọi thời đại – ngày Real Madrid đánh bại Eintracht Frankfurt 7-3 tại Hampden, năm 1960.

Sir Alex đã hơn một lần từ chối cơ

hội dẫn dắt Barça và nếu như Pep Guardiola rời khỏi ghế HLV vào năm 2010, khi triều đại của Joan Laporta vừa kết thúc, Sandro Rosell đã cân nhắc rất nghiêm túc về khả năng mời Ferguson ngồi vào chiếc ghế nóng tại Camp Nou, nơi ông sẽ được dẫn dắt Xavi, Piqué, Iniesta và Messi.

Sáng thứ bảy hôm diễn ra trận đấu tôi sắp xếp hẹn gặp Martin Ferguson, tuyển trạch viên hàng đầu của MU tại châu Âu. Chúng tôi đã uống nước và trò chuyện về công tác chuẩn bị. Ông ấy là bạn tôi trong suốt mười năm qua, toàn bộ niềm tin của ông đặt nơi anh trai và

đội hình MU. Ông hiểu rằng đối thủ của họ đã mạnh lên rất nhiều kể từ khi đánh bại MU năm 2009.

Dù gì đi nữa, Sir Alex đã cùng đội bóng quê hương tôi, Aberdeen, đã đạt đến vinh quang tại châu Âu. Trên cấp độ cá nhân, chiến thắng dành cho ông và Darren Fletcher đã là quá đủ để tôi ăn mừng.

Trước trận đấu, Messi được đặt một câu hỏi liên quan tới con số thống kê: anh chưa từng có bàn thắng nào tại Anh. Anh trả lời: "Điều đó không gì hơn là một sự trùng hợp. Khi tôi đã quyết tâm ghi bàn tại Wembley, điều duy nhất tôi quan

tâm là chiến thắng cho Barça.”

Nói về kỷ lục ghi bàn của mình, thành tích sẽ giúp anh trở thành vua phá lưới Champions League hai mùa liên tiếp, số 10 của Barça chia sẻ: “Mỗi năm tôi đều tích lũy thêm kinh nghiệm để có thể xử lý thật chính xác. Tôi hiểu rõ những gì mình có thể và không thể làm trong từng hoàn cảnh. Khi trận đấu diễn ra, đường bóng xuất hiện trong đầu tôi và cho tôi biết phải làm gì. Vấn đề là bạn phải có sự cảm nhận và rèn luyện cảm giác đó khi tập luyện.

Guardiola cảnh báo: “Các cậu sẽ không được ủng hộ nhiều bằng MU.

Mọi người cần phải tập trung, cố gắng và không dao động trước sự thật rằng đây là trận chung kết thứ hai của họ trong vòng ba năm. Tôi muốn họ cảm nhận được sự sợ hãi khi đứng trước chúng ta, điều họ chưa từng trải nghiệm trong 20 năm qua. Đó là cơ may duy nhất cho các cậu để chạm đến danh hiệu này."

Barcelona không chỉ đầy ắp tự tin, họ còn tin chắc rằng nếu tuân thủ theo mọi chỉ đạo từ HLV và chơi đúng với đẳng cấp của mình, thì không đội bóng nào trên thế giới có thể đánh bại họ.

Estiarte cố gắng lí giải vì đâu lòng kiêu hãnh của họ lại trở nên vững chắc đến như vậy. "Trước hết, chúng tôi có những cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Điều đó không thể chối cãi được. Thêm vào đó, Pep hiểu rõ Barcelona phải chơi như thế nào. Các cầu thủ đến từ Catalunya có thể đảm bảo cho điều đó."

"Messi rất khiêm nhường – bạn có thể nhận thấy khi cậu ấy chơi bóng. Cậu ấy chấp nhận rằng hàng tiền vệ là linh hồn của đội bóng. Đồng thời, đồng đội của cậu cũng vui vẻ thừa nhận rằng cậu ấy là cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Không có chút tị hiềm nào giữa họ – điều đó thật

hiếm thấy."

"Tôi đã từng đứng đầu thế giới (trong môn bóng nước) và trong nhiều năm tôi cũng là thảm họa về tác phong lãnh đạo. Tôi quá ngạo mạn, thiếu cảm thông, và nghĩ rằng mọi thứ đều phải quay xung quanh mình. Đó cũng là điểm chung ở những vận động viên đã đạt đến đỉnh cao sự nghiệp. Độ tự mãn và ích kỷ của họ cũng đạt đến đẳng cấp thế giới. Nhưng chỉ cần bạn trưởng thành và cố gắng hòa đồng hơn, bạn sẽ giành được tình cảm của đồng đội."

"Nhưng đó không phải là những gì

tôi nhận thấy ở Messi. Leo chưa từng mảy may nhận ra rằng đồng đội đã dành cho cậu ấy đặc quyền. Phép màu đến với cậu hoàn toàn tự nhiên. Chính điều đó mới tạo nên sự khác biệt. Không miễn cưỡng hay trù tính. Không đề cao bản thân. Không khiến người khác phải e sợ.

Một sự kết hợp thật mạnh mẽ: cầu thủ xuất sắc nhất thế giới hoàn toàn thoải mái khi sát cánh cùng một đội bóng tuyệt vời, và họ hiểu rõ việc được chơi cho Barcelona có ý nghĩa như thế nào."

Trợ lý của Guardiola, Vilanova , giải thích ngắn gọn về đấu pháp sẽ khắc

chế MU: “Chúng tôi cố gắng chuẩn bị thật tốt ở mỗi trận đấu. Chẳng có gì khác biệt mấy giữa việc chơi tại L’Hospitalet (một địa danh ở thành phố Barcelona) hay Wembley. Chúng tôi điều chỉnh chiến thuật và đấu pháp như mọi khi và cung cấp cho các cầu thủ cũng những thông tin đó. Khi thi đấu trong nước, các cầu thủ đã giáp mặt đối phương 20 lần và hiểu rõ họ từ trong ra ngoài. Nhưng với đối thủ đến từ quốc gia khác, chúng tôi sẽ cung cấp thêm cho họ thông tin về đội hình mà họ sẽ đối mặt”.

Estiarte mô tả sự thay đổi mạnh mẽ ở Guardiola trong mùa bóng họ đạt

đến đỉnh cao. “Pep hiểu rất rõ rằng bóng đá đẹp là ngọn nguồn của chiến thắng. Đó chắc chắn là điều duy nhất dẫn bạn đến chiến thắng. Anh nói, “Tôi muốn chiến thắng và tôi sẽ truyền khát khao đó đến cầu thủ của tôi,” nhưng nếu họ thua, anh sẽ là người đầu tiên lên tiếng: “Đừng lo, hãy nghĩ đến trận kế tiếp”. Tuy nhiên, từ tháng Tư đến nay anh ấy đã thay đổi. Câu cửa miệng của anh giờ là: “Chúng ta phải thắng. Chúng ta sẽ thắng”.

“Tại đội bóng này bạn có thể tìm thấy cầu thủ xuất sắc nhất, người chỉ nghĩ đến chiến thắng. Thế giới của cậu ấy xoay quanh quả bóng

tròn. Nhưng tại đây sự cạnh tranh cũng rất khốc liệt. Chúng tôi có từ ba đến bốn cầu thủ siêu sao - ba đến bốn cầu thủ được sinh ra để chinh phục những danh hiệu lớn. Bạn biết rằng bạn có thể trông cậy ở họ trong những trận đấu quan trọng.”

“Mỗi cầu thủ đều cống hiến tất cả những gì họ có, nhưng với một số người, họ có những tố chất vượt xa ranh giới của trò chơi, vượt xa quan niệm thông thường chỉ có thắng và thua. Tôi đang nói về những cầu thủ luôn vững vàng và không để áp lực chi phối. Ở họ có sự kết hợp giữa cảm giác bóng và tinh thần thi

đấu, khiến họ lúc nào cũng “hiện hữu”. Chỉ có một số ít người đạt đến giới hạn đó. Môn thể thao vua đã ăn sâu vào máu của họ. Nhiều cầu thủ đã có những bước thăng tiến lớn trong sự nghiệp, nhưng rồi họ mất phương hướng và đánh mất chính mình. Cuối cùng họ sẽ kết thúc bằng những hành động ngu ngốc – như chống đối trọng tài và các cầu thủ khác. Tuy nhiên, đó không phải là chúng tôi.”

Wembley, London. Ngày 28 tháng Năm năm 2011

MU thật sự là đội chơi hay hơn ở Rome – ít nhất là trước khi Pedro

ghi bàn, trước khi Xavi và Iniesta bắt đầu ru ngủ hàng tiền vệ của họ. Tôi ngờ rằng khi Pep Guardiola xem xét đội hình của MU, với Ryan Giggs và Michael Carrick ở tuyến giữa, ông đã mỉm cười hài lòng vì Fletcher sẽ không kịp bình phục, tạo điều kiện cho các cầu thủ có tính cơ động rất cao của ông làm chủ mặt sân rộng rãi khi hai đội so tài. Điều đó đã được minh chứng.

Bàn thắng của MU có được khá bất ngờ. Rooney đã phô diễn sự dày dạn và tự tin trong pha dứt điểm. Lẽ ra, anh xứng đáng được nhiều hơn là chỉ một bàn gỡ hòa 1-1. Nhưng bất cứ ai khi nhận thấy

Barça đã “vào guồng”, thì cũng hiểu rằng đối thủ của họ sẽ không có cơ hội nào.

Tôi tin rằng trong suốt những năm qua có một điều mà không chỉ chúng tôi biết rõ: dù bảng tỉ số có thể hiện hai đội đang “cân sức”, thì thế trận trên sân cũng có thể khẳng định ai “vượt trội” hơn ai.

Tình thế bắt đầu xoay chuyển. Nhịp độ của MU đột nhiên lắng xuống và Barcelona đã tạo được khoảng trống tại khu trung tuyến. Khoảng trống ngày càng lớn và Xavi cùng Iniesta có bóng thường xuyên hơn. Ngoài ra, có thể thấy rằng ngay cả

trước khi ghi bàn, Messi cũng đã tỏ ra vô cùng sung mãn.

MU bắt đầu nao núng trước những pha chuyền bóng tốc độ cao của các học trò Guardiola. Edwin van der Sar chưa đến nỗi đuối sức nhưng anh cũng đã rất vất vả.

Trận đấu cuối cùng trong sự nghiệp của anh đã khép lại bằng một kết thúc buồn, khi pha bứt phá và dứt điểm của Messi hạ gục anh, mang lại bàn thắng thứ hai cho Barça. Mỗi khi Messi có bóng, bàn thắng lại đến. Nếu bạn muốn ngăn cản Barça, bạn phải hết sức linh hoạt và thông minh. Trước khi bàn thắng

đến, Barça có đầy đủ thời gian và khoảng trống để chuyền ban. Và rồi Messi, xuất phát rất xa so với vị trí của một trung phong, nhận bóng và một khoảng trống mênh mông mở ra trước mắt. Anh hướng vào đó, tăng tốc và tung ra pha dứt điểm đem về lợi thế cho đội nhà.

Sau bàn thắng đó, pha lách người tuyệt hảo của Messi vượt qua Nani đã tạo điều kiện cho Villa hoàn thành một siêu phẩm mang dấu ấn của riêng anh – "làm chủ" quả bóng, khống chế tài tình rồi chuyển hóa thành bàn thắng. Messi quỳ xuống ăn mừng sau khi Villa tung cú dứt điểm đánh bại Van der Sar.

Giống như tôi, anh biết đêm nay Barça đã cống hiến một màn trình diễn ngoạn mục.

Abidal bước lên bục đón nhận chiếc cúp quý giá. Anh đã hoàn toàn kiệt sức ngay sau đó. Chiến thắng này là món quà nhỏ mà toàn đội Barça muốn gửi đến cho bác sĩ Josep Fuster, người phẫu thuật cho Abidal. Nhờ có ông mà hậu vệ người Pháp đã có thể trở lại cùng đồng đội lần đầu tiên sau ca phẫu thuật khối u.

Thắng lợi vinh quang này là thành quả của ba năm mồ hôi nước mắt. Toàn đội Barcelona đã tái thiết cơ cấu; các tài năng trẻ, các thần đồng

bóng đá ngày càng dành cho Camp Nou nhiều sự ngưỡng mộ và tiếp tục đổ về đây từ khắp nơi trên thế giới.

Trước phong độ chói sáng của học trò, vị thuyền trưởng lộ vẻ lo ngại. Ông cho rằng đẳng cấp của họ sẽ còn vượt xa những gì mọi người được chứng kiến trong mùa bóng này.

"Chúng tôi không biết đội bóng sẽ còn vươn xa đến đâu sau khi đã gặt hái quá nhiều thành công như vậy, họ thậm chí đã có trong tay chức vô địch World Cup," Guardiola trả lời.

Khi đó, hẳn ông đang nghĩ đến hiện

tượng Juventus sau World Cup 1982 và Dream Team của Barcelona, đội hình đã cháy hết mình trong mùa hè World Cup năm 1994 tại Hoa Kỳ. Thực tế, ông đã ghé thăm khách sạn nơi tuyển Tây Ban Nha đóng quân hồi vòng chung kết thế giới năm 2010 tại Sandton, nhằm thông báo vài điều trước khi bước vào kỳ nghỉ lễ.

Guardiola giải thích ngắn gọn về kế hoạch chuẩn bị cho mùa giải mới. Ông sốc khi biết rằng toàn bộ đội hình của mình phải tham dự Siêu Cúp châu Âu với Sevilla vào tháng Tám năm 2010. Họ xứng đáng được nghỉ ngơi nhiều hơn và ông đã đề

nghị họ dưỡng sức thêm một thời gian. Puyol, Xavi, Villa và mọi người lập tức trả lời: "Quên chuyện đó đi sếp." Khát khao trong họ vẫn luôn cháy bỏng.

Guardiola nói: "Sau khi giành quá nhiều chiến thắng, lẽ tự nhiên sẽ xuất hiện nhiều cám dỗ khiến bạn vuột mất vị thế của mình, khiến bạn không còn muốn phấn đấu cho những điều lớn lao. Nhưng với họ, họ không hề dao động dù chỉ một tích tắc. Họ chinh phục hết tất cả các đấu trường tại Tây Ban Nha và thể hiện phong độ tuyệt vời nhất. Không có lời nào diễn tả hết niềm tự hào của tôi đối với những gì họ

đạt được. Họ là biểu tượng tuyệt vời của lối chơi hoa mỹ và đầy đam mê trong bóng đá”.

Estiarte có thể chỉ rõ cho chúng tôi thấy cú ăn ba năm 2011 đã đánh dấu thành tích lẫy lừng của ông bạn Guardiola như thế nào, song song với vai trò của toàn đội trong vinh quang đó.

Tôi hỏi ông liệu có bí quyết nào giúp những người ngoài cuộc nắm rõ điều đó hơn không. Ông nói: “Chúng ta đang nói về một đội bóng rất khác thường. Tôi đã chứng kiến nhiều thứ trong suốt cuộc đời mình và đã gắn bó với thể thao trong một

thời gian dài, nhưng chỉ đến khoảng ba năm rưỡi nay, tôi mới được mục kích một điều thực sự phi thường, trong bóng đá nói riêng và trong nhân loại nói chung”.

“Và điều khó tin nhất là gì? Trong hơn ba năm nay, chưa từng có một vụ lục đục nào trong phòng thay đồ. Bạn có thể cho rằng điều đó là không bình thường. Với 22 người sống chung như thế, điều hiển nhiên nhất xảy ra là họ sẽ có xích mích với nhau. Một ngày đẹp trời, một cầu thủ hét lên với đồng đội của mình “xéo đi” và hôm sau lập tức xin lỗi. Chuyện đó hoàn toàn bình thường. Nó xảy ra mỗi ngày,

với mỗi đội bóng trên hành tinh này".

"Nhưng trên hết không phải tình cờ mà tại đây bạn không phải lo lắng về va chạm giữa cá nhân, tôn giáo hay tranh cãi về tuổi tác. Tôi cho rằng đó là do chúng tôi đã tập hợp được nhiều cầu thủ đồng hương với nhau."

"Rất, rất ít đội bóng, có chăng là MU, có được điều mà Barça có. Đó là những cầu thủ, những người Catalán, những chàng trai Tây Ban Nha hoặc sinh ra ở nơi khác nhưng trưởng thành tại đây, những người mang đến cho chúng tôi một sức

mạnh riêng biệt. Chúng tôi có những cầu thủ xuất sắc người Hà Lan, Argentina hay Brazil, nhưng họ không phải là dân 'bản địa'. Người Hà Lan là những tuyển thủ chuyên nghiệp thực sự. Người Anh cũng thế - như Mark Hughes hay Steve Archibald. Tôi không có ý hạ thấp họ, nhưng những cầu thủ tôi đang nói đến có sự gắn kết với nhau bằng cảm xúc. Trái tim họ dành hết cho CLB và từ đó tạo nên mọi sự khác biệt – và tôi đang không chỉ nói đến một hay hai cầu thủ chơi ăn ý với nhau mà thôi."

"Đó là Xavi, Busquets, Valdés, Messi, Iniesta, Piqué, Puyol, Pedro,

Fàbregas, Thiago, Fontas, Cuenca và vô số tài năng khác có thể kể đến. Những thủ quân trưởng thành từ đây, từ Catalunya. Chỉ có họ mới lan truyền được khát khao cống hiến của cả đội đến những cầu thủ khác. Chỉ có họ mới tạo dựng được một hàng ngũ chuyên nghiệp với tác phong mẫu mực. Xavi và đội quân của cậu ấy có thể cống hiến mỗi ngày mà vẫn luôn tâm niệm, "Tôi đến từ Barcelona, đó là ngôi nhà của tôi". Những chàng trai như anh ấy luôn tự hào khi nhắc đến quê hương mình, Catalunya.

"Rất ít CLB có được động lực thi đấu như vậy. Đừng đánh giá thấp điều

đó.”

Một khi bạn hội tụ được kỹ năng, tài lãnh đạo, niềm vui, sự tinh tế, quyết tâm và lòng tự hào trong một đội bóng, nơi các cầu thủ tin rằng họ thuộc về nơi ấy, bạn đã có trong tay những yếu tố then chốt để xây dựng nên đội bóng xuất sắc nhất thế giới. Hãy khám phá xem họ sẽ đạt được điều đó như thế nào.

DAVID VILLA - EL GUAJE

TÔI THÍCH DAVID VILLA VÌ anh ấy mang một phong cách truyền thống. Ghi bàn theo phong cách truyền thống. Tập luyện theo phong cách truyền thống. Cả sự tôn trọng

và chuyên nghiệp cũng mang phong cách truyền thống.

Bất kể bạn là đối thủ, HLV, người hâm mộ hay phóng viên, nếu bạn được anh tôn trọng, bạn cũng sẽ nhận được từ anh sự tín nhiệm, thẳng thắn và trung thực – theo phong cách truyền thống. Bạn cũng có thể kiểm chứng tất cả những điều đó trên sân cỏ.

Villa nổi tiếng với những bàn thắng của anh nhưng hãy nhìn xa hơn, xa hơn thế và khắc họa lại những gì đồng đội ở tuyển Tây Ban Nha và Barcelona nói về anh. Họ biết có thể trông cậy ở anh. Anh chưa từng

đánh mất lòng quyết tâm, cả tư cách một cầu thủ hay một vận động viên bình thường.

Những tay săn bàn thường hẹp hòi, nhưng David Villa lại là người góp phần kéo cả đội Barcelona lên và trở thành tiền đạo nắm giữ kỷ lục ghi bàn cho tuyển Tây Ban Nha; nhưng bất chấp điều đó, anh chỉ mong muốn được sát cánh cùng đồng đội, anh có thể chủ động chơi dạt sang cánh và chấp nhận làm hộ công cho tiền đạo xuất sắc nhất thế giới, Lionel Messi.

Thế nhưng đứa con trai của người thợ mỏ Asturian này, với biệt danh

là El Guaje lại rất kiên cường. Anh kể lại câu chuyện anh từng bị gẫy chân khi còn bé nhưng vẫn tiếp tục chơi bóng đá, với chân phải bó bột và chân trái – vốn yếu hơn – ngày càng thuần thục. Sau này anh buộc phải trải nghiệm cảm giác đau đớn này thêm một lần nữa tại Chung Kết Cúp Các CLB, tháng Mười Hai năm 2011 – khi chân trái anh bị đốn gãy.

Anh cũng có một chút bất cần đời trong tính cách. Tôi đã chứng kiến anh bước xuống xe trong vòng đua kép Công Thức Một tại trường đua Montmelo, Catalonia với đôi chân lặc lè. Vào thời điểm đó, không biết

đội bóng của anh khi đó là Valencia có vui mừng nổi không. Vài tuần sau, anh trở thành vua phá lưới Euro 2008 và đưa Tây Ban Nha lên ngôi lần đầu tiên sau 44 năm.

Tại Nam Phi, buổi tối trước trận chung kết gặp Hà Lan trên sân Soccer City, Villa nói với tôi: “Tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ rơi nước mắt trên sân cỏ, và tôi cũng không có ý định làm điều đó, nhưng nếu có lúc nào như thế, thì tôi sẽ tự nhủ rằng: ngày mai sẽ tươi sáng hơn”. Tôi thích cách suy nghĩ đó của anh.

Tôi không cho rằng mình tải giỏi sắc bén gì khi nhận xét rằng vì một số

lý do, Villa đã nổi lên như một ngôi sao khiến bất cứ đội bóng nào ở giải Ngoại Hạng Anh cũng muốn có cho bằng được. Luận về tuổi tác, kỹ thuật và kinh nghiệm, quá hiển nhiên là anh sẽ được mọi đội bóng chào đón. Đối với Villa và Pep Guardiola, khúc mắc chỉ nằm ở mức phí chuyển nhượng mà Valencia yêu cầu, để đưa cầu thủ toàn năng phi thường này về Barcelona trước một năm. Có thể nói, ngay đến đội bóng xuất sắc nhất thế giới cũng gặp phải những chướng ngại khó khăn.

Nếu nói chiến thắng tại Wembley năm 2011 là chiếc bánh ga-tô dành tặng Guardiola sau ba năm phấn

đấu, thì bàn thắng quyết định của Villa trong trận đó sẽ được ví như quả anh đào chín mọng đặt trên cùng. Ở anh hội tụ sự tinh quái, sức mạnh, phẩm chất và kỹ thuật; anh chơi toàn diện, quyết tâm và mạo hiểm đến cùng; anh có thể ghi bàn từ pha đá phạt, từ chấm phạt đền, từ cú đánh đầu, từ trong vòng cấm hay từ những quả sút xa. Lạy Chúa, bạn còn muốn gì hơn thế nữa?

El Guaje vạn tuế! Ồ không – Villa muôn năm!

2 – HÀNH TRÌNH CỦA MESSI

"Tôi tin Leo đến từ một hành tinh khác, nơi khai sinh ra những con người phi thường như nhạc công vĩ cầm, kiến trúc sư hay bác sĩ. Những người được chọn."

Josep Maria Minguella

TÔI VẪN CÒN NHỚ RÕ lần đầu tiên xem Leo Messi chơi bóng. Ngày đó anh đang hoàn thiện những kỹ năng của mình. Tôi vừa xem vừa nghĩ về Joan Verdú, người từng chơi ở vị trí mà hiện nay là sở trường của Messi. Verdú hoàn toàn vượt trội so với Messi; và hiển nhiên, thần đồng được biết đến như cầu thủ xuất sắc

nhất thế giới hiện nay không phải lúc nào cũng tỏa sáng rực rỡ.

Đó là mùa thu năm 2003 tại sân vận động Mini Estadi của Barça, nơi có sức chứa 17 nghìn chỗ ngồi và chỉ cách Camp Nou vài trăm mét. Rob Moore bạn tôi rủ tôi đến xem Arnau Riera, đội trưởng đội hình B của Barça thi đấu, vì anh đang có ý định làm đại diện cho cậu ấy. Cái tên Messi dĩ nhiên cũng đã thu hút được nhiều sự chú ý, nhưng thời điểm đó anh còn đá cánh trái trong sơ đồ 4-2-3-1. Và dù anh đã đóng góp vài pha dẫn bóng khá tinh tế, thì Messi ngày đó trông vẫn có vẻ lù đù và hời hợt.

Lần tiếp theo tôi xem anh thi đấu là vào buổi tối hôm anh ghi bàn thắng đầu tiên cho Barcelona – trong trận đấu với Albacete tại Camp Nou mùa xuân năm 2005. Không một ai ngờ rằng họ đang được mục kích sự xuất hiện của một tài năng đặc biệt.

Tôi dẫn con gái tôi, Cara đến xem trận đấu. Chúng tôi ngồi phía trên cao khán đài 'Lateral' sân Camp Nou – gần sát cầu môn phía Bắc.

Messi chỉ mới 17 tuổi và chỉ vừa trải qua 69 phút đầu tiên tại La Liga, mở đầu với trận ra mắt gặp Espanyol sáu tháng trước. Anh vào sân thay Samuel Eto'o, và chỉ 107

giây sau đã lập tức đưa bóng vào lưới. Ronaldinho thoát được hai người kèm, bấm mũi giày chuyền bóng bổng cho Messi. Chàng trai Argentina đón bóng và thực hiện một cú trích bóng điệu nghệ qua người thủ môn.

Bàn thắng không được công nhận do trọng tài mắc lỗi khi bắt việt vị. Thủ thành Albacete, Raúl Valbuena trịch thượng xoa đầu Messi: "Thiếu may mắn thôi, nhóc". 80,000 khán giả la ó phản đối tiếng còi đã cướp đi của họ một bàn thắng tuyệt đẹp. Giờ thi đấu chính thức chỉ còn lại 18 giây, vừa đủ để 'phù thủy' người Brazil và cậu học trò nhỏ của anh

làm nên một điều kì diệu.

Ba mươi giây sau khi bị từ chối bàn thắng, Ronaldinho lại chuyền bóng cho Messi ở cánh trái và cú tạt bóng của Messi thiếu chút nữa đã mang lại bàn thắng cho Iniesta. Thiên tài trẻ tuổi chỉ mới góp mặt trong sân hai-phút-rưỡi. Albacete lao lên tìm cách ghi bàn gỡ hòa. Nhưng rồi Van Bronckhorst đã cướp bóng từ chân Rubén Súarez và để Deco chuyền bóng lên cho Messi. Chàng trai trẻ đón bóng bằng đầu, quan sát hậu vệ rồi chuyền về cho Ronaldinho. Danh thủ người Brazil thực hiện đường chuyền ngược lại qua đầu Gaspar Galvéz từ giữa sân. Messi để

bóng chạm đất một lần, trước khi lốp bóng qua người Valbuena lần thứ hai.

Sân Camp Nou như nổ tung. Chúng ta không thể biết chính xác Ronaldinho, một tiền vệ rộng lượng và dễ mến, đánh giá cao Messi đến mức nào. Thế nhưng đã xuất hiện một dấu hiệu: nhạc trưởng người Brazil đã hai lần kiến tạo cho Messi, nhờ đó anh có cơ hội chứng tỏ với cả sân khả năng của mình. Lúc ăn mừng, Ronaldinho đã cõng tiền đạo trẻ trên lưng, để anh có thể đón nhận hết lời chúc tụng của khán giả. Vài tuần sau, Messi phát biểu: "Thật bất ngờ vì tôi có thể nghe 80

nghìn người gọi tên mình, nhưng khi đó mọi thứ như trắng xóa trước mắt tôi. Tôi không biết có phải do mình đã bị choáng hay đó chỉ là cảm xúc ùa về sau khi ghi bàn thắng đầu tiên ở Camp Nou, nhưng tôi không thể nhìn thấy gì cả.”

Không ai có thể biết Messi rồi sẽ trở nên vĩ đại như thế nào, nhưng bất cứ ai đêm hôm đó được thưởng thức siêu phẩm của anh đều tin rằng Barcelona đã mang về một tài năng sáng giá mới.

Đánh giá ban đầu đối với anh tại Mini Estadi luôn khiến tôi nhức nhối mỗi khi nghĩ đến. Liệu tôi có phải là

người duy nhất trên thế giới này được gặp Messi từ sớm nhưng không nhận ra khả năng của anh hay không? Đó là điều khiến tôi luôn trăn trở, cho đến khi lao vào nghiên cứu để viết nên cuốn sách này.

Khi trò chuyện với Arnau Riera về trận đấu hôm ấy, anh nói với tôi, khi đó, Messi đã không đủ kiên nhẫn tiếp tục thi đấu cho đội hình B và cậu ấy sẽ chấp nhận chơi ở bất cứ vị trí nào ngoại trừ đá cánh trái. Ngày qua ngày, cậu ấy càng lúc càng mất phương hướng. Cậu ấy chơi không tồi, nhưng chưa đúng với phong độ.¬

"Chúng tôi biết ngay từ ngày cậu ấy gia nhập rằng chàng trai này sẽ không gắn bó lâu với chúng tôi," Arnau kể. "Cậu ấy là một đồng đội, một chiến hữu tuyệt vời và chơi rất cừ – nhưng cậu ấy hoàn toàn hiểu rõ mình thuộc về đội hình chính. Từ năm 16 tuổi, cậu ấy đã cảm thấy khó chịu với vị trí của mình ở cánh trái."

Nhờ ơn trời, mấy hôm sau tôi được gặp trực tiếp Messi. Thật may mắn làm sao.

Anh ấy nói rằng anh "ghét" bị yêu cầu chơi ở cánh phải, hoặc tệ hơn là cánh trái như hồi Frank Rijkaard cất

nhắc anh lên chơi cho đội hình chính. Nhưng Messi cũng thừa nhận rằng anh học hỏi được rất nhiều từ khi được đá cặp với một trong những trung phong tài năng nhất, Samuel Eto’o.

Trong những ngày đầu sự nghiệp của anh, không chỉ có tôi là người đánh giá sai khả năng của cầu thủ xuất sắc nhất trong tương lai này. Cũng chính vì những nhận định đó mà suýt nữa anh đã phải rời Barça.

Căn bệnh thiếu hụt hoóc-môn mà anh mắc phải từ khi mới sinh (Lionel Josep Messi sinh năm 1987 tại Rosario, gần Buenos Aires,

Argentina) đã khiến anh không đạt được chiều cao của người trưởng thành. Nó ảnh hưởng đến sự tăng trưởng sinh lý nhiều đến mức suýt cướp đi của anh cơ hội được thi đấu chuyên nghiệp. Những thông tin này giờ đây rất phổ biến, thế nhưng chuyện Messi thiếu mất sự quan tâm và cam kết của Barça chỉ vì vóc dáng của anh lại là điều không phải ai cũng biết.

Thậm chí Carles Rexach, rồi đến cố vấn của chủ tịch Barça, Joan Gaspart, đã phải bí mật thuyết phục Barcelona kí kết hợp đồng với Messi bằng cách để lại dòng viết tay trên giấy ăn tại CLB tennis Pompeia; Cha

của Messi cũng buộc phải nói khó với ban lãnh đạo Barcelona, nhằm yêu cầu họ giữ đúng cam kết; bởi vì số tiền ông cần để lo cho con trai, trong suốt chuyến đi từ Argentina đến Barcelona, giờ đã hết sạch.

Trong câu chuyện kể về việc Barcelona đã phát hiện Messi ra sao, tình trạng thể chất của anh cũng được đề cập đến.

Chuyên gia riêng của anh ở Argentina, bác sĩ Diego Schwarzstein kể lại: "Có vài người từ đội bóng (Newell's Old Boys, nơi Messi bắt đầu tập luyện) đến gặp tôi và nói, "Chúng tôi có một cậu

bé, cậu ấy là một hiện tượng, nhưng cậu ấy cần phải trưởng thành." Cậu ấy thiếu hụt chất hoóc-môn mà chúng tôi có thể tái tạo lại để cung cấp cho cơ thể mỗi khi cần đến. Vấn đề duy nhất là nó rất đắt."

Messi khi đó mới tám tuổi, nhưng gia đình anh nhận thấy con trai mình có tài năng rất đặc biệt và đã xoay xở mọi cách để chữa trị cho anh. Thế nhưng, chi phí hóa ra chẳng phải là vấn đề duy nhất. Thứ thuốc tiêm đó hoàn toàn không thích hợp để thử nghiệm trên một cậu bé.

Tuy vậy, anh đã từ chối mọi sự giúp

đỡ từ gia đình và họ hàng. “Tôi sẽ nhớ mãi những đêm đó, khi tôi ngồi trên giường và tự tiêm thuốc lên chân mình,” anh nói. “Chẳng vui vẻ gì, tin tôi đi, nhưng tôi luôn khao khát được trở thành cầu thủ và biết mình sẽ làm được. Thế nhưng, thuốc quá đắt và dù gia đình tôi đã cố gắng hết sức, chúng tôi vẫn không thể tự lo nổi chi phí điều trị.”

Matías Messi, anh trai của Leo, kể lại: “Nó tự lo tất cả, tự bơm thuốc vào ống và tự tiêm cho mình. Gia đình rất đau xót trước chuyện này, mặc dù nó chẳng bao giờ để lộ ra; bạn có biết rằng mỗi đêm trước khi ngủ nó đều lặp lại như vậy, chẳng

tốt lành gì với một đứa trẻ ở tuổi của nó.”

Tại Rosario, anh là kẻ thống trị trong lối chơi bóng đã trở nên phổ biến ở châu Âu và Mĩ Latinh. Quả bóng nhỏ hơn và nặng hơn, khung thành hẹp và cao hơn, khác hẳn kiểu khung gỗ hình chữ nhật áp dụng cho sân đấu nhỏ tại Anh và Ireland. Mặc dù nhỏ bé hơn đối phương, anh biết cách phán đoán khi nào nên giữ bóng, khi nào nên tăng tốc và khi nào nên sử dụng kỹ thuật dắt bóng như thôi miên vốn đã trở thành thương hiệu của anh hôm nay.

Đội bóng nhỏ địa phương anh thi đấu có tên Grandoli. Khi đó cha anh, Jorge, cũng chính là HLV. Bà anh đã ghi tên anh vào đội khi anh mới năm tuổi. Lần đầu tiên anh chơi là khi đội thiếu người và được lấp vào cho đủ quân số. Cho đến nay, anh vẫn gửi đến cho bà anh, Celia, những bàn thắng bằng cách chỉ tay lên trời mỗi khi ghi bàn.

Đội bóng cách nhà Messi 4 cây số, nằm trong khu Calle Estado se Israel, đồng nghĩa với việc anh phải lội bộ cả giờ đồng hồ nếu không có ai cho đi nhờ, hoặc nếu vé xe buýt quá đắt. Tài năng của anh được nhận ra từ sớm và Newell’s Old

Boys đã chiêu mộ anh về đội tuyển trẻ. Đến giờ, Messi vẫn thổ lộ rằng anh muốn được kết thúc sự nghiệp tại đội bóng này.

Sân vận động cách nhà đến 6 cây số, vì vậy khi còn bé mỗi lần được đến đây xem đội hình chính thi đấu, anh như được đến thiên đường vậy. Anh đã xem thần tượng của cả nước, Diego Maradona chơi một trong năm trận tại Newell cuối năm 1993, khi cha dẫn anh lên thành phố. Ngồi trên khán đài Parque de la Independencia, ngay phía trên trường đua và CLB Jockey Rosario, xa xa là mặt hồ, những vườn hồng và những bức tượng điêu khắc lịch

sử – có một cổ động viên đang reo vang khắp cả Rosario.

Trung tâm huấn luyện thanh thiếu niên của Newell, Instalaciones Malvinas, nằm gần nhà Messi hơn và thiết kế khá cơ bản. Anh trưởng thành rất nhanh tại đó nhưng không đội bóng nào, kể cả River Plate, thèm muốn chữ ký của anh. Họ không chịu đáp ứng mức phụ cấp 1 nghìn đôla một tháng trong hai năm nhằm hỗ trợ việc điều trị của Messi, giúp anh đạt được chiều cao tự nhiên và có thể phát triển thể chất bình thường.

Jorge Messi đã thuyết phục các ông

chủ và các doanh nghiệp địa phương hỗ trợ việc điều trị, nhưng mức tài trợ sẽ không thể duy trì sau hai năm, phần lớn do ảnh hưởng của cuộc suy thoái kinh tế ở Argentina.

Phép màu đã xảy ra vào năm 2000. Chú nhóc 12 tuổi lọt vào mắt xanh của Barcelona, đã cùng với gia đình đến sinh sống ở phía bên kia trái đất, tiếp tục quá trình điều trị, xóa tan mọi nghi vấn về anh tại Camp Nou và nổi lên thành một trong những cầu thủ xuất sắc nhất thế giới mọi thời đại.

Hai trung gian người Argentina tại

Buenos Aires đã nghe về cậu bé thần đồng này, một tài năng bất hạnh. Họ liên lạc với Horacio Gaggioli tại Barcelona, người đã mang về đội bóng này một tên tuổi đình đám – Josep Maria Minguella, một hình mẫu trong lịch sử Barcelona đương đại, một con người phi thường.

Minguella chuyển về Barcelona với tư cách thông dịch viên của HLV người Anh, Vic Buckingham năm 1970. Ông trở thành HLV, trợ lý giám đốc, đào tạo đội tuyển trẻ, tuyển trạch viên và người đại diện cho cầu thủ. Ông cũng là người đã mang Diego Maradona, Romario,

Hristo Stoichkov và cuối cùng là Leo Messi về Camp Nou.

Về kế hoạch kí hợp đồng với Maradona, Minguella giải thích với tôi: “Đó là một cuộc ngã giá rất khó khăn và dai dẳng, Tôi phát hiện ra Maradona lần đầu tiên năm 1977 và quyết tâm nhanh chóng mang anh ấy về Barcelona.”

“Tôi đã tìm kiếm cầu thủ cho chiếc áo số 7 tại Barça và đến tháng thứ ba tôi đã đến Argentina, quan sát một chàng trai tên Jorge López, một cậu bé với mái tóc quăn đen, mặc quần đùi trên sân đấu. Ngay khi có bóng cậu ấy đã khiến tôi phải

chú ý. Cậu ấy khác xa bất cứ ai tôi từng gặp. Khi tôi hỏi thăm chủ tịch của Argentinos Juniors, ông nói các cầu thủ sẽ giết ông nếu ông dám bán cậu ấy đi. Thời điểm đó, Barça cũng không muốn kí hợp đồng với những cầu thủ đến từ quốc gia khác."

"Cuối cùng thì mãi đến năm 1980 tôi mới hoàn tất được hợp đồng giữa Maradona và Barcelona. Chúng tôi trở về Catalonia trong bí mật tuyệt đối. Mười lăm ngày sau, chủ tịch liên đoàn bóng đá Argentina, Julio Grondona gọi cho tôi và cần tôi trở về Buenos Aires ngay vì phát sinh một số vấn đề. Grondona bảo

rằng tôi cần phải gặp Bộ trưởng thể thao tại văn phòng chính phủ. Ông ấy có chân trong ban tổ chức World Cup 1978, khi đó Argentina vẫn duy trì thể chế quân chủ. Họ thống nhất rằng Maradona sẽ không thể rời quê nhà trước khi kết thúc World Cup 1982."

"Tôi rất e ngại phải dính líu với giới quân sự tại đất nước này, vào thời điểm đó họ đang giết người bừa bãi, con số có thể lên đến 40 nghìn người. Tôi không chắc khi đó tôi có dám cự cãi tay đôi với họ hay không."

"Thỏa thuận là Diego sẽ gia nhập

Boca Juniors, nhưng sẽ về với chúng tôi sau khi World Cup kết thúc.”

Maradona luôn và sẽ luôn luôn quan trọng hơn Messi. Khi lần đầu ông được El Diego mời xuất hiện trên chương trình truyền hình “La Noche del 10” ở Buenos Aires, Messi đã bật khóc khi xem nó. Anh đã nói trong cảm xúc rằng anh không thể tin mình lại nhận được cuộc gọi từ danh thủ vĩ đại nhất đất nước mình.

Maradona đã dẫn dắt Messi tại tuyển Argentina và mặc dù thỉnh thoảng vị tiền bối có tỏ ra ghen tị đôi chút, ông vẫn thừa nhận rằng: ông tin chàng trai này sẽ vượt qua

ông.

Minguella hồi tưởng lại rất rõ ràng cảnh ông bị thuyết phục bởi tài năng của Messi để rồi phải quay sang thuyết phục những người khác. “Trường hợp của Messi còn khó hơn cả Maradona,” ông nói. “Tôi gặp cậu ấy lần đầu khi Messi 12 tuổi và trông rất nhỏ con. Thực tế tôi có chút nghi ngờ việc cậu ấy sẽ chơi tốt ở châu Âu, nhưng sau khi xem xong đoạn ghi hình tôi đã nghĩ khác. Tôi tin rằng Leo đến từ một hành tinh khác, nơi khai sinh ra những con người phi thường như nhạc công vĩ cầm, kiến trúc sư hay bác sĩ. Những người được chọn.”

"Cậu ấy giống Maradona như đúc. Cũng thuận chân trái, cũng mang áo số 10, cũng khao khát đó. Tất cả những đứa bé như cậu ta đều muốn được chơi bóng, muốn được như Maradona. Nhưng tôi hiểu vấn đề và khả năng thành công của kế hoạch này nghiêm trọng đến mức nào".

Một lần nữa, Barça trả lời rằng họ không quan tâm. Họ cho hay: "Phải mất 10 đến 12 năm chúng tôi mới thu lại thành quả". Tôi đành hạ quyết tâm và bỏ tiền túi của mình để chi trả phí đi lại cho cha con Messi ở Tây Ban Nha, và sắp xếp cho họ nghỉ ngơi tại khách sạn

Plaza, Plaza Espanya.

“Trong buổi tập luyện, các HLV có thể thấy được tố chất của cậu ấy, nhưng cũng phải trải qua nhiều tuần bàn bạc vì có vài vị giám đốc cho rằng cậu quá nhỏ bé. Quyết định cuối cùng vẫn chưa được đưa ra. Tôi gọi cho Carles Rexach, chiến hữu của tôi trong nhiều năm và cũng là cố vấn kỹ thuật cho chủ tịch Joan Gaspart. Charles quyết định sẽ sắp xếp một trận giao hữu”.

Trận đấu diễn ra kịch tính và sòng phẳng trên mặt sân nhân tạo Mini Estadi; và Messi, bất chấp tài năng vẫn chưa chín muồi, đã thi đấu

hăng say với những cầu thủ hơn tuổi mình. Anh đã khiến họ bị lu mờ, chỉ những ai mù quáng mới không nhận thấy điều đó.

“Carles nhận ra ngay lập tức các cầu thủ khác đã quá choáng váng để có thể chấp nhận sự thật”, Minguella nói. “Nhưng mọi chuyện vẫn dằng dai và sau một thời gian cha của Leo trở nên hoang mang và mất hy vọng. Do đó, chúng tôi đã hẹn gặp nhau tại CLB tennis Pompeia, nơi tôi làm chủ tịch. Tôi rất tin tưởng ở khả năng của Rexach, nhưng gia đình Messi đã đến đây hơn một tháng và họ lo rằng có lẽ mọi thứ đã xôi hỏng bỏng

không”.

“Và rồi, thật kinh ngạc, Carles với lấy hộp khăn giấy trên bàn và viết lên đó: “Barcelona, ngày 14 tháng Mười Hai năm 2000, trước sự chứng kiến của ngài Minguella và ngài Horacio Gaggioli (đại diện cho gia đình Messi), tôi , Carles Rexach, thư ký kỹ thuật của đội Barcelona xin nói lên ý kiến của mình, dù biết sẽ đi ngược lại quan điểm của một số người, nhằm cam kết chiêu mộ Lionel Messi cho đến khi kết thúc các điều khoản ràng buộc tài chính đã thống nhất”.

Tuy nhiên, thời gian đã hết. Jorge

Messi đã quá mệt mỏi và không thể kiên nhẫn thêm nữa.

Ông đã phải hứng chịu sự thất vọng tương tự sau khi đàm phán với River Plate vài tháng trước; và lần này là ở tận bên kia trái đất, nơi xa cách những thành viên còn lại trong gia đình. Barça có vẻ như sẽ một lần nữa biến ông và Messi thành trò hề.

Trong hoàn cảnh ấy – mặc dù Minguella đã thề thốt rằng họ sẽ không bao giờ liên hệ với Real Madrid – các đối thủ lớn nhất của Barça đã biết đến chàng trai với tiền đồ xán lạn này, biết đến một kế

hoạch đang âm thầm tiến hành tại Catalunya. Messi chưa có hợp đồng chính thức nào ở Argentina và chỉ cần một hành động táo bạo sẽ có thể mang lại thắng lợi lớn.

Messi và cha trở về nhà kì Giáng Sinh năm đó trong thất vọng ê chề, trước sự thờ ơ của Barcelona. Khả năng lớn nhất là Messi, dưới áp lực của luật chuyển nhượng do Liên đoàn Bóng đá Argentina ban hành, sẽ phải ký một hợp đồng chính thức (gần như chắc chắn sẽ là với Newell's) và cơ hội được đầu quân cho Barça tan biến.

Hy vọng rằng bản hợp đồng trớ trêu

trên giấy ăn sẽ có hiệu lực, nhóm Messis (những người tham gia thương vụ Messi) đã thuyết phục Barça thêm lần nữa. Jorge đề nghị một mức lương khoảng 42 nghìn Euro một năm trong đội hình trẻ. Và rồi, sự nghiệp của con trai ông tại Camp Nou đã bắt đầu. Hay cũng gần như thế.

Trong cuộc phỏng vấn đầu tiên với Messi hồi tháng Hai năm 2006, anh chia sẻ với tôi cảm giác của mình khi chuẩn bị chia tay Rosario, vì lúc đó anh đã chính thức trở thành cầu thủ học việc của đội trẻ Barcelona.

"Đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ

ngày tôi rời quê hương và mọi người đến chào tạm biệt," anh kể. "Mẹ tôi, cha tôi, hai anh trai và em gái tôi đã sẵn sàng lên taxi đến sân bay. Tất cả mọi người đều khóc. Ai cũng bảo với tôi Barcelona sẽ chăm sóc cho tôi và gia đình, nhưng tôi lo đó chỉ là lời nói suông. Vì vậy khi đặt chân đến Camp Nou, chúng tôi kinh ngạc đến mức phải tự véo mình mới dám tin đó là sự thật".

Phải đến tháng Ba năm 2001, chàng cầu thủ học việc mới được kí kết hợp đồng. Joan Lacueva, một anh hùng khác trong lịch sử Barça và cũng là Tổng giám đốc của CLB vào thời điểm đó, đã phát chán thái độ

hờ hững của Barça và bắt đầu chi trả cho quá trình điều trị hoóc-môn tăng trưởng của Messi bằng tiền túi của ông.

Đó cũng là thời khắc quan trọng mà ông nhắc đến trong cuốn tự truyện của mình, khi bắt đầu nói chi tiết về sự kiện then chốt đó lần đầu tiên sau 11 năm đã trôi qua.

"Tôi là Tổng giám đốc, người chịu trách nhiệm quản lý các cầu thủ trẻ tại Barça. Tôi được báo có một cầu thủ đang học việc tại đây, cậu ấy chính là Messi. Josep Maria Minguella đã đến gặp tôi và nói, "Tôi cam đoan cậu bé này sẽ được

chơi trong đội hình chính một ngày nào đó. Tôi rất thích cậu ấy và chúng ta cần phải tìm hiểu tại sao cha cậu vẫn chưa hài lòng và vì sao mọi việc vẫn chưa có tiến triển. Tôi muốn chuyện này phải được giải quyết nhanh gọn".

Tôi đến gặp ban điều hành và nói, "Có một cậu bé đang thử việc tại đây và tôi cần mọi thông tin về cậu ta để có thể quyết định chúng ta có nên xúc tiến thương vụ này hay không."

"Càng trao đổi thêm với các HLV – những người có mặt trong các buổi tập – tôi càng nhận được thêm

nhiều báo cáo ấn tượng, vì vậy tôi kiên quyết sẽ ký hợp đồng với cậu bé này”.

“Trong lúc mọi việc đang được tiến hành, một cuộc họp đã được triệu tập theo yêu cầu của cha cậu bé, với sự tham gia của Carles Rexach, giám đốc kỹ thuật. Họ đã gặp nhau tại sân tennis khi kí kết thỏa thuận trên chiếc khăn trứ danh đó. Đó hiển nhiên không phải là một văn bản hợp pháp, vì vậy cha của Messi đã đến gặp chúng tôi trưa hôm ấy. Tôi sẽ là người chịu trách nhiệm soạn thảo các điều khoản của hợp đồng.”

"Tôi không thể lập tức đưa ra một hợp đồng chính thức vì cần được ban lãnh đạo thông qua trước, vì vậy tôi đã quyết định sao chép toàn bộ thỏa thuận trên chiếc khăn vào văn kiện của CLB, rồi ký tên lên đó. Sau đó nó được gửi đến ban lãnh đạo và nhận được nhiều phản hồi khá phức tạp. Một vài vị tỏ ra ủng hộ, nhưng những người khác lại cho rằng 13 tuổi là quá nhỏ và chỉ thích hợp để chơi bóng đá trong nhà, bóng đá năm người hoặc là bóng đá bàn".

"Đề xuất cho thấy chúng tôi sẽ phải trả cho cậu bé nhiều hơn mức quy định dành cho cầu thủ ở lứa tuổi

này, nhưng đến cuối buổi họp, họ đã quyết định sẽ tiến hành ký kết hợp đồng giữa Messi với CLB.”

“Tôi biết Messi đã được tiêm hoóc-môn tăng trưởng ở Argentina, nên tôi có lưu ý với Josep Borrell ở bộ phận y tế và nói lại với anh về quá trình điều trị của cậu. Đề nghị của anh là nên tiến hành sớm nhất có thể. Điều đó có nghĩa cần có ai đó chi trả cho việc điều trị và như tôi còn nhớ, tôi đã góp 152 nghìn Peseta vào đợt tiêm thuốc đầu tiên. Tôi không chỉ muốn làm điều đó từ tận đáy lòng. Kể cả khi Messi chưa phải là cầu thủ của Barça, tôi cũng không được phép chi vượt quá số

tiền quỹ của đội; và khi cậu bắt đầu thi đấu, tôi đã được đền đáp xứng đáng”.

Động thái của Rexach và Lacueva là cơ cho việc thuyết phục Jorge Messi rằng đội bóng là điểm đến phù hợp nhất cho Messi, đúng vào lúc ban lãnh đạo Camp Nou còn chưa thống nhất còn tại Madrid đã xuất hiện những con mắt thèm muốn.

Lacueva, cũng như Rexach, Minguella và một trong hai người còn lại, là một trong những người có đặc quyền tại Camp Nou, được chứng kiến Messi đi vào lịch sử CLB với lòng mãn nguyện và tự hào, vì

đã đóng góp một phần vào việc khôn ngoan và khéo léo hoàn tất thương vụ với anh, trước sự ghen tức của đối thủ.

“Cậu ấy hay thu mình và khá rụt rè. Khi cậu ấy mới đến đây tôi thường ghé thăm gia đình cậu tại khách sạn. Trong mấy tuần đầu, cậu ấy rất sợ hãi và tuyệt vọng trước viễn cảnh phải quay về Argentina,” Lacueva nhớ lại. “Điều an ủi cậu ấy nhiều nhất chính là sự thông cảm của đồng đội. Khi tập luyện và thi đấu chung với cậu, họ lập tức nhận ra cậu ấy cừ thế nào và chính điều đó đã động viên cậu cố gắng hơn”.

Thậm chí nếu bạn có nói đùa: “Thôi được, chúng tôi sẽ gửi cậu trở lại Argentina”, cậu ấy cũng sẽ từ chối bước lên tàu điện kể cả khi biết mình bị lừa và sau đó cậu ấy sẽ đi thẳng đến sân bay!

“Giờ Leo đã 24 tuổi và tôi vẫn nghĩ cậu sẽ còn tiến xa hơn trong phát triển thể chất, trong giao tiếp với giới truyền thông và trong xây dựng hình tượng của mình trong mắt cộng đồng. Chẳng có gì bất ngờ nếu một ngày nào đó có người làm phim về cậu ấy, đó sẽ là một câu chuyện xúc động và đầy tính nhân văn.”

“Leo là một tài năng bóng đá tuyệt

vời, nhưng chính khoảng thời gian ở La Masia mới khiến cậu trở nên vĩ đại. Trong trí nhớ của tôi, cậu liên tiếp xô đổ các kỉ lục đến mức thành tích của cậu phải được cập nhật liên tục sau ba đến bốn trận. Cậu bắt đầu với lối chơi chạm bóng năm, sáu hay bảy nhịp thiên về dắt bóng và họ đã đào tạo cậu chơi đồng đội hơn – chỉ cần chạm bóng một đến hai lần. Cả thế giới có thể chứng kiến thành quả luyện tập của cậu khi thi đấu cùng Iniesta hay Cesc."

"Tôi có nhận ra Messi sẽ trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới không ư? Những gì tôi quan tâm chỉ là chúng tôi đã ký với một cầu thủ

tiềm năng nhất cho đội hình chính, một người đủ sức trẻ để có được quốc tịch Tây Ban Nha và không bị hạn chế bởi luật về cầu thủ ngoại quốc. Tôi chưa từng nghĩ rằng cậu ấy có thể đạt đến đẳng cấp như ngày hôm nay.”

“Mặc dù cậu ấy đã làm nên những điều khó tin, tôi vẫn lo mọi thứ rồi sẽ thay đổi khi cậu bước vào giai đoạn 12 đến 18 tuổi. Bạn cũng biết rằng trẻ con rồi sẽ trở thành những thiếu niên khó bảo, luôn vùng vằng giận dỗi mỗi khi không được cho vào sân.”

Vì vậy, thay vì giữ thái độ thờ ơ như

dưới thời Joan Gaspart, Barça đã cởi mở hơn và làm hòa với cậu bé sẽ mang lại cho họ hàng triệu đô-la lợi nhuận cùng vô số danh hiệu, và sẽ trở thành cầu thủ xuất sắc nhất lịch sử đội bóng.

Tuy nhiên, vào tháng Bảy năm 2001 sự căng thẳng lên đến đỉnh điểm. Jorge Messi gửi đến Joan Gaspart bức thư sau đây:

Barcelona, ngày 7 thánh Chín năm 2001

Gửi ngài Chủ tịch CLB Barcelona,

Tôi viết cho ngài với tư cách một người cha và người bảo hộ cho đứa

con trai út của tôi, Lionel Messi, người hiện đang là cầu thủ trong đội hình thiếu niên của Barcelona.

Tháng Ba vừa qua, chúng tôi đã rời quê nhà Argentina với mục đích tiến cử con trai tôi với đội bóng Barcelona. Khi đó, chúng tôi đã kí kết mọi văn bản căn cứ trên hiện trạng sức khỏe của Messi và họ cũng đã nói rõ rằng cuộc sống của tôi và gia đình tôi (gồm vợ tôi và bốn đứa con, trong đó có Messi) sẽ phụ thuộc vào đó. Điều đó có nghĩa là tôi có thể bắt đầu hoàn tất thủ tục để được chứng nhận là công dân Tây Ban Nha nhờ có hợp đồng lao động đó.

Bên cạnh khoản tiền gốc mà tôi được trả, thì ngày hợp đồng bắt đầu có hiệu lực là ngày 1 tháng Bảy, giờ đã trôi qua.

Cho đến nay, bất chấp việc một số thành phần của CLB đã liên lạc với tôi, tôi vẫn không nắm rõ được hoàn cảnh của mình. Tất cả những ai có liên quan đến thương vụ này cho đến nay, bao gồm ngài Lacueva, ngài Hinjos và sau cùng là ngài Jaume Gonzaléz, đã nói với tôi rằng họ không thể cung cấp thông tin gì thêm.

Do đó, hoàn cảnh hiện tại của tôi và gia đình tôi đang cực kỳ bế tắc. Tôi

đang phải cố trang trải để không phải phụ thuộc vào ai cho đến đầu tháng này, thời điểm mà hợp đồng chúng tôi ký sẽ bắt đầu có hiệu lực. Đáng lẽ bây giờ tôi đã không phải băn khoăn về khoản tiền tôi sẽ nhận được và đáng lẽ phải có ai đó sẵn sàng cho chúng tôi biết nên phải tiến hành mọi thứ như thế nào.

Đó là tất cả những gì tôi muốn trình bày và tôi mong mỏi ngài có thể giải quyết dứt điểm tình trạng này trong thời gian sớm nhất. Trân trọng!

Jorge Horacio Messi

Song song với việc gia đình Messi

đang ngày càng thất vọng với cách đối xử của ban lãnh đạo Barcelona, thì chàng cầu thủ trẻ đang lâm vào tình cảnh quan liêu và bi đát hơn nhiều. Trong suốt sáu tháng anh đã không được đăng ký thi đấu trong các trận đá đấu của đội hình trẻ – mà chỉ được ra sân trong các trận giao hữu.

Không được thi đấu chính thức, không được cung cấp hoóc-môn điều trị, khoản lương mà Jorge Messi được hứa hẹn vẫn chưa được trả. Gia đình anh xứng đáng được cảm thông nếu có cảm thấy quá bất nhẫn.

Minguella cho biết quan điểm của ông: "Tôi tin rằng họ đã không có thỏa thuận xứng đáng với chàng trai tài năng này. Sau 50 năm gắn bó với bóng đá, tôi dễ dàng nhận ra điều ấy. Điều duy nhất các ông chủ quan tâm là phải chiến thắng trận tiếp theo. Chuyện đó sẽ kéo dài trong một năm, ba năm, rồi năm năm... Tôi không biết bao nhiêu người thực sự quan tâm. Tuần này thắng là tốt rồi – nhiều người chỉ nghĩ như thế. Khi Messi 20 tuổi, tôi sẽ không còn làm ở đây, vì vậy họ chẳng cần quá bận tâm làm gì".

Ly nước đã tràn khi Messi (cuối cùng cũng được tung vào sân) gặp phải

chấn thương mắt cá tồi tệ trong trận thứ hai của mùa giải. Anh sẽ phải mất vài tháng để bình phục.

Sau một thời gian phân vân giữa hai đất nước, em gái anh nhớ Argentina đến nỗi đã cùng mẹ, Celia quay trở về Rosario. Không lâu sau đó, hai anh trai của Messi, Martias và Rodrigo, cũng theo chân họ.

Messi tâm sự với tôi rằng anh phải cố không khóc trước mặt cha, cả khi các mũi tiêm hoóc-môn trở thành cơn đau, và cả khi anh cảm thấy quá nhớ nhà. Anh đã vượt qua được khoảng thời gian khó khăn nhất, và

cha anh cũng biết điều đó.

Jorge Messi quyết định để con trai ông tự lựa chọn. Ông nói với anh: hoặc họ sẽ đoàn tụ ở Rosario, hoặc sẽ ở lại Tây Ban Nha và cùng nhau cố gắng vượt qua thử thách này bằng mọi giá. Messi, vốn là một cậu bé cứng cỏi, đã không chấp nhận từ bỏ.

Năm 2006, anh suy ngẫm lại về quyết định đó. "Chính tôi đã đề nghị được đến đây và tôi không chắc mình có đủ can đảm để cho phép con trai mình làm điều tương tự hay không. Mọi người đã phải trải qua vô vàn khó khăn và tôi thật lòng

biết ơn sự động viên của cha mẹ, anh em trai và họ hàng. Không có họ tôi sẽ không thể có mặt tại đây – đơn giản là vậy”.

Messi được thừa hưởng một phần tính cách quyết đoán từ hai anh trai, Matías và Rodrigo. Hồi năm 2006 anh có kể lại với tôi, vì là người nhỏ nhất trong ba anh em, anh thường chơi bóng thua hai anh và đã khóc rất nhiều – hoặc nếu có thắng, họ cũng tìm cách trêu chọc anh không ngớt, để cuối cùng anh phải khóc tức tưởi.

“Ngay từ hồi còn bé tôi đã luôn ghét thua cuộc và cứ hễ chơi bóng với

anh trai là chúng tôi sẽ lại gây nhau về chuyện gì đó”, anh nói. “Ngay cả khi tôi thắng, các anh lúc nào cũng gây chuyện với tôi bằng cách nói ra những điều làm tôi thấy khó chịu. Nếu tôi thua, họ sẽ trêu chọc và cấu véo cho đến khi tôi khóc. Trong gia đình, anh em trai với nhau lúc nào cũng thế, nhưng cũng chính họ đã dạy tôi biết căm ghét thất bại”.

Messi có vẻ ngoài khá rụt rè và lạnh lùng. Nhưng anh là người hay cười và cười rất sảng khoái, tôi biết được điều này khi nói chuyện với hầu hết những ai đã từng tiếp xúc với anh. Anh là người phóng khoáng và dễ gần. Đối với các thành viên trong

gia đình đã trở về Rosario, phải bỏ lại Messi là một quyết định rất khó khăn. Tuy nhiên, cuối cùng thì anh cũng đã được đến đúng nơi và đúng thời điểm.

Anh được chọn vào đội hình trẻ cùng Gerard Piqué, Cesc Fàbregas, Víctor Vázquez, Víctor Sánchez và Marc Valient – một tập thể cừ khôi. Chiến thắng đối với họ là điều hiển nhiên và khi Messi dần khôn lớn, trình độ của anh tiếp tục bỏ xa đồng đội và giờ đây cơ thể anh đã phát triển bình thường.

Hòa nhập vốn không hề dễ dàng. Ngày đầu tiên gặp Messi tại phòng

thay đồ, Gerard Piqué nói: “Cậu ấy sẽ chơi cùng chúng ta ư? Trông cậu ta cứ như em trai tôi vậy!” Fàbregas cũng thường kể lại rằng ban đầu họ đã nghĩ Messi bị câm. Tuy nhiên, từng người một trong số họ đều thừa nhận: ngay khi Messi có bóng, họ cứ như trở thành đầy tớ của anh vậy.

Tất cả ngoại trừ Víctor Vázquez.

Vázquez là một tuyển thủ trẻ siêu phàm, người lẽ ra đã làm nên chuyện tại Barça (anh hiện đang chơi cho Club Brugge) nếu không dính phải những chấn thương tồi tệ. Anh và Messi thường cạnh tranh với

nhau xem ai ghi được nhiều bàn thắng hơn cho đội Juvenil (đội trẻ) – theo lời Piqué. Có những trận đấu mà quyền giữ bóng chỉ chia đều cho hai người họ và không một cầu thủ đối phương nào có thể chạm đến bóng.

Vừa bắt đầu cuộc phỏng vấn với Messi, tôi hỏi anh về phong cách chơi bóng và những hệ lụy sau đó. Cho đến nay anh đã chơi bóng được gần 20 năm – với những khoảnh khắc vĩ đại trong đó. Đã có bao giờ bạn thấy anh trả đũa người khác? Mất kiểm soát? Hay co rúm lại trong trận đấu?

Sau đây là cách anh lý giải về phong cách của mình. “Sâu thẳm trong tôi hối thúc tôi giành lấy bóng và cố gắng hết sức để chiến thắng. Tôi luôn biết cách đứng dậy và tiếp tục. Từ xưa đến nay tôi đã biết rằng mọi người sẽ cố chơi xấu và phạm lỗi với mình nếu cứ tiếp tục chơi bóng theo cách của tôi. Thông thường những pha va chạm đó đó không có ác ý. Tuy nhiên kể cả khi họ có ác ý như vậy thì bạn phải biết chống cự lại. Khi trận đấu bắt đầu, nếu bạn không biết cách làm nóng cho đúng, bạn sẽ cảm thấy đau đớn khi vào sân. Và một khi bạn đã bắt đúng nhịp độ, bạn sẽ tập trung

tuyệt đối vào chiến thắng đến mức hầu như không để ý chuyện gì đang xảy ra.”

Trong khi nhóm Juvenil siêu phàm dần trở nên bất khả chiến bại trong suốt gần bốn năm, một lần nọ, Piqué đã không làm chủ được mình. Khi đó họ thi đấu với một đội – thường gọi là Damm – mà đối phương luôn chăm chăm tìm cách để Messi phải ra khỏi sân. Piqué đã đáp trả lại một hay hai cầu thủ đối phương nhằm bảo vệ đồng đội của mình, và anh đã bị truất quyền thi đấu.

Trưởng thành theo cách đó đã khiến

họ gắn bó với nhau hơn. Mùa hè năm 2011, khi Pep Guradiola mang Fàbregas trở về, ông đã không những giúp anh, Piqué và Messi đoàn tụ mà còn đem lại một điều đặc biệt khác cho đội hình vốn đã quá xuất chúng này.

Quá trình thích ứng của Messi với đội bóng mới và các bài tập luyện thể lực được hỗ trợ bởi một chiến thuật mà Barça áp dụng với tất cả các tài năng trẻ: "Chương trình Phát triển Thể chất Cá nhân". Năm 13 tuổi, khi ký hợp đồng đầu tiên với sân Camp Nou, Messi chỉ cao 1m47 và nặng 39 kg. Ba năm sau, chàng tiền đạo đã cao 1m65 và nặng thêm

25 kg. Cơ thể của Messi năm 16 tuổi đã gần đạt đến vóc dáng như hiện nay: cao 1m69 và nặng 69 kg.

Chương trình tập trung khá nặng vào phần tập thể hình, chế độ ăn kiêng và thức ăn hỗ trợ, nhằm "cải thiện điều kiện thể chất của những tuyển thủ trẻ tài năng có kỹ thuật tuyệt hảo nhưng thể lực còn hạn chế". Bác sĩ của đội, Josep Borrell, cùng một chuyên gia y tế thể thao, một chuyên gia dinh dưỡng, một nhà vật lý trị liệu và một HLV thể lực đã kết hợp lại nhằm thay đổi dần dần vóc người của Messi và thực tế họ đã giảm bớt lượng hoóc-môn tăng trưởng được kê cho anh.

Hầu hết những bản báo cáo về tình trạng thể lực trong những năm đầu của Messi đều tập trung vào tình trạng mất cân bằng hoóc-môn và chương trình thay thế. Song, gia đình anh và ban huấn luyện Barça giải thích rằng sức mạnh và thể lực của anh đã bị hạn chế bởi quá trình điều trị. Kết quả là chính lối chơi năng động và sáng tạo đã khiến anh hụt hơi; anh không thể kháng cự được sự mệt mỏi như những bạn bè cùng trang lứa.

Messi ngày càng hạnh phúc hơn với cuộc sống mới. Anh nổi tiếng ở trường như cầu thủ tài năng nhất trong nhóm, với một thể lực đang

được trau dồi để đuổi kịp kỹ năng đi bóng phi thường. Thế nhưng, điều đó không có nghĩa là anh chỉ được tập luyện mà không được giải trí.

Tỏa sáng trên sân cỏ nhưng nhạt nhòa trong trường học, anh thường ngồi nghe nhạc một mình phía cuối lớp và giờ đây anh chỉ nhớ rõ những lần được chơi bóng ngoài hiên.

Mặc dù cuộc sống ở ngôi trường Masia cũ kỹ gần Camp Nou có thể mang lại nhiều điều thú vị hơn cho những cậu trẻ hay khụt khịt và cô độc (trong đó có thể kể đến Iniesta, Valdés và bản thân Messi), họ vẫn nhận ra tốt hơn là không nên quá

gắn bó.

Messi và chúng bạn thường lén lẩn qua máy quay an ninh và trèo ra sân tập ở bức tường phía nam, nằm giữa khuôn viên La Masia và Gol Nord của sân Camp Nou. Sau này, đó là sân tập chính của đội hình một và xa xa, nhìn về hướng bệnh viện phụ sản Barcelona, có thể trông thấy mặt đường trải nhựa.

Người coi sân bãi hẳn đã vô cùng bất ngờ khi ông bỏ ca trực đêm để rồi sáng hôm sau, ông thấy những mảng cỏ bị xới tung và dấu giày khắp sân. Messi và "đồng bọn" không thể cưỡng lại cơ hội được

chơi bóng ban đêm, mặc dù biết CLB đã ngăn cấm và phải chơi trong ánh sáng tù mù của ngọn đèn đường.

Một đêm nọ, tài năng bóng rổ mới chớm nở của Barça, Asier Zengotitabengoa, gia nhập “băng” của Messi và để lộ ra – tuy không quá xảo quyệt – tính háo thắng. Cao gần gấp đôi Messi, “Zengo” kèm chặt anh trong bóng tối và nhận ra một đường bóng dài đang nằm trên đường chạy của cậu nhóc Argentina. Chàng khổng lồ đã tung ra một cú chuồi, làm giập mắt cá chân của Messi và khiến trận đấu phải dừng lại.

Thật là tai họa, nhưng Messi đã vượt qua nhờ bản năng trui rèn từ đường phố Rosario. Những người còn lại trong nhóm đã lén đưa anh về La Masia, qua mắt nhân viên an ninh và lấy túi đá chườm cho anh ngay đêm đó. Messi có mặt trong buổi tập sáng hôm sau và tìm mọi cách che giấu cái chân khập khiễng và rảo bước thong thả ngoài đường biên. Và rồi, ngay khi đón đường chuyền đầu tiên, anh đã đổ gục xuống cứ như đã bị vặn gãy mắt cá sau pha bóng đó. Trò dại dột đêm hôm trước bị ỉm đi, và Messi hoàn toàn bình phục sau khi vết thương bớt sưng vài ngày sau đó. Quá ranh

mãnh.

Minguella nhớ lại Messi đã bị bóng đá chi phối ra sao trong giai đoạn này. "Khi đến đây cậu ấy khá ít lời, hay tách mình ra cho đến một hôm chúng tôi dùng bữa tối tại đây, trong khu vườn của tôi. Juan Riquelme và Thiago Motta cũng tham dự. Leo mới 14 tuổi và cậu cứ chăm chăm nhìn hai cầu thủ này như thể họ là những vị thần. Tất cả những gì tôi thấy ở cậu từ buổi đầu cho đến nay là sự cuồng say tuyệt đối với bóng đá. Cậu ấy nghĩ làm thế nào để lấy được bóng và bắt đầu chơi. Cuộc đời cậu xoay quanh quả bóng. Cậu ấy không phải mẫu

người dành cho các buổi tiệc tùng hay các sự kiện lớn. Tất cả những gì cậu ấy làm đều xoay quanh quả bóng và làm cách nào để chơi hay hơn."

Một sự tình cờ đã đưa Messi từ một cậu bé bị Barcelona hờ hững cuối năm 2000 được tiến thẳng đến trận ra mắt đội hình chính chỉ ba năm sau đó: "partido del máscara" – trận đấu mang mặt nạ.

Mùa bóng đó anh đang chơi cho đội Cadete A (một cấp độ trong lò đào tạo La Masia) của HLV Alex García, đội bóng đã bất bại cả mùa giải.

"Suốt cả tuần cậu ấy cứ như đứa

em trai nhỏ của cả đội, ai cũng muốn chăm lo cho cậu", García nhớ lại. "Nhưng đến cuối tuần thì chẳng ai cần phải lo lắng cho cậu nữa. Piqué, Cesc, Víctor Vázquez và Messi đều ngang ngửa nhau. Họ đều là những tài năng phi thường, với mức độ trưởng thành như những cầu thủ 22 tuổi chứ không phải chỉ mới 15 hay 16 tuổi. Với sự tôn trọng dành cho đối thủ, nhóm các nhà vô địch bẩm sinh này đã tập luyện suốt cả tuần. Đến nỗi trận đấu ngày Chủ Nhật chỉ như một buổi tập đối với họ; họ rành rẽ từng đường lên bóng của cầu thủ đối phương".

"Vấn đề duy nhất là họ đều muốn

trở thành vua phá lưới; cho nên mỗi khi đội được hưởng phạt đền, cả bốn người đều tiến đến trước bóng và tranh cãi với nhau – cho đến khi tôi phải đưa ra quyết định và gào lớn từ bên ngoài đường biên. Mặc dù vậy, không ai qua mặt nổi Messi. Tôi đoán mùa ấy cậu ghi được tầm 40 bàn.”

Phát biểu từ Tbilisi, nơi ông đang công tác, García chia sẻ thêm về cậu học trò tài năng của mình. “Leo rất hay ngượng ngùng và hướng nội, rất nhạy cảm và luôn tránh xa đám đông. Cậu ấy chẳng bao giờ trêu đùa ai và là một người biết lắng nghe. Nói thẳng ra là bạn sẽ

không thể nhìn ra cậu ấy trừ phi cậu có mặt trong sân.”

“Tôi chưa bao giờ tưởng tượng nổi cậu ấy sẽ trở thành cầu thủ xuất sắc nhất thế giới, nhưng tôi luôn cam đoan rằng ở Messi có điều gì đó rất đặc biệt. Bất cứ khi nào tôi nhìn lại cậu ấy trông vẫn như thế, vẫn là cậu bé 16 tuổi tôi từng huấn luyện. Cậu ấy sinh ra để chiến thắng, giống như những tài năng khác cùng thế hệ như Piqué hay Cesc. Họ là những cậu bé 16 tuổi với lối suy nghĩ của cầu thủ chuyên nghiệp. Họ ganh đua với nhau trong các buổi tập và dùng trận đấu để kiểm chứng sự tiến bộ của mình.

Không đội bóng nào tôi từng huấn luyện có thể sánh với họ”.

Cuối mùa bóng là trận đấu quyết định danh hiệu với Espanyol. Barça đã thắng, nhưng Messi lại có va chạm mạnh với đối phương đến mức bất tỉnh và bị rạn xương gò má nghiêm trọng. Anh lập tức được chuyển đến bệnh viện. Tám ngày sau, Barça gặp lại kình địch cùng thành phố trong trận chung kết Cúp Thiếu Niên Catalunya. Messi không được phép ra sân, nhưng anh đã cầu xin điều đó.

“Sau khi vỡ xương gò má gần như chắc chắn Messi sẽ không thể chơi

trận chung kết," García kể lại. "Các cầu thủ khác bắt đầu lo lắng: "Chung kết mà không có Messi ư..."

Carles Puyol cũng từng dính phải chấn thương tương tự hồi đầu mùa bóng và một chuyên gia làm mặt nạ phải chuẩn bị cho "Puyi" một tấm nhựa bảo hộ để anh mang ra sân. Messi cũng được cho phép thi đấu với một chiếc mặt nạ như thế – nhưng như vậy thì cũng rất rủi ro. Chỉ một pha va chạm và anh sẽ phải chịu tổn thương nặng hơn rất nhiều.

Ngày Chủ Nhật, sau bảy phút đầu tiên của hiệp một trận chung kết,

ngày 4 tháng Năm năm 2003, Messi tiến đến băng ghế dự bị. Anh không thể quan sát rõ vì chiếc mặt nạ làm anh ra mồ hôi nhiều đến nỗi anh đã ném nó cho García và các trợ lý của ông. Mọi quy định, mọi lời cảnh báo đều bị bỏ qua và anh đã ghi bàn, trước khi có thể bị thay ra. Rồi anh lại ghi thêm một bàn nữa. Trước giờ nghỉ, Piqué nâng tỉ số lên 3-0 và García đã thuyết phục Messi rời sân vì sự an toàn của chính anh. Barça thắng 4-1 bất chấp Piqué bị đuổi khỏi sân cùng HLV của Espanyol. Mùa giải kết thúc và đội bóng giành chức vô địch, giữ vững thành tích bất bại với 40 bàn thắng được ghi

bởi Messi. Chiến thắng đó cũng đánh dấu lần cuối cùng Messi thi đấu cùng Fàbregas, cho đến khi cả hai lại sát cánh trong trận Siêu Cúp Châu Âu bảy năm sau, khi Fàbregas quay lại Barça với mức chuyển nhượng 40 triệu Euro.

García hồi tưởng lại trận đấu liều lĩnh năm đó. "Messi vui mừng mang mặt nạ trong buổi tập luyện và nói với tôi: 'Nói thật là không có vấn đề gì đâu thưa HLV'. Đúng là Messi. Nhưng sau đó, khi trận đấu đang diễn ra, cậu ấy bước ra khỏi sân và ném nó cho tôi, bảo rằng cậu ấy không nhìn được. Tôi nạt: Không được, như vậy không an toàn!"

“Để con chơi thêm 20 phút nữa”, cậu ấy van xin, “rồi thầy có thể thay con”.

“Trong 20 phút đó cậu ấy đã ghi hai bàn. Thật nguy hiểm vì cậu ấy có thể bị thương nặng hơn khi không được bảo vệ. Nhưng dù biết trước mặt chỉ là một cậu bé mới 16 tuổi, tôi vẫn đặt hết hy vọng vào cậu.”

“Cha cậu rất lo lắng khi cậu ra sân mà không mang mặt nạ vì ông đã có mặt khi mọi chuyện diễn ra và có tham gia buổi chẩn đoán để ý thức được mối nguy hiểm. Cảm ơn Chúa vì mọi thứ vẫn ổn. Chúng tôi đã dẫn 3-0 khi cậu ấy rời sân, nhưng chúng

tôi nhất quyết phải thay cậu ra bất kể trận đấu có như thế nào – dù chúng tôi đang thua 0-3 cũng thế."

"Tôi còn nhớ trận đấu mà tôi chơi với tấm bảo hộ cũ của Puyol trên mặt vì bị vỡ xương gò má," vài năm sau Messi thuật lại. "Puyi dường như chẳng gặp vấn đề gì khi mang nó, nhưng ngay khi chạm vào bóng, tôi nhìn xuống và chẳng thấy gì cả. Tôi đành quay lại, bước ra băng ghế chỉ đạo và ném nó đi."

Fàbregas lên đường đến với Arsenal và Messi bước vào hành trình trở thành ngôi sao sáng giá nhất trong thành tích vô song cùng Barça.

Được tiến cử vào đội hình B của HLV Pere Gratacós, El Pulga – như cánh phóng viên Argentina gọi anh trên báo khi biết Martía và Rodrigo Messi đã đặt cho em trai biệt danh Pulguita (Bọ Chét Nhỏ) – chơi bóng ở đây vài tháng trước khi được đôn lên đội hình chính.

Gratacós tán thành nhận định của Arnau Riera rằng Messi đã sẵn sàng nhảy qua đội B và tiến thẳng tới đội hình một. "Cậu ấy cần những thách thức mới; cậu ấy cần được tập luyện với Ronaldinho, Eto'o hay Deco – những cầu thủ bị buộc phải xuất sắc hơn những người còn lại và có thể giúp Messi nâng cao trình độ

của mình".

"Tuần nào chúng tôi cũng họp chiến thuật và tôi cứ lặp đi lặp lại về Messi với Frank Rijkaard. Cuối cùng (tháng 11 năm 2003) họ đến gặp chúng tôi và nói rằng cần một số cầu thủ tập sự trong đội hình thi đấu với Porto, nhằm khai trương sân vận động mới của họ".

Messi đã 17 tuổi, bốn tháng 23 ngày. Anh vừa lập một hat-trick cho đội B trong trận đấu với Grannollers và được cả thế giới biết đến. Trận đấu diễn ra trên sân Dragão, Porto và chỉ còn 15 phút là kết thúc.

Mặc dù đội hình thiếu sức sống của

Barça đã thua 0-2 trước Porto của Mourinho, Messi đã kiến tạo ba cơ hội mười mươi sau 15 phút vào sân. Gratacós quay về và nhận được thông báo “ông nói đúng, cậu ấy nên tập luyện cùng đội hình chính – ông có thể nhận lại cậu ấy trong các trận đấu vào cuối tuần”.

Vào thời điểm đó của mùa giải, các cổ động viên Rangers đang phát sốt lên trước thông tin thần đồng Lionel Messi, hoặc Andrés Iniesta sẽ được mượn về chơi cho sân Ibrox.

Alex McLeish luôn có một tầm nhìn khác biệt nhằm tăng thêm chất lượng cho đội hình của ông. Ông

yêu bóng đá châu Âu và thành công trước đó của ông tại Hibernian, Scotland chủ yếu là do hai bản hợp đồng trong mơ với cựu hậu vệ tuyển Pháp, Franck Sauzée và Russell Latapy, tiền vệ ma thuật đến từ Porto – mùa bóng trước đó Hibs vừa bị loại khỏi Giải Ngoại hạng Scotland.

Trên cương vị HLV của Rangers, ông đã thành công với Mikel Arteta, người trưởng thành từ La Masia, cùng Jean-Alain Boumsong và Dado Prso. Tuy nhiên, mãi đến mùa bóng 2003-2004 ông mới đạt đến đỉnh cao trong sự nghiệp cầm quân của mình.

McLeish nhớ lại: "Jan Wouters là trợ lý của tôi tại Ibrox khi tôi hỏi anh ấy có biết Frank Rijkaard hay không, và liệu ông ấy có muốn thỏa thuận với Rangers nhằm gửi một vài cầu thủ trẻ chất lượng đến học hỏi kinh nghiệm tại Scotland trước khi về lại Barça hay không."

"Jan bảo rằng cậu ấy khá thân với trợ lý của Rijkaard, Henk ten Cate, và các tuyển trạch viên của chúng tôi đã chấm Lionel Messi là người có đủ phẩm chất của một tuyển thủ trẻ."

"Chúng tôi không có ngân sách dư dả vào thời điểm đó vì mùa bóng

trước chúng tôi đã mang về những tên tuổi lớn từ những hợp đồng tự do, hoặc từ những hợp đồng chậm với mức lương cao. Lần này, chúng tôi nghĩ rằng người hâm mộ sẽ thông cảm nếu chúng tôi mang về những cầu thủ trẻ, tuy còn non kinh nghiệm nhưng được đảm bảo có chất lượng tốt."

"Ten Cate và Jan Wouters đã lên kế hoạch mượn Messi, nhưng theo ý của Henk cậu ấy còn quá trẻ và quá mảnh khảnh để có thể mang lại danh hiệu cho đội bóng Scotland. Chúng tôi cho rằng Barça sẽ lập lờ trong thương vụ này. Dĩ nhiên, họ biết cậu ấy khá đến mức nào và

hẳn sẽ cho rằng để cậu ấy đến Anh Quốc là quá mạo hiểm – vì tại đây chuộng lối đá thiên về va chạm và thể lực, nhưng họ càng không đoán được cậu ấy sẽ chen chân vào đội hình chính của Barça nhanh đến đâu. Chúng tôi đã cùng họ đi đến giữa cuộc tranh luận và thống nhất được rằng họ muốn chọn Messi, nhưng sau khi bàn lại Henk nói với Jan rằng chúng tôi nên suy nghĩ lại và hỏi mượn Iniesta thay vì cậu ấy."

"Tôi nhớ chính xác anh ấy nói là, 'Chàng trai này sẽ đánh bại cả thế giới,' như cách cậu ấy đã chứng minh trong trận đấu với Hà Lan tại Nam Phi. Henk nói rằng Iniesta

‘nhìn thấy toàn cảnh trước mắt cậu ấy’ nhanh hơn bất kỳ ai và có những đường chuyền đẳng cấp có thể đánh bại mọi đối thủ.”

“Cuối cùng chúng tôi cũng có lời đề nghị chính thức; tôi nhớ khi đó cũng đã là cuối mùa bóng 2004-2005. Nhưng Messi đã chơi rất thăng hoa tại Cúp Thiếu niên Thế giới và Barcelona chắc chắn sẽ không cho mượn cậu ấy. Sau đó Iniesta lại ghi bàn trong trận giao hữu trước mùa giải, đồng nghĩa với việc đội bóng không thể để anh đi nếu không muốn bị bẽ mặt. Thế là bao nhiêu công sức bỏ phí mà không thu hoạch được gì, vì tôi đã rất chắc

chắn rằng một trong hai người ấy nhất định sẽ đầu quân cho chúng tôi.”

“Thêm một điều để nói về Messi: đó là khi các con của tôi còn làm quản lý cho giải vô địch, chúng đã cam đoan với tôi – khi đó Messi mới 12, 13 tuổi – rằng cậu ấy sẽ trở thành một siêu sao.”

Ferran Soriano là một trong hai vị phó chủ tịch của Barça thời đó và ông đã thuật lại cuộc ngã giá quyết liệt do Rangers dấy lên nhằm thuyết phục đội bóng của ông cho mượn Messi hoặc Iniesta.

“Khi đó điều Rangers mong muốn

chủ yếu xoay quanh Iniesta. Tôi còn nhớ cách Henk bảo vệ ý kiến của mình khi ông nói: Cậu ấy khá nhỏ bé, thể lực còn kém, có thể chúng tôi sẽ gửi cậu ấy đâu đó vài ba năm và xem thử kết quả thế nào."

"Anh ấy thích Marc van Bommel; lấy ví dụ trong trận chung kết Champions League chúng ta sẽ thấy. Họ (Rijkaard và Ten Cate) cho Van Bommel vào đội hình xuất phát và sau đó thay đổi cục diện bằng cách cho Iniesta vào sân thay thế.

"Trong cuộc tranh luận về hợp đồng cho mượn với Rangers, lịch sử và truyền thống đóng vai trò khá lớn.

Tôi còn nhớ Begiristain và Laporta, những bậc lão làng, những người bản địa đã khăng khăng phản đối: ‘Không, chàng trai này có tài, cậu ấy phải ở lại,’ và kết quả đã chứng minh rằng họ đúng.”

“Quyết định thật không dễ dàng gì vì khi đó các cầu thủ còn trẻ và kình địch của chúng tôi lại là Chelsea. Chúng tôi đã gặp họ vài lần tại Champions League. Messi phải thi đấu với những gã như Essien, to lớn gấp ba lần cậu. Vì vậy, cuộc đàm phán đã rất bế tắc. Có lẽ giờ đây nó không còn là vấn đề, nhưng khi đó đã rất bế tắc.”

Trong khoảng thời gian 16 tháng từ năm 2003 đến 2004, Messi đã thăng liền năm hạng, từ đội Thiếu Niên (Cadete) đến hai đội Juvenil, rồi Barça C, rồi Barça B và giờ là đội hình chính thức. Bước thăng tiến thần tốc đó có thể đã khiến anh choáng ngợp, bởi anh vốn là người rụt rè; tuy nhiên, bất chấp việc anh là người Argentina, các cầu thủ Brazil đã giúp đỡ anh rất nhiều.

Deco nhanh chóng thông báo cho mọi người biết sẽ có một chàng lùn đến tập luyện, người có thể đánh bại anh trong môn tennis bằng chân. Sylvinho, Juliano Beletti và Deco đã chào đón và che chở cho

anh, nhưng chính Ronaldinho mới là người anh mang ơn nhiều nhất.

“Ronnie vô cùng quan trọng đối với tôi – tôi còn rất trẻ khi mới gia nhập phòng thay đồ của Barça, nhưng anh đã gây ấn tượng mạnh bằng cách đến bên tôi và chăm sóc cho tôi,” Messi chia sẻ, không lâu sau khi cậu gia nhập đội.

“Bản thân tôi cảm thấy không có điều tị hiềm nào cả – mà là ngược lại. Ronaldinho đi tiên phong và tất cả mọi người, không trừ một ai, đều hỗ trợ và chào đón tôi. Tất nhiên, tôi đã có thể gặp những đồng đội kiểu khác nhưng tất cả những gì

nhận được ở đây khiến tôi cảm thấy mình rất may mắn.”

“Là bậc đàn anh, Ronaldinho luôn để mắt đến tôi và bảo vệ tôi; nhưng là một đồng đội, thật vinh dự khi được thi đấu cùng anh ấy. Có một bàn dành cho ‘những người Brazil’ trong bữa ăn và họ cho phép tôi ngồi cùng với họ, nhưng luôn nhắc nhở tôi rằng ‘cậu là tên Argentina duy nhất được phép ngồi đây’! Tôi cố gắng bắt chước mọi điều Ronaldinho làm, nhưng trên hết tôi luôn cố gắng chơi bóng với sự vui vẻ. Hãy nhìn cách anh ấy luôn nở nụ cười – đó chính là những gì tôi cảm nhận được. Chơi bóng luôn

khiến tôi cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc và đó cũng là lý do tôi còn thi đấu đến hôm nay.”

Những lời của Messi đã dẫn chúng ta trở về đầu chương: Ronaldinho đã hai lần hỗ trợ bóng cho Messi vào những phút cuối trong trận đấu với Albacete, và “hoàng tử bé” đã biến cả hai đường chuyền thành bàn thắng.

“Tôi cũng bằng tuổi Messi khi thi đấu trận ra mắt và tôi biết chính xác một cậu bé có tài dùng chung phòng thay đồ với những người trưởng thành sẽ khó khăn thế nào,” Ronaldinho giải thích. “Vì thế, nhằm

giảm bớt áp lực cho cậu ấy, tôi đã đối xử với cậu như em trai và cười đùa thoải mái cùng nhau mỗi khi có thể. Tôi chỉ muốn tỏ ra thân thiết hơn thôi.”

Đã rất lâu kể từ mùa bóng đầu tiên của Messi trong đội hình chính – không còn gì phải băn khoăn về những trận giao hữu hay chính thức nữa, điều quan trọng là anh đã lần đầu tiên được góp công trong một danh hiệu vô địch giải quốc nội của Barcelona sau sáu năm đội bóng trắng tay. Không những thế, thành tích của anh trong năm 2005 còn ghi dấu: anh đã đoạt chức vô địch Tây Ban Nha song song với chức vô

địch thế giới cùng U20 Argentina; tất cả chỉ diễn ra trong vòng vài tháng, và chỉ sau sinh nhật 18 tuổi của anh vài ngày.

Đối với những ai yêu quý bóng đá đẹp, thứ bóng đá không thể lường trước và luôn biến đối, thì điều xảy đến với Ronaldinho thật sự là một câu chuyện buồn. Sau khi bồi dưỡng cho Messi đủ lông cánh và hoà nhập với đội hình chính, anh cũng bắt đầu bước sang sườn dốc của sự nghiệp. Còn nhớ khi họ cùng chia sẻ những năm tháng tuyệt vời nhất trong đội bóng này – đến bao giờ chúng ta mới được chứng kiến điều đó một lần nữa? Kỷ nguyên của người Brazil

thật huy hoàng mà ngắn ngủi. Nhưng kỷ nguyên của người Argentina chỉ mới mở đầu cho những kỷ lục mới.

TRẬN CẦU TÂM ĐIỂM:

SHAKHTAR DONETSK 1 BARCELONA 2

Vòng bản Champions League, ngày 01tháng 10 năm 2008

Với nhiều người, trận đấu này có lẽ đã bị lãng quên. Nhưng đó chính là thời điểm Barça của Guardiola không chỉ phô bày những mặt tiêu cực nhất tồn đọng suốt hai năm qua, mà còn mang đến một thứ

bóng đá “thảm họa”, sinh ra từ những con hẻm tối và những cốc rượu say mèm đêm thứ Sáu. Nhợt nhạt, tầm thường và nguội lạnh.

Đó cũng là tuần mà những người hâm mộ trung thành cảm thấy lo lắng nhiều nhất trong mấy năm qua. Gặp Espanyol (chiến thắng nghẹt thở với tỉ số 2-1 vào phút chót), gặp Shakhtar Donetsk (đội đánh bại Barça trong lần cuối cùng hai đội đối đầu năm 2004 – trận đầu tiên tại Champions League của Messi), và tiếp đón Atlético Madrid tại Camp Nou. Họ mua thuốc giảm sốt, họ kéo rèm cửa, họ hy vọng điều tốt đẹp nhất và tránh mặt các

fan Madrid tại sở làm. Tuần đó đã diễn ra như thế.

“Những gì chúng tôi đã làm cho đến nay không thể so sánh với những gì chúng tôi được kỳ vọng trong tuần này,” HLV Barça cảnh báo trước khi trận đấu bắt đầu.

Guardiola có quen Mircea Lucescu, HLV lão làng người Rumani của Shakhtar từ ngày ở Ý. Ông cũng biết người đồng nghiệp của mình sẽ chỉ đạo học trò vắt kiệt thể lực của Barcelona. Phát biểu của Andrés Iniesta với Luis Martín của tờ El País một ngày trước đã thu hút sự chú ý của tôi. Lu, một phóng viên được

giới cầu thủ kính trọng, đặt câu hỏi về sự tự tin của Samuel Eto'o – cụ thể anh nói "không đội bóng nào sẽ còn đối đầu với chúng tôi một cách dễ dàng nữa". Iniesta trả lời: "Thật ra, đó chỉ là lời cam kết trước rằng chúng tôi sẽ chơi tốt. Hôm nay có thể sẽ là ngày của chúng tôi, nhưng chúng tôi sẽ không lơ là giây phút nào để đảm bảo cho điều đó."

Khi một cầu thủ cừ khôi hiểu rõ khả năng của mình, họ sẽ tìm được một ý chí sắt đá, từ đó làm nên những nhà vô địch.

Quay lại với trận đấu. Guardiola cho Messi, Sergio Busquets và Éric

Abidal dưỡng sức, và thử nghiệm Thierry Henry ở vị trí tiền đạo cắm. Barça chơi cực tồi. Bàn thắng 1-0 đến ngay trước giờ nghỉ, nhờ công của Ilsinho. Shakhtar giữ nguyên lợi thế này đến phút 87, trước khi xảy đến một chuyện có thể sẽ làm chấn động cả mùa giải.

Barça vẫn tin rằng họ có thể cứu vãn trận đấu. Một cầu thủ Shakhtar, Brandão giả vờ đau để kéo dài thời gian. Darijo Srna phá bóng ra biên, nhưng trọng tài Howard Webb không dừng trận đấu để Shakhtar chăm sóc cầu thủ mà vẫn cho trận đấu được tiếp tục. Các học trò của Guardiola như nhận được mật lệnh.

Từ quả ném biên, Rafa Márquez đưa bóng cho Bojan dốc xuống cánh phải; pha căng ngang của anh làm thủ thành của Shakhtar, Andriy Pyatov luống cuống và Messi, người vào thay Thierry Henry, đã ghi bàn.

Trong bốn phút cộng thêm, bảy đường chuyền liên tiếp được kết thúc với cú bóng xoáy của Xavi xuyên thủng hàng phòng thủ đội nhà. Bóng rơi ngay bên phải Srna và Messi dứt điểm cực kỳ khéo léo bằng khoeo chân.

Bị chôn cứng với bàn dẫn 1-0, bảy phút sau họ vùng lên và rời Ucraina với ba điểm trọn vẹn. Tôi chú ý

ngay đến những điểm then chốt: thể lực mới, trí lực mới, độ sắc bén mới – và họ đã giành chiến thắng ngay trên bờ vực thất bại. Đúng là một bước ngoặt lớn.

Nói về bàn gỡ hòa, Lucescu than thở: "Thật đáng xấu hổ. Nếu là ở Ý họ đã không thể 'sống sót' mà rời khỏi đây." Song Srna thừa nhận các cầu thủ Barça đã chơi tốt và anh đã kéo HLV người Rumani của mình ra khỏi màn cãi vã với Guardiola và đội của ông.

Mùa giải đó, Barça ghi đến 30 bàn thắng trong 10 phút cuối trận. Họ không trông chờ vận may nào mà

chỉ mang theo thứ vũ khí mạnh nhất từ thể lực dồi dào và quyết tâm thi đấu đến cùng cho tới khi tiếng còi vang lên, dù thắng hay thua. Đó là đêm mà họ lột xác, khám phá ra khả năng thực sự của mình và giành lấy chiến thắng, lấy đó làm bàn đạp cho vinh quang chói lọi nhất còn ghi dấu trong lịch sử CLB vào cuối mùa giải.

Barcelona: (đội hình 4-3-3) Valdés; Alves, Piqué, Márquez, Puyol; Xavi, Touré, Keita (Gudjohnsen 80′); Eto’o (Bojan 74′), Henry (Messi 59′) Iniesta.

Shakhtar Donetsk: (đội hình 4-1-

4-1) Pyatov; Srna, Chygrynskiy, Ischenko, Shevchuk; Hübschman; Ilsinho (Willian 85′), Duljaj (Lewandowski 89′), Fernandinho, Brandão; Luiz Adriano (Seleznov 71′).

Bàn thắng: Ilsinho 45′; Messi 87, 90′ + 4′

Thẻ vàng: Xavi, Srna, Fernandinho, Chygrynskiy, Keita, Brandão

Trọng tài: Howard Webb

Sân vận động: Olympic Stadium, Donetsk, sức chứa 18,000 chỗ ngồi

3 - KẺ THA HƯƠNG TRỞ VỀ

“Ánh sáng tuyệt vời của niềm cảm hứng, sự hân hoan của khoảnh khắc xuất thần là lý tưởng để tôi trở thành một HLV.”

Pep Guardiola

Hợp đồng trở thành tân HLV đội một của Pep Guardiola, dù được đồng thuận khá lâu trước đó, được ký kết vào tháng Năm năm 2008, đúng vào ngày nhóc tì thứ ba nhà Guardiola, Valentina chào đời.

Vài tháng trước đó, Guardiola được biết đến là người có nhiều khả năng để có thể thay thế Rijkaard. Tuy

nhiên, anh lại không phải là người được dự đoán chắc chắn sẽ ngồi vào vị trí đó. Thậm chí, khoảng cách đến ngôi vị đó là một trời một vực. Chủ tịch CLB, Joan Laporta đã tham vấn các chuyên gia và đề nghị họ đưa ra ý kiến và cảm nghĩ của mình khi ông có ý định sa thải Rijkaard và tìm người mới để giữ trọng trách chèo lái con thuyền Barcelona vốn đã rệu rã.

Marc Ingla, Phó Chủ tịch phụ trách mảng bóng đá, chịu trách nhiệm đưa ra các đề cử cho vị trí HLV trưởng mới. Dựa trên các thủ tục pháp lý, ông cân nhắc và lựa chọn ra các ứng viên đủ điều kiện và tiêu

chuẩn, phù hợp với yêu cầu của hội đồng tuyển chọn gắt gao của Barcelona.

Txiki Begiristain, người đảm nhiệm vị trí Giám đốc Thể thao từ năm 2003, đã trở thành người dẫn dắt và đánh giá thông minh cho Ingla – một fan bóng đá cuồng nhiệt có sở trường về marketing, điều hành doanh nghiệp và một quân sư trên bàn đàm phán. Begiristain chơi gần 500 trận cho Barça trong suốt thời kỳ huy hoàng của nhà cầm quân Cruyff, đồng thời cũng là một nhà lãnh đạo hiện đại, cơ động và cực kỳ tinh tế, nhạy cảm với môn thể thao vua này.

Từ tháng Mười một năm 2007, Begiristain đã phát hiện ra rằng không thể đặt trọn niềm tin vào Rijkaard trong mùa giải thứ hai sau chiến thắng ở Cúp C1 năm 2006 tại Paris. Ông đã bắt đầu tập trung vào việc phân tích tình hình và đưa ra các ý tưởng, thậm chí trước cả khi Laporta vời ông về để thỏa mãn tham vọng có được một đội hình lãnh đạo đẹp như mơ của mình. Sự chăm chỉ và cẩn trọng rõ ràng sẽ mang lại những thành quả xứng đáng cho CLB này.

Begiristain và José Ramón Alexanco, người đã mang về cho Barça chiếc cúp vô địch châu Âu vào

năm 1992 và sau này là HLV trưởng CLB Barça trẻ đã hình thành thói quen tham dự các trận đấu của đội B.

Họ đều được kéo vào cuộc.

Mặc dù Barça B, sau đó xếp ở Giải hạng Ba (Third Division) nhưng Guardiola khẳng định rằng mọi trận đấu sắp tới đều phải được ghi hình lại để anh có thể nghiên cứu mọi động thái và chiến thuật của 20 cầu thủ, ngoại trừ hai thủ môn.

Theo một người (xin phép được giấu tên) chúng tôi phỏng vấn khi viết cuốn sách này, thì "Guardiola cẩn trọng trong công việc từ những

phút đầu tiên như thể anh đang huấn luyện những nhà vô địch Cúp C1 tương lai chứ không phải một đội bóng đang chơi ở Giải hạng Ba. Anh nghiêm túc như thể một HLV dày dạn kinh nghiệm đang dẫn dắt các học trò của mình đối mặt với Milan, Arsenal hay Bayern Munich hàng tuần".

Alexanco và Begirstain nhận thấy con người Guardiola giống như một chiếc hộp ảo thuật biến hóa khôn lường. Nếu đối phương lựa chọn đi bóng bổng, dâng lên tấn công hay thay đổi đột ngột từ sơ đồ 3-5-2 sang sơ đồ tổng lực 4-3-3 vào giữa trận, thì các chàng trai của Barça B

luôn sẵn sàng đối phó hiệu quả, nhịp nhàng và uyển chuyển với những thay đổi đó. Guardiola không chỉ thể hiện tài điều quân, khả năng phân tích chiến lược tài tình, một bậc thầy về bày binh bố trận trên sân mà còn thuyết phục các học trò mới đồng thuận cũng như áp dụng những ý tưởng của mình trên sân đấu. Những đồng đội cũ của anh cực kỳ phấn khích với điều đó.

Ingla tiếp tục câu chuyện. 'Ngay sau khi tôi tiếp nhận vị trí mới vào tháng Mười một năm 2007, Txiki đã cho rằng Frank Rijkaad đã hết thời và không còn được trọng dụng ở CLB – anh ta phải rời đi bất luận đội

có giành được thắng lợi hay không.’

‘Chúng tôi cần một nghị trình rõ ràng về hồ sơ của ‘nhân vật’ được bổ nhiệm sắp tới và đặc biệt chúng tôi cần sự riêng tư.’

Ở Lyon, họ bắt đầu vạch ra kế hoạch về thời kỳ đỉnh cao nhất trong lịch sử CLB. Ingla khẳng định: ‘Tôi đề nghị Txiki gợi ý người sẽ thay thế vị trí của Rijhaard nhưng anh ấy chẳng đưa ra bất kỳ cái tên cụ thể nào, bị tôi hối thúc mãi thì anh ấy mới chịu nói rằng: ‘Tôi đang nghĩ đến Pep Guardiola.’

‘Hồi tưởng lại lần trò chuyện đó, tôi vẫn thực sự ấn tượng khi Txiki

không khẳng định chắc chắn: ‘Pep, người đó phải là Pep.’ Anh ấy là người có tư duy cởi mở và tầm nhìn khá rõ ràng. Anh ấy tin rằng một HLV có hồ sơ cá nhân đẹp như Pep – học vấn, kinh nghiệm, cương lĩnh, sự thấu hiểu về giá trị cố hữu của CLB và tài cầm quân bản năng – thực sự là tương lai của chúng tôi.

‘Txiki nói với tôi rằng: ‘Tôi thích chiến thuật của đội B, cách ứng phó với các tình huống, cách anh ấy thay đổi chiến thuật, cách điều hành và huấn luyện cả đội – tất cả mọi thứ. Đó là khoảnh khắc có sức ảnh hưởng kỳ lạ.’

Ingla quyết định rằng họ cần xem xét cả những ứng viên khác và đảm bảo không bỏ lỡ bất kỳ một ứng viên tiềm năng nào, nhưng nếu Guardiola tiếp tục gây ấn tượng và quan trọng là tự anh ấy cảm thấy mình có thể vượt qua được thử thách của hội đồng lãnh đạo thì các ứng viên khác sẽ cần phải cố gắng hết sức mới có thể nổi trội hơn hẳn so với anh chàng xứ Catalan 36 tuổi này.'

Ingla tiếp tục: 'Những cái tên khác như Laurent Blanc, Michael Laudrup, Arsène Wenger và Ernesto Valverde một lần nữa được Txiki gợi ý. Chúng tôi bắt đầu quy trình phân

tích và đánh giá hồ sơ của họ nhưng không còn nhiều thời gian vì nghỉ lễ Giáng sinh đã đến gần.

Từ vòng 8 đến tận vòng 16 mùa giải năm đó là hàng loạt những kết quả kém cỏi. Đội của Rijkaard phải chịu thất bại trước Villarreal và Getafe, cầm hòa với Espanyol và Valadolid. Tiếp theo là trận tranh Clásico trên thánh địa Camp Nou.

Bernd Schuster đang cầm quân những nhà vô địch hiện tại và xuất hiện với tư cách HLV đầu tiên của 'Kền kền trắng', đặc biệt chiến lược gia 52 tuổi này cũng là người từng đeo tấm thẻ cổ động viên Barça

(culé). Quá khứ 'culé' của Schuster hoàn toàn không hề mang lại cho đội bóng áo sọc đỏ xanh này một chút cảm thương nào. Madrid chuốc sầu cho đội hình mỏng của Barça với màn chiến thắng chung cuộc 1-0 nhờ pha ghi bàn đẹp mắt của Julio Baptista.

Đội hình của Rijkaard tối hôm đó, hai ngày trước lễ Giáng sinh bao gồm Valdés; Puyol (Zambrotta 76), Milito. Márquez, Abidal; Xavi (Bojan 81), Deco (Giovani 57); Iniesta, Eto'o, Ronaldinho.

Cũng chính đội hình này, ngay vào mùa giải sau, với sự 'chắp vá' tương

đối nhỏ dưới bàn tay ma thuật của Guardiola, đã trở thành đội hình mạnh gấp ba lần. Madrid ăn mừng Năm mới với bảy điểm dẫn trước các chàng trai xứ Catalan và đương nhiên điều đó đồng nghĩa với cơn chấn động mạnh mẽ ở hành lang quyền lực của thủ thành Barcelona.

Ingla nhớ lại: 'Kết quả thật tồi tệ, Frank bị tê liệt ở hàng phản công và hoàn toàn đuối sức. Chúng tôi đã chuẩn bị cho tình huống Frank không thể trụ được đến cuối mùa giải, về điểm này, một vài người trong số chúng tôi đã nghĩ đến Johan Cruyff. Tôi là một fan cuồng của Johan nhưng việc đặt 'Chúa'

vào băng ghế chỉ đạo trong tình trạng hiện tại của CLB ở thời điểm này không phải là một ý tưởng khả thi bởi vấn đề mà chúng tôi đang đối mặt không còn là khó khăn đơn thuần cần giải quyết với nhà cầm quân nữa mà liên quan đến cả một số thành viên của đội.’

Bóng đá, truyền thống, hoạt động dựa trên ý tưởng rằng việc hạ bệ một HLV giống như một nghi thức ‘trích máu’ hiến tế trong hầu hết các hoạt động tín ngưỡng trọng thể. Và vị thần được hiến tế ở đây là ‘Thần Bóng đá’, với mong ước có được một mùa giải bội thu với nhiều cơn mưa bàn thắng. Tuy nhiên, Ingla cùng

với Ferran Soriano, người đồng nghiệp giữ chức vụ Phó Chủ tịch CLB và Begiristain lại suy nghĩ hoàn toàn khác.

Joan Laporta đang đùa giỡn với ý tưởng đặt Cruyff vào 'ngai vàng', có lẽ với quan điểm kiểm soát toàn bộ tình hình vào cuối mùa giải. Vị chủ tịch đầy tham vọng này cũng bị thuyết phục với thông tin ban đầu về hàng loạt ý kiến phong Guardiola là 'Hoàng Thái tử' (Dauphin). Laporta thậm chí còn cho rằng nếu Rijkaard bị tống cổ ngay lập tức, thì Guardiola có thể 'nhảy dù' vào băng ghế chỉ đạo ở giữa mùa giải. Ý tưởng này khiến Ingla, Soriano và

Begiristian thất kinh.

‘Tôi khuyến cáo các anh rằng HLV trưởng không phải là vấn đề duy nhất’, Ingla nhớ lại. ‘HLV có thể thay đổi mọi thứ nhưng chính các cầu thủ mới là người thực thi các chiến thuật và thể hiện sự phối hợp ăn ý trên sân đấu.’

‘Anh có thể thay thế kịp thời một HLV mới, người đó có thể là Cruyff hoặc Guardiola và ai trong các anh dám đảm bảo rằng họ thành công. Chúng tôi đã không giành được danh hiệu và cũng không tạo nên được sự bứt phá ngoạn mục trước vòng chung kết Champions League

diễn ra ở Moscow. Tuy nhiên khi nhìn lại, tôi muốn cảm ơn Chúa vì đã không lựa chọn Cruyff, hay 'thả dù' Pep xuống vào giữa mùa giải. Bởi vì khi chúng tôi phải từ giã giải đấu vào một ngày tháng Ba trong lúc cỗ máy Champions League vẫn đang lao về phía trước thì một số vị lãnh đạo trong ban điều hành CLB muốn Pep thế vị Rijkaad ngay lập tức.

'Anh không thể tưởng tượng được tôi đã phải chật vật như thế nào để bảo vệ chính kiến của mình và không cho điều đó xảy ra. Nhìn lại, tôi chắc chắn rằng đó là một điều tuyệt diệu nhất mà tôi đã làm cho

CLB và cho Pep – vật lộn chiến đấu đến cùng để đảm bảo rằng thời điểm phù hợp nhất để cậu ấy đảm trách vị trí đó là khi CLB có một danh sách các học trò 'sạch', không còn những Ronaldinho hay Deco nữa.'

Laporta thậm chí còn đề nghị Cruyff quay về công việc huấn luyện để làm cố vấn cho Guardiola, người sẽ làm HLV cho CLB. Tuy nhiên, Cruyff từ chối và cho hay ông sẽ không bao giờ quay trở lại làm HLV toàn thời gian nữa đồng thời cũng nhấn mạnh rằng Guardiola đủ khả năng tự chèo chống. Sau này, vào tháng Chín năm 2008, vị chủ tịch của CLB

tài năng này xác nhận lại: ‘Cruyff biết rất rõ tôi muốn anh ấy trở thành HLV thay thế vị trí của Rijkaard và Pep sẽ là trợ lý.’

Vì thế, vào tháng Năm, Guardiola đã ký vào bản hợp đồng được công bố một tháng sau đó. Lịch sử lẫy lừng của CLB huyền thoại này sắp sửa được viết lại, nhưng nền tảng của Guardiola, một chủ đề gây tranh cãi và trở đi trở lại trong câu chuyện về cuộc đời anh được tóm tắt rất ngắn gọn. Rất nhiều người trong đó có cả tôi lo lắng rằng Guardiola vẫn còn quá ít kinh nghiệm và non tay với một đội bóng đi kèm dàn cầu thủ quá xuất chúng

như Barça.

Chúng tôi không có gì để bàn cãi về sự nhạy cảm và tầm nhìn chiến thuật bóng đá của Guardiola và đội hình, cũng như sự thể hiện của các học trò của anh ở Barça B đã chứng minh được điều đó. Guardiola luôn chứng minh được khả năng điều chỉnh, tầm nhìn chiến lược, niềm tin, một thủ lĩnh chỉ huy hàng phòng thủ lẫn phát động tấn công với tư cách là một cầu thủ, nhưng kinh nghiệm quản lý con người của cậu ấy thì sao? Hầu hết các cầu thủ sau khi giải nghệ thường nhận thấy đây là một trở ngại vô cùng lớn với tư cách là một nhà cầm quân.

Guardiola chỉ mới 37 tuổi; từng là đồng đội của Xavi, Puyol, Piqué và Valdés ở cả đội một của Barça lẫn đội tuyển 'quốc gia' Catalan và giờ đây trở thành 'thầy' của họ. Hơn nữa, phòng thay đồ của Barcelona đang rất lộn xộn với sự đố kỵ, lười biếng, bệnh thành tích, 'ngôi sao' và các cầu thủ giàu có đã trở nên chai lỳ với những bản tính xấu xa của họ.

Tôi băn khoăn làm sao một anh chàng 37 tuổi không hề có kinh nghiệm quản lý lại có thể ngồi vào băng ghế chỉ đạo một dàn các siêu sao trong đó có những cầu thủ có cái tôi quá lớn gây bất đồng nội bộ

như Ronaldinho, Deco và Samuel Eto'o. Tôi cũng hoàn toàn không bất ngờ khi giới truyền thông Tây Ban Nha 'làm ngơ' trước Pep. Tây Ban Nha sôi sục đang trên đà chạy đua tới giải vô địch châu Âu, nhưng tạp chí El País lại đặt công cuộc 'lên ngôi' của Guardiola ở tận trang thứ 13 trong chuyên mục Thể thao.

Tạp chí El Mundo Deporrtivo sử dụng một trò chơi đồ họa thông minh trên trang bìa. Hai từ 'YES' (đồng ý) và 'NO' (từ chối) chạy hai bên bức ảnh bán thân của Guardiola để minh họa cho một cuộc chiến ở Catalonia về việc liệu anh có phải là một lựa chọn đúng đắn. 'Tấm thẻ

thoát khỏi nhà tù' dưới chữ YES có ghi: 'đồng ý sơ đồ sử dụng ba tiền đạo, giữ Rafa Márquez và đồng ý với việc thực hiện một đội hình trung vệ mới.' Trong khi dưới 'NO' là dòng chữ: 'Không Ronaldinho, Eto'o và Deco, không với kỳ 'trăng mật' 100 ngày ngọt ngào và không chuyển sang một sân tập chưa hoàn thành xong.'

Tạp chí La Vanguardia lại lựa chọn những dòng tít chạy hai trang như: 'Tôi không nghĩ mình sẽ thất bại'. Hầu như không có một dấu hiệu nào cho thấy các tạp chí và tờ báo của xứ sở Catalan đặt niềm tin vào cuộc 'cách mạng' này.

Tâm trạng của giới truyền thông cực kỳ hỗn loạn. Một nhà báo nổi tiếng Catalan, người sau này trở thành đại diện ủng hộ cho thầy trò Pep Guardiola, lúc đó đã cảnh báo tôi rằng: ‘Nếu không có kinh nghiệm để làm vũ khí phòng thân thì nơi này có thể khiến Pep ‘phát hỏa’ trước khi mùa giải kết thúc.’

Ngoài ra, Joan Laporta sở hữu tài năng xuất chúng: khả năng đưa ra quyết định quan trọng kịp thời với thái độ dứt khoát, bất chấp rủi ro. Trước khi giao ‘chìa khóa’ CLB cho Guardiola, Laporta cho hay: ‘Pep đã cố gắng hết sức để tìm kiếm điểm cân bằng lý tưởng giữa công và thủ,

giữa bóng đá đẹp mắt, hiện đại và phong cách truyền thống mà chúng tôi, những kẻ trấn giữ thành thủ Camp Nou yêu thích – tấn công. Thời đại của Guardiola đã thực sự bắt đầu'.

Và bằng cách nào?

Theo đánh giá của giới chuyên môn, Barça rệu rã và mất dần phong độ, các buổi luyện tập diễn ra rời rạc, thiếu tập trung và chất kết dính, một vài cầu thủ xuống sức cả về tinh thần và cũng mất luôn khả năng dứt điểm chuẩn xác hoặc thành công ở các tình huống nguy hiểm khi có cơ hội tiếp cận hàng

phòng ngự của đối phương mà họ từng có trong những năm đầu dưới thời cầm quân của Rijkaard.

Chiến thuật của CLB thực sự ‘nghèo nàn’ và cần được thay đổi, nhưng đó không phải là nguồn cơn cho những nghi ngờ của cá nhân tôi. Sự căng thẳng thực sự đến từ việc phải đối mặt với quan điểm bảo thủ cố hữu ‘phòng thay đồ’ và tính cách cứng đầu cứng cổ của các cầu thủ như Ronaldinho, Deco và Samuel Eto'o.

Guardiola đã trình bày rõ ràng với ban điều hành Nou Camp rằng có những điều còn quan trọng hơn việc

đối phó với các vấn đề của Ronaldinho: đã đến lúc chúng ta nên cắt đứt mối ràng buộc và đặt bóng đá trước những thách thức liên quan đến thiệt hại tài chính (các anh có thể ước tính được giá trị của Cầu thủ xuất sắc nhất thế giới năm 2005 của Brazil là hơn 40 triệu bảng và được Milan mua lại không dưới 15 triệu bảng) và gửi một thông điệp đầy tính thực tế tới những thành viên còn lại của đội.

Vì vậy, vào tháng Sáu năm 2008, Guardiola không hề phân vân hay lưỡng lự khi trả lời các câu hỏi về Ronaldinho, Deco và Eto'o với giọng điệu vô cùng phù hợp với bộ vest

‘đưa đám’ của mình. Ngày đầu tiên trên băng ghế chỉ đạo, Guardiola cho hay: ‘Ba cầu thủ này sẽ không tồn tại trong tâm trí tôi nữa, có nghĩa là từ giờ trở đi Barça vẫn tiếp tục hành trình của mình mà không có họ.’

“Quan điểm của tôi rất rõ ràng, một cầu thủ phải thể hiện được khả năng trình diễn của mình và sự phối hợp ăn ý với toàn bộ đội hình để tạo được sự bứt phá thành công trên sân đấu. Những quyết định như thế này thường dựa trên cảm tính. Giả sử, nếu ai đó đảm bảo rằng Ronaldinho và Eto’o có thể mang về cho tôi 60 bàn thắng thì tôi sẽ giữ

họ lại ngay tức khắc mà không cần cân nhắc bất cứ điều gì. Nhưng thực tế, tôi không thể chắc chắn về điều đó.”

“Đã đến lúc phòng thay đồ cần phải ‘làm mới lại’. Nếu những thói quen xấu vẫn còn tồn tại ở đây thì đó là bởi vì chúng ta vẫn chưa thực sự thay đổi, nhưng quá khứ đã qua rồi và đừng để điều đó xảy ra.”

‘Điều tôi có thể hứa đó là sẽ không chấp nhận bất kỳ sự thiếu nỗ lực nào trong kế hoạch này nhằm giúp Barça tái lập ưu thế. Tôi có thể đảm bảo chắc chắn rằng các học trò của mình đang dốc sức trên đường đua

nhưng mục tiêu hàng đầu của tôi là khiến họ tâm phục khẩu phục. Tôi muốn họ tham gia vào kế hoạch của mình; tôi đánh giá cao sự nỗ lực của họ góp phần tạo nên sự trơn tru của cỗ máy chủ Nou Camp và trên tất cả, thậm chí, tôi còn muốn các cầu thủ tài năng và đáng ngưỡng mộ của mình hiểu rằng theo quan điểm cá nhân mà nói, thì tầm quan trọng của họ khi đóng góp sức mang lại những giá trị cho đội hoàn toàn không hề bị giảm sút.’

Ronaldinho (Milan), Deco (Chelsea), Edmilson (Villarreal), Gio dos Santos (Spurs), Santiago Ezquerro

(Osasuna), Marc Crosas (Celtic), Oleguer (Ajax), Gianluca Zambrotta (Milan) đều được chuyển nhượng còn Lilian Thuram giã từ sự nghiệp.

Theo nhu cầu của Guardiola, Laporta đã mua Dani Alves, Aleksandr Hleb, Henrique, Seydou Keita, Gerard Piqué và José Martín Cáceres.

Dưới quyền quản lý mới, sức chiến đấu hay cường độ luyện tập thực sự trở thành vấn đề quan trọng. Nếu trước đó, một khó khăn hoặc bất kỳ vấn đề nào đó bị thổi phồng lên thì giờ đây tầm quan trọng của chúng được nén xuống hoặc hạn chế hết

mức có thể.

Hóa ra, giống như Sir Alex Ferguson, Guardiola thường là người đầu tiên đến sân tập mỗi sáng – vào khoảng 8 giờ. Sự chuẩn xác về thời gian đi kèm với sự sẵn sàng về mặt tinh thần được áp dụng nghiêm chỉnh đến mức cứng nhắc. Một người từng được Arsène Wenger - một nhà cầm quân mà các buổi tập luyện của ông và học trò được tiến hành theo quy định thời gian nghiêm ngặt đến mức trở thành kinh điển - dìu dắt nên biết rõ về điều này hơn ai hết chính là Hleb, người buộc phải dứt áo từ giã Arsenal vào mùa hè đó.

Quy tắc của Guardiola cực kỳ đơn giản, nhưng đương nhiên là không dành cho Hleb. Đầu tiên toàn đội phải đến đúng giờ để ăn sáng cùng nhau. Không bắt buộc mọi người phải ăn sáng cùng với nhau, nhưng giờ nghỉ trưa luôn được coi là một phần của ngày huấn luyện, do đó bữa ăn trưa là bắt buộc. Tuy nhiên, các cầu thủ phải có mặt để điểm danh vào thời gian quy định, thường là 60 phút trước khi buổi tập luyện bắt đầu. Nếu buổi tập luyện bắt đầu vào lúc 11 giờ sáng thì đó là thời điểm bạn phải sẵn sàng trên sân tập, ăn mặc chỉnh tề; sẵn sàng cả về thể chất lẫn tinh thần cho buổi

tập luyện nếu không thì hãy chuẩn bị tinh thần chịu phạt.

Mức phạt cho sự chậm trễ từ 500 Euro đến 6.000 Euro/5 phút và bất cứ cầu thủ nào đến muộn đều phải tự khởi động. Hoạt động buộc dây giày trên sân tập không được quá 10 giây so với giờ bắt đầu tập luyện, bất kỳ hành vi vi phạm nào dù nhỏ hay lớn đều bị cấm. Những người đến muộn sẽ được cả đội vỗ tay chào đón với thái độ mỉa mai.

Từ thứ Hai đến thứ Sáu, các cầu thủ phải về nhà muộn nhất là vào nửa đêm, Guardiola hoặc một trong các trợ lý của anh sẽ bất ngờ gọi cho

họ. Nếu không có ai trả lời điện thoại và không trình bày được lý do chính đáng vào sáng hôm sau, họ sẽ bị phạt và khoản tiền này có thể lên đến hàng nghìn Euro.

Thời gian và địa điểm các cầu thủ được phép ghi hình và tiếp xúc với các nhà tài trợ được kiểm soát chặt và chỉ một người duy nhất, Pep, được ra quyết định cuối cùng.

Việc sử dụng điện thoại di động và máy nghe nhạc cũng bị hạn chế (như tại nhiều CLB) và việc tham gia vào các buổi họp báo, gặp gỡ và ký tặng người hâm mộ trong các chuyến lưu đấu là hoạt động bắt

buộc.

Còn có một chương trình khuyến khích dựa trên hệ thống quy định mà Guardiola đề ra khi ông phụ trách các cầu thủ trẻ đội Barcelona B. Nếu các học trò giành chiến thắng bốn trận ở Liga hoặc hai trận trong các vòng đấu Champions League liên tiếp, Guardiola sẽ chiêu đãi toàn đội và các nhân viên cả bữa trưa và tối.

Tại sao các khoản tiền phạt không được dùng để chi trả cho các bữa tối? Vâng, đó là quy định. Các ông chủ đội bóng đưa ra định mức tiền phạt, và vào cuối của mùa giải, số

tiền này được dùng để chi trả cho một buổi liên hoan hoặc một bữa tiệc nhỏ.

Guardiola cho rằng như vậy là quá thất sách. Nếu khoản tiền phạt của bạn cuối cùng lại để trả cho một cuộc tiệc rượu thâu đêm suốt sáng thì sau đó bạn sẽ bị phạt như thế nào? Thay vào đó, toàn bộ khoản tiền phạt đã được gửi đến một tổ chức từ thiện liên kết với các bệnh viện vào cuối mùa giải.

Hleb, người luôn rên rỉ về việc Guardiola không tin tưởng vào khả năng chơi bóng của mình, liên tục đến muộn đến nỗi không kịp ký vào

sổ điểm danh và nói dối rằng mình đến đúng giờ nhưng quên ký; anh ta thường xuyên xuất hiện trên sân tập mà không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, nếu không phải về vấn đề thể lực thì cũng là vấn đề tinh thần.

Guardiola là người hiểu rõ Hleb hơn ai hết; cậu ta là một chân sút tài năng nhưng còn bồng bột, một chàng trai Belarus cần thời gian để thích ứng với cuộc sống của xứ sở Tây Ban Nha này. Mọi người thường nhắc nhở anh ta rằng: 'Học tiếng Tây Ban Nha đi!' Và sau một thời gian chẳng thấy biến chuyển gì, họ đều thốt lên ngao ngán: 'Làm thế nào chúng tôi có thể giúp anh học

tiếng Tây Ban Nha đây?’

Trên sân, Hleb thường xuyên thử nghiệm lối rê dắt bóng chẳng giống ai, không chuyền và di chuyển phối hợp ăn ý với các đồng đội. Anh ta bị khiển trách, nhắc nhở thậm chí là cảnh cáo và cuối cùng, được ‘bán tháo’ vào cuối mùa giải.

Không có lễ ăn mừng. Không có bữa tiệc chia tay. Không thiệt hại quá nhiều về tài chính. Guardiola sẽ còn áp dụng hình phạt tàn nhẫn này đối với Samuel Eto'o và Zlatan Ibrahimovic trong các mùa giải kế tiếp để thắt chặt kỷ luật của CLB.

Trở lại vấn đề quan trọng nhất đó là

mùa hè và sự chuẩn bị cho mùa giải đầu tiên của vị tân HLV tại nhiệm.

St. Andrews, thiên đường nằm bên bờ biển phía đông Scotland, được lựa chọn là địa điểm tập huấn và luyện tập của CLB – vì cơ sở vật chất và khí hậu nơi đây thích hợp cho lịch trình luyện tập dày đặc của các cầu thủ. Ngoài ra chính phủ Scotland còn có chế độ ưu đãi đặc biệt về tài chính và lý do cuối cùng là vì hai ‘nhà môi giới quyền lực’ của CLB, Begiristain và Cruyff, là fan ‘ruột’ của golf.

Sân Fife là nơi diễn ra một trong những màn trình diễn quan trọng và

ấn tượng nhất trong thời kỳ tại nhiệm huy hoàng của Guardiola. Đó là mùa hè diễn ra Thế vận hội Bắc Kinh và Argentina từ lâu đã chỉ ra rằng họ sẽ chọn Leo Messi cho giải đấu, bắt đầu vào ngày 8 tháng Tám với những đợt huấn luyện tập trung bắt buộc kéo dài nhiều ngày trước đó.

Dưới thời Rijkaard, Barça đã kết thúc vòng đấu thứ ba tại La Liga chỉ với ba điểm trong 5 trận đấu và buộc phải có một trận đối đầu giành vé đi tiếp vào vòng trong của Champions League vào tháng Tám với Wisła Kraków của Ba Lan. Chủ tịch Laporta vô cùng lo lắng về khả

năng ‘xách vali về nước’ của đội chủ sân Nou Camp nên đành thương thảo liên tiếp với ban chỉ đạo Olympic, Liên đoàn Bóng đá Argentina (AFA), Liên đoàn Bóng đá Thế giới (FIFA) về việc vời Messi tham gia đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha. Ông tuyên bố rằng AFA không thể lựa chọn Messi vì giải đấu tại Olympic không nằm trong lịch trình của FIFA. Sepp Blatter, Chủ tịch FIFA, lại đứng ra ủng hộ giải đấu Olympic và AFA, và vấn đề chỉ được giải quyết ổn thỏa khi Laporta kêu gọi sự ủng hộ của Tòa án Trọng tài Thể thao (CAS). CAS ủng hộ Barcelona và điều đó thực sự là một

cú giáng chí mạng đối với Messi, Argentina và ban tổ chức Olympic.

Hoặc ít nhất điều đó đã nên như thế.

Các phán quyết của CAS đã được thông qua đúng vào dịp kỷ niệm lần chiến thắng thứ 16 trong loạt trận bán kết tại Olympic 1992 của Tây Ban Nha, khi cầu thủ Pep Guardiola lúc đó đường hoàng dẫn đội của mình vào chung kết ở Barcelona. Huy chương vàng cho chiến thắng chung cuộc của họ tại Nou Camp đánh dấu một mốc son chói lọi trong sự nghiệp cầu thủ của ‛đứa con cưng′ trưởng thành từ lò đào

tạo La Masia. Trong khi Barcelona chờ đợi phán quyết của CAS, thì có dấu hiệu rõ ràng cho thấy suy nghĩ của vị tân HLV về Messi khác biệt hoàn toàn với của hai ông chủ của mình - Chủ tịch CLB, Laporta và Giám đốc Bóng đá, Begiristain.

Begiristain cảnh báo: 'Nếu CAS ủng hộ chúng tôi thì Messi sẽ chỉ cần bay về nhà. Chúng tôi tôn trọng các luật lệ và sẽ áp dụng chúng.'

Tuy nhiên Guardiola lại cho rằng: 'Khi biết được phán xét cuối cùng, thì CLB sẽ là người quyết định. Nhưng chúng tôi cũng sẽ lắng nghe chia sẻ của Messi. Cậu ấy là nhân

vật trung tâm của vấn đề này.'

Quyết định quan trọng thứ hai của Guardiola, được thực hiện ở Scotland, đã tống cổ được Ronaldinho và Deco ra khỏi cửa mà không đợi đến khi có người 'rước'.

Các buổi luyện tập tại St. Andrews được thắt chặt kỷ luật và thực hiện với cường độ cao. Thời gian nghỉ giữa các đợt tập chỉ được tính bằng giây, giờ nghỉ giải lao ngắn hơn, được hẹn giờ và toàn bộ quá trình tập luyện được ghi hình để Guardiola, trợ lý của ông, Tito Vilanova và HLV thể lực, Lorenzo Buenaventura, có thể xem lại.

Gerard Piqué nhớ lại: ‘Lúc đầu, Pep liên tục cho dừng buổi tập để giáo huấn chúng tôi về những kỳ vọng mà ông trông chờ ở chúng tôi, nhưng may mắn thay, chúng tôi nhanh chóng phối hợp ăn ý với nhau và đưa những ý tưởng của ông ấy vào sân tập.’

Nhưng vị HLV mới nhanh chóng phát hiện ra rằng Messi gặp trục trặc.

Guardiola không mất nhiều thời gian để điều tra rõ được nguồn cơn của vấn đề. Messi không phải là người im hơi lặng tiếng, nhưng thái độ dè dặt bản năng của anh trước

đó tăng thêm bởi người ta cho rằng anh có thể sẽ bị từ chối tham gia và đội hình đầu quân cho chức vô địch Olympic. Khi chia sẻ suy nghĩ của mình với vị tân HLV, Guardiola động viên cậu phải nhanh nhạy với các tình huống, khổ luyện, hòa mình vào đội hình Olympic và chờ cơ hội tỏa sáng giống như tất cả các đồng đội khác.

Tuy nhiên, Guardiola tiết lộ cho Messi rằng mình là người đồng minh tiềm năng của cậu. Ông giải thích riêng với Messi về tầm quan trọng của Olympic 1992 và chỉ ra rằng nếu Messi dốc sức khổ luyện, cậu có thể được Guardiola lên tiếng ủng

hộ. Khi lời phán xét của CAS được công bố vào ngày 06 tháng 8, Guardiola đã sẵn sàng chiến đấu, chiến đấu và chiến thắng, một trận thắng vẻ vang.

Ông nói với Laporta và Begiristain: 'Các anh bổ nhiệm tôi, tôi là ông chủ, tôi biết cậu ấy cảm nhận như thế nào về Olympic và tôi nói rằng cậu ấy ở Trung Quốc, bỏ lỡ các vòng đấu của Champions League – mọi chuyện là như thế đấy.'

Mọi chuyện diễn ra như thế nào?

Một đội hình tuyệt đẹp của Argentina bao gồm Messi, Javier Mascherano, Sergio Agüero, Pablo

Zabaleta, Ángel di María, Ezequiel Garay, Ezequiel Lavezzi, Fernando Gago và Ever Banega, vượt mặt Guardiola, Kiko và Txapi Ferrer bằng cách giành được huy chương vàng Olympic. Barça giành vị trí đi tiếp vào vòng trong với chiến thắng thuyết phục trước Wisła Kraków với tỉ số 4-1 và Guardiola thực sự hàm ơn cầu thủ vĩ đại nhất thế giới này.

Làm thế nào điều đó có thể diễn ra?

Guardiola hoàn toàn thuyết phục được Laporta và Begiristain, Messi bị gãy chân trong một trận đấu ở Bắc Kinh và Barça cầm hòa Kraków trên thánh địa Nou Camp rồi sau đó

(chật vật) giành được 3 điểm với chiến thắng 1-0 ở Ba Lan. Khó khăn chồng chất khó khăn và đặt một dấu chấm hết cho ‘tuần trăng mật ngọt ngào’ của Guardiola.

Quyết định lớn lao thứ ba của Guardiola trong thời kỳ chèo lái con thuyền khổng lồ Barça đó là ‘trở mặt’ với tuyên bố của mình trước đó rằng ông ‘không tính Eto'o vào tương lai của CLB’.

Với Ronaldinho, người mà ông luôn không hài lòng, đã rời CLB cùng với Thierry Henry, một người bạn, vì thế việc tiền đạo số 9 này phải bắt cặp với một tiền đạo ‘khác’ đi kèm

với việc thiết lập những tiêu chuẩn mới của Guardiola. 'Sư tử bất khuất', Eto'o từ chối 'xuống nước' luyện tập chăm chỉ để lấy lòng vị tân HLV với hy vọng làm ông đổi ý.

Mùa hè năm đó, Eto'o giữ im lặng, luyện tập như một 'thầy tu', ghi được 11 bàn cho CLB trong 11 trận đấu và quan trọng, không chỉ ghi được một bàn trong trận đấu cam go với Wisła Kraków, mà còn dẫn đầu đội về chỉ số workrate (chỉ số này thể hiện mức độ năng nổ của một cầu thủ khi đội nhà không có bóng).

Trong một buổi phát biểu tại phiên

chất vấn, vị tân HLV đã phải công nhận: ‘Nếu bất kỳ ai trong ba người Ronaldinho, Deco và Eto'o còn ở lại cho đến mùa giải tới, tôi sẽ không có thành kiến gì đối với với họ và sẽ cố gắng hết sức để giúp họ lấy lại phong độ trước kia.’

Chỉ có các cầu thủ châu Phi mới đáp ứng được chỉ tiêu và yêu cầu đó. Rất lâu trước khi buổi chất vấn kết thúc, Guardiola để Eto'o ngồi xuống và nói với anh rằng: ‘Tôi thích chỉ số workrate của cậu, tôi ấn tượng với khả năng ép sát khung thành đối phương của cậu. Nếu cậu giữ vững phong độ và cường độ luyện tập như trước đây thì đây là nhà cậu.

Nhưng tôi cũng vừa nói chuyện với các chỉ huy của đội (một đội trưởng, Carles Puyol, cùng hai đội phó) và họ đồng ý để anh ở lại nếu không có bất kỳ hành vi gây rối nào xảy ra nữa, nếu không anh phải khăn gói ra đi ngay lập tức.'

Eto'o đồng ý với đề nghị của Pep, quyết tâm ở lại của chàng tuyển thủ người Cameroon này đã hoàn toàn lấn át những nghi ngại của Pep Guardiola. Eto'o đã ghi 30 bàn thắng ở La Liga và góp sức mỗi trận ở Champions League một bàn, bao gồm cả cú dứt điểm 'thần sầu' trong đợt phản công ở trận chung kết đối đầu với MU, nâng tổng số bàn thắng

của mình lên 36. Tuy nhiên, anh cũng hiểu rằng câu nói của Guardiola điềm đạm ‘chỉ cần một lỗi vi phạm thì anh sẽ phải cuốn gói ngay’ không phải chuyện đùa.

Nhưng mùa giải tốt đẹp trước đã đi vào dĩ vãng. Không có bất kỳ một thắc mắc nào về người phụ trách. Xavi, trở lại với các đồng đội quốc tế xứ sở bò tót của mình sau chiến thắng cúp C1, chia sẻ về những ảnh hưởng từ giây phút đầu tiên của Guardiola đối với họ: ‘Mùa giải đã thực sự bắt đầu khi tôi tham gia các đợt huấn luyện và cả đội phải chuyên tâm để thể hiện tinh thần chiến đấu của mình. Các HLV, các

chuyên gia thể lực và Pep không rời mắt khỏi chúng tôi một giây, giám sát chúng tôi chặt chẽ, hò hét, động viên, thúc đẩy cường độ luyện tập.

‘Puyi (Carles Puyol), Andrés (Iniesta) và tôi nhìn nhau thầm nghĩ, ‘Wow! Điều quái gì đang diễn ra thế này? Những gã này chẳng bỏ phí một giây phút nào’. Quan trọng hơn, tôi tự nhủ: “Đây là một trong những khoảnh khắc buộc bạn phải lựa chọn, hoặc là nhảy ngay lên hoặc là chuyến tàu sẽ rời ga mà không có bạn.”

Trận đấu đầu tiên của thầy trò Pep Guardiola làm khách trên sân

Numancia tại vòng loại hoàn toàn bất ổn và hỗn loạn. Guardiola sử dụng đội hình ra sân với các trụ cột như Valdés, Alves, Puyol, Márquez, Abidal, Xavi, Touré (Hleb 56), Iniesta (Keita 65), Messi, Eto'o, Henry (Bojan 61).

Đội hình mạnh, đầy kiến tạo và có vẻ phù hợp nhưng thực tế lại vô tổ chức và 'vô hại' trước đối phương. Trong giai đoạn thăng hoa hoặc khi hàng phòng thủ đối phương sơ hở tạo điều kiện để Mario tiếp cận gây nguy hiểm thì anh lại hoàn toàn 'câm nín', với biết bao cơ hội được tạo ra trước khung thành đối phương (27 lần tiếp cận cầu môn,

sáu lần có cơ hội ghi bàn, hai lần bóng trúng khung thành), các linh hồn của Barça hoàn toàn bị đánh cắp bởi tân binh của La Liga.

‘Có những quy tắc về nghệ thuật bày binh bố trận trên sân. Chúng tôi đều thông thuộc chúng như lòng bàn tay và vào tất cả các mùa hè, cho đến bây giờ, chúng tôi đều đã áp dụng chúng, vì thế tôi thực sự ngạc nhiên với cách thể hiện của các học trò mình hôm nay.’ Guardiola ngậm ngùi chia sẻ.

‘Chúng tôi đã đặt mục tiêu giành chiến thắng, nhưng hôm nay chúng tôi chơi thật tệ. Đó là của lỗi của

chúng tôi nhưng sai lầm này hoàn toàn có thể sửa chữa.’

Sáng hôm sau, hàng loạt các bài báo bày tỏ sự thất vọng, la ó của người hâm mộ trước thất bại bạc nhược của đội bóng sân Nou Camp. Một nghiên cứu được thực hiện về quan điểm của độc giả trong tuần muốn Messi chuyên tâm phụ trách khu vực cánh phải, Iniesta chuyển sang vị trí tiền vệ cánh trái và bằng mọi giá phải ký kết được với Andrey Arshavin, một trong những ngôi sao của giải vô địch châu Âu mùa hè đó.

Quan điểm của Guardiola về biện

pháp khắc phục hoàn toàn đúng đắn. Ngày nghỉ của các cầu thủ bị hoãn lại và một buổi rút kinh nghiệm về chiến thuật sẽ diễn ra ngay sáng hôm sau. Đáng tiếc, đội hình phải xé lẻ cho một trận đấu giao hữu quốc tế và ông phải tạm biệt với phần lớn các cầu thủ của mình trong 10 ngày tới. Bởi niềm tin của Guardiola rằng mình đã có một 'đội hình rút gọn' và sân cỏ nhân tạo mà họ sử dụng có thể đã bị xuống cấp, nên những cầu thủ còn lại của đội một (Alves, Eto'o và Sylvinho) không được gọi thi đấu ở trận giao hữu Cúp Nhà Vua tại Sant Andreu, phía bắc thành phố, nơi sự

kết hợp chuệch choạch của đội B và các cầu thủ trẻ khiến Barça chịu thua đau trước đối phương với tỷ số 3-1.

Các culé đến sân thực sự cay mũi, la hét đồng thời thể hiện thái độ và những hành động thô lỗ về phía Joan Laporta. Trước đây, cũng vì tung ra đội hình ‘mỏng như giấy’, Rijkaard đã phải trả giá bằng chính ‘ngai vị’ của mình. Khi đội chủ sân Nou Camp hoàn toàn bị Racing Santander cầm hòa với tỷ số 1-1 trên chính thánh địa của mình, thì thầy trò Pep Guardiola đã ‘tạt gáo nước lạnh’ vào người hâm mộ và giới truyền thông Catalonia.

Messi vừa trở về từ Peru sau khi chơi cho Argentina, 19 phút trước khi trận đấu kết thúc, Messi đã khiến 54.678 cổ động viên trên sân lúc đó (khoảng 40 nghìn ghế trống) vỡ òa trước bàn thắng từ chấm phạt đền 11m, Racing gỡ hòa ba phút sau đó. Với một điểm thay vì nên là 6 điểm, Barça đành ngậm ngùi xếp ở vị trí 15, tiếng 'chuông báo động' đổ khắp nơi ngoại trừ Johan Cruyff ông chủ của 'Casa Blanca', người đàn ông miễn nhiễm với mọi ồn ào vẫn luôn trầm ngâm dõi theo.

‘Tôi không biết anh thấy ‘trò’ gì,’ ông hỏi một người hâm mộ, độc giả của tạp chí El Periódico, ‘nhưng tôi đã được chứng kiến một trong những trận cầu tuyệt vời nhất của Barça nhiều năm qua.’

‘Hai trận đấu, một bàn thắng từ chấm phạt đền 11m, các cơ hội tiếp cận khung thành đối phương đều bị bỏ lỡ. Nhưng đó chỉ là những con số. Bóng đá khôn ngoan, Barça là tuyệt nhất. Sơ đồ chiến thuật tuyệt vời, di chuyển bóng với tốc độ và độ chính xác tối đa. Anh có chính kiến riêng, nhưng với tôi, mùa giải này quả thật tuyệt vời.’

Tuần đó, Barça giành cúp đúp chiến thắng, 3-1 trên sân nhà trước Sporting Lisbon ở Champions League và tặng cho Sporting Gijón một vố đau ở La Liga khi đánh bại đối phương với tỷ số 6-1 nhờ màn trình diễn đẹp mắt của dàn học trò cưng nhà Guardiola.

Trận đấu tiếp theo, Betis đưa đội chủ sân Nou Camp đang dẫn trước 2-0 trở về vạch xuất phát, chỉ đến khi chàng cựu tiền đạo của Chelsea, Eidur Gudjohnsen ghi bàn thắng quyết định chiến thắng chật vật cho Barça, thầy trò Pep Guardiola mới thở phào nhẹ nhõm. Bằng mũi tấn công ổn định và chắc chắn cùng sự

kết hợp công phá bằng những pha bóng thọc sâu xuống cầu môn và những cú vô-lê đẹp mắt, Barça thực sự đã lấy lại phong độ và thể hiện sự bất khả chiến bại của mình trong lòng người hâm mộ.

Lội ngược dòng trên sân khách khi bị Espanyol dẫn trước một bàn, pháo thủ đội chủ sân Nou Camp giành chiến thắng ngoạn mục trước gã láng giềng khó chịu trong trận derby Catalan nhờ bàn thắng từ chấm phạt đền vào phút cuối cùng của trận đấu do công của Messi và mang về cho Barça 3 điểm với chiến thắng chung cuộc 2-1. Bây giờ, một màn trình diễn đẹp mắt trên sân

khách để mang về chiến thắng không còn là điều quá xa vời với thầy trò Guardiola.

Tuy nhiên, việc làm khách trên sân Donetsk trong mùa giải Champions League lại thực sự là một thách thức. Sự thể hiện của Barcelona ở Ukraine, nơi họ bị dẫn trước 1-0 tới phút thứ 87 nhưng sau đó lại lật ngược được tình thế và ra về với 3 điểm, hé lộ sức mạnh của sự quyết tâm và niềm tin. Trận cầu kinh điển đó đã trở thành cột mốc quan trọng đối với Guardiola và các học trò.

Cú đúp chiến thắng mang về 6 điểm tiếp theo trước Atlético Madrid và

Athletic Bilbao, cộng với một chiến thắng chung cuộc 10-0 cho hai trận lượt đi trước Basel và Almería, thầy trò Guardiola đường hoàng tiến bước vào vòng trong.

Trong trận giao đấu với Almería, trong vòng 23 phút đầu, Eto'o đã khiến cầu môn của Almería rung lên đến ba lần, một cú hat-trick ngoạn mục nhất trong lịch sử 109 năm của Barça. Guardiola tiết lộ với chúng tôi trong một cuộc họp báo sau trận đấu rằng: "Điểm mấu chốt của màn trình diễn đẹp mắt này là chúng tôi có một đội hình tuyệt vời. Không có HLV nào, ít nhất là đối với bản thân tôi, có thể tạo nên phép lạ."

‘Ngay cả ở mùa giải trước, tôi không thể tin vào mắt mình trước những cơ hội mà chúng tôi tạo ra trước khung thành đối phương. Và hai cú ngã đau trước Numancia và Racing ở đầu mùa giải đã khiến chúng tôi thực sự tỉnh ngộ. Trong lượt trận với Numancia, đội hình vẫn như hôm nay, nhưng lần này chúng tôi đã làm được gấp năm lần.

‘Tôi cũng thích bầu không khí này. Nhìn các cầu thủ trên băng ghế dự bị, ăn mừng các bàn thắng như thể chính họ là người ghi bàn. Đó không phải là điều mà một HLV chỉ bảo họ làm hoặc các cầu thủ nhắc nhở nhau làm vậy, điều đó xuất phát từ

trái tim họ. Anh sẽ cảm nhận được điều đó ở các cầu thủ của chúng tôi.’

Đó là điều mà Xavi, một lần nữa, nhấn mạnh rằng các cầu thủ luôn hàm ơn những ngày tháng huấn luyện cùng đồng đội. ‘Chỉ những chi tiết rất nhỏ cũng mang lại động lực tinh thần lớn lao, chúng tôi đang trải qua những khóa huấn luyện cao cấp cùng Pep. Mọi thứ đều được kiểm soát và chuẩn bị sẵn sàng. Chúng tôi dành nhiều thời gian cho các chiến lược, chiến thuật công – thủ liên kết của mình và của cả đối phương nữa. Chúng tôi thích thú với việc này.’

Tuy nhiên, Piqué, khá tự tin, là người đầu tiên trong đội trình bày thẳng thắn vấn đề. 'Chúng tôi đã có một đội ngũ có khả năng chiến thắng các giải đấu và cả Champions League,' anh chia sẻ.

Sau đó, với chiến thắng liên tiếp lần thứ 11 ở tất cả các trận đấu, Barça đã rót vào lưới Málaga bốn bàn và giành ngôi vị đầu bảng của mùa giải.

Trợ lý của Guardiola, Tito Vilanova, hồi tưởng: 'Barça đã trải qua hai năm tồi tệ với những thất bại cay đắng và mặc dù chúng tôi đã cố gắng hết sức ở mùa giải trước,

nhưng kết quả ở La Liga không được như ý muốn. Camp Nou vắng tanh người hâm mộ, chẳng ai muốn đến xem các trận cầu. Nhiều tuần trôi qua, chúng tôi lại tiếp tục cố gắng hơn nữa để thu hút khán giả trở lại sân, một ngàn, rồi thêm một ngàn, một ngàn nữa. Bây giờ chúng tôi đã hoàn toàn có thể khiến người hâm mộ tự hào về mình.'

Sau đêm đó, tuần thứ 9 ở La Liga, đến khi danh hiệu quán quân được xướng lên, Barça không bao giờ rời vị trí dẫn đầu. Tân HLV, đội hình thất bại, chỉ giành được một điểm trong hai trận đầu và đã 52 trận kể từ khi Barcelona đứng đầu La Liga

và trở lại với ngôi vị số một vào ngày 2 tháng 10 một, cho tới khi vô địch họ không bao giờ rớt khỏi top đầu. Quả là một nỗ lực không tồi.

Đêm hôm đó, cha của HLV thủ môn đội chủ sân Nou Camp, Juan Carlos Unzué, qua đời, thọ 84 tuổi. Tang lễ được tổ chức vào chiều ngày 4 tháng Mười một, một ngày trước cuộc đối đầu giữa Barça với FC Basel, khi một chiến thắng chung cuộc sẽ đảm bảo chắc chắn chiếc vé đi tiếp vào chung kết Champions League cho người thắng cuộc. Pep Guardiola ngay lập tức thông báo với các cầu thủ của mình, kể cả những người bị chấn thương rằng

toàn đội nên đến dự tang lễ của cha Carlos, được tổ chức cách đó 500 km, ngoại ô Pamplona. Guardiola, người muốn các học trò của mình hạn chế tối đa việc di chuyển và tránh mệt mỏi đây sao? Guardiola, người coi những sơ suất nhỏ nhặt trong công tác chuẩn bị như thể khoảnh khắc bạn đang đứng trước một quả bom hẹn giờ và quyết định của bạn có thể làm thay đổi thế giới đây sao? Tất cả mọi người đồng ý và ngay lập tức lên đường. Quyết định và việc làm đó không phải là huyền thoại nhưng nó đã gây ấn tượng mạnh mẽ và nuôi dưỡng tinh thần 'mọi người vì một người, một

người vì mọi người’ giữa các nhân viên và cầu thủ của đội.

Đây là thời điểm mang tính đột phá, mùa giải vô cùng quan trọng đối với Barça. Đó là thời điểm Guardiola thiết lập hệ thống quy định của mình, học hỏi cách thức quản lý con người với tốc độ phi thường, gây ấn tượng và đặt điểm mốc cho cả đội, các trợ lý, hội đồng quản trị, đối thủ, giới truyền thông và thậm chí cả với những người thân yêu của mình.

Các cầu thủ thường bàn tán về cách Guardiola giải quyết những buồn chán và quản lý thời gian rảnh rỗi

của các học trò. Ông cũng lập một chính sách hoàn toàn mới và thường gây tranh cãi về chế độ thưởng công lao cho những nỗ lực của các cầu thủ. Khi các cầu thủ được hướng dẫn luyện tập, tập trung tinh thần và thể lực cho các giải đấu, Guardiola muốn họ tránh xa căng thẳng, áp lực và những việc không cần thiết tiêu tốn quá nhiều năng lượng. Vì vậy, đối với các trận đấu trên sân nhà, Pep hủy bỏ ý tưởng 'tập trung' thái quá được áp dụng đối với hầu hết các đội trên toàn châu Âu rằng cả đội cần được nghỉ dưỡng ở một khách sạn xa nhà trước mọi trận đấu để lấy lại sức và

tập trung.

Một số cầu thủ, đặc biệt là những người đã lập gia đình không hiểu hết được đòi hỏi của bóng đá đỉnh cao, thực sự thích những đêm nghỉ dưỡng ở khách sạn như thế, nơi mà mọi thứ đều được sắp xếp sẵn và bạn được sống giữa những đồng đội của mình. Nhưng 90% các cầu thủ coi việc này thực sự là điều phiền toái.

Guardiola cũng cho tiến hành một trận đấu giao hữu đột ngột, trên thực tế là một buổi tập dượt. Đó là trận khởi động tạo cơ hội cho các cầu thủ hoàn thiện những chi tiết

cuối cùng, tập trung tinh thần và thể lực cho trận đấu sắp tới.

Sau đó, vào khoảng giữa trưa, các cầu thủ được đưa về nhà và không mong đợi sẽ xuất hiện tại Nou Camp cho đến 90 phút trước trận đấu. Nếu đó là một trận giao đấu diễn ra vào 21h Chủ nhật thì thời gian từ trưa đến 19h30 phút là khoảng thời gian quý báu họ có thể dành cho gia đình. Các cầu thủ vô cùng thích thú với khoảng thời gian này.

Tiếp đến là những chuyến đi làm khách của CLB. Từ trước đến nay, toàn đội thường phải đi ô tô theo

đoàn hoặc đáp các chuyến bay từ Tây Ban Nha đến địa điểm thi đấu vào đêm trước khi trận đấu diễn ra. Điều đó đồng nghĩa với việc họ phải trải qua một đêm mệt mỏi ở một khách sạn xa lạ. Đối với các cầu thủ của Barça, Real Madrid, MU, Internazionale, Bayern Munich, những chuyến này được ưu tiên hàng đầu trong mùa giải Champions League, giải vô địch quốc gia và các chuyến lưu đấu giao hữu quốc tế đại diện cho đất nước họ.

Nhưng thời Guardiola lại hoàn toàn khác. Đến giờ, trong anh vẫn vẹn nguyên cảm giác chán nản, mệt mỏi và thất vọng với những hành trình

tưởng như vô tận, những khoảng thời gian 'chết' trong các nhà hàng, khách sạn và sân bay. Vì vậy, Guardiola đã đề ra quy định cho các chuyến bay trong nước cho đội chủ sân Camp Nou như sau: Các cầu thủ sẽ bay vào sáng sớm trước trận đấu, đến điểm thi đấu và nghỉ trưa ở khách sạn quen thuộc của đội, ra sân (đương nhiên là cố gắng giành chiến thắng!) và sau đó, nếu có thể, lên đường trở về 90 phút hoặc hai giờ sau trận đấu.

Cả đội thường trở lại sân bay El Prat, Barcelona vào khoảng 2 đến 4 giờ sáng hôm sau và trở lại sân tập vào 11 giờ trưa cùng ngày, đó là

quy định về thời gian tối thiểu đối với tất cả các nhân viên và cầu thủ.

Qua mỗi mùa giải, Messi, Xavi, Iniesta và các cầu thủ khác sẽ tiết kiệm được hàng ngàn giờ mà trước đây họ thường bị mắc kẹt tại sân vận động, khách sạn, xem TV, ngồi trên xe hoặc phòng chờ sân bay. Một đội bóng như Barcelona không chỉ cần được điều chỉnh về thể lực mà tinh thần cũng cần được rèn luyện để đáp ứng được những trận đấu liên tiếp đòi hỏi các chuyển động nhanh như cắt và đây là một trong những ‘cuộc cách mạng’ vĩ đại dưới thời HLV Guardiola. Ngăn chặn sự nhàm chán, trì trệ, tạo tinh

thâng tươi mới cho các cầu thủ và nhiệm vụ của bạn là cho họ biết quy tắc 'cây gậy và củ cà rốt'. Kết luận rằng cách thức quản lý thời gian của vị 'nhạc trưởng' xứ Catalan này thực sự tỏa sáng là điều không thể chối cãi.

Tháng Mười một và tháng Mười hai mang đến hàng loạt những trận cầu đinh nhờ sự lựa chọn ngẫu nhiên từ hệ thống máy tính của Nacional Liga de Futbol Profesional - LFP (Giải bóng đá chuyên nghiệp quốc gia Tây Ban Nha) và khiến bất kỳ ai quan tâm đến bóng đá Tây Ban Nha đều 'đã mắt' và gật gù hài lòng. Tôi đã được chứng kiến một số trận cầu

đỉnh cao với những pha bóng điêu luyện, đẹp mắt nhất từ trước đến nay.

Chúng tôi gọi nó là mini-league (giải đấu mini) trong tiếng Anh và Liguilla La trong tiếng Tây Ban Nha. Tất cả các đội mạnh đều phải đấu với nhau theo trình tự. Thầy trò HLV Guardiola phải gặp, theo thứ tự, Sevilla trên sân khách, Valencia trên sân nhà, Madrid trên sân nhà và Villarreal trên sân khách.

Madrid phải đối đầu với Sevilla trên sân nhà, Barcelona trên sân khách, Valencia và Villarreal trên sân nhà (những trận đấu quyết định vị trí

trên băng ghế chỉ đạo Los Blancos của Bernd Schuster). Sevilla (đội đứng thứ ba ở cuối mùa giải) buộc phải gặp Valencia, Barcelona, Real Madrid và Villarreal. Đó là sơ lược tổng quan về giải đấu mini này.

Các học trò của Guardiola mang về trọn vẹn 3 điểm với chiến thắng vẻ vang 3-0 trên sân Nervión, hạ gục Valencia với 4 bàn trên sân nhà, đồng thời khiến thầy trò tân HLV Juande Ramos, Madrid ngậm ngùi ra về chịu thua trước Barça với tỷ số 0-2 trong một trận cầu kịch tính nhất và 'trảm ngọt' Villarreal với kết quả 2-1 trên sân El Madrigal. 22 ngày, 12 điểm, với kết quả chung

cuộc 11-1 là một trong những lời tuyên bố ấn tượng và vang dội nhất mà tôi từng thấy trong làng bóng đá. Sắc sảo và tàn nhẫn!

Cuộc giao tranh với Villarreal có hai thẻ đỏ, dành cho các cựu tuyển thủ của MU, Piqué và Giuseppe Rossi. El Submarino Amarillo đang dẫn bóng, nhưng Keita và Henry lại là người tương kế tựu kế. Trước đây, Henry, người chưa bao giờ gây ấn tượng tại Nou Camp, đã thực sự khuấy đảo mini-league mùa giải này. Cùng với sự hỗ trợ của hai tiền đạo kiến tạo, bao gồm cả Messi trong trận đối đầu với Madrid, anh đã ghi bốn bàn liên tiếp.

‘Chúng tôi biết rằng đạo đức và tâm huyết với nghề của Pep sẽ làm thay đổi đội 1 Barça rệu rã trước đây nhưng điều đó đang diễn ra sớm hơn chúng tôi tưởng tượng,’ Begiristain, Giám đốc Bóng đá của Barça thừa nhận.

Những cột mốc quan trọng trong thời điểm hiện tại bao gồm việc Pep phê chuẩn quyết định chuyển từ các sân tập duy nhất ở La Masia và sân vận động mini đến sân Deportivo Ciudad (Sports City) – nằm giữa Nou Camp và sân bay. Khi mặt bằng khu vực sân vận động này được mua vào năm 1989, cậu bé Guardiola ngày ấy được Chủ tịch

Josep Texas Lluis Núñez yêu cầu tham gia lễ 'flag-planting' (Lễ dựng cờ) cùng với Cruyff. Dự án cuối cùng cũng được hoàn thành sau nhiều năm tranh chấp, do dự và thiếu hụt tài chính.

Việc chuyển đến công trình nghệ thuật mang tầm quốc gia này được hoàn thành trước trung tuần tháng Giêng, chỉ ngay trước khi Barça đối mặt Osasuna. José Antonio Camacho, một cựu tuyển thủ và là huyền thoại của Real Madrid trước đây, hiện đang là HLV của Osasuna, đã đánh giá chính xác. 'Barça là một đội bóng hội tụ toàn các ngôi sao, những người chơi như các cỗ máy.'

Vào giữa mùa giải La Liga, thầy trò HLV Guardiola đã mang về 3 bàn mỗi trận, 51 bàn trên tổng số 17 trận và bỏ xa đội về thứ hai đến 11 điểm. Đó là nửa chặng đường vẻ vang nhất trong lịch sử của CLB.

Tiếp theo là căn nguyên của một trong những quyết định gắn liền với công cuộc ‘thay da đổi thịt’ của thầy trò Guardiola. Trong buổi tập luyện ngày thứ Ba 20 tháng Một, buổi sáng trước khi Barça đối đầu với ‘gã láng giềng’ Espanyol trong trận derby Catalan, trên sân vận động Olympic, – trận đấu đầu tiên trong vòng loại tứ kết Cúp Nhà Vua, Guardiola yêu cầu cả đội thực hiện

những bài tập căng cơ. Samuel Eto'o không tập trung vào việc luyện tập vì vậy Guardiola nhắc nhở tiền đạo này và cho rằng anh đang tập sai cách. Eto’o vặc lại bằng lời biện hộ rằng đó là cách anh vẫn làm. Pep kiên trì chỉ bảo anh làm theo hướng dẫn nhưng Eto’o vẫn cứng đầu cãi lại và ngay lập tức bị đuổi cổ vào phòng thay đồ.

Đêm tiếp theo, Eto'o không ra sân và Barça giành được thêm 1 điểm với tỷ số 0-0 trong khi họ đã ghi bàn ở 28 trận trước và thắng 13 trận liên tiếp. Khi được hỏi về sự vắng mặt của Eto’o, Guardiola nói: ‘Tôi không có gì để nói cả. Cậu ấy là

một cầu thủ mẫu mực. Những điều này nên dừng lại ở trên sân tập.’

Nửa tháng sau, Eto'o phát biểu trên tạp chí Sportsweek của Pháp rằng: ‘Tôi ghét những cầu thủ đã ghi bàn và hôn lên các phù hiệu. Nhưng nếu có một lời đề nghị hàng triệu bảng Anh vào ngày hôm sau, họ quên ngay ngày hôm qua và đón nhận chúng không do dự.

‘Tôi cũng đã quyết định được việc nên rời đi hay ở lại trong năm cuối cùng theo hợp đồng ở mùa giải tới, nhưng tôi không thể nói bất kỳ điều gì. Tôi không được Barça chào đón vào mùa hè năm ngoái bởi vì một

số người không tin tôi, mọi chuyện đã qua rồi. Tôi đã chứng minh được bản thân mình.’

Eto'o đã quay trở lại và góp phần tạo nên chiến thắng 4-1 trước Numancia, nhưng vào cuối mùa giải, anh bị hất cẳng ra khỏi sân. Giải thích cho quyết định gây sốc này, tôi luôn luôn tin đó là một sự nhầm lẫn, Guardiola cho hay, trong mùa hè năm 2009: ‘Tôi hiểu rõ rằng mọi người muốn biết tại sao điều này xảy ra, bởi vì cậu ấy là một siêu sao.

‘Thực tế không có lý do về ‘chuyên môn’. Đó là một câu hỏi về ‘cảm

nhận′. Cả ở trong và ngoài sân cỏ, cậu ấy đều thể hiện rất tốt trong suốt năm qua, quyết định hoàn toàn nằm ở phía tôi.′

Cuối cùng, Eto'o bị đá khỏi cửa kéo theo một cuộc trao đổi, anh được dùng để đổi lấy Zlatan Ibrahimovic và cho dù đó là vấn đề chuyên môn hay tài chính đi chăng nữa thì liệu Barça có lợi gì sau vụ thỏa thuận này?

Trận đấu thứ hai ở tứ kết, Barça đánh bại gã láng giềng Espanyol với tỷ số 3-2, trong đó Bojan góp công hai bàn. Sau khi loại bỏ Mallorca trong trận bán kết, Guardiola đang

dần tiến đến chức vô địch đầu tiên với tư cách một nhà cầm quân – khi đối đầu với Athletic Bilbao trên sân Mestalla, một nền tảng lịch sử đối với ‘người hùng’ Pep.

Tháng hai mang lại một trận giao hữu quốc tế, Piqué và Busquets ra quân với màu áo Tây Ban Nha; trong vòng một năm rưỡi, cả hai sẽ khởi động và thể hiện hết mình trong vòng chung kết World Cup.

Trong khi đó, thầy trò nhà Guardiola đã mất đi một chút sắc sảo và gặp khá nhiều vất vả.

Bị Betis cầm hòa và lần đầu tiên cúi đầu khuất phục trước gã láng giềng

khó chịu, Espanyol kể từ trước World Cup năm 1982.

Sau đó, do sự khinh suất của mình, Barça bị Atlético Madrid ‘khóa chân’ với tỷ số chung cuộc 4-3 – bị dẫn trước 2-0 và sau đó là 3-2 ở phút thứ 72 của trận đấu – một số người có thể dễ dàng cho rằng ‘đế chế Barça-Guardiola’ đang bị lung lay dữ dội.

Sau trận đấu, trong khung cảnh Colchonero sảng khoái ăn mừng trên sân Calederon, Guardiola khẳng định: ‘Trước hết, khi những người khác đang xì xào về sự hùng mạnh của chúng tôi và cách thức

‘thành công’ của giải đấu, tôi là người cảnh báo rằng mọi chuyện có thể không như họ nghĩ và thực tế vẫn còn rất nhiều trở ngại ở phía trước.

‘Trong trận đấu này, khi bị dẫn trước 2-0, chúng tôi đã có hai hoặc ba cơ hội đánh bại họ hoàn toàn nhưng đã thất bại. Sau đó, sơ đồ chiến thuật của chúng tôi đã khiến toàn đội ‘trắng tay’ và khi trận đấu gần kết thúc, hàng phòng ngự của chúng tôi đã không đưa ra phương án đối phó kịp thời. Có lẽ chúng tôi đã mắc một số sai lầm nhưng vẫn có thể sửa chữa được.’

Một lần nữa 'vị trí chiến thuật' là điểm yếu và một lần nữa Pep là người rõ nhất.

Barça giành chiến thắng 8 trận và cầm hòa 2 trận trong tổng số 10 trận, bao gồm cả những trận lội ngược dòng Liguilla (Sevilla, Valencia, Real Madrid và Villarreal) và đặc biệt là một chiến thắng vẻ vang 6-2 tại Bernabéu.

Hãy xem xét lịch trình của Barça trong tháng Tư và tháng Năm:

Ngày 22 tháng Tư: Barça gặp Sevilla.

Ngày 26 tháng Tư: Valencia gặp

Barça

Ngày 28 tháng Tư: Barça gặp Chelsea, bán kết Champions League

Ngày 2 tháng Năm: Real Madrid gặp Barça

Ngày 6 tháng Năm: Chelsea gặp Barça, trận thứ hai

Ngày 10 tháng Năm: Barça gặp Villarreal

Ngày 13 tháng Năm: Barça gặp Athletic Bilbao, chung kết Copa del Rey.

Ngày 16 tháng Năm: Barça vô địch

La Liga

Ngày 27 tháng Năm: MU gặp Barça, chung kết Champions League

Tôi không cần phải thổi thêm kịch tính vào lịch thi đấu này làm gì. Các bạn đã biết họ có cú ăn ba hết sức ngoạn mục ở mùa giải này. Nhưng chỉ cần xem xét tình trạng căng thẳng, năng lượng tiêu hao, tinh thần và thể lực, chuyến du lịch, lễ ăn mừng sau khi 'hạ nhục' Madrid trên sân Bernabéu, cảm giác 'như mơ' sau trận cầu cuồng nhiệt đối đầu với Chelsea tại Stamford Bridge, các trường hợp bị treo giò và các chấn thương là đủ.

Tôi không thể đảm bảo với các bạn rằng chưa bao giờ có một cách thức ấn tượng và cảm quan hơn để giành chiến thắng 3 trận liên tiếp trong thời gian chưa đầy một tháng. Nhưng đây là thánh địa của tôi. Những gì đội bóng này, với sự thể hiện rệu rã và các trận thua bạc nhược ở mùa giải trước, đạt được dưới sự chèo lái của một tân binh, dám thách thức tất cả trong đó có một trong 5 đối thủ hàng đầu Tây Ban Nha, cộng với Chelsea, Athletic Bilbao và sau đó là MU để giành cú ăn ba có thể được coi là tháng ấn tượng duy nhất trong lịch sử bóng đá đương đại.

Tất nhiên, giữa đợt kiểm tra sức khỏe và sức chịu đựng (stamina) của đội, việc diễn ra một trận đấu có thể vẫn được coi là trận cầu gây tranh cãi nhất triều đại Pep Guardiola, hoặc trong lịch sử Barcelona hiện đại: lượt trận thứ hai của vòng đấu bán kết Champions League khi Barça đối đầu với Chelsea tại Stamford Bridge. Trong bối cảnh của cuộc chạy đua này, chúng ta hoàn toàn có thể đánh giá được mức độ cần thiết của việc đầu tư về thể lực lẫn tinh thần; sự trở về, với 10 cầu thủ và những lời buộc tội theo gót họ trở lại Tây Ban Nha.

Ngay sau cuộc thử lửa đó, kéo theo là trận cầm hòa 3-3 trước Villarreal, đội chủ sân Nou Camp phải đối mặt với trận chung kết đầu tiên của vị tân HLV, Guardiola.

Sáu bàn thắng trong trận gặp thầy trò HLV Manuel Pellegrini đồng nghĩa với việc Barça của Guardiola đã ghi được tổng số bàn thắng trong một mùa giải nhiều hơn Barça dưới thời của bất kỳ người tiền nhiệm nào. Họ giành được chiến thắng nhiều nhất trong lịch sử CLB, nhiều chiến thắng trên sân khách nhất, ghi được nhiều bàn thắng trên sân khách nhất trong lịch sử La Liga, và nhiều số bàn thắng nhất

trong các trận đấu của bất kỳ một đội tuyển nào trong bất kỳ mùa giải nào trong lịch sử bóng đá Tây Ban Nha. Đó là thực sự là một điều đáng mừng.

Tuy nhiên, trận hòa 3-3 đã khiến tình thế hoàn toàn đảo ngược. Chiến thắng tưởng như đã nằm trong tay khi Barça dẫn trước 3-1 và bị đối phương gỡ một bàn ở phút thứ 92 của trận đấu – thế trận đã không chiều lòng Barça và giúp họ hoàn thành được kế hoạch của mình.

Iniesta ‘đáng thương’ đã trải qua chấn thương ở bắp đùi và tạm ngồi

trên băng ghế dự bị ở trận chung kết Cúp Nhà Vua, chật vật cố gắng với hy vọng được góp sức ở chung kết Champions League. Éric Abidal, được gửi đi thi đấu ở London, đã nhận ngay một thẻ đỏ và bị treo giò ở cả hai trận chung kết.

Trận chung kết đầu tiên là một chiến thắng 4-1 trước Athletic Bilbao. Trước thứ Bảy, Guardiola đã giành một cú đúp.

Danh hiệu đầu tiên mà Guardiola giành được khi được chơi đầy đủ một mùa giải là khi Madrid để thua 3-2 trước Tenerife năm 1992.

Thế còn với danh hiệu đầu tiên

giành được cương vị HLV? Cùng tỷ số, khác địa điểm, vẫn kịch tính y như ngày nào – Villarreal 3, Real Madrid 2, với bàn thắng phút cuối của Joan Capdevila.

Guardiola kiểm soát chặt các cầu thủ của mình ở tất cả các mùa giải, nhưng khi ông nói: 'Được rồi, xả hơi nào', thì có nghĩa là các cầu thủ được phép thoải mái. Chỉ hơn một tuần trước khi vòng chung kết giải vô địch châu Âu đầu tiên được khai màn với tư cách là một tân HLV, Guardiola nói với các học trò rằng mình đã thuê một nhà hàng, họ có thể đem theo vợ hoặc bạn gái đến nếu muốn, nhưng đây là một đêm

cả đội được phép ở ngoài và vui chơi, vì thế họ có thể uống rượu và ăn uống thoải mái.

Tôi có cuộc phỏng vấn một cầu thủ vào hôm sau, khoảng 9 giờ sáng. Cầu thủ này đã nhắn tin cho tôi 45 phút trước giờ hẹn (đó không phải là một trong những cầu thủ mà bạn mong đợi) để nói, 'Chào anh, buổi nói chuyện của chúng ta có khi phải chậm lại vài giờ, tôi vừa mới về nhà xong.'

Đối với vị HLV này, việc các cầu thủ nên xả hơi khi họ đạt được mục tiêu, đặc biệt nếu đó là thành quả của cả đội, ăn mừng chiến thắng

này và củng cố mối quan hệ là một việc vô cùng quan trọng.

Trong vòng 9 phút khi trận chung kết Champions League tại Rome bắt đầu, Barça đã cho thấy cuộc chơi thâu đêm trước đó không hề ảnh hưởng đến đội. Đó là một chiến thắng của đẳng cấp, phong cách và kỹ năng.

Lời thừa nhận đáng chú ý của Sir Alex Ferguson rằng bàn thắng của Eto'o vào phút thứ 9 của trận đấu ‘giết chết chúng tôi’ và cú đánh đầu tuyệt đẹp của Leo Messi thực sự là một chiếc nơ hồng thắt quanh một mùa giải hoàn hảo. Không Alves,

không Márquez, Puyol đá ở vị trí hậu vệ phải, Toure không còn giữ vị trí trung vệ, Sylvinho phụ trách vị trí hậu vệ cánh trái, Iniesta không ra sân vì một chấn thương nặng và cần khoảng năm tháng để hồi phục, vậy mà Barça vẫn 'tống cổ' được United ra khỏi cuộc chơi.

Trước đó, Guardiola đã có một bất ngờ dành cho các học trò của mình. Sau khi trở về từ trận đấu thử, họ đã hoàn toàn bất ngờ khi nhìn thấy một máy chiếu chiếu lên một bức tường. Các đèn được tắt gần hết, trên màn hình là những hình ảnh về mùa giải luyện tập năng động của họ trên nền nhạc xen kẽ với các

cảnh được lấy từ bộ phim Gladiator (Đấu sỹ) của Russell Crowe.

Đêm hôm đó, Barça đã 'kề gươm vào cổ' MU ở Rome như thế nào, chắc các bạn cũng hiểu.

Tôi không muốn tảng lờ tính chất sử thi của danh hiệu vô địch La Liga mùa thứ 2, nhưng tôi nghĩ rằng 12 tháng đầu tiên này là thời gian để chứng minh về người đàn ông này, các thức cầm quân, tầm nhìn, cách thức ra quyết định cũng như bất kỳ sự thể hiện nào mà chúng tôi mong chờ ở anh kể từ thời điểm đó.

Guardiola, một tân binh 37 tuổi, được 'thừa kế' một dàn cầu thủ có

cái tôi và tài năng của các siêu sao và 'nắn' họ vào khuôn phép ngay lập tức. Ông giành được sự tin tưởng của họ, đòi hỏi ở họ độ tập trung tối đa và thúc giục họ vượt ngưỡng 'giới hạn trên' của bản thân. Nó là một thành tựu quản lý mang lại kết quả phi thường.

Để truyền cảm hứng, khuyến khích và chỉ huy nhóm cầu thủ này trong khi phải đối mặt với áp lực khủng khiếp về việc quản lý CLB đặc biệt này, Pep thực sự cần sự cố gắng để phô diễn khả năng của mình.

Guardiola bật khóc trước màn mưa nước mắt bất ngờ ở Abu Dhabi vào

cuối năm đó khi thầy trò ông bổ sung thêm vào bảng thành tích của mình siêu Cúp Tây Ban Nha và siêu Cúp châu Âu. Ngoài ra Barça cũng đánh bại Estudiantes để trở thành nhà vô địch World Club.

Các trợ lý càng cố gắng an ủi Pep thì anh càng nghẹn ngào. Đó là một khoảnh khắc gây ấn tượng mạnh mẽ – nhà chiến lược, nhà ngoại giao và cầm quân bậc thầy, hoàn toàn không kìm nén được cảm xúc trước ống kính máy quay. Các trợ lý ôm lấy anh, Thierry Henry vòng tay qua vai người thầy của mình... sau đó…điều gì đó xảy ra tiếp theo vẫn là một câu hỏi đối với bản thân tôi,

nhưng không có bằng chứng để khẳng định chính xác điều đó.

Một cầu thủ khác đến và ôm lấy Pep là Zlatan Ibrahimovic. Cầu thủ người Thụy Điển này nói một câu gì đó với Pep, dường như là một lời bông đùa, Guardiola nhún vai và ngay lập tức nín thinh, trước khi 'tặng' cho cầu thủ này một cái nhìn không hài lòng. Zlatan đã nói gì với Pep?

Liệu điều đó có ảnh hưởng đến mối quan hệ của hai thầy trò này mà giờ đây chúng ta biết được rằng có vẻ như Zlatan đã đi quá giới hạn?

Trong trường hợp này tôi chỉ suy

đoán.

Do những thất vọng liên tiếp, những cuộc đụng độ ngoài sân cỏ và những thỏa thuận ký kết thất bại, một số người coi mùa giải thứ hai của Guardiola hơi đáng thất vọng. Nhưng tôi không đồng tình với quan điểm đó.

Bốn trong bảy danh hiệu đầu tiên mà các cầu thủ xứ Catalan giành được trong mùa giải 2009 - 10 đều nhờ các cuộc giao tranh nảy lửa. Bị đánh đập tả tơi ở Sevilla trong trận lượt đi đầu tiên tranh Siêu Cúp, Barça cần một đêm ‘xuất quỷ nhập thần’ của Messi ở trận lượt về để

giành một kết quả chung cuộc 5-3. Buổi tối diễn ra trận cầu giành Siêu cúp châu Âu diễn ra vô cùng nóng bỏng và các cầu thủ phải đổ mồ hôi trên sân cỏ gập ghềnh ở Monte Carlo. Shakhtar Donetsk chơi bóng hiểm, Messi gần như húc đầu vào Dario Srna và Pedro chính là người cứu nguy cho đội ở phút đá bù giờ.

Tiếp theo đến danh hiệu thứ ba và cũng là danh hiệu quan trọng nhất. Madrid là đương kim vô địch World Club ở cả ba mùa giải liên tiếp gần đây; Barça ngậm ngùi xếp ở vị trí thứ hai, một lần khi Guardiola còn khoác áo Dream Team trong mùa giải năm 1992. Vì vậy trận cầu này

là một cuộc đối đầu vô cùng quan trọng.

Cuộc giao đấu cho vị trí quán quân World Club không phải là một trận mà họ có thể, và có lẽ nên, thua. Trước trận đấu, Guardiola đã cố gắng xoa dịu căng thẳng. ‘Đây có phải là những ngày tháng quan trọng nhất trong cuộc đời chúng ta? Tôi hy vọng là không, bởi vì tất cả chúng ta đều có vợ, con cái hoặc một mái ấm. Nhưng tương lai xem chừng ảm đạm, bởi vì chúng ta không có cách nào để cải thiện những gì đã đạt được từ trước đến nay.’

Nếu đó là phần lưu ý, thì bài phát biểu của Pep với các học trò của mình trước giờ ra sân hoàn toàn khớp nhịp với không khí hiện tại. Pep khẳng định: 'Nếu các bạn thua, các bạn vẫn mãi là đội bóng vĩ đại nhất hành tinh. Nhưng nếu các bạn giành chiến thắng, các bạn sẽ trở thành huyền thoại.'

Đội của Juan Sebastián Verón ra sân với lối chơi phản công nhanh, nhưng họ cũng phòng thủ rất chặt chẽ khi đã dẫn trước 1-0. Sân hôm nay không phải là sân lớn nhất, các cầu thủ vùng đồng bằng Pampa dâng lên tấn công, tìm kiếm cơ hội và tả xung hữu đột như thể họ có

thể bị bỏ tù nếu không trở về La Plata mà không giành chiến thắng. Với hai phút còn lại, giấc mơ giành cả sáu danh hiệu đầu tiên sau khi lên nắm quyền của Guardiola, nếu không chết yểu thì cũng ở trong tình trạng chăm sóc đặc biệt.

Nhưng Pep đã ném Pedro và Jeffrén vào sân với mong muốn tận dụng tối đa ưu điểm tốc độ và chơi cánh của họ để bao quát toàn bộ khu vực biên, đồng thời kết hợp với hậu vệ thứ tư dâng lên tấn công và dứt điểm. Cuối cùng chiến thuật tuyệt vời này của Guardiola một lần nữa lại có tác dụng.

Pedro, một trong những cầu thủ thấp bé nhất trên sân, đã thực hiện một cú đánh đầu gỡ hòa đẹp mắt khi đồng hồ của trọng tài chính đang đếm ngược đến hết trận đấu, tưởng chừng một kết quả không tốt dành cho đội chủ sân Nou Camp là không thể tránh khỏi.

Sau đó, Messi – còn ai vào đây nữa? – Ghi bàn thắng ấn định tỷ số mang lại chiến thắng quý báu cho Barcelona.

Tôi dám cá rằng bạn không thể không lung lay trước CLB huyền thoại này, với biểu tượng sân Nou Camp và giành được chức vô địch

World Club đầu tiên trong lịch sử CLB nhờ pha dứt điểm đẹp mắt của cầu thủ vĩ đại nhất của bóng đá đương đại, có lẽ còn là của mọi thời đại. Khi anh nghiêng người thực hiện một cú tạt bóng, đồng thời nhận ra rằng lý trí và con tim của anh hoàn toàn liên hệ mật thiết với nhau và vì thế, anh nín thở, giống như một vận động viên chạy nước rút về đích, tung cú sút quyết định vào lưới đối phương trong chiếc vương miện huyền thoại của Barça.

Nghẹn ngào trong những giọt nước mắt của áp lực và niềm vui, Guardiola chia sẻ: 'Các học trò của tôi giống như những cầu thủ nghiệp

dư lỗi thời,’ ông dừng lại. ‘Họ đã có mọi thứ, nhưng họ tiếp tục chơi bởi vì họ yêu bóng đá và bởi vì trong họ tồn tại niềm đam mê mãnh liệt giành chiến thắng và chiến thắng một lần nữa. Nếu không có họ, tôi không là gì.’

Một chiến thắng tương tự được thầy trò Pep Guardiola mang lại vào năm 2011 nhưng không hề có giọt nước mắt nào, lần này là ở Yokohama, Nhật Bản, sau chiến thắng lịch sử 4-0 trước Santos.

Mùa giải 2009-2010 mang lại nhiều ngọt ngào nhưng cũng không ít cay đắng cho Guardiola so với mùa giải

trước. Hợp đồng trao đổi Zlatan Ibrahimovic của Guardiola sau đó đã trở thành thảm họa. Nửa đầu mùa giải trôi qua trong cơn mưa chiến thắng, sự chuyên nghiệp và thậm chí được cho là mang về danh hiệu cho Barça. Ztalan ghi một bàn thắng vô-lê đẹp mắt nhờ cú tạt ngang của Alves mang về chiến thắng Clásico đầu tiên trong mùa giải với tỷ số 1-0 tại Nou Camp. Ba điểm giá trị trong việc khẳng định khoảng cách an toàn với các kình địch vào cuối mùa giải.

Lúc đầu, Ibrahimovic và Leo Messi phối hợp rất ăn ý. Các bàn thắng, những pha kiến tạo liên tục đến.

Khi ghi quả vô-lê đẹp mắt này vào ngày 30 tháng Mười một, Ibrahimovic đã có tổng số 9 bàn thắng trong tất cả các trận đấu, 6 quả kiến tạo và mở màn cho 5 trong 12 trận ở Liga tính đến thời điểm đó.

Đến cuối mùa giải, chàng cầu thủ người Thụy Điển này đã ghi 21 bàn thắng trong tất cả các trận, 9 kiến tạo bàn thắng và giành được 4 danh hiệu – những số liệu thống kê 'khủng'.

Trong cuộc phỏng vấn trực tiếp tôi thực hiện vào đầu mùa giải, Zlatan chia sẻ: 'Khi tôi rời Inter, tôi chỉ

chuyển đến Barcelona, bởi vì đây là đội bóng có phong cách đá quyến rũ nhất thế giới, một phong cách mà tất cả các đội sẽ cố gắng sao chép ở thế kỷ tới.’

Đó là vào mùa đông. Đến tháng Tư, anh chia sẻ: ‘Ở nhiều trận, tôi hơi ‘tĩnh’ bởi vì vai trò của tôi ở đây khác hoàn toàn so với với Inter, nơi tôi có thể tự do di chuyển bất cứ nơi nào muốn. HLV lựa chọn chiến thuật, nhưng cuối cùng chiến thuật đó phụ thuộc vào cách các cầu thủ diễn giải nó trên sân cỏ. Từ đầu tháng Ba, tôi vừa bối rối và tự vấn bản thân về tất cả những điều này và vì lý do đó, tôi đã trì hoãn nhiều

cuộc chạy đua. Cuối cùng, tôi vừa mới quyết định ngừng suy nghĩ về nó thì thật đáng buồn, tiếp sau đó tôi gặp chấn thương.’

Đó là điều vừa vô lý và đáng buồn mà Zlatan nhìn nhận về bóng đá ‘quyến rũ’ của Guardiola, sau đó, đến khi anh bắt đầu đặt câu hỏi tại sao anh lại là người phải chuyển đổi từ lối chơi tự do của mình sang một phong cách cực kỳ hệ thống và quy củ, thứ bóng đá đã từng làm anh chết mê chết mệt.

Sau kỳ nghỉ Giáng sinh, anh bị Guardiola phạt khi sử dụng snowjet (xe trượt tuyết) trong kỳ nghỉ – đây

là điều khoản bị cấm trong hợp đồng của Ztalan. Ibrahimovic đã bắt đầu thiếu chuyên tâm tập luyện, di chuyển theo bóng ít hơn, thực hiện các cú dứt điểm ít hơn và điều đó không chỉ khiến Guardiola mà cả Messi đều thất vọng.

Tự truyện của anh chàng Thụy Điển này đã phần nào hé lộ những nguyên nhân sự đổ vỡ từ quan điểm của mình rằng anh phải đối mặt với vị quản lý về việc phải di chuyển nhiều, phàn nàn về việc không được trưng cầu phù hợp trong sơ đồ chiến thuật và buộc tội Guardiola về việc hoảng sợ trước thách thức của José Mourinho và Inter Milan.

Sau đó, khi mang về cho Barça trọn vẹn ba điểm vào tuần thứ 29 với bàn thắng duy nhất tại Mallorca, Zlatan buộc phải ngồi trên băng ghế dự bị dõi theo các đồng đội do một chấn thương bắp đùi trong trận đấu tập dượt trước khi gặp Athletic Bilbao tại Nou Camp. Bojan vào sân thay thế vị trí của Ztalan và ghi hai bàn, anh ẵm trọn sáu trong chín bàn thắng ủng hộ Barça cố gắng hết sức để giành danh hiệu vô địch.

Rõ ràng cầu thủ người Thụy Điển này cảm thấy vô cùng bực tức, như là lẽ tất yếu, rằng Bojan tuyên bố khẳng định mình bằng cách này và nó minh chứng cho suy nghĩ của

Guardiola về phản ứng của Zlatan đối với Bojan, một cậu bé trưởng thành ở 'lò' La Masia và gây được ấn tượng ở phòng thay đồ này, nếu anh chứng kiến lối chơi của Ztalan sau khi hồi phục chấn thương. Gặp lại gã láng giềng đáng ghét, Espanyol vào tuần 33, Zlatan sau đó đã được thi đấu 8, 90, 6, 65, 0 và 11 phút trong sáu trận quan trọng.

Anh chỉ được đá trung bình 30 phút mỗi trận trong một mùa giải Barça chỉ giành được chức vô địch vào ngày cuối cùng nhờ chiến thắng trước Valladolid trên sân nhà và cầm hòa Real Madrid ở Málaga.

Không hẳn là một thành tích xuất sắc của một cầu thủ trị giá đến 70 triệu Euro.

Guardiola cảm thấy Zlatan đã đi quá giới hạn (chủ yếu là về chuyên môn, một số là vấn đề cá nhân), bất chấp cảnh báo và khuyến khích thay đổi bản thân đến mức mối quan hệ của họ ‘héo dần và chết ngỏm’.

Vào cuối mùa giải, cựu cầu thủ Inter này công bố rằng: ‘Guardiola sắp sửa sa thải tôi. Chúng tôi không còn quan hệ gì. Ông ấy chỉ nói chuyện với tôi hai lần trong sáu tháng qua.’

Sau khi bị đá đít sang Milan, Zlatan đã bêu xấu Guardiola, gọi ông là ‘triết gia’ và vẽ ra trước mắt mọi người hình ảnh bản thân mình là một nạn nhân của Pep.

Những gì anh không thừa nhận đó là khoảng thời gian mối quan hệ của họ trở nên căng thẳng, người đại diện của Ibrahimovic đã có nhiều lần biện hộ cho mình. Vào tháng Năm, ông này chia sẻ: ‘Nếu David Villa muốn cố gắng soán vị trí của Zlatan, thì tốt nhất là anh ta nên ở nhà. Nếu anh ta muốn đến và chấp nhận ngồi trên băng ghế dự bị, thì xin mời.’

Rồi vào cuối tháng, ông này lại phát biểu: 'Guardiola chính là người đã ký kết với Zlatan, nếu ông ta muốn bán cậu ấy chỉ sau có một năm thì ông ta nên đến viện tâm thần.'

Trong khi tất cả những vụ lùm xùm này diễn ra, thì HLV của Barça áp dụng thái độ bình tĩnh thiển cận, tao nhã và có lẽ nhầm lẫn đối với tình huống này. 'Tôi không hối tiếc vì đã ký hợp đồng với Ibrahimovic,' anh nói. 'Zlatan đã được chuyên nghiệp hóa trong đào tạo, đó chỉ là vấn đề cá nhân và điều đó cần phải được cân nhắc hơn nữa.'

Ban đầu bản thỏa thuận này ngốn

của Barça 46 triệu bảng, cộng với 20 triệu bảng giá trị trong hợp đồng của Eto'o vào năm ngoái. Nhưng thỏa thuận cho mượn Aleksandr Hleb cho một mùa giải bị sụp đổ, thì Barça đành tiễn thêm một khoản 2,5 triệu bảng nữa. Vì vậy, tổng cộng 48,5 triệu bảng tiền mặt, 20 triệu bảng giá trị của Eto'o (cộng với các chi phí tinh thần khi chứng kiến cầu thủ này dẫn dắt Inter giành cú ăn ba) để đổi lấy một cầu thủ với những màn thể hiện thất thường ngay sau khi chuyển nhượng và cuối cùng buộc phải rời khỏi CLB.

Không có gì tệ hại hơn.

Mức tiền lương 5 năm trong bản hợp đồng của Zlatan là con số 75 triệu bảng đáng kinh ngạc. Bản thân cầu thủ này cũng mắc phải một số lỗi cá nhân, nhưng phần lớn là do Guardiola và Barcelona đã có những đánh giá sai lầm. Những người như Ronald Koeman và Ruud Gullit sau khi được hỏi ý kiến đã cho rằng Ibrahimovic, từng là nguồn cơn của những mâu thuẫn trong phòng thay đồ, đã rất trưởng thành và thay đổi.

Nỗi buồn đối với David Villa, Guardiola, các nhà tài trợ của Barça và Joan Laporta đó là các sai lầm liên tục nối tiếp nhau. Villa có thể

được mua từ Valencia, nhưng Laporta lại lên tiếng khẳng định với báo giới rằng ông sẽ không bỏ ra số tiền đó (50 triệu bảng) để mua cầu thủ này. Tôi tin rằng, việc theo đuổi và mang về chàng tiền được yêu thích, chăm chỉ và là một ngôi sao sáng giá này hoàn toàn xứng đáng với việc tống cổ Ibrahimovic và chắc chắn nó sẽ mang lại cho Barcelona một cú ăn ba.

Cuối cùng, Guardiola đã nhấn vào nút 'từ chối'. Zlatan được cho AC Milan 'mượn' với một khoản chi phí bắt buộc trị giá 24 triệu bảng vào cuối mùa giải 2010-2011. Nó có nghĩa là trong vòng một năm, Barça

chịu thiệt hại hơn 24 triệu bảng trong một bản thỏa thuận.

Giám đốc Thể thao, Andoni Zubizarreta giải thích: ‘Guardiola đã nói với chúng tôi rằng vấn đề bắt đầu nảy sinh trên sân và rằng cậu ấy nhận thấy Ibra không hài lòng khi không được giữ vị trí chủ chốt như vị trí vốn có của anh ta ở các CLB khác, nơi mà cả đội phải phụ thuộc vào một mình anh ta. Tôi đã nói với cả hội đồng quản trị rằng chúng tôi phải tìm một giải pháp cho tình thế này.’

Phó Chủ tịch CLB, Josep Bartomeu lại cho rằng: ‘Chúng tôi bị mất tiền

trong thỏa thuận này, nhưng chúng tôi cũng tiết kiệm 60 triệu bảng cho bốn năm tiền lương mà chúng tôi sẽ không phải trả.’

Nhưng thời gian này các núi lửa bắt đầu hoạt động, và núi lửa thực sự là một ấn tượng chẳng mấy vui vẻ với Guardiola.

Một vụ nổ tro núi lửa lần thứ hai ở Iceland diễn ra vào tháng Năm năm 2011 – nhưng nhờ họ đã được thông báo và cân nhắc cẩn thận nên họ đã lên đường. Nhưng trước đó, khi núi sông băng Eyjafjallajökull phun trào mạnh mẽ nhất vào ngày 14 tháng Tư năm

2010 với những cột tro bụi và khói cao khoảng 9 km và tính đến thời điểm lúc đó thì chỉ còn 7 ngày trước khi trận đấu lượt đi đầu tiên ở bán kết của giải Champions League gặp Inter diễn ra và còn cả một trận derby xứ Catalan với Espanyol trước đó.

Đó là một trận đấu huyên náo trong đó Barça có quyền kiểm soát bóng ít nhất trong tất cả mùa giải và Dani Alves bị đuổi khỏi sân sau sáu mươi phút. Đến cuối mùa giải, Guardiola cho rằng: 'Đây là trận đấu giúp chúng tôi giành được chức vô địch.' Tuy nhiên, vào thời điểm đó, dường như họ phải trả giá cao để có

được một điểm chung cuộc.

Họ không thể di chuyển, sớm nhất là phải đến thứ Hai, còn hiện tại toàn bộ các chuyến bay có đường bay liên quan đều bị hoãn. Họ chỉ còn trông chờ vào sức gió để đánh tan bụi và khói mờ, nhưng điều đó đã không xảy ra. Vì vậy, một cuộc hành trình bằng ô tô đến Milan, và một đêm dừng chân tại Cannes, đã được đưa ra thảo luận và Guardiola, với rất ít sự lựa chọn, buộc phải đồng ý.

Các nhân viên và thầy trò HLV Guardiola khởi hành vào lúc 2 giờ 45 chiều thứ Hai và đến khách sạn

Martinez ở Cannes vào khoảng 10 giờ 55 đêm. Từ 10 giờ sáng thứ Ba, họ mất thêm 4 tiếng nữa để đi thêm 380 km đến khách sạn Meliá Milano vào lúc 2 giờ chiều. Sau gần 24 tiếng rời khỏi Ciudad Deportivo ở Barcelona, họ đã đặt chân đến Milan.

'Mất gần một ngày đêm trên xe buýt để đến nơi còn hơn nhiều lần so với việc ngồi ở nhà và xem các đội khác chơi qua truyền hình,' Guardiola kết luận khô khan. Nhưng trận đấu lại là một thảm họa.

Mặc dù dẫn trước 1-0, nhưng đội chủ sân Nou Camp đã bị hạn chế rất

nhiều trong lối chơi, trong khi Inter kết hợp lối chơi linh hoạt, ứng biến. Các học trò của José Mourinho đã lựa chọn chiến thuật 'Crazy Gang' Wimbledon kiểu cũ (một chiến thuật với lối chơi đơn giản nhưng hiệu quả, dựa trên nền tảng thể lực sung mãn) – nhưng với mục tiêu tổng quan rõ ràng. Đó là một trong những chiến thắng thông minh nhất của Mourinho.

Bóng được đưa xuống khá sâu, kéo Piqué và Puyol phải di chuyển liên tục khiến họ không đủ thời gian để xử lý tình huống; các cầu thủ của Inter cũng không thua kém Barça về khả năng bám bóng và tốc độ,

nhưng họ kém may mắn khi gặp phải hai va chạm không đúng lúc, cộng với một bàn không được tính do lỗi việt vị. Tuy nhiên, Barça trở nên ‘xanh xao’ đuối sức như thể đang lội trên sân bùn. Các yêu cầu của mùa giải, trận derby xứ Catalan và sau đó là cuộc hành trình dài bằng xe buýt đã hoàn toàn ‘khóa chân’ họ trên sàn diễn.

Trận thứ hai diễn ra trong điều kiện hàng phòng thủ của Inter vô cùng mạnh mẽ, một thẻ đỏ dành cho lỗi đập cùi tay vào mặt Busquet của Motta gây nhiều tranh cãi cộng với sự thiếu đột phá đã ám ảnh Barça trong cả mùa giải.

Piqué ghi bàn, Bojan có một bàn thắng không được công nhận và bỏ lỡ cơ hội dứt điểm từ một cú đánh đầu của đồng đội, thời gian kiểm soát bóng 78-22 nghiêng về Barcelona và Julio César có pha cứu bóng ấn tượng nhất mùa giải khi ngăn chặn được pha dứt điểm của Messi, khi đó Barça đã có thể ghi được ba hoặc bốn bàn. Hạt giống căm hờn đã được gieo khi Mourinho lao đến và hét vào mặt Guardiola, trong khi anh đang hướng dẫn Zlatan vào sân sau khi Motta bị truất quyền thi đấu: 'Anh nghĩ mọi chuyện đã kết thúc, nhưng hãy đợi đấy!'

Cuối cùng, Mourinho đã thực hiện đường chạy lịch sử đến hàng ghế thứ ba trong khu vực khán đài VIP của sân Nou Camp, mặc dù Victor Valdés chặn lại, thoạt đầu bằng lời, sau đó bằng vũ lực.

Inter sử dụng lối chơi cứng rắn để giành chiến thắng và Barça hoàn toàn 'thiếu lửa'. Kết thúc câu chuyện. Sự thất bại là một bài học nhớ đời đối với Barça và nhấn mạnh vào khả năng phục hồi mà Guardiola đã truyền dạy cho các học trò của mình.

Bốn trận đấu còn lại ở Liga kết thúc với kết quả thắng chung cuộc 15-3,

khi đội chủ sân Nou Camp tưởng như đã dính đòn tâm lý do bị loại ở Cup châu Âu. Trận đấu đầu tiên hậu Inter là cuộc đụng độ với Villarreal. Đó là trận bắt buộc phải giành chiến thắng. Thực tế, nó cũng giống như cuộc chạy đua nước rút trước El Madrigal và giành chiến thắng 4-1. Đây là cũng chiến thắng khiến họ tự phá kỷ lục của bản thân về số lượng chiến thắng trong một mùa giải (28), xô đổ kỷ lục về tổng số điểm của bất cứ đội nào tham gia vào một mùa giải 38 trận và thổi lửa đến Madrid, kẻ thù không đội trời chung, và những kẻ đã gắng hết sức săn đuổi danh hiệu suốt cả giải

đấu và giờ đây có lẽ họ đang nuôi hi vọng rằng thất bại trước Inter là một cú đánh cực mạnh vào tinh thần của Barcelona.

Tôi nhớ lại không khí và nội dung của cuộc họp báo trước trận đấu – nếu Guardiola nói tốt về các cầu thủ của mình sau khi bị Inter đánh bại và trước một bài kiểm tra như Villarreal trên sân khách, thì sau đó sẽ có ít băn khoăn về việc các học trò của anh đã trả lời anh bằng sự xuất sắc. Guardiola lập luận rằng: 'Mùa giải này vốn đã là trường hợp ngoại lệ. Tôi chuẩn bị tâm lý sẵn rằng chúng tôi không hề bất khả chiến bại, vì thế, theo quy luật thì

thỉnh thoảng, chúng tôi phải thua. Tôi nghĩ rằng ngay cả các LA Lakers (một CLB bóng rổ nhà nghề Mỹ) cũng thua một trận và có thể thất bại nữa! (Họ đã giành danh hiệu vô địch NBA thứ 16 năm đó và hầu hết các cầu thủ của Guardiola đều là những fan bóng rổ cuồng nhiệt.)

‘Mùa giải Champions League của chúng tôi đã thành công vang dội và có vài vấn đề khiến chúng tôi không thể đi đến trận chung kết một lần nữa. Mùa giải trước, chúng tôi đã may mắn lọt vào trận chung kết nhờ một bàn thắng vào những phút cuối cùng, và năm nay chúng tôi bị loại bởi cách biệt tối thiểu,

nhưng tôi rất hài lòng với sự thể hiện của các học trò mình. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu chúng tôi cũng dừng lại tại đây một lần nữa vào năm tới.’

Bốn chiến thắng, mà đỉnh cao là trận đánh bại Valladolid tả tơi trên sân nhà với tỷ số 4-0, giúp Barça phá vỡ kỷ lục giải đấu. Người Tây Ban Nha gọi đây là mùa giải La Liga hấp dẫn nhất mọi thời đại, và chúng tôi đã khám phá thêm phần nào về nhân vật chính của mình.

Điều đầu tiên Guardiola trả lời báo giới với tư cách là nhà vô địch Tây Ban Nha lần thứ hai liên tiếp, đó là

Real Madrid là một đối thủ thật vĩ đại. Điều này hoàn toàn tương phản với sức nóng, sự giận dữ và nhỏ mọn mà José Mourinho thể hiện trên sân Bernabéu. Guardiola mở lời: 'Tôi muốn chúc mừng HLV và các cầu thủ Madrid bởi vì tôi ngưỡng mộ sự thể hiện của họ trong mùa giải này. Nếu không có họ, tôi tin rằng chúng tôi sẽ không có được 99 điểm, và nếu không có chúng tôi, đương nhiên họ sẽ không giành được 96 điểm. Lối chơi của họ và cách họ cạnh tranh để giành danh hiệu này hoàn toàn mang phong cách của Real Madrid. Tôi muốn họ biết rằng có những người tại CLB

của tôi, những người ngưỡng mộ sự cố gắng của họ, điều đó thực sự đáng ngưỡng mộ’.

Sau đó ông đã công kích kịch liệt cách thức mà các phương tiện truyền thông ở Madrid đối xử với CLB của mình, nhưng cũng rất thận trọng tách rời quan điểm của mình về họ và dành thái độ tôn trọng đối với Madrid của Manuel Pellegrini. Và ông trở lại với chủ đề được yêu thích. ‘Có điều gì đó thực sự 'nghiệp dư' trong tinh thần các học trò của tôi. Họ thích đào tạo, họ thích ra sân và họ thích đối đầu. Điều đó đã nâng đỡ chúng tôi trong một năm khó khăn khi chúng tôi chỉ có thể

được phép thua một trận duy nhất nếu chúng tôi muốn giành ngôi vô địch.

‘Trong hai mùa giải đầu tiên, Guardiola thường thể hiện thái độ mà giờ đây có phần dè dặt hơn đó là ý thức về việc mình là HLV của CLB vĩ đại nhất thế giới. Những người biết rõ ông với tư cách là một cầu thủ lừng lẫy sẽ luôn ấn tượng với một Guardiola sôi nổi, cởi mở, tươi sáng và vui vẻ. Cuộc sống của ông luôn được kiểm soát: chế độ ăn uống, nghỉ ngơi và tiệc tùng. Nhưng ông cũng là người khá cực đoan, có khiếu hài hước tỉnh bơ và rất quan tâm đến mọi người.

Một phần bởi vì ông cảm thấy một số phương tiện truyền thông quay lưng lại với ông trong suốt những mùa giải đen tối trong giai đoạn sắp sửa chấm dứt sự nghiệp cầu thủ của mình ở Barça, và một phần vì ông biết rằng các phương tiện truyền thông giống như một con thú khát mồi sẵn sàng nuốt chửng tất cả lần những vinh quang ông mang về cho đội của mình trước đó, vì thế ông đã biến thái độ đó trở thành một quy tắc chung rằng ông không bao giờ trả lời phỏng vấn riêng khi là nhà cầm quân của Barcelona.

Tuy nhiên cũng có một số ít trường hợp ngoại lệ, theo tôi biết thì hai

lần anh đã cho phép tôi gặp riêng ở văn phòng riêng để phỏng vấn và sau này trở thành một bài báo về Guardiola trong chương trình chung kết Champions League. Đó là một đặc quyền bởi vì tôi đại diện cho UEFA – Liên đoàn Bóng đá châu Âu, đơn vị tổ chức giải đấu. Mỗi lần như vậy, tôi đều được trải nghiệm cả hai cảm giác thích thú lẫn bực bội. Thích thú bởi vì khi Guardiola bắt đầu nói về chủ đề đam mê, bạn không thể biết được câu chuyện dẫn tới đâu bởi vì tâm trí của anh rất nhanh nhạy, đầy ắp thông tin và có cách giải quyết các vấn đề liên quan đến bóng đá riêng biệt. Lúc đó, anh

thực sự là một người đàn ông chu đáo, tỏa sáng trên đỉnh vinh quang của mình. Còn tôi bực mình, bởi vì thời gian trò chuyện quá ngắn ngủi và chúng tôi phải chuyển sang một vấn đề khác ngay sau đó.

Cánh phóng viên được tiếp cận Pep, chủ yếu ở giải Champions League, nhưng phần lớn thông tin mà chúng tôi có được về vị HLV này lại chủ yếu qua các cuộc họp báo. Thỏa thuận là: trước và sau mỗi trận đấu, vị thủ lĩnh của Barça sẽ dành nhiều thời gian cho các cuộc họp báo, nơi bạn sẽ thấy tối thiểu bốn ngôn ngữ là tiếng Tây Ban Nha, Catalan, tiếng Anh và tiếng Ý được sử dụng

(anh thông thạo cả 4 thứ tiếng). Với mật độ dày đặc các trận đấu của Barça, việc này đồng nghĩa với 6 cuộc họp báo trong 7 hoặc 8 ngày. Người ta cho rằng hầu hết các cuộc họp báo trước trận đấu sẽ kéo dài khoảng một giờ và sau trận đấu họ nên xuất hiện khoảng 20 phút, vậy là khoảng bốn giờ một tuần và tuần nào cũng vậy. Chắc chắn có một số nhà báo hoặc phóng viên anh không thể gặp mặt, có một vài câu hỏi lặp đi lặp lại mà anh không thể hoặc sẽ không trả lời và một số chương trình khiến anh khó chịu. Nhưng kinh nghiệm là hãy kéo anh vào vấn đề liên quan đến bóng đá và bạn sẽ

nhận được những thông tin thú vị. Ngoài ra, anh còn khá hài hước.

Trong ba năm qua, anh có thói quen nghêu ngao một số câu điệp khúc của bài 'Rehab' khi điện thoại của ai đó đổ chuông và sau đó là nhạc bài hát của họa mi nước Anh, Amy Winehouse vang lên. Có một sự cố hài hước khi một nhà báo Catalan được kênh truyền hình Gulf đặt hàng hỏi ông một câu hỏi bằng tiếng Anh. Anh này đã chụp một vài bức ảnh, chen một vài câu tiếng Catalan để giải thích cho Guardiola rằng anh ta đã luyện tập hầu hết các buổi sáng, sau khi bị một chút trêu chọc từ "Ngài", Guardiola thay

đổi ngôi và nói với anh ta đầy cảm thông rằng: 'Đừng lo lắng về tất cả những gã thông minh đang cười anh – Buổi họp báo tới sẽ hoàn toàn sử dụng tiếng Anh và bất cứ ai không làm vậy thì sẽ không nhận được câu trả lời phỏng vấn.

Sau khi Tây Ban Nha vô địch World Cup, cảnh Piqué, Puyol và Pepe Reina phục kích Cesc Fàbregas và nhấc bổng anh lên tung hô được truyền hình trực tiếp trên chương trình, thì một phóng viên BBC đã hỏi Guardiola về hành động đó. 'Được rồi, Piqué có thể là một anh chàng khá hài hước", Guardiola nói, cười phá lên và làm cho mọi người

trong buổi họp báo ngạc nhiên bởi vì lúc đó, anh làm động tác gõ nhẹ vào bên thái dương trái để ra dấu về điều sắp diễn ra, "nhưng đôi khi anh ấy đùa hơi quá trớn."

Sẽ luôn có một phóng viên hay nhà báo, không phân biệt nơi làm việc hoặc ngôn ngữ, được Tổng biên tập của họ đề nghị hỏi những câu hỏi mà họ không muốn hỏi nhưng buộc phải nói. Tôi đồ rằng David Ibanez của Telecinco rơi vào tình huống đó chỉ trước khi giải Công thức 1 Grand Prix Tây Ban Nha ở Catalonia diễn ra, khi ông này hỏi Guardiola rằng: 'Ngài muốn chiến thắng ai vào cuối tuần này, Alonso, Massa hay

Hamilton?’

Người đàn ông tuyệt vời của thành Nou Camp có một chút bối rối nhưng đã vặn lại: ‘Người hâm mộ của chúng tôi thích ai? Alonso ủng hộ Madrid, phải không? Vậy thì, tôi sẽ ủng hộ Hamilton vậy!’

Một câu hỏi được đáp bằng một câu hỏi và chẳng hề đụng chạm đến ai, nhưng chính đầu óc nhanh nhạy và cách thức sử dụng ngôn từ ‘gọn gàng’ của Guardiola đã thắp sáng những gì ‘tắt ngóm’ trong công việc của mình. Tất cả những điều đó trái ngược hoàn toàn với việc Guardiola đã chán ngấy những cuộc khẩu

chiến như thế nào trong mùa giải 2010-2011.

Căng thẳng thể hiện rõ ràng khi ông ở bên ngoài sân cỏ. Hàng ghế của ông cùng với Ståle Solbakken – trong tháng Mười một năm 2010, ở Đan Mạch, sau khi Copenhagen tặng cho Barça những gì Pep gọi là 'trận đấu khó khăn nhất, dữ dội nhất, hao thể lực nhất trong những năm tôi nắm quyền' – là một minh chứng hùng hồn. Đó là một điềm báo trước những cuộc đối đầu nảy lửa với Real Madrid của Mourinho sau này. Solbakken đã yêu cầu đình chỉ bốn trận dành cho José Pinto sau trận đầu tiên bởi vì thủ môn bắt

chước trọng tài thổi còi việt vị bằng khả năng huýt còi miệng như thật. Các cầu thủ của Copenhagen đang dẫn bóng thẳng đến khung thành và hiển nhiên mất đi cơ hội ghi bàn vì điều đó.

Guardiola nổi xung với một HLV khác khi ông ta yêu cầu một trong những cầu thủ của Barça phải bị treo giò một thời gian dài. Nhưng khi hai người đàn ông giận dữ lao vào nhau ở ngoài đường biên sau trận đấu, mặt đối mặt, như thể mọi thứ có thể đổ rạp nếu họ cách nhau khoảng 50 mét, thì chắc chắn có chuyện xảy ra.

Sergio Busquets là 'người thực thi pháp luật' của đội. Ông chạy qua để ra hiệu cho Solbakken, nhưng ngay sau khi ông làm điều đó, vị quản lý nắm vai kéo ông trở lại, không phải với ý 'tránh rắc rối', mà là 'để đó cho tôi.'

Việc chịu thất bại trên sân nhà trước Hercules trong trận thứ hai của mùa giải với những suy nghĩ nhục nhã và phiền muộn đã gây ra cho Guardiola ít đau buồn hơn nhiều so với việc ký gia hạn hợp đồng tại CLB mà anh yêu thích và thực sự tỏa sáng thêm một lần nữa. Với bản hợp đồng sẽ hết hạn vào tháng Sáu năm 2011, nhưng một bản hợp

đồng mới ‘luân phiên’ đã được thỏa thuận từ mùa hè năm 2010, thì Guardiola gia hạn đến tháng Sáu năm 2012. Điển hình, ông yêu cầu thêm những điều khoản mở rộng và mới cho tất cả các nhân viên hỗ trợ của mình như Domènec Torrent và Carles Planchart, những người theo dõi các trận đấu và chuẩn bị những bài thuyết trình ngắn và súc tích bằng video cho ông và các cầu thủ của mình; Tito Vilanova, cánh tay phải đắc lực của ông và tất cả các nhân viên, những người mà mỗi mùa đều nhận được những điều đặc biệt từ vị HLV này, có thể là một bữa tiệc liên hoan, một món quà.

Hơn nữa, anh còn thể hiện sự hân hoan của mình qua lời nói và cử chỉ khi thông báo tin mừng này. Vào giữa tháng Hai năm 2011, trước một trận hòa đau đớn ở Gijón, ông phát biểu với giọng điệu uể oải có phần hơi mệt mỏi, trái hẳn với một vị HLV viên mãn thường thấy - một ngàn năm ánh sáng của người đàn ông này đã biến mất kể từ khi tiếp quản vị trí năm 2008.

‘Nó chỉ giống như thời điểm không thể đặt mọi thứ xuống được nữa. Gia hạn hợp đồng nhiều hơn một năm? Điều này dường như quá sức đối với tôi. Nếu có thể, tôi chỉ muốn gia hạn thêm sáu tháng thôi.

‘Việc ở lại đây một thời gian dài như thế không phải là ý tưởng của tôi. Nếu mọi chuyện diễn ra tốt đẹp thì sau những tháng ngày cuối cùng của năm thứ 4 mà tôi ký kết, chúng tôi sẽ dõi theo những điều sẽ xảy ra. Tôi từ bỏ thì bởi vì những điều này là quy luật của bóng đá – trong cuộc sống này, thời gian luôn tàn nhẫn với mọi thứ. Nếu còn tiếp tục thì tôi đã đi ngược lại với đam mê và sức lực của mình, đã đến lúc mọi chuyện nên kết thúc ở đây.

‘Thật sự là có hai cách bạn từ bỏ công việc như thế này, thứ nhất đó là khi bạn bị sa thải bởi vì bạn không thể mang về chiến thắng

được nữa hoặc khi bạn biết đó là thời điểm thích hợp và bạn nắm bắt nó. Hoặc là chúng ta vui vẻ ở lại hoặc là chúng ta thấy thời điểm thích hợp để ra đi.’

Nhiều thăng trầm của mùa giải 2010-2011 được đề cập đến đến ở các chương khác trong cuốn sách này – đó là khoảng thời gian rất đặc biệt đối với Leo Messi, David Villa, Éric Abidal và Andrés Iniesta nói riêng. Nhưng đó cũng là mùa giải mà Guardiola phải chịu đựng áp lực nhiều nhất và khó khăn nhất.

José Mourinho thường khiến anh khó chịu trong khoảng thời gian 12

tháng đầu làm HLV của Madrid, nhưng những gì Mourinho làm khiến Guardiola 'nóng mặt' của chủ yếu là việc đe dọa ngôi vương Champions League và danh hiệu vô địch Tây Ban Nha.

Cho dù bạn đánh giá việc lựa chọn chiến thuật và thực tế rằng, cuối cùng, Barça nâng hai danh hiệu và Madrid chỉ có một như thế nào đi chăng nữa, thì Los Blancos cũng thổi lửa vào gáy các học trò của Guardiola trong suốt những cuộc đối đầu đầy tính sử thi, với những vui buồn thất thường trên sân cỏ của bóng đá Tây Ban Nha – bốn trận Clásicos trong 18 ngày, quyết định

chức vô địch La Liga, Cúp Nhà Vua và việc CLB sẽ phải đối mặt với MU trong trận chung kết Champions League.

Pep Guardiola không phải là một kẻ thua cuộc tồi mà là sống để chiến thắng. Đam mê gắn chặt với triết lý của CLB của anh vô cùng mạnh mẽ. Khi tôi phỏng vấn anh năm 2009, trong những cơn mưa thành công liên tiếp, ông đã say mê tâm sự về tầm quan trọng của lối chơi bóng đầy phong cách và nghệ thuật, để đáp lại tấm lòng của người hâm mộ. Nói đến chương trình trận chung kết của giải Champions League năm đó, ông giải thích: ‘Chúng ta đang sống

trong một thế giới nơi mà mọi thứ đều leo thang và các khoản chi phí cũng vậy, nhiều người đã phải suy nghĩ và đắn đo để có thể chi tiền đi xem một trận bóng đá trực tiếp. Vì vậy, đối với tôi, tất cả những điều đó đều cần cảm xúc, nỗ lực, công việc, kế hoạch, sự tập trung và kỷ luật nếu bạn cố gắng vì mọi người. Chiến thuật mà chúng tôi chọn chơi trong mùa giải này là minh chứng cho sự kính trọng của chúng tôi dành cho những cổ động viên trả tiền mua vé đến sân xem trực tiếp hoặc người hâm mộ trả tiền để xem trận đấu trên truyền hình.’

Sau chiến thắng trận chung kết Cúp

Nhà Vua năm 2009, ông cho hay: 'Anh biết không, với tất cả những điều đang diễn ra trên thế giới ngày nay, việc tối thiểu chúng tôi có thể làm đó là để trái tim mình trên sân cỏ mỗi trận đấu. Tôi đã có những người bạn bất ngờ chùn bước và sống với nỗi sợ hãi. Rất nhiều người hâm mộ Barça phải cân đo đong đếm vì hoàn cảnh kinh tế eo hẹp, nhưng họ tự hào về cách chúng tôi bảo vệ phong cách chơi của mình và cố gắng hết sức để gìn giữ nó. Nếu chung cuộc, chúng tôi giành chiến thắng thì điều tốt nhất mà chúng tôi có thể thấy đó là niềm vui của các cổ động viên.'

Năm 2011, khi tôi có cơ hội hỏi rằng nếu ông và Sir Alex Ferguson chia sẻ một triết lý chung về cách thức tấn công và giải trí thì ông nói nôm na hơn nhiều. Ông cho rằng: ‘Khi bạn đào tạo một CLB lớn, hoặc đào tạo các học trò để đạt được Giải hạng Ba, khi bạn ra sân chơi bóng đá trong bất kỳ tình huống nào, cuối cùng, mục đích vẫn là chiến thắng. Hết!

‘Nếu MU và Barcelona chia sẻ triết lý về phong cách chơi bóng đá, nó chỉ đơn giản là bởi vì cả hai chúng tôi đều nghĩ rằng bóng đá tấn công là tốt nhất để giành chiến thắng. Điều duy nhất gây hứng thú với

chúng tôi là chiến thắng. Nếu không phải vậy, nếu đó không phải là động lực thúc đẩy tôi mỗi ngày, thì có lẽ tôi đã không có mặt ở đây.'

Cả hai lần chia sẻ của ông đều khớp với niềm tin và mục tiêu phấn đấu của mình. Họ hòa hợp với nhau, không mâu thuẫn nhưng nhịp điệu lại hoàn toàn khác nhau. Mùa giải đầu tiên thực sự là một thử nghiệm niềm vui tinh khiết và gấp gáp, nhưng cũng giống như việc lướt trên đầu ngọn sóng với sự tự tin hoàn toàn. Sau cùng, tất cả những điều này, qua các thế hệ, điều đã luôn mang lại vị trí nhà vô địch, đang tạo sức nặng lên vị trí HLV và một hoặc

hai cầu thủ khung của đội: Xavi gặp chấn thương dây chằng, Puyol khổ sở với chấn thương đầu gối còn Abidal đón nhận tin dữ với phát hiện u gan bất ngờ. Niềm vui chiến thắng có thể rất ngọt, nhưng nó cũng đi kèm với một sự trả giá vô cùng đắt đỏ.

Guardiola và tất cả các học trò của mình được nuôi dưỡng sâu sắc từ những tiền bối, những người cho họ về sự đặc biệt của thương hiệu bóng đá đẹp mắt này, cách nó thắp lửa, hoặc gây rắc rối cho cuộc sống của một số người. Nhưng trong họ, luôn tồn tại khát khao chiến thắng đến cháy bỏng. Nó đưa bạn tiến xa

hơn, nhưng cũng buộc bạn phải trả giá.

Cha của Pep, Valentín, chia sẻ với tờ báo địa phương ở Santpedor rằng Cristina Guardiola thường phải lái xe đón chồng lúc 11h đêm khi anh vẫn miệt mài hướng dẫn các học trò cho trận đấu sắp tới. Rồi anh lại rời nhà vào khoảng 8h sáng, và cũng thường về nhà lúc 4 hoặc 5h sáng sau những trận đấu trên sân khách và sau 23h đêm vào những ngày làm việc bình thường. Đó là chưa kể đến áp lực của giới truyền thông, sự căng thẳng sau các trận đấu, đủ loại hợp đồng ký kết hoặc mua bán, thương tích của các cầu thủ và các

mối quan hệ cấp cao. Còn mẹ của Guardiola, bà Dolores, thừa nhận: ‘Thằng bé trông già hơn, nó rụng tóc và sút cân nhanh chóng vì căng thẳng.

‘Thành công đều phải trả giá, nhưng nó cũng là chất gây nghiện. Những tác dụng khôn lường của căng thẳng, niềm vui và sự hài lòng được thể hiện sau chiến thắng thuyết phục các danh hiệu La Liga trong năm 2011, hay sau vũ điệu đẹp mắt trên sân Wembley của các học trò, mang lại chức vô địch châu Âu hoàn toàn xứng đáng cho Barça vào cuối mùa giải đó; cả hai điều này đều làm hồi sinh các nguồn năng lượng

của Guardiola và là động lực khiến ông tiếp tục đạt được những thành công liên tiếp khi còn nắm trong tay loạt cầu thủ có khả năng xuất chúng.

Sau khi nhận được huy chương danh dự của Quốc hội Catalan trao tặng vào tháng Chín năm 2011, Guardiola giải thích: 'Tôi muốn anh biết một điều bí mật nho nhỏ. Trước mỗi trận đấu, tôi đi xuống văn phòng xinh đẹp của mình trong tầng hầm Nou Camp và tự khóa mình trong đó một vài giờ. Trợ lý đưa tôi một vài đĩa DVD về đối thủ sắp tới.

'Mẹ kiếp', tôi cằn nhằn, 'cầu thủ

cánh trái của họ nhanh hơn cánh phải, hậu vệ trung tâm không phối hợp ăn ý, họ sử dụng đường đi bóng bổng...’ Tôi ghi chú lại những điểm mạnh của họ rồi tìm kiếm những điểm yếu.

‘Điều đó luôn khiến tôi suy nghĩ: ‘Ok, nếu tôi sử dụng các cầu thủ ở đây... nếu Messi đến đây và ai đó hơn ở đó, có lẽ chúng ta tiễn êm họ. Quả là một khoảnh khắc ‘Eureka!’

‘Ánh sáng tuyệt vời của niềm cảm hứng, sự hân hoan của khoảnh khắc xuất thần là lý tưởng để tôi trở thành một HLV. Những thứ khác là một phần của cuộc sống hàng ngày,

những điều chúng ta buộc phải làm.’

‘Nó có thể kéo dài một phút, hoặc đôi khi 90 giây. Một số ngày tôi phải xem hai đĩa DVD, nhưng cho dù việc đó mất bao lâu đi chăng nữa, cuối cùng, tôi cũng có thể nói rằng, ’Tôi biết rồi – ngày mai, chúng tôi sẽ chiến thắng!

‘Tôi không biết ý tưởng đó từ đâu ra nhưng một hình ảnh tưởng tượng luôn xuất hiện kịp thời và đủ sức thuyết phục tôi.

Ngày mai, chúng tôi sẽ chiến thắng’.

Pep Guardiola, người đàn ông của những tầm nhìn chiến lược, không

hề bị lung lay bởi quyền lực. Vẫn chiến đấu với ý tưởng rằng lối chơi đẹp không chỉ mang về những giải thưởng lớn, mà xác định khả năng, bản sắc văn hóa và vị thế của CLB này so với thế giới.

ĐỘI HÌNH THI ĐẤU:

ATHLETIC BILBAO - 1 BARÇA - 4

Chung kết Cúp Nhà Vua, 13 tháng Năm năm 2009

Nếu bóng đá trở nên dễ đoán trước và những giả thiết được đánh giá cao hơn các tài năng bóng đá, có lẽ kết quả của trận chung kết đặc biệt này đã đảo ngược hoàn toàn.

Đội bóng của Guardiola khấp khểnh bước tới Valencia trong ngày trận đấu diễn ra. Lịch thi đấu vài tuần trước đó của họ chẳng khác gì một cực hình man rợ. Cuối tuần trước họ đã để tuột mất cơ hội vô địch La Liga sớm, dù đã dẫn trước Villarreal với tỉ số 3-1 trên sân nhà, và Andres Iniesta cũng dính chấn thương trong trận đấu này. Thierry Henry, Rafa Marquéz và Gaby Milito đều không thể thi đấu, Eric Abidal thì bị treo giò. Trong khi đó Athletic Bilbao lại đang có phong độ cực cao, đã giành bốn chiến thắng và một kết quả hòa trong năm trận đấu liền trước đó. Cơ hội vô địch đang đến rất gần với

đội bóng xứ Basque.

Athletic khi đó là một đội bóng mạnh mẽ và quyến rũ. Dưới sự dẫn dắt tuyệt vời của HLV Joaquín Caparrós, đội bóng có sự tham gia của hai nhà vô địch World Cup tương lai, Javi Martínez và Fernando Llorente. Cả hai cầu thủ này đều đã ghi bàn trong chiến thắng oanh liệt trước Sevilla ở trận bán kết.

Athletic có vẻ rất quyết tâm giành cúp Copa Del Rey. 25 nghìn cổ động viên của họ đã đến Valencia trước cả những người Catalan, một số người đến từ thứ hai và dành cả tuần để nhậu nhẹt, hát hò và tung

hô ‘niềm tự hào xứ Basque.’

Cổ động viên Barcelona thực tế hơn một chút: họ dành thời gian cho gia đình, và ngủ sớm mỗi tối. Nên nhớ rằng họ không phải là những người hâm mộ liều lĩnh và bướng bỉnh.

Các cầu thủ của Guardiola không luyện tập các kỹ năng phạt đền, vì ‘penalty chỉ tới sau hai hiệp phụ, nó đòi hỏi bạn phải bình tĩnh dưới một áp lực vô cùng lớn, bạn không thể giả lập áp lực đó để luyện tập được.’ Anh quan tâm đến thời gian nghỉ ngơi của học trò tới mức hôm trận đấu diễn ra mãi tới 11 giờ sáng Barcelona mới lên máy bay tới

Valencia.

Hai buổi tập trước trận đấu của Athletic được mở cửa và đám đông khán giả được tự do vào sân tập theo dõi. Đây là một ngày hội lớn, và các cổ động viên nên được hưởng thụ không khí rực lửa của trận chung kết, trước khi ăn mừng chức vô địch.

Athletic Bilbao mở tỉ số chỉ sau 9 phút.

Các cầu thủ của HLV Caparrós đứng đầu La Liga về số bàn thắng ghi được từ các tình huống cố định, và bàn mở tỉ số này cũng đến từ một pha đánh đầu ngược của Toquero,

với đường kiến tạo là cú phạt góc của David López. Xavi và Keita không thể tranh chấp trên không với Toquero, và bàn thắng đến với đội bóng xứ Basque. Trên các khán đài, cổ động viên reo hò ầm ĩ. Barcelona có thể được tha thứ vì bị dẫn trước sớm như vậy, nhưng chưa đầy nửa tiếng sau Yaya Touré đã thoát khỏi tầm kiểm soát của trung vệ đối phương để dốc bóng nhanh về phía khung thành và tung ra cú sút xa đánh bại thủ môn Gorka Iraizoz, Athletic Bilbao hụt hơi, và điều gì đến cũng phải đến, - Xavi và Messi – trong trận chung kết tranh cúp đầu tiên của anh dưới màu áo

Barcelona sáu năm sau khi gia nhập CLB - đã hoàn toàn kiểm soát trận đấu.

Ở lại với quan điểm ban đầu của tôi. Theo đúng lý thuyết thường tình, Barcelona lẽ ra đã phải gục ngã vì kiệt sức thay vì tìm lại được sức mạnh của mình và dễ dàng đánh bại Athletic Bilbao. Mọi chuyện xảy ra hoàn toàn trái ngược với dự đoán, và dù một nguyên nhân đáng kể là do Athletic thiếu nhiều cầu thủ đẳng cấp thế giới, lý do quan trọng hơn là các cầu thủ của Guardiola cảm thấy họ đã trải qua rất nhiều khổ nhọc, đã chết đi sống lại trong trận bán kết Champions League với

Chelsea. Họ hiểu rằng họ xứng đáng nhận cúp hơn bất kỳ ai ở Tây Ban Nha này, và không bao giờ có chuyện họ để tuột mất danh hiệu này.

Có một chi tiết khá thú vị trong trận đấu, ít ra tôi thấy nó khá hài hước. Đài truyền hình quốc gia (TVE) tường thuật trực tiếp trận đấu. Vì đây là trận đấu giữa xứ Basque và xứ Catalan, nên khi Đức Vua và Hoàng Hậu xuất hiện trên khán đài ngay trước khi quốc ca cất lên, họ đã bị cổ động viên hai đội la ó và huýt sáo. TVE không hiểu bằng cách nào đã cắt được toàn bộ những cảnh quay không hay ho này và

thay bằng những hình ảnh của sân San Mamés (sân nhà của Athletic).

Ngay lập tức, khán giả truyền hình trên khắp Tây Ban Nha gọi điện tới đài truyền hình để phàn nàn. TVE phải xin lỗi và cho phát quốc ca – đã được chỉnh sửa cẩn thật, cắt bỏ toàn bộ những tiếng la ó và huýt sáo – vào giờ nghỉ giữa hai hiệp. Điều đáng tiếc là Julián Reyes khốn khổ, người chịu trách nhiệm mảng bóng đá ở TVE đã bị sa thải ngay ngày hôm sau, trong khi nhà đài vẫn khăng khăng khẳng định rằng họ không hề cắt bỏ gì hết.

Chức vô địch đầu tiên trong thời đại

Guardiola. Còn hai danh hiệu nữa đang chờ.

Athletic: (4-4-2) Iraizoz, Iraola, Ocio, Amorebieta, Koikili, Yeste, Martínez, Orbaiz (Etxeberría 62), López (Susaeta 59), Toquero (Vélez 62) Llorente.

Barcelona: (4-3-3) Pinto, Alves, Piqué, Touré (Sylvinho 88), Puyol, Xavi, Busquets, Keita (Pedro 87), Messi, Eto'o, Bojan (Hleb 83).

Bàn thắng: Toquero 9, 30 Toure, 54 Messi, Bojan 57, Xavi 64

Thẻ phạt: Touré, D. López, Koikili, Keita, Messi

Trọng tài: Luis Medina Cantalejo

Khán giả: 55.000, Mestalla

(Chèn ảnh đội hình hai đội vào đây)

4 – CỖ MÁY

‘Tôi phải chạm bóng ít nhất 100 lần mỗi trận đấu.

Nếu phải trở về phòng thay đồ mà chỉ chạm bóng được 50 lần, tôi sẽ điên tiết đến mức muốn giết ai đó mất’

Xavier Hernández Creus

Barça: Con đường trở thành đội bóng xuất sắc nhất thế giới

ĐÂY LÀ BÊN NGOÀI cánh cửa phòng thay đồ của CLB Barcelona tại Wembley, khoảng một giờ sau khi MU bị đánh bại 3-1 trong trận chung kết Champions League 2011. Những cuộc nhảy múa, ca hát và bia bọt trên khắp xứ Catalan chỉ vừa mới dứt. Tôi được giao nhiệm vụ phỏng vấn hai trong số những cầu thủ vừa giành chiến thắng, với chiếc cúp giương cao, để đưa tin trong chương trình truyền hình Champions League Weekly của mùa giải năm

nay, và bây giờ tôi chỉ mong mỏi có một cầu thủ nào đó xuất hiện trong đám vũ hội cuồng nhiệt kia, không cần biết anh ta có đồng ý với cái yêu cầu phỏng vấn chết tiệt đó không.

Một phòng thay đồ phụ đã được nhà sản xuất chuẩn bị và sẵn sàng để sử dụng. Khách của chúng tôi không thể là cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu hoặc một trong những cầu thủ ghi bàn, bởi chắc chắn họ đã phải trả lời phỏng vấn rất nhiều sau khi nâng cao chiếc cúp vô địch trước mặt những người hâm mộ Barça.

Éric Abidal đứng lại và ôm choàng

lấy tôi, khiến tôi vô cùng ngạc nhiên, nhưng anh từ chối trả lời phỏng vấn vì đang quá mệt mỏi và xúc động. Éric tham gia trận đấu dù cuộc phẫu thuật khối u gan đòi hỏi anh phải nghỉ ngơi qua tháng Tám. Thêm vào đó, anh còn được trao băng đội trưởng và được giao nhiệm vụ giơ cao cúp vô địch thay cho đội trưởng của mình, Carles Puyol.

Thiago, người từng là hàng xóm cùng tầng 6 với tôi trong khu chung cư Pedralbes, cũng đứng lại trò chuyện một lúc với chai bia trong tay, nhưng thực ra anh ta đang trong quá trình thử nghiệm doping bắt buộc của UEFA.

Các phóng viên tin cậy, thân thiện và chăm chỉ của Barça đều đã ở trong phòng thay đồ và cố gắng lôi kéo một trong những người chiến thắng, trong khi tiếng hát hò ngày một to hơn và khàn khàn hơn. Thời gian cứ trôi dần và những thời hạn đưa ra cũng căng thẳng như hàng phòng thủ của Man United vậy. Điều đó thật không tốt chút nào. Các cầu thủ khác đang bị những quan chức cấp cao ở hậu trường kéo qua phỏng vấn với các đơn vị mua bản quyền truyền hình, những người đã trả rất hậu hĩnh để giành quyền tiếp cận.

Gerard Piqué mệt mỏi và khệ nệ bê

một hộp các tông lớn mà tôi không biết chứa những gì bên trong, (chắc chắn không phải là mảnh lưới anh ta cắt ra để giữ làm kỷ niệm vì tôi đã kịp hỏi anh ta điều đó). Anh đồng ý xuất hiện một lát trước ống kính – tận hưởng niềm vui với chiếc cúp vô địch một lúc. Chúng tôi được sắp xếp sang một phòng thay đồ trống bên cạnh, và đó là một khoảnh khắc kỳ lạ - chiếc cúp vô địch, một nhà vô địch Champions League tôi gặp lần đầu từ khi anh còn là một cậu nhóc ở Cantera (đội trẻ Barça), một phòng thay đồ trống trải, sạch sẽ và tách biệt với không gian náo nhiệt bên ngoài – nhưng

niềm vui sướng của anh thì bừng lên và lan tỏa ra xung quanh. Tuy nhiên, khi anh đang được ghi hình, tất cả các cầu thủ khác đều bỏ đi, chỉ có một người ở lại – Xavi Hernández.

‘Chỉ 5 phút thôi, Xavi, không hơn không kém,’ đó là lời năn nỉ của tôi trong khi hai nhóm phóng viên truyền hình khác cách đó chừng 15m đang càu nhàu hi vọng anh ta nói không, để họ thực hiện được bài phỏng vấn cuối cùng cho một buổi tối huy hoàng. Và anh ta cũng biết tất cả mọi người đang đợi mình. Không chỉ là một bữa tiệc lớn tại Viện bảo tàng Lịch sử Tự nhiên ở

Nam Kensington, mà tất cả mọi người đều đã lên xe và đang chờ anh ngoài kia. 'Được rồi, tôi biết anh sẽ giữ lời, bắt đầu thôi.' Thật vui sướng làm sao.

Chúng tôi nhanh chóng di chuyển xuống hành lang để chủ nhân chính thức, hợp pháp của chiếc cúp UEFA tin tưởng rằng cuộc phỏng vấn thứ hai sẽ nhanh chóng, ngắn gọn như thiệp Giáng sinh của José Mourinho, và mọi thứ sẵn sàng để đưa cầu thủ vĩ đại này tới làn xe buýt thần thánh. Với tinh thần phấn khích, trong khi chúng tôi ra khỏi phòng thay đồ, tôi nói với Xavi: 'Tôi nghĩ Messi đã có động tác chạy cắt qua

đường bóng của anh rất tốt, nó mở ra không gian để anh chuyền bóng hỗ trợ cho Pedro’. (Hãy xem chi tiết trên YouTube. Xavi chạy lên phía trước và đóng vai trò phòng vệ; Pedro bị Nemanja Vidic theo sát, nhưng khi Messi chạy theo Xavi, Patrice Evra cũng chạy theo, Pedro lùi lại khoảng trống phía sau và Xavi tìm được đường chuyền để đồng đội của anh kết thúc, bóng nằm gọn trong góc lưới). Câu nói của tôi đủ làm anh ta dừng khựng lại và nói: ‘Trời, tôi thích cách xem bóng đá của anh.” Sau đó Xavi phân tích cho tôi nghe về bàn thắng đầu tiên của Barça.

Thật tuyệt diệu khi nghe chính những người chiến thắng phân tích và tận hưởng những thành quả họ tạo nên, một chi tiết mà tất cả chúng ta: những phóng viên, người hâm mộ, các quan chức hay nhà tài trợ, đều bỏ lỡ.

Với Xavi mà nói, việc bị phóng viên chặn lại để nói chuyện về bóng đá là điều thường xuyên. Anh ta phân tích và bình luận cũng xuất sắc như khi chơi bóng vậy. Đó là lý do tại sao rất nhiều người tin rằng anh sẽ trở thành HLV của Barça. Dù có như thế thì đó cũng không phải lần đầu anh tiếp bước Pep Guardiola.

Cuộc nói chuyện ấy là một trong những giây phút tuyệt vời nhất trong suốt nhiều năm làm phóng viên thể thao của tôi, nó thật khác xa so với lần đầu tiên tôi cố gắng tiếp cận để được phỏng vấn Xavi. Đó là vào năm 2002, khi tôi vừa mới chuyển đến Barcelona. Tòa soạn báo đã 'OK' với cuộc phỏng vấn, nhưng vẫn cần được sự đồng ý từ phía cầu thủ. Vào những ngày đó, việc sắp đặt phỏng vấn cũng khác. Đôi khi bạn nhận được yêu cầu từ phía Barça, và Xavi không hề biết tôi đã chứng kiến anh ta nói chuyện với phóng viên Chemi Teres. Sau khi nghe Chemi trình bày, anh

ta cân nhắc trong khoảng thời gian còn ngắn hơn số giây anh ta dùng để tìm đường thoái thác và nói: ‘Không, chưa nghe tên anh ta bao giờ. Tôi không hứng thú’.

Ông già Chemi tội nghiệp phải quay lại chỗ tôi và giải thích: ‘Xin lỗi anh, có vấn đề xảy ra và anh ta rất bận. Thôi để lần khác nhé!’ Cũng không thiệt hại gì. Chemi được trả tiền để làm công việc đó, và Xavi có lẽ không muốn mất ngủ vì những việc thế này và tôi coi đó là một động cơ thúc đẩy tôi chiếm lấy lòng tin của anh ta.

Nhưng ở Wembley 2011 thì khác.

Xavi và Barça đang vô cùng phấn khởi. Bàn thắng đầu tiên vào lưới MU khiến Xavi, Messi và Barça dưới sự dẫn dắt của Guardiola tỏa sáng. Khi Iniesta chuyền bóng cho Xavi, anh đang ở 'giữa dòng' (trong trường hợp này là một khoảng trống giữa hàng tiền vệ và hàng phòng thủ của đối phương) – không có ai tranh bóng với anh.

Trong khi rê bóng, anh thay đổi tư thế liên tục để có thể chuyền bóng theo nhiều hướng, nhưng có một thời điểm Messi đứng yên, còn Pedro bị kẹp giữa Evra và Vidic. Không có cơ hội nào để dứt điểm. Ngay thời khắc Pedro quyết định lùi

lại vài bước, Messi đã nhận ra điều đó, anh tiến 3, 4 mét về phía Xavi để kéo Evra chạy theo và mở đường cho Xavi chuyền bóng. Vidic vì nghĩ Evra vẫn ở ngay đằng sau nên không nhận thấy Pedro đã lùi vài mét và đã sẵn sàng để tặng Edwin van der Sar một bàn thua. Cú sút đẹp như thơ.

Bóng đá là môn thể thao đầy những trớ trêu và khắc nghiệt nho nhỏ của số phận. Hãy nghĩ mà xem, khi Xavi đang tự khẳng định mình trong đội hình chính của Barcelona thì cơ hội chơi cho MU lại đến với anh. Anh đã nghĩ rất nhiều và rất lâu về vấn đề này, nhưng cuối cùng quyết định ở

lại và chiến đấu để có cơ hội ở lại CLB mà anh đã ủng hộ và cống hiến lâu nay.

Hãy tưởng tượng Xavi chuyền bóng chuẩn xác như laze cho Andy Cole, Dwight Yorke, Ruud van Nistelrooy, Wayne Rooney hay Ole Gunnar Solskjær. Xavi giờ đây là tiền vệ xuất sắc, đáng kính, có nhãn quan chiến thuật và vĩ đại nhất mọi thời đại của Tây Ban Nha, nhưng giữa những năm 1998 và 2002, anh chỉ là một cầu thủ trẻ không được trọng dụng, không được phát huy thế mạnh và bị đối xử bất công. Trớ trêu ở chỗ, vấn đề đầu tiên của anh chính là Pep Guardiola.

Sau buổi xuất quân của Barça trước Southampton ở giải mùa hè năm 1998, Xavi có màn ra mắt đầy cạnh tranh nữa dưới sự dẫn dắt của Louis van Gaal, trong giải tranh Siêu cúp Tây Ban Nha vào tháng tám năm đó. Cơ hội đến với anh khi Guardiola và Albert Celades đều bị chấn thương. Xavi khi ấy đang đi nghỉ hè, đang nằm dài trên bãi biển thì nhận được cuộc gọi khẩn cấp yêu cầu đáp chuyến bay về Barcelona ngay chiều hôm đó. Một cuộc gọi định mệnh.

Trận đấu đầu tiên trong Siêu cúp là một thất bại kinh hoàng ở Mallorca, nhưng Xavi đã ghi bàn và nhận

được khá nhiều sự quan tâm. Guardiola là một trong những người đầu tiên khen ngợi những 'hiểu biết' và 'chín chắn' của Xavi, nhưng tuyên bố Xavi sẽ khó lòng thay thế được vị trí của anh. Và anh hứa sẽ giữ lời.

Tất cả những sự việc trên diễn ra khi đội bóng của Van Gaal chật vật mà không có lấy một trận thắng kể từ ngày 19 tháng 4 của mùa giải trước cho đến khi họ đánh bại Extremadura của HLV Rafa Benítez vào ngày 13 tháng 9. Mọi thứ diễn ra không mấy suôn sẻ trong giải vô địch Tây Ban Nha. Vào giữa tháng 9, Xavi có buổi ra quân đầu tiên tại

Champions League trên sân Old Trafford, trong một trận hòa điên cuồng với tỉ số 3-3 với MU; đội bóng sau này đã vô địch mùa giải năm đó. Anh tham gia giải La Liga lần đầu tiên trong trận thắng áp đảo 3-1 trước Valencia một tháng sau.

Tại thời điểm đó, anh dường như khẳng định được vị trí của mình: không chỉ là một sản phẩm hứa hẹn của lò đạo tạo cầu thủ trẻ Barça (canterano), mà còn giữ vai trò đá chính. Mùa giải năm đó, anh tham gia mọi trận đấu thuộc vòng bảng Champions League và ra sân 27 lần tất cả. Anh trở thành cầu thủ thứ 10 được Van Gaal sử dụng thường

xuyên trong đội hình. Tuy nhiên, sự trở lại của Guardiola sau khi phục hồi chấn thương ở bắp chân khi La Liga đi được nửa chặng đường đã hạn chế sự xuất hiện của Xavi.

Đó cũng chẳng phải là thảm họa đối với chàng cầu thủ 18 tuổi khi bị xếp sau những Phillip Cocu, Luis Enrique, Rivaldo, Ronald de Boer, Pep Guardiola và Geovanni, nhất là khi anh ghi được bàn thắng sống còn trong việc bảo vệ thành công chức vô địch của đội nhà. Bàn thắng của Xavi vào lưới Valladolid đã đem lại chiến thắng đáng trông chờ nhất trong một trận đấu mà Barça bế tắc, và mở ra giai đoạn chiến thắng

liên tiếp (chỉ có duy nhất một trận thua) trong suốt 16 trận đấu tiếp theo của Barça, cho đến khi danh hiệu được bảo toàn. ‘Tất nhiên khi tôi ghi bàn vào lưới Valladolid nghĩa là tôi đã giữ chiếc ghế HLV cho Van Gaal,’ Xavi nhớ lại. ‘Khi đó có quá nhiều người phản đối ông ta, họ muốn tống cổ ông ta khỏi CLB. Bàn thắng chính là chất xúc tác để chúng tôi khi đó tiến lên giành chức vô địch.’.

Xavi cũng có những hoạt động quan trọng của riêng anh trong mùa giải đầu tiên với vai trò là cầu thủ đội một của Barça. Anh cùng với Iker Casillas và Carlos Marchena trở

thành các nhà vô địch trẻ thế giới tại Nigeria. Trong giải đấu nổi lên một số cầu thủ mà sau này là đồng đội của anh ở Barcelona: Ronaldinho, Seydou Keita, Gaby Milito, Rafa Márquez, Ashley Cole và Julio César. Trong cuộc thi tài cũng xuất hiện các cầu thủ đại diện cho nhiều quốc gia trên toàn thế giới: Robbie Keane, Damien Duff, Danny Invincible và Brett Emerton; Joseph Yobo, Roque Santa Cruz, Aldo Duscher và Mahamadou Diarra; Simão, Diego Forlán và Idriss Kameni; Peter Crouch, Andy Johnson và Matthew Etherington; Junichi Inamoto, Shinji Ono, Carlos

Bocanegra và Tim Howard; Mancini, Juan, Dani Aranzubia, Pablo Couñago, Fran Yeste và Gabri.

Năm sau đó, Xavi cùng với Marchena, Joan Capdevila và Carles Puyol đã chèo lái đội bóng Tây Ban Nha tuyệt vời tiến thẳng đến trận chung kết của thế vận hội Olympic ở Sydney; anh ghi bàn trong trận chung kết, một trận hòa 2-2 với Cameroon, và chỉ để thua các đồng đội của Samuel Eto'o trên chấm 11 mét. Vậy là trong hai năm đột phá, Xavi giành giải vô địch Tây Ban Nha, Cúp vô địch thế giới trẻ của FIFA và đoạt một huy chương bạc Olympic; một cầu thủ xứ Catalan,

một sản phẩm của lò đạo tạo trẻ Barça, một cầu thủ tài năng và đạt những thành tích đáng nể. Cuộc sống có lẽ không thể ngọt ngào hơn, hệt như những viên kẹo gôm chấm mứt kem hạt dẻ.

Tuy nhiên Camp Nou vẫn không coi trọng anh ngay lập tức, Xavi vẫn nhớ anh từng nghe được CLB không đồng ý cho anh thay thế Guardiola, từng đọc thư của người hâm mộ gửi đến báo chí, từng nghe trong các cuộc điện thoại của người hâm mộ đến đài phát thanh rằng họ phản đối việc anh cố gắng 'trục xuất' ông hoàng Pep Guardiola ra khỏi lãnh địa vốn phải thuộc về anh ấy.

Giám đốc điều hành CLB, Javier Pérez Farguell, đã tiết lộ ít nhất một tác nhân khiến CLB có ý định chuyển nhượng Xavi – lý do chủ yếu là bởi anh không có một ‘đặc điểm nổi bật’ để thu được hiệu quả truyền thông. Họ thích Iniesta. Iniesta được cho là ‘không thể đụng đến’. Nhưng Xavi thì...

“Ban đầu mọi người liên tục so sánh tôi và Guardiola – tôi đã rất vất vả để thoát khỏi sự so sánh đó”, Xavi thú nhận khi kỷ niệm 10 năm chơi cho đội bóng vào năm 2008. “Để được đánh giá đúng và được trân trọng vì chính lối chơi của mình thực sự là một trận chiến, nhất là khi

Van Gaal sử dụng chúng tôi trong cùng một vị trí và thường so sánh chúng tôi trong các cuộc họp với báo chí truyền thông. Thật khó khăn khi phải cạnh tranh với chính thần tượng của mình. Tôi lo sợ mình sẽ đánh cắp mất vị trí của anh ấy, và liệu chúng tôi có hòa thuận được với nhau không. Tôi đã lý tưởng hóa mọi thứ về Pep – cách anh ta nói chuyện, khả năng dẫn dắt của anh trên sân cỏ. Về tâm lý mà nói, đó không phải là một khởi đầu hoàn hào, mặc dù đối với sự nghiệp bóng đá của bản thân tôi thì tôi đã thấy rất tuyệt vời rồi. Tuy nhiên, bạn cần đủ sự cứng rắn để đương đầu với

thách thức, hoặc là mất chỗ đứng trong CLB này.”

Xavi không hề biết việc Martin Ferguson, với vai trò tuyển trạch viên tại châu Âu cho MU, đã để ý tới anh trong trận ra quân, và cũng không hề biết việc hai CLB gặp nhau trong mùa giải Champions League năm đó không chỉ là do số phận. Ferguson nói CLB của ông rất chú ý đến các cỗ máy phòng ngự xứ Catalan, vì vậy Man United đã rất hứng thú khi được biết không chỉ Barça đang không mặn mà, mà Xavi còn đang ở tình thế phải đưa ra quyết định: hoặc cắt đứt mọi thứ và tạo dựng sự nghiệp ở một nơi khác,

hoặc là chiến đấu để được ở lại Camp Nou.

Khi tôi gợi lại chủ đề này với Xavi trước thềm Wembley 2011, anh giải thích: 'Có một thời gian dài tôi suy nghĩ về việc có nên nhận lời mời của Man United hay không. Tôi cần được thay đổi môi trường, trong khi mọi thứ không thuận lợi cho tôi khi chơi bóng ở Barcelona. Tôi không biết, nhưng có lẽ CLB cũng đang tính chuyện bán tôi đi.'

'Tôi luôn cảm thấy gắn bó và yêu thích bóng đá Anh, và MU sẽ là CLB của Anh mà tôi lựa chọn. Suốt một khoảng thời gian dài trong sự

nghiệp của tôi, khi dường như tôi trở thành tiền vệ kế nhiệm của Pep thì tình thế lại bắt buộc tôi phải tư duy theo cách của người ngoài cuộc: một gã tồi kế nhiệm một đội trưởng huyền thoại.’

‘Ở đây chúng tôi không giỏi thích nghi với những thay đổi. Tôi ghét tất cả những cuộc tranh luận về tôi và Guardiola, trong khi Van Gaal thì không được khéo léo cho lắm khi để một cậu nhóc 18 tuổi phải trải qua tất cả những điều đó.’

Sự thật là cả bố và hai anh của Xavi, Alex và Óscar, luôn cho rằng anh phải đi một nơi khác nếu muốn

được trọng dụng. ‘Điều làm nên sự khác biệt cuối cùng chính là sự bướng bỉnh của tôi.’ Xavi nhớ lại. ‘Tôi cân nhắc việc đầu quân cho Man United, nhưng lại vẫn chôn chân tại chỗ. Tôi tự nhủ: ‘Mình phải chứng tỏ bản thân ở đây.’ Và may mắn đã đến với tôi khi Pep rời Barça.

‘‘Là một cầu thủ, tôi muốn anh ta đi, nhưng sau đó tôi lại vui sướng khi anh ta trở lại và giữ vai trò quản lý. Chúng tôi luôn hòa đồng, vui vẻ với nhau, mặc dù trong mắt mọi người chúng tôi từng là đối thủ. Pep cho tôi lời khuyên và luôn cố gắng giúp đỡ tôi. Giờ thì tôi hiểu rõ anh

ấy kỳ vọng ở tôi điều gì, bởi anh ấy rất giỏi trong việc giảng giải cho người khác hiểu. Mọi thứ được lên kế hoạch rõ ràng trong đầu anh, và anh truyền đạt ý tưởng của mình một cách xuất sắc.”

‘Tôi là fan của Barça – Đây là CLB của tôi. Tôi đang ở trận chung kết Champions League thứ ba của thế hệ các cầu thủ Barcelona hiện tại, và tôi sẽ không đổi bất cứ cơ hội nào tôi từng đánh mất trong quá khứ với những gì tôi có ở đây.’

Những người khác cũng có những quyết định riêng của họ. Tôi nhớ ra cái tên Cesc Fàbregas và việc anh

về nước là một vấn đề phức tạp và nhức nhối. Marc Crosas cũng gặp phải những khó khăn tương tự. Nhưng ngoài ra còn có Mikel Arteta – một sản phẩm thực thụ của lò đào tạo La Masia, một chàng trai gốc Basque tài năng, được đào tạo ngay tại CLB Barcelona, nhưng phía trước anh còn cả một hàng dài các cầu thủ khác nữa.

‘Tôi rời Barça vì Xavi được đưa vào đội hình tiêu biểu và Pep thì vẫn còn thi đấu ở đó, nên tôi không thấy con đường nào cho tôi tiến lên,’ Arteta nói. ‘Luis Fernández gọi cho tôi và nói tôi thử đá ở PSG theo dạng cho mượn, và tôi đồng ý. Anh

ấy đã từng đá ở vị trí của tôi, nên tôi học được rất nhiều từ anh ấy, và có vẻ đó là một quyết định đúng đắn.’

Quyết định ở lại của Xavi đã giúp anh trở thành cầu thủ tài năng nhất, vững vàng nhất và có nhãn quan chiến thuật tốt nhất của nền bóng đá Tây Ban Nha. Những con số đã chứng minh điều đó: Sáu danh hiệu và ba lần vô địch Champions Leagues cùng với Barça, đoạt cúp châu Âu Euro 2008, cùng đội trẻ Tây Ban Nha đoạt cúp vô địch thế giới U19 và vô địch World Cup 2010 trong màu áo đội tuyển quốc gia. Anh còn là thành viên của

“CLB những người được chơi toàn thời gian của trận đấu”, với hơn 100 trận thi đấu – một chiến công khi anh mới 31 tuổi.

Tuy nhiên, chính sự kết hợp hoàn chỉnh của các yếu tố nhãn quan chiến thuật, phong cách, sự vững vàng, kỹ thuật và quyết tâm chiến thắng đã làm nên một Xavi nổi bật trong lịch sử bóng đá Tây Ban Nha.

Tình yêu với bóng đá của Xavi bắt đầu trên nền sân xi măng của quảng trường del Progreso ở Terrassa, cách thành phố Barcelona khoảng một giờ di chuyển. Đó cũng là nơi hiện nay anh đang sinh sống.

Tuy thân hình nhỏ bé nhất trong nhóm nhưng cậu nhóc xứ Catalan vẫn làm chủ trận đấu, không bao giờ để bóng rời khỏi chân và lăn ra đường Galileo, một con đường chạy qua quảng trường thành phố nơi hàng ngàn trận đấu diễn ra trong suốt thời thơ ấu hoàng kim.

Cậu bé chơi bóng quá tuyệt đến nỗi Antoni Carmona, tuyển trạch viên của Barcelona trong khu vực, không chỉ phát hiện ra tài năng của cậu nhóc 6 tuổi Xavi, mà còn không ngừng thúc bách Barcelona cho đến 5 năm sau khi họ ký hợp đồng với cậu. Sở dĩ thời gian chờ lâu như vậy là vì Xavi quá nhỏ, mặc dù theo HLV

của anh, Joan Vilá, thì đó là cậu bé ‘có khả năng giữ bóng trời phú tốt đến ngạc nhiên.’

Tham gia CLB từ tuổi 11, ban đầu Xavi được bố chở tới địa điểm tập luyện bằng xe hơi, sau đó cậu bắt tàu từ Terrassa đến Camp Nou. Nhận khoản tiền lương đầu tiên - 4000 Pesetas (khoảng 20 bảng Anh, tương đương 600 nghìn VND) – ngay ở tuổi 11, cậu bé liền dẫn mẹ tới Rambla ở Terrassa và mua cho bà một chiếc lò lướng.

Ngày nay, trên quảng trường đó đã gắn một biển hiệu với một dòng chữ đỏ chạy ngang một quả bóng, dòng

chữ viết: ‘Fútbol Prohibido’. (Cấm đá bóng.)

‘Họ xây dựng nó rất đẹp, rất hiện đại, nhưng họ đã tước mất cơ hội của những đứa trẻ như tôi ngày xưa – chúng không có cơ hội được chơi bóng ở đó nữa,’ Xavi nói chuyện với kênh Canal+ khi họ quay một cuốn phim tài liệu. Nó cũng nhắc nhở chúng ta rằng không một giai đoạn nào trong cuộc sống trôi qua nhanh bằng thời đại hoàng kim. Nếu bạn chớp một cái rồi dụi mắt, khi bạn mở mắt ra, Xavi đã không còn ở đó nữa rồi.

Anh bước sang tuổi 32 vào tháng 1

năm 2012; mặc dù từ mùa giải năm trước các chuyên viên y tế của Barça đã cho rằng Xavi có vấn đề 'kinh niên' về gân gót chân, nhưng anh vẫn chơi gần 60 trận trong màu áo CLB và đội tuyển quốc gia. Anh cho rằng mình vẫn có thể cống hiến thêm 4 hoặc 5 mùa giải nữa. Đây là quãng thời gian để nhấm nháp những tinh hoa của một đời cầu thủ.

Từ quảng trường thành phố Terrassa đến Wembley 2011 là một cuộc hành trình dài với những học hỏi, trí thông minh, những pha chuyền bóng tuyệt vời và những trận cười vui vẻ. 'Ở nhà, khi tôi còn

là một cậu nhóc, chúng tôi đã sống và thở hơi thở của Barça,' anh nhớ lại.

Ký hợp đồng tham gia đội tuyển trẻ nghĩa là Xavi được xem đá bóng miễn phí, nhưng tất nhiên nó còn có nghĩa là cậu không được chỉ định một chỗ ngồi cố định như trước nữa. Anh và các bạn của mình trong đội tuyển phải đến sớm 10 phút trước giờ bóng lăn và tự tìm một chỗ cho mình. 'Tôi vui sướng khi tìm được một chiếc ghế trống nhưng ngay trước giờ đấu, một anh chàng nào đó sẽ xuất hiện và nói: 'Này nhóc, đây là ghế của anh.' Và tôi phải đứng dậy tìm chỗ khác để

ngồi. Đối với những trận đấu lớn, tôi thường phải ngồi ở cầu thang.'

Cuộc sống đời thường của Xavi hỗ trợ cho anh rất nhiều. 'Thời gian tồi tệ nhất đối với một cầu thủ trẻ là ở tuổi 15 đến 18. Đó là thời gian tất cả bạn bè của bạn được tới các hộp đêm và hẹn hò với bạn gái, trong khi bạn bị nhốt ở nhà. Cha tôi chơi chuyên nghiệp ở giải hạng hai và một chút ở Primera, nên điều đó rất có ích cho tôi. Lúc nào ông cũng kiểm soát tôi: 'Phải về nhà trước 10 giờ. Con có trận đấu ngày mai đấy !' Chế độ ăn, thời gian biểu, thái độ - ông tập cho tôi tính chuyên nghiệp từ rất sớm. Để đạt được thành công

thì bạn cần phải hi sinh, nhưng tôi cũng may mắn rất nhiều.’

Nói như vậy không phải là anh không có rủi ro. Louis van Gaal là HLV chính thức đầu tiên của anh. Vị HLV người Hà Lan có đủ can đảm để khuyến khích chàng trai lầm lì nhưng đầy nhiệt huyết này. Tuy nhiên, giai đoạn đó mọi thứ đều không thành công với Barça, và những ngày tháng của đội tuyển dưới thời Van Gaal tồi tệ đến mức Barcelona rơi vào giai đoạn tụt dốc: trong 5 năm không một lần đoạt cúp, nợ nần chồng chất và một hệ thống trả lương yếu kém.

Tuy là HLV tài năng trên nhiều phương diện nhưng Van Gaal là một kẻ cứng đầu, hay gây gổ và khó gần nếu ông ta không ưa bạn. Ông sống dựa vào thứ gọi là libreta trong tiếng Tây Ban Nha (có nghĩa là cuốn sổ ghi chép) – nếu để ý bạn sẽ thấy ông hay ghi chép vào một cuốn sổ nhỏ trong suốt trận đấu. Xavi kể lại: 'Ông ấy từng chấm điểm các cầu thủ bằng những ngôi sao và cho chúng tôi xem cuốn sổ với những lời nhận xét về chúng tôi trong đó.'

Hai người có mối quan hệ không mấy tốt đẹp, trong đó có một giai đoạn Xavi bị đẩy về đội B của Barça

(sau khi anh đã khẳng định được vị trí của mình trong đội hình chính). 'Đó là những tuần lễ tồi tệ nhất trong sự nghiệp của tôi,' Xavi miêu tả. Nhưng điều tồi tệ nhất mà Van Gaal làm với chân chuyền bóng tài năng và sáng tạo này là việc ông khăng khăng để Xavi đá ở vị trí pivote (tiền vệ trụ).

Xavi được giao trách nhiệm phòng thủ ngay phía trước bộ tứ phòng ngự. Tuy nhiên, với khả năng vượt trội trong việc giành quyền kiểm soát bóng và tái kiến thiết bóng cho Barça, rõ ràng anh phải chơi ở vị trí cao hơn trong đội hình 4-3-3. Chẳng HLV nào nhận ra điều đó cho đến

khi một làn gió mới thổi tới CLB vào năm 2003, khi Joan Laporta được bầu làm chủ tịch CLB, và triết lý của người Hà Lan, còn gọi là triết lý Ajax, được phục hồi.

‘Khi Frank Rijkaard tới thì tôi đã đá ở vị trí pivote được 6, 7 năm,’ Xavi nói. ‘Họ muốn tôi thử di chuyển lên xuống và hỗ trợ, nhưng ở vị trí của tôi khi đó thì rất khó. Nếu dâng cao lên 10 hoặc 15 mét nữa, tức là ở vị trí của tôi hiện thời, mọi việc trở nên dễ dàng hơn nhiều. ‘Tôi chưa bao giờ sợ nhận bóng trong bất cứ trường hợp nào. Tôi phải nhận bóng và chuyền bóng 100 lần trong một trận đấu. Đó là điều bắt buộc.’

Nhìn lại, có thể thấy việc Xavi lên đá ở khu vực nguy hiểm là điều hiển nhiên. Người tiền nhiệm của Xavi là Guardiola – cao lớn hơn và chính xác hơn trong những đường chuyền dài, nhưng không lanh lẹ bằng Xavi đối với khoảng cách ngắn. Khi Xavi được đẩy lên đá cao hơn, vị trí pivote trở thành lãnh địa riêng cho những cầu thủ to cao, khỏe mạnh và khéo léo như Edmilson, Rafa Márquez, Yaya Touré, Thiago Motta và Sergio Busquets. Bạn có thấy sự khác biệt giữa họ và một Xavi cao 1m70 không ? Vậy tại sao Van Gaal, Lorenzo Serra Ferrer, Carles Rexach hay Raddy Antic không nhận thấy

điều đó trước khi Rijkaard lên kế nhiệm?

Kỳ cục hơn nữa, Xavi đã quá quen với vị trí pivote của mình đến nỗi anh còn nói với Frank Rijkaard rằng anh nhận thấy mình chưa thực sự đang đá ở vị trí cao hơn. 'Tôi học được rất nhiều điều từ mỗi HLV, nhưng có lẽ việc Frank Rijkaard thuyết phục tôi thay đổi vị trí sẽ khiến tôi nhớ mãi. Frank Rijkaard nói ông nhận thấy tôi kiến tạo bóng thường xuyên hơn trước rất nhiều.'

Xavi là hình ảnh nổi bật trong 10 năm qua. Anh là sản phẩm ưu tú từ lò đào tạo Barcelona, nơi được ca

ngợi là dây chuyền sản xuất những cầu thủ tuyệt vời và bất khả chiến bại. Một sản phẩm của hệ thống La Masia? Chẳng có gì đẹp hơn, sáng sủa hơn, thời thượng hơn và quyến rũ hơn thế. Nhưng đừng quên những thiếu sót và thất bại của hệ thống này.

Xavi bị đối xử bất công, suýt nữa bị chuyển nhượng, phải đá sai vị trí và rơi vào tình trạng chán nản bởi việc thiếu chuẩn mực, thiếu tầm nhìn và thiếu sự chỉ dẫn ở CLB. Tôi vẫn còn nhớ kỳ công của Rijkaard trong việc đem Edgar Davids từ lò đào tạo Ajax tới Barça trong kỳ chuyển nhượng mùa đông 2003 - 2004.

Davids ra quân trong trận hòa 1 - 1 mong manh với Athletic Bilbao trên sân nhà. Mặc dù chưa ăn khớp với cả đội nhưng anh vẫn phần nào tỏa sáng. Bất chấp với biệt danh 'Chó ngao', chàng lính mới người Hà Lan này vẫn phối hợp nhuần nhuyễn với Ronaldinho.

Davids và Ronaldinho có danh tiếng ngang nhau. Tôi có thể thấy Xavi nhìn hai người họ và nhận ra rằng, 'Họ chính là những người đưa Barça một lần nữa trở thành đội bóng quyến rũ và giàu kinh nghiệm. Và đó chính xác là cách tôi đang chơi bóng.'

Đội bóng của Rijkaard đã có thể tụt xuống hạng 8 nếu để thua trong tối hôm đó, và họ đang kém đội dẫn đầu Liga, Valencia của Rafa Benítez 16 điểm. Đội bóng đang lâm vào tình cảnh rối ren. Nhưng sau khi để thua Zaragoza của David Villa trong giải Copa del Rey (cúp nhà vua), Xavi, Davids cùng với Barça mới chỉ thua một trong 20 trận, trước đội bóng Celtic của Henrik Larsson với tỉ số 0-1. Bấy nhiêu là đủ để đứng ở vị trí thứ hai, và nếu đội tuyển của Rijkaard thắng (thay vì thua) hai trong ba trận cuối cùng thì họ đã đoạt chức vô địch.

Một điều may mắn nữa mà Xavi

nhắc đến là Rijkaard rất nồng nhiệt mong người đồng đội đến từ Ajax của anh, Davids, ở lại thi đấu lâu dài, nhưng Davids đã từ chối vì Inter đưa ra những điều khoản hậu hĩnh hơn. Rijkaard giữ mối ác cảm từ đó và sau này khi Davids muốn trở lại, ông đã không đồng ý. Sự ra đi của Davids giúp Xavi từ phía bên kia sân tiến lên giữ vai trò là mắt xích sáng tạo và tấn công cùng với Ronaldinho và sau đó là Eto'o.

Tiếp tục sau 20 trận đó là chiến thắng trước Madrid vào tháng Tư, một chiến thắng đem lại cho Xavi những gì anh có hiện nay. Những bóng ma ở Bernabéu đã bị giải trừ,

một cái mốc được đặt ra và Xavi đã tự tin hơn rất nhiều – nó cho anh tình bạn khăng khít nhưng cũng đầy cạnh tranh.

Đội tuyển của Los Galácticos – với David Beckham, Zinédine Zidane, Luis Figo, Raúl and Roberto Carlos (Ronaldo bị dính chấn thương) – đang đứng đầu và hơn Barça 7 điểm. Real đã có thể khiến đội cùng dẫn đầu, Valencia, nóng gáy, và khiến đội bóng vốn đã bất ổn của Rijkaard càng thêm trôi nổi nếu chiến thắng trước Barça. Santi Solari mở tỉ số cho đội quân kền kền trắng, giúp Real dẫn trước với tỉ số 1-0. Víctor Valdés trẻ măng với

mái tóc bồng bềnh đã tỏ ra là người gác đền xuất sắc, và cuối cùng Patrick Kluivert san bằng tỉ số.

Bóng ma bị giải trừ ở đây là Figo, người đánh mất lòng tự trọng và sự tin tưởng ở Camp Nou vì đã phản bội chuyển sang chơi cho Madrid 4 năm về trước. Cú đá mạnh vào ống chân Puyol đã khiến tuyển thủ người Bồ Đào Nha này phải nhận thẻ đỏ và bị đuổi khỏi sân. Khi Xavi bật nhả cho Ronaldinho rồi băng nhanh lên phía trên nhận bóng, anh chớp cơ hội và tung cú vô lê qua đầu người bạn của mình là thủ môn Iker Casillas và giành chiến thắng chung cuộc 2-1.

Barça cuối cùng đứng ở vị trí thứ hai, còn đội tuyển vàng của Galáctico cũng bắt đầu tụt dốc liên tục sau đó. Sau khi để thua Barça, Madrid thất bại lần lượt trước Deportivo (0-2), Mallorca (2-3), Murcia (1-2) và Sociedad (1-4). Kết quả của trận El Clasico, và quan trọng hơn là sự tự tin có được trong buổi tối hôm đó đã đánh dấu sự lớn mạnh của Barça, họ trở nên tự tin hơn rất nhiều và thành tích đó còn lặp lại suốt 7 năm sau nữa.

‘Chiến thắng vào những phút cuối của trận đấu, bàn thắng nâng tỉ số lên 2-1 giúp thay đổi tâm lý thường trực trong mỗi cầu thủ Barça, rằng

Madrid luôn áp đảo Barça trong vài mùa giải trước,' Xavi nhớ lại. Trước khi để thua Barcelona 2-0 vào tháng 4 năm 2010, Iker Casillas thừa nhận: 'Hằng năm mọi người đều hỏi tôi, nếu được loại bỏ một cầu thủ bên phía họ để Real có cơ hội chiến thắng cao hơn thì tôi sẽ loại ai, và năm nào tôi cũng trả lời là 'Xavi'. Không chỉ là một người bạn của tôi, anh ấy còn có kỹ thuật tuyệt vời: khả năng kiểm soát và chơi bóng khiến anh trở thành cầu thủ giỏi nhất của Barça.'

Mối quan hệ giữa Casillas và Xavi là điểm mấu chốt đối với sự phát triển và trưởng thành của nền bóng đá

Tây Ban Nha và sự thống trị gần đây của bóng đá nước này trong các giải đấu quốc tế. Rõ ràng sự xuất sắc của Tây Ban Nha là sản phẩm tổng hòa của rất nhiều yếu tố, nhưng tình bạn thực sự thân thiết giữa Casillas (một cư dân bảo thủ của Madrid, người có thể sẽ ngồi sau cầu môn phía nam sân vận động nếu anh không phải là một cầu thủ chuyên nghiệp) và Xavi (một cư dân Barça và là biểu tượng cho sự thành công hiện tại) đã giúp củng cố các mối quan hệ và đặc biệt đem lại cho những người dân xứ Catalan một cảm nhận khác biệt trên phương diện quốc gia.

Xavi là thế hệ các cầu thủ Catalan đầu tiên, luôn tự hào về ‘đất nước’ mình nhưng thực ra anh không phải người gốc ở đây (cha anh, Joaquín, là người Andalus). Anh vui vẻ cuốn lá cờ Tây Ban Nha quanh người khi nhảy múa ăn mừng trong buổi lễ hậu Euro 2008 tại Madrid – và không mấy bận tâm mặc dù biết anh sẽ bị chỉ trích vì điều đó tại Catalan.

Hai chàng trai trẻ gặp nhau lần đầu tiên trong đợt chuẩn bị cho giải U17 Thế giới tại Ai Cập năm 1997, mà Tây Ban Nha đứng ở vị trí thứ ba. Năm 1995, cậu bé Xavi 15 tuổi đã gây ấn tượng với các tuyển trạch

viên trong ba ngày đá thử trước khi được chọn vào đội tuyển; khi đó Casillas mới chỉ 14 tuổi, nhưng chỉ một năm sau đã được gọi vào đội hình chính thức của Real Madrid, nơi anh giữ vai trò là thủ môn dự bị trong trận đấu với Rosenborg tại Na Uy trong khuôn khổ Champions League. Là hai tài năng vượt trội, hai thái cực đối kháng nếu xét trên phương diện bóng đá, đáng lẽ họ rất dễ có những cuộc đối đầu. Nhưng không, thay vào đó họ cùng chia sẻ cảm giác vui vẻ với những trò đùa tinh nghịch và những ván bài (trong đó Casillas luôn luôn thắng), cùng với niềm khao khát

vươn tới sự xuất sắc, thậm chí là hoàn hảo.

Quan điểm của Xavi là: 'Trong đội tuyển trẻ của Tây Ban Nha, bạn sẽ nói nhiều hơn, mục tiêu của các bạn nhất quán nhưng bạn chưa cống hiến được gì, vì vậy tôi nghĩ nỗi lo lắng không đạt thành tích và quyết tâm vươn tới thành công khiến mọi người chia sẻ với nhau nhiều hơn, và đem mọi người đến gần nhau hơn.'

Tính cách của họ bổ sung cho nhau, chứ không giống hệt nhau. Casillas không phải kiểu người vô tư, thoải mái như Xavi, mà mạnh mẽ hơn

một chút, ý chí hơn một chút. Tôi thường nghe Xavi thú nhận rằng khi bắt đầu việc gì anh thường hơi lười biếng, nhưng khi đã đam mê và bắt đầu làm việc nghiêm túc thì anh vô cùng quyết tâm, chẳng hạn một trận đấu hoặc bất kỳ mục tiêu cá nhân nào.

Tuy nhiên, Casillas có nguyên tắc làm việc khắt khe hơn, anh muốn trở thành một tấm gương và ghét sự thất bại.

Mọi người ở Catalan giải thích cho tôi nghe về cầu thủ xuất thân từ Castilla, lò đào tạo trẻ của Real Madrid: 'Đừng ngốc nghếch mà nghĩ

rằng Iker là mẫu người hoàn toàn nghiêm túc, anh ta rất hài hước và hay đùa, tôi may mắn được trở thành một người bạn, một đồng đội của anh ấy từ khi chúng tôi 16 tuổi.’

‘Iker là cầu thủ ruột của Real Madrid, còn tôi thì bảo vệ màu áo của Barça đến cùng, nhưng thực sự tình bạn, tình đồng đội của chúng tôi cũng tạo ra một hình ảnh đẹp trong mắt mọi người. Những người lao động bình thường và khiêm tốn thường ủng hộ đội tuyển quốc gia khi họ thấy mối quan hệ khăng khít giữa chúng tôi; chúng tôi là những kẻ chẳng biết gì về chính trị hoặc kinh doanh, chúng tôi chỉ biết chơi

bóng giỏi.’

Xavi thường nói: ‘Nếu chúng tôi (Barça) có những triết lý cơ bản như Madrid thì chúng tôi còn có thể vô địch Champions League thường xuyên hơn nhiều. Tôi không biết chính xác CLB đó có gì, hay huy hiệu của họ có gì, nhưng Real luôn chứng tỏ khả năng chiến thắng ngay cả khi họ chơi không tốt.’ Anh cũng nói ‘Các cầu thủ của Real Madrid kiêu căng tự mãn vô cùng’. Trường hợp của Casillas đúng như nhận xét đầu tiên của Xavi, nhưng với nhận xét thứ hai thì không bao giờ. Xavi thích điều đó, và học hỏi được từ đó rất nhiều.

Một khi đã cố tình, hai người họ cũng có thể vô cùng bướng bỉnh. Tôi được mời đến tham dự buổi phổ biến thường nhật của tổ giám sát trọng tài của FIFA với đội tuyển Tây Ban Nha trong đợt tập huấn cho World Cup ở Potchefstroom, Nam Phi. Suốt một tiếng đồng hồ, Horacio Elizondo, vị trọng tài người Argentina từng đuổi Zinédine Zidane trong trận chung kết Pháp-Đức năm 2006, giảng giải và đưa ra câu hỏi cho các học trò của Vicente del Bosque trong khi Cesc Fàbregas và Gerard Piqué véo tai mọi người, ném những cục giấy vào đồng đội và thể hiện đúng quan niệm thông

thường: ‘học sinh cá biệt’ ngồi cuối lớp.

Đến cuối buổi, Elizondo yêu cầu mọi người đưa ý kiến phản hồi. Đội trưởng Casillas nhường mic cho Xavi, đội phó, và anh dõng dạc thể hiện quan điểm thẳng thắn của mình: ‘Chúng tôi ngồi đây nghe ông nói cả tiếng đồng hồ về việc luật lệ sẽ được áp dụng như thế nào, điều đó cũng tốt thôi, nhưng ông hãy về và nói với Sepp Blatter điều này. Nói với ông ta rằng bởi vì FIFA không tưới đủ nước cho sân, cỏ cũng không chịu cắt đủ ngắn, nên họ đang biến một giải đấu lớn thành kiểu bóng đá phòng thủ (Tây Ban Nha là một trong những đội có trận ra quân muộn nhất, và thế giới đã

bắt đầu cuồng nộ vì quá ít bàn thắng được ghi và họ phải xem những trận đấu tẻ nhạt, thiếu cống hiến).

Nếu ông ta muốn bóng đá đẹp và muốn xem những trận đấu hay ho thì hãy nói với ông ta như thế, bảo ông ta giải quyết vấn đề sân cỏ đi.' Elizondo bất giác lùi lại nửa bước khi Xavi phát biểu. Đó đúng là một thông điệp rất giá trị.

Casillas và Xavi đều là đội trưởng – bắt đầu từ năm 1999 ở Nigeria khi Tây Ban Nha vô địch giải trẻ thế giới. Bất chấp trận sốt cao khiến anh sụt mất 4kg và phải ngủ trong

bộ quần áo tập với nhiệt độ 39 độ C vì rét (Xavi không mấy khi may mắn ở châu Phi – anh bị viêm màng kết ở giải U17 thế giới của FIFA và bị dị ứng mạnh với lông động vật khi ở Rustenburg trong đợt tranh cúp Liên Đoàn), chàng tiền vệ trung tâm của Barça luôn là ngôi sao góp mặt trong các chiến thắng của Tây Ban Nha. Óscar Tabárez và Michel Platini tới thăm đội tuyển Tây Ban Nha vào cuối mùa giải và theo lời các cầu thủ, hai ông thông báo thẳng với họ rằng Xavi được bầu chọn là Quả Bóng Vàng (dành cho cầu thủ xuất sắc nhất) và đồng đội của anh, Gabri, xếp thứ hai. Tuy nhiên, trong

đêm gala của FIFA, không chỉ Quả Bóng Vàng được trao vào tay Seydou Keita, mà cả Xavi lẫn Gabri đều không được xướng tên; thay vào đó, Pius Ikedia của Nigeria (đội thất bại ở vòng tứ kết) đoạt Quả Bóng Bạc. Đội tuyển Tây Ban Nha rút khỏi đêm gala và đi ăn tại một cửa hàng pizza.

Đóng góp của Xavi trong đội tuyển Tây Ban Nha khiến những thành công của anh ở Barça được quan tâm tìm hiểu, nó giúp phát triển một trong số điểm còn thiếu hụt trong sự nghiệp của anh: đó là sự tự tin.

Xavi luôn kiên định, rõ ràng, với tài năng xuất sắc, thể lực sung mãn và nhãn quan chiến thuật – nhưng anh không bao giờ kiêu căng. Vị trí thứ ba, quán quân rồi á quân trong ba giải thi đấu quốc tế đầu tiên không chỉ giúp cầu thủ này phát triển và vượt qua những năm tháng khó khăn ở Barça, mà còn cho anh thấy khả năng của anh đến đâu.

‘Chiến thắng tại World Cup (U19) năm 1999 là chất xúc tác cho cả một thế hệ các cầu thủ trẻ Tây Ban Nha, để họ thấy rằng chúng ta có thể giành được những giải cao nhất, đó là thành quả vô cùng quan trọng cho tất cả chúng tôi,’ anh chia sẻ với

tôi tại World Cup 2010.

Guardiola biết quá rõ đội tuyển của ông phải làm gì để giành được những giải thưởng lớn. Xavi có tài năng bẩm sinh và đã trình diễn khả năng vượt trội của anh ngay từ những ngày đầu, nhưng anh được huấn luyện bởi một thiên tài, giống như Guardiola được huấn luyện bởi Cruyff, và anh cần phải tiếp thu tinh thần tự tin sắt đá để không những đạt được những thành công như của Guardiola mà còn phải đạt được nhiều hơn thế.

Trong lễ kỷ niệm lần thứ 100 khoác áo đội tuyển Tây Ban Nha, Xavi giải

thích: ‘Ngay khi tôi chơi cho đội trẻ trong các trận đấu quốc tế, tôi có thể thấy và cảm nhận được sự khác biệt. Bạn được nhìn nhận một cách khác biệt trong chính CLB của mình, các HLV của đối thủ chú ý đến bạn hơn, và mỗi lần thi đấu với đối thủ cũng khó khăn hơn. Đó là danh tiếng và nó thúc đẩy bạn tiến lên – hãy hỏi bất cứ ai không tham gia đấu trường quốc tế. Bạn sẽ thấy sự khác biệt.’

Việc chơi cho đội tuyển Tây Ban Nha giúp Xavi trưởng thành như ngày nay, và rõ ràng anh đã đem lại quá nhiều niềm hạnh phúc và vẻ vang cho đất nước này. Những trải

nghiệm ở môi trường tầm cỡ quốc tế đã cải thiện rất lớn khả năng đóng góp của Xavi cho CLB của mình.

Xavi chơi nổi bật trong giai đoạn 2005, khi Barça đoạt cúp vô địch đầu tiên sau 5 năm chờ đợi – nhưng một chấn thương nặng ở đầu gối làm đứt dây chằng trong lúc luyện tập hồi tháng 12 năm đó đã khiến anh phải ngồi trên ghế dự bị trong trận chung kết Champions League gặp Arsenal tại Paris.

Khi World Cup 2006 đến gần, anh vẫn không có được sức khỏe tốt nhất. Một số khán giả đã bắt đầu

nghĩ rằng Xavi tiếp tục trở thành một vấn đề muôn thuở của CLB và của cả nước Tây Ban Nha: các cầu thủ tài năng nhưng ‘mong manh dễ vỡ’. Thay vào đó, anh chính là giải pháp; chỉ có sự trớ trêu của hoàn cảnh mới có thể ngăn cản được anh. Khi Euro 2008 đến gần, anh đã sẵn sàng để thi đấu bùng nổ, bất chấp sự sa sút phong độ của CLB.

Tôi thực hiện một cuộc phỏng vấn với anh ở thời điểm đó, nói về niềm tự hào của anh khi phản đối câu châm ngôn cổ: ‘Số lượng hơn chất lượng’. Đó là lần đầu tiên các ‘chàng lùn’ bắt đầu có ảnh hưởng lớn dưới triều đại của Luis Aragonés. Ngay

khi tôi tới giải đấu, một trong các nhân viên của Liên đoàn bóng đá Tây Ban Nha nói với tôi: 'Giờ Guti và đặc biệt là Raúl không có ở đây, không khí dễ chịu hơn gấp cả triệu lần – mùa hè này có thể diễn ra những điều phi thường.'

Iniesta, David Silva, Cesc, Santi Cazorla, Xavi và thậm chí David Villa đều là những tài năng khá 'nhỏ bé', nhưng họ đã đưa đội tuyển Tây Ban Nha lên những tầm cao mới trên phương diện khả năng trình diễn và độ tin cậy. Chẳng có ai trong số họ cao trên 1m 75, một số người thậm chí còn thấp hơn thế nữa.

Ở cùng bảng với Tây Ban Nha là đội tuyển Nga, được dẫn dắt bởi HLV Guus Hiddink. Andrey Arshavin bị cấm thi đấu hai trận đầu tiên vì bị nhận thẻ đỏ trong vòng đấu loại, nhưng sau đó đã quay trở lại trong trận đấu bảng quyết định trước Thụy Điển. Cầu thủ người Nga nhỏ bé đã kết liễu Thụy điển bằng việc giúp đồng đội ghi bàn thắng đầu tiên, một lần sút bóng đập cột dọc, sau đó tự mình ghi bàn thắng thứ hai và đoạt danh hiệu cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu. Trong trận tứ kết anh còn phát huy khả năng hơn thế, một đường kiến tạo và một bàn thắng giúp Nga đánh bại Hà Lan.

Trước trận Nga và Tây Ban Nha gặp lại nhau, tôi có một cuộc phỏng vấn với Xavi – anh đang rất hồi hộp. 'Lại một chàng trai nhỏ bé nữa có thể thống trị thế giới!' anh nói với tôi nửa đùa nửa thật. 'Anh biết không, tôi còn chưa bao giờ nghe đến cái tên Arshavin trước giải đấu này và cậu ta rõ ràng rất xuất sắc? Cậu ta là một ví dụ nữa để chứng minh bóng đá dành cho những người thông minh, chứ không phải những gã to cao có thể chạy cả ngày.' Sau đó Xavi đã chấm dứt những ngày tươi đẹp trước đây của Arshavin (không phải lần cuối cùng) với một bàn thắng và giúp Tây Ban Nha

vượt qua trận bán kết với tỉ số 3-0.

Ý tôi muốn nói là: từ ngày đó đến nay, những cống hiến xuất sắc của Xavi trong các trận đấu chủ chốt của Barcelona và Tây Ban Nha đã đi vào lịch sử. Trong trận chung kết Euro 2008 tại Vienna, anh là cầu thủ xuất sắc nhất tính đến thời điểm đó và có đường chuyền kiến tạo tuyệt vời cho Fernando Torres ghi bàn, đánh bại đội tuyển Đức.

Trong trận El Clasico đầu tiên của mùa giải 2008-2009, chính Xavi thực hiện quả phạt góc để Puyol đánh đầu nối cho Eto’o ghi bàn. Ở trận El Clasico thứ hai, Barça thi

đấu trên sân Bernabéu và chiến thắng với tỉ số 6-2, Xavi cũng kiến tạo bóng 4 lần. 'Tôi đã đối đầu với Madrid rất nhiều lần và chưa bao giờ cảm thấy CLB của mình đẳng cấp hơn họ trong bất cứ trận đấu nào,' anh tâm sự sau trận đấu.

Trong trận chung kết Cúp Nhà Vua 2009, anh đá ở vị trí giữa sân và ghi bàn thắng thứ tư vào lưới Athletic Bilbao. Còn ở trận chung kết Champions League gặp Man United tại Rome cũng trong tháng đó, anh đã có đường chuyền ngoạn mục cho Messi đánh đầu vào lưới thủ môn Edwin van der Sar, và được UEFA bầu là cầu thủ xuất sắc nhất trận

đấu.

Ở trận ra quân gặp Bilbao trong khuôn khổ Siêu cúp Tây Ban Nha, anh lại tiếp tục kiến tạo cho Pedro và tự mình ghi một bàn, làm nên trận thắng 2-1. Bốn tháng sau, cũng từ pha tỉa bóng của Xavi mà Piqué đã lừa qua được thủ môn đối phương để ghi bàn trong trận chung kết giải vô địch thế giới các CLB, khi trận đấu chỉ còn 2 phút. Barça tiếp tục đoạt chiếc cúp thứ sáu trong vòng một năm. Trận El Clasico ở Bernabéu mùa giải đó cũng là thành quả của Xavi – một trận thắng 2-0 và cả hai bàn thắng đều do anh kiến tạo, một lần cho Messi và một

lần cho Pedro.

Tại World Cup, anh là cầu thủ Tây Ban Nha hai lần đoạt danh hiệu cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu với nhiều lần kiến thiết bóng, mà trong đó quan trọng nhất là quả đá phạt góc của anh cho Puyol đánh đầu ghi bàn, đưa đội tuyển tiến thẳng vào chung kết. Xavi không chỉ chuyền bóng nhiều lần nhất giải (669), mà còn có nhiều đường chuyền chính xác nhất (559), tỉ lệ thành công là 89%.

Xavi đã có một mùa giải tuyệt vời đến nỗi Michel Platini, chủ tịch UEFA, đã yêu cầu chủ tịch Liên đoàn

bóng đá Tây Ban Nha, Miguel Ángel Villar, xin chiếc áo số 8 của Xavi trong trận chung kết trên sân Soccer City để làm kỷ niệm. 'Tôi không thể từ chối lời đề nghị đó!' Xavi nhớ lại.

'Tôi rất vui sướng vì cậu ấy đã tặng nó cho tôi,' Platini trả lời trước ngày khai mạc Wembley 2011. 'Trí tuệ của cậu ta trong bóng đá, cách hành xử của cậu ta trong và ngoài sân cỏ tạo nên hình tượng một cầu thủ lý tưởng. Tôi rất thích xem cậu ấy đá bóng.'

Có vẻ tâm lý của anh trong những trận đấu lớn đã dè dặt hơn một chút

trong mùa giải 2010-2011, nhưng anh vẫn đóng góp 1 trong 5 bàn thắng ở trận Siêu kinh điển, một đường kiến tạo thành bàn trong chiến thắng ở Siêu cúp, hai lần kiến tạo nữa trong trận bán kết Cúp nhà vua, và đường chuyền tinh tế cho Pedro ghi bàn thắng mở màn vào lưới Man United tại Wembley trong trận chung kết Champions League.

Tiếp đó, tại trận chung kết Cúp Thế Giới các CLB tại Yokohama, một lần nữa anh tỏa sáng với một bàn thắng và một đường chuyền kiến tạo cho Santos. Sau chiến thắng lịch sử 5-0 trong trận El Clasico tại Camp Nou vào một buổi tối mưa gió

và giá rét tháng 11 năm 2010, mối quan hệ giữa Casillas và Hernández vẫn tốt đẹp đến nỗi mẹ của họ, Carmen and Maria Mercè, cùng phân tích chi tiết kết quả trận đấu trực tiếp trên sóng FM Ona. Maria Mercè Hernández và Carmen Casillas tranh nhau khen con của người kia dễ thương hơn, giỏi giang hơn hay khiêm tốn hơn con trai họ. Đó là dấu hiệu cho thấy mọi việc cuối cùng trở nên tệ hại thế nào trong mùa giải năm đó khi, sáu tháng sau, Casillas và Xavi thẳng thắn chỉ trích nhau trên sân bóng trong loạt 4 trận El Clasico vừa vĩ đại vừa ‘độc hại’.

Họ ngừng chat và nhắn tin trên điện thoại di động, và cử chỉ thân thiện (giơ hai ngón tay hình chữ V) của Casillas nói với báo chí rằng: 'Tôi không nên có những cử chỉ như ngày xưa đối với Xavi, nhưng khi chúng tôi gặp nhau, tôi chỉ gọi cậu ta là 'đồ ngu xuẩn', và mọi hiềm khích tan biến.'

Casillas là mẫu người thẳng thắn và ấn tượng – nhưng không hay giận dỗi. Không phải trùng hợp ngẫu nhiên mà giai đoạn anh được đưa lên giữ băng đội trưởng đội tuyển Tây Ban Nha cũng là khi cả đội bóng cùng không ngừng khao khát chiến thắng trong những trận tiếp

theo, mặc dù đã giành rất nhiều thắng lợi trong mùa giải rồi.

Tuy nhiên, quan điểm của Xavi khi đứng giữa cuộc đua tranh hủy diệt còn khiến tôi ấn tượng hơn nhiều. Khi Real Madrid và Barcelona xúc phạm lẫn nhau, rồi đưa ra những yêu sách, những đáp trả, và kết thúc bằng việc mỗi CLB gửi thư phàn nàn lên UEFA, anh đều nêu quan điểm cứng rắn, rõ ràng. Anh cho những cáo buộc của Madrid đối với Barcelona là 'đáng tiếc', nhưng anh cũng nêu rõ quan điểm về những 'lời phàn nàn gửi tới UEFA', và cho rằng thật buồn khi 'tất cả những sự việc đó vẫn tiếp tục diễn

ra trong thế giới bóng đá.' Rõ ràng anh nhắc đến cả ban lãnh đạo của Barcelona trong những lời chỉ trích của mình. Những lời phàn nàn của họ tới cơ quan lãnh đạo không gây ấn tượng gì với anh. Hơn nữa, anh còn có gan để nói ra điều đó.

Trong khoảng thời gian tôi làm việc ở Tây Ban Nha, Xavi là nhân vật phóng khoáng và thú vị của các cuộc phỏng vấn; những cống hiến trên sân cỏ và thái độ, hay trí thông minh của anh khiến cho việc viết bài và truyền thông về các trận cầu thêm phần thú vị. Anh là một trong số những tiền vệ trung tâm xuất sắc nhất mọi thời đại của châu Âu, và

có lẽ là cầu thủ vĩ đại nhất của Tây Ban Nha trong thời đại của anh.

Tuy nhiên, anh thậm chí không cho rằng mình là cầu thủ Tây Ban Nha tài năng nhất tại Camp Nou. Anh thường nói rằng Iniesta là ‘cầu thủ Tây Ban Nha toàn diện nhất mà tôi từng được chơi bóng cùng’ và đó là lý do tại sao Xavi thất vọng, nhưng không cay đắng, khi để lỡ Quả bóng Vàng châu Âu vào tháng 1 năm 2011, khi anh cùng hai chàng lính ngự lâm khác của Barça được đưa vào danh sách, và chiến thắng thuộc về Messi.

Thứ nhất, anh nghĩ Messi là cầu thủ

vĩ đại nhất trong lịch sử bóng đá. Thứ hai, anh không chỉ nhấn mạnh tài năng trời phú của Iniesta, một thứ anh không có được, mà còn nhấn mạnh bàn thắng đem lại chiến thắng tại World Cup cho Tây Ban Nha của Andresito trong thời điểm đó.

'Điều làm tôi hạnh phúc nhất là các cầu thủ như Leo, Andresito và tôi đã chứng tỏ được rằng kỹ thuật vẫn là yếu tố quan trọng hơn thể lực trong bóng đá hiện đại.'

'Tôi chỉ phát huy khả năng khi chơi trong tập thể. Xét trên phương diện cá nhân, tôi chẳng là gì cả. Tôi chơi

bóng với những người giỏi nhất và điều đó giúp tôi tiến bộ hơn. Tôi phải dựa vào đồng đội của mình. Nếu họ không tìm được khoảng trống, tôi sẽ không thể chuyền bóng cho họ và do đó không thể trở nên nổi tiếng như hiện nay.'

'Vị trí của Leo, tôi tin rằng anh ấy là cầu thủ tuyệt vời nhất. Leo lớn lên ở đây. Tuy là người Argentina nhưng anh ta giống như là người bản xứ vậy. Barça là một trường đào tạo bóng đá, nhưng nó cũng là trường đời, nơi bạn được dạy những giá trị mà tôi nghĩ là đúng đắn, và Leo là một cựu học viên của chương trình đó. Ở đây, các cầu thủ được dạy

cách cư xử và cách thể hiện thái độ tôn trọng, và tôi tự hào vì tôi thuộc về ngôi trường này.'

Xavi có một vài biệt danh. Gần đây, Andrés Montes, một bình luận viên lập dị trên truyền hình và trên sóng radio, đã gọi anh là 'Humphrey Bogart'. Một số khán giả cho rằng tên gọi đó xuất phát từ việc Bogart và Xavi đều có vẻ lầm lì, nhưng thực tế, đó là vì câu trích dẫn sai 'Play it again, Sam' ('Chơi lại lần nữa đi Sam') của diễn viên Bogart trong bộ phim Casablanca. Montes nhận ra rằng, đối với Tây Ban Nha và Barça, Xavi luôn là người 'đá nữa, đá nữa và đá mãi', bóng cứ

bay từ đôi chân này qua đôi chân khác.

Hầu hết các cầu thủ gọi anh là ‘Maki’, viết tắt của maquina, nghĩa là ‘cái máy’ trong tiếng Tây Ban Nha. Đó thật là một biệt danh tầm thường và công nghiệp cho một cầu thủ sáng tạo như Xavi, nhưng trong cái tên đó chứa tình cảm ấm áp và ý nghĩa tích cực. Xavi luôn làm việc, luôn mỉm cười, và luôn thể hiện lối chỉ trích sâu cay nhưng hài hước. Luôn chuyển động không ngừng. Những đường chuyền của anh như được tạo ra từ một dây chuyền sản xuất liên tục. Anh biết thúc đẩy và kích thích đồng đội của mình di

chuyển, tạo ra các tình thế gây nguy hiểm cho đối phương.

Những động tác của anh dường như ngược lại hoàn toàn với mánh khóe của chó chăn cừu – thay vì dồn mọi người lại thành cụm trong một khoảng không gian hẹp, anh phân tán họ ra khắp sân, tới những góc chưa được khai phá và không ai ngờ tới. Tôi cũng không hiểu tại sao không có ai sáng tạo ra phương pháp này trước đó.

‘Trong trận đấu, hầu hết các cầu thủ khác kêu tên ‘Maquina’ hoặc ‘Maki’ khi họ muốn tôi chuyền bóng cho họ, riêng Messi và Alves đơn giản

gọi tôi là 'Xavi',' anh nói.

'Nếu tôi không được cầm bóng trong vòng 2 phút, tôi sẽ đại loại như, 'Này! Các cậu! Chuyền bóng cho tôi! Tôi đang rảnh đây!' Nếu không được chơi bóng như vậy thì mọi thứ chẳng có ý nghĩa gì. Tôi thà ở nhà còn hơn. Tôi phải chạm bóng ít nhất 100 lần mỗi trận. Nếu phải quay về phòng thay đồ mà chỉ chạm bóng được 50 lần, tôi sẽ điên tiết đến mức muốn giết ai đó mất.'

Vậy đấy, bạn có Xavi ở đó – dù là xem anh ta thi đấu hay tiếp xúc với anh ta cũng đều thật thú vị. Một chàng trai siêu phàm. Một cầu thủ

đỉnh cao. Một tấm gương của những điều tốt đẹp diễn ra ở CLB Barcelona trong vòng hai thập kỷ vừa qua.

‘Từ khi biết nhận thức tôi đã là một cổ động viên của Barça rồi,’ anh nhớ lại. ‘Những gì đang diễn ra hiện nay, cách chúng tôi chơi bóng – đó là một ngày hội dài cho bất cứ ai ủng hộ một CLB.

‘Trong những năm qua tôi đã mua cho mẹ đồng hồ, trang sức,... và những thứ tương tự như vậy. Nhưng bà ấy yêu bóng đá, vì thế có lẽ điều tốt đẹp nhất tôi đem lại cho bà là thẻ hội viên ở Barça và vé vào cửa

trong các mùa giải để bà có thể theo dõi mọi thứ diễn ra.

‘Tôi rất lãng mạn trong bóng đá và tôi đồng ý với lập luận của Johan Cruyff rằng chúng tôi đang chiến đấu vì linh hồn của bóng đá đẹp. Tôi rất tôn trọng José Mourinho, nhưng các HLV sẽ được ghi vào sử sách là Guardiola, Sacchi, Cruyff và Alex Ferguson. Họ là những người đã đi xa hơn và tái tạo cuộc chơi. Họ là những người chiến thắng.’

DANI ALVES - STYLE, INC.

KHI BARCELONA MUA Dani Alves với giá 30 triệu Bảng Anh năm 2008, có nhiều người không đồng ý

với cái giá trên. Nhưng ngay sau đó, mọi người đều thấy trên cả những kỹ thuật tuyệt vời của anh trên sân cỏ, niềm vui sống của anh còn mang lại một giá trị đặc biệt nữa, một giá trị tạo nên những ảnh hưởng quan trọng trong phòng thay đồ của Barça.

Anh ta có sự cuốn hút không thể cưỡng lại, vui tính, và luôn tràn đầy niềm lạc quan, vui vẻ trong cuộc sống – dễ thấy rằng đó là những điều chưa từng có ở Camp Nou kể từ cuối thời đại Frank Rijkaard. Rõ ràng ban đầu, họ không hề trả tiền cho Sevilla để mua những cuộc ứng đối dí dỏm, những động tác nhảy

múa hay nụ cười có sức lan tỏa ấy – đó là phần thưởng dành thêm cho họ.

Barcelona đã đánh bại Chelsea và một số CLB sẵn sàng trả giá cao hơn họ để có được hậu vệ cánh phải này. Họ làm như vậy vì các nhà phân tích nói với họ rằng Alves là một cầu thủ có khả năng kết hợp hoàn hảo với tốc độ suy nghĩ và hành động mà Lionel Messi đang bắt đầu thể hiện. Thực tế chứng minh họ đã đúng. Khó có thể tìm được một cầu thủ nào khác trong đội hình có khả năng phối hợp tốt với Messi hơn cầu thủ người Brazil này.

Những cú đột phá của Alves bên cánh phải được thu hút mọi sự chú ý, và sau đó mọi người ta hồi hộp chờ xem đường chuyền hay cú sút cuối cùng có đủ chính xác hay không. Điều đó dễ khiến mọi người chủ quan và đánh giá thấp những phần khác trong trận đấu.

Anh thích những đường chuyền qua lại trong khoảng cách ngắn, đặc biệt khi đó là một bài kiểm tra xem ai có cái đầu và cảm giác nhanh nhạy hơn. Anh và Messi thường chơi trò 'Các anh nghĩ có thể cản được chúng tôi sao?' trước ba hay bốn cầu thủ trong hàng phòng ngự đối phương, và họ thường chiến thắng.

Không gian càng hẹp, hai người càng lấy làm thích thú.

Họ cũng thường băng qua đội hình đối phương cả một đoạn dài, và một trong những ví dụ điển hình nhất là trong trận Barça đè bẹp Real Sociedad với tỉ số 5-0 vào tháng 12 năm 2010. Messi và Alves chuyền bóng cho nhau từ gần giữa sân cho đến sát khu vực 5m50, nơi Messi ghi bàn thắng. Trong những tình huống khó khăn nhất, họ vẫn chuyền bóng qua lại được 3 lần. Hàng phòng thủ của Sociedad không thể ngăn được họ.

Hai người còn có một lần khác phối

hợp di chuyển như ở chốn không người khi Barcelona đánh bại Madrid với tỉ số 3-1 sau khi bị dẫn trước 1-0 trên sân Bernabéu vào tháng 12 năm 2011. Ở bàn thắng thứ ba của Barcelona, Messi tăng tốc ở khu vực giữa sân và chuyền bóng cho hậu vệ người Brazil lên tham gia tấn công, Alves đưa bóng chuẩn xác cho Cesc Fàbregas đánh đầu trả ngược bóng lại phía sau.

Tất cả mọi phẩm chất của cầu thủ người Brazil đó – thái độ hung hăng gây gổ và dáng người thấp bé – cứ như thể anh được tuyển dụng và phát triển trong hệ thống đào tạo bóng đá ở Barcelona vậy. Tạng

người và vóc dáng của anh tương tự như Xavi, Iniesta và Messi. Anh cũng có cùng một niềm tin giống như tất cả mọi người trong CLB - đó là các cầu thủ nhỏ bé, tài năng thường lợi hại hơn nhiều so với những cỗ máy to lớn và khỏe mạnh.

Ngay cả khi trận đấu đã kết thúc, Alves vẫn hào hứng trả lời báo chí. Đôi khi, anh sẽ xuất hiện ở khu vực phỏng vấn nhanh để nói chuyện với giới truyền thông trong chiếc áo vét nhung, đôi giày nhọn mũi, áo sơ mi trắng và cà vạt mảnh. Anh cũng là người khi được tôi hỏi quan điểm về Xavi, anh đã đưa ra một câu trả lời

thú vị: ‘Anh và tôi, chúng ta cùng sống trên một hành tinh, nhưng Xavi, anh ta đến từ một hành tinh khác.’

Đội tuyển của Pep Guardiola sẽ ít được phiêu lưu hơn nếu họ không mua Dani Alves – và tất cả các cầu thủ của họ cũng sẽ mất vui đi nhiều nếu không có chàng hậu vệ Brazil này.

5 – THUYẾT TIẾN HÓA

‘Khi Cruyff và tôi đến tiếp quản

Barça, chúng tôi quyết định tạo nên một thứ bóng đá đầy cảm hứng – thứ bóng đá của Rinus Michels. Và chúng tôi đã không lầm – nó đã mang đến thành công.'

Carles Rexach -

Sẽ chẳng có cách nào để 175,000 thành viên của CLB Barcelona, những socios, có thể trả hết được món nợ ân tình mà họ chịu Johan Cruyff, kể cả khi họ xếp hàng chầu chực suốt ngày suốt đêm để chờ được bóp chân, nấu bữa tối và chuẩn bị giường ngủ cho ông; hoặc để mang túi gậy golf của ông quanh sân golf 18 lỗ Montanyà, hay thậm

chí là trích ra 50% thu nhập hằng năm của họ. Bởi nếu không có ông, sẽ không có Pep Guardiola, không Messi, không Xavi và Iniesta cũng không nốt. Thay vào đó sẽ là những anh chàng chậm chạp và còi xương bên cạnh trái bóng. Huyền thoại người Amsterdam đã tạo ra một môi trường mà trong đó những tài năng xuất chúng này được phát hiện và trở thành nòng cốt cho những thành công của FC Barcelona.

Ngay cả trong kỷ nguyên vĩ đại nhất vào lúc này của Barcelona cũng có dấu ấn của ông, trong cách mà họ tập luyện và thi đấu, trong việc

chiêu mộ cầu thủ và thành viên ban điều hành, cũng như việc đề cao tính cống hiến chỉ sau mục đích cuối cùng là chiến thắng. Bởi vậy, thật đáng ngạc nhiên khi có những fan Barça mới nổi dành những lời lẽ cay nghiệt cho người đàn ông có tên khai sinh là Hendrik Johannes Cruijff.

Cruyff đã rất đau buồn khi với một số người Catalán, đã lớn tiếng đòi hỏi Barcelona phải bắt kịp Real Madrid và thống trị châu Âu. Nhưng đến giờ này Barça vẫn phải chấp nhận đứng sau, điều đó đã thổi bùng lên tâm trạng của những kẻ thua cuộc và khiến họ tiếp tục kêu

ca. Có lẽ người từng nói rằng ‘Nếu tôi muốn các bạn hiểu, thì tôi đã giải thích rõ ràng hơn’ không thể than phiền hay quan tâm nhiều đến việc có không ít người đã hiểu lầm và xúc phạm danh dự của ông. Những con người này, hoặc là những người chẳng biết gì về bóng đá, hoặc là những kẻ ghen ăn tức ở muốn phá hoại sự nghiệp của ông.

Một ví dụ về việc Cruyff thể hiện sự bất đồng gay gắt là trong mối quan hệ giữa ông – thiên tài người Hà Lan cả trong sự nghiệp thi đấu lẫn huấn luyện - và chủ tịch đương nhiệm của Barça – Sandro Rosell. Hai người này giống như chó với

mèo vậy. Ngay khi Rosell vừa nhậm chức, Cruyff đã có ý kiến về hợp đồng quảng cáo trên áo đấu của Barça với Qatar Foundation: 'Ông ta và ban lãnh đạo đang phá hoại sự tôn trọng mà Barcelona đang có được trên toàn thế giới. Tạo dựng mới là khó, chứ phá hủy thì quá dễ'

Căng thẳng được đẩy lên tới đỉnh điểm ngay sau khi Rosell lên nắm quyền, bộ sậu của Rosell tuyên bố rằng CLB không cần thiết phải có vị trí chủ tịch danh dự. Đây là vị trí mà Joan Laporta đã trao cho Cruyff – vị trí ngang bằng với Alfredo Di Stefano tại Real Madrid – một thời gian ngắn trước khi phải rời ghế chủ

tịch vào tháng Ba năm 2010. Laporta làm việc này khi đoán trước được việc Rosell, người chiến hữu ngày nào, nay là đối thủ lớn nhất, sẽ chiến thắng trong cuộc bầu cử chủ tịch tiếp theo.

Chỉ 2 tuần sau khi giành chiến thắng vang dội, Rosell và các đồng sự đã tiến hành ngay việc tước danh hiệu chủ tịch danh dự của Cruyff, tạo điều kiện cho cuộc bầu cử mới cho vị trí này. Ngay sáng ngày hôm sau, khi Rosell đang trả lời trong một cuộc họp báo, Cruyff đã bước vào căn phòng tại Camp Nou và trả lại huy hiệu danh dự - thứ đã thuộc về ông kể từ tháng

Tư. ‘Ba cái thứ này phải mất cả đời mới giành được, nhưng trả lại thì quá là nhanh’ – người Hà Lan nói. Nếu cái ghế của tôi quan trọng đến mức trở thành đề tài nóng trong cuộc họp đầu tiên của ban lãnh đạo mới, thì rõ ràng tôi đang là một cái gai trong mắt ai đó. Vậy nên tốt nhất là tôi tự ra đi’

Rosell bình luận: Ai cũng sẽ làm như tôi thôi. Nếu bạn đã nhận ra rằng mình đang ở một vị trí không tồn tại thì rõ ràng bạn nên giao nộp lại chiếc huy hiệu. Chẳng ai muốn mình làm một chức vụ hữu danh vô thực. Tôi nghĩ rằng ông ấy (Cruyff) đã thảo luận rất kỹ với các luật sư.’

Từ đó 2 người này luôn chĩa mũi giáo về phía nhau - vài tháng sau Cruyff đã khơi ra những vấn đề về những khoản tiền chưa được thanh toán cho Quỹ hỗ trợ trẻ em khuyết tật của ông. Đây được coi là một mảng tối trong bức tranh lịch sử đương đại của Barcelona.

Tôi tin rằng đóng góp của Cruyff cho 'những chú lùn' FC Barcelona lớn lao hơn bất cứ cá nhân nào. Ông đã hai lần tạo nên tiếng vang lớn tại Camp Nou vào các năm 1973 với tư cách cầu thủ và sau đó là năm 1988 với tư cách một HLV. Sự nghiệp quần đùi áo số của ông tại đây không 'hoành tráng' bằng

quãng thời gian làm HLV. Tuy nhiên điều này cũng cho thấy azar – tiếng TBN nghĩa là ĐỊNH MỆNH hoặc VẬN MAY – có ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển của một sự nghiệp vĩ đại.

Vào ngày 17 tháng Hai năm 1974, Cruyff đã dẫn dắt Barça tới chiến thắng lịch sử với tỉ số 5-0 trước Real Madrid ngay tại sân Santiago Bernabéu. Trong năm cuối cùng của cuộc đời Franco, tên độc tài đã cai trị TBN bằng nắm đấm thép kể từ 1939, trận đấu này với rất nhiều người dân xứ Catalán chính là chiếc đinh cuối cùng đóng lên quan tài của hắn cũng như kiếp sống lầm than của họ. Real Madrid có một

mối quan hệ mật thiết với Franco trong suốt triều đại của ông ta, và trong thời gian này, El Clásico (Siêu Kinh Điển) không chỉ đơn thuần là một trận đấu.

Vậy Cruyff quan trọng đến mức nào trong chiến tích đó? Trận lượt đi của mùa giải năm ấy tại Camp Nou – 2 tuần trước khi Cruyff có trận đấu ra mắt Barça – kết thúc với tỉ số 0-0; trận chung kết Copa del Rey (Cúp nhà Vua) cuối mùa, Cruyff không góp mặt, kết thúc với chiến thắng hủy diệt 4-0 cho Real. Ngoại trừ lần đối đầu duy nhất của ông với Real ở mùa giải đó, trong 2 trận còn lại người Madrid đều đánh giá đúng

sức mạnh của đối thủ đến từ Catalán. Những cậu bé như Laporta hay Rosell đều bị tác động mạnh mẽ bởi trận thắng 5-0 đó và cho đến nay nó vẫn là một vết nứt lớn trong quan hệ của 2 CLB. Đó là cuộc đối đầu duy nhất trong mùa giải mà Cruyff góp mặt, dựa trên góc nhìn cá nhân của ông về mọi sự việc. Trước đó, Ajax từng đồng ý bán Cruyff cho Real và đã thỏa thuận xong về giá cả, nhưng cầu thủ này lại thẳng thừng nói 'không'. 'Tôi không thích những việc người ta làm sau lưng tôi… và để cho công bằng, tôi luôn thích một cuộc cạnh tranh nho nhỏ - ông giải thích

về những gì đã xảy ra.

Sau đó, trên chặng đường giành danh hiệu đầu tiên cùng Barça là trận Siêu Kinh Điển đầu tiên của Cruyff. Con trai đầu lòng của anh – Jordi, được các bác sĩ chẩn đoán rằng sẽ chào đời vào ngày diễn ra trận đấu đó – ngày 17 tháng Hai. Cruyff cho biết: ‘Tôi sẽ không bao giờ quên trận đấu này. Đó là ngày mà Dani (vợ Cruyff) được dự báo là sẽ chuyển dạ. Nhưng cô ấy và tôi đã đi đến quyết định cho đứa bé ra sớm một tuần bằng cách đẻ mổ, như thế tôi có thể tập trung vào trận đấu.’

‘Thật sự tôi chưa bao giờ cảm nhận hết được tâm trạng của người Barcelona trước một trận đấu với Madrid, cho đến ngày hôm đó. Chiến thắng với tỉ số đậm như vậy giúp tôi hiểu thêm rất nhiều về Barcelona và khiến tôi có cảm giác muốn gắn bó suốt đời với CLB này.’

Nếu không có ca đẻ mổ đó? Gần như chắc chắn là cũng không có trận thắng 5-0 ngày ấy.

Nếu không có trận thắng ấy, liệu rằng Cruyff có gắn bó khăng khít đến thế với CLB? Và liệu rằng Laporta hay Rosell có tiếp tục con đường hiện tại của họ hay không?

Mặc dù đã giành được nhiều danh hiệu cho đôi bóng khi còn là cầu thủ cũng như khi huấn luyện, nhưng đáng lẽ phải được kính trọng thì Cruyff lại nhận được nhiều những lời kêu ca, hay trong một số trường hợp cá biệt, là những cái nhìn khinh miệt ở Catalonia.

Những đóng góp lớn nhất của Cruyff tại Camp Nou không chỉ là về mặt tinh thần, mà còn là xương sống cho cả đội bóng. Từ cầu cầu thủ, các HLV, cho đến chủ tịch, dù ai đến ai đi, nhưng với cách mà Barcelona tuyển chọn và huấn luyện cầu thủ (ở mọi lứa tuổi) từ đó tới nay, họ vẫn rất thành công và là đối thủ

đáng gờm với bất cứ CLB nào. Như một hệ quả tất yếu, cà thế giới vẫn đang được chiêm ngưỡng những mầm giống gieo từ năm 1988 đâm hoa kết trái.

Không có Cruyff, không có Dream Team. Không có Cruyff, sẽ không có hệ thống đào tạo cầu thủ trẻ hiệu quả và năng suất để cho ra những cầu thủ phù hợp với sơ đồ tấn công 4-3-3. Không có Cruyff, sẽ không có Joan Laporta (chủ tịch thành công nhất của CLB này, như tôi đã đề cập). Không có Cruyff, sẽ không có Frank Rijkaard và sự hồi sinh của một CLB đang ở trên bờ vực thẳm. Không có Cruyff, tất nhiên là cũng

không có Guardiola.

Huyền thoại cầu thủ và HLV của thế giới luôn cho rằng mình sẽ không dẫn dắt đội một Barça nếu không có sự tin tưởng tuyệt đối của CLB vào ông và phó tướng của ông là Carles Rexach.

Từ HLV, hệ thống đào tạo và các cấp quản lý của FC Barcelona đều có sự góp mặt của những người từng là học trò của Cruyff. Pep Guardiola, Andoni Zubizaretta, Guillermo Amor, Eusebio Sacristán, Juan Carlos Unzué, Óscar García, Tito Vilanova và Rexach là những ví dụ điển hình. Ngoài ra còn một

gương mặt nữa là Sergi Barjuán, người đã rời CLB vào tháng 7 năm 2011.

Vậy còn những chỉ trích không ngớt hướng về ‘người Amsterdam’ thì sao? Cruyff vẫn luôn thường xuyên phải đối mặt với những lời chỉ trích cho rằng ông quá coi trọng tiền bạc. Lý luận của họ nghe thật nực cười và giả tạo khi dẫn chứng rằng một số cầu thủ với chút ít tài năng đã được trả hơn 100 nghìn bảng một tuần. Tất cả những người chỉ trích vị thuyền trưởng người Hà Lan, nếu ở vào vị trí của ông ấy, có lẽ sẽ còn trục lợi nhiều hơn.

Có một giai thoại từ sự nghiệp của Cruyff để kết luận về con người ông. Ông ấy hiểu rõ giá trị của mình, chứ không thích thổi phồng bản thân như nhiều cầu thủ hiện đại. Và ông luôn có những biện pháp rất sáng tạo để hưởng lợi từ những giá trị ấy.

Trong những năm đầu thập niên 80, sau những tiếng vang Cruyff tạo dựng được tại giải nhà nghề Mỹ và CLB Levante ở La Liga, Cruyff quay trở lại Ajax trên cương vị giám đốc thể thao, nhưng sau đó xỏ giầy trở lại. Ông đã dẫn dắt họ tới những danh hiệu, đặc biệt là cú đúp trong 2 năm 1982-1983. Tuy nhiên, chủ tịch của Ajax là Ton Harmsen đã

cho rằng Cruyff, khi ấy đã 36 tuổi, đã qua thời kỳ đỉnh cao và từ chối việc đưa ra một bản hợp đồng mới.

Cruyff quyết định ngay lập tức. Ông chạy sang Feyenoord, kẻ thù không đội trời chung của Ajax. Tuy nhiên Feyenoord không đủ tài chính để trả lương cho Cruyff, vì vậy ông đã nghĩ ra một đề án khôn ngoan mà trong đó Feyenoord, đội bóng có khoảng 10 nghìn cổ động viên thường trực, sẽ phải trả tiền cho Cruyff nếu như sự hiện diện của ông kéo thêm được khán giả đến sân. Cruyff đề xuất rằng, nếu có thêm 1 nghìn cổ động viên đầu tiên đến sân, tiền vé sẽ thuộc về CLB. Còn sau đó, với

mỗi 1 nghìn cổ động viên tiếp theo đến De Kuip, ông và Feyenoord sẽ chia đôi tiền vé. Nếu có 20 nghìn cổ động viên đến sân, 4.500 người trong số họ sẽ trả tiền vé cho Cruyff.

Ông kể lại: 'Chúng tôi thường lấp đầy sân vận động với 40 nghìn chỗ ngồi, đó là một thành công về kinh tế cho cả CLB và tôi. Cuối mùa chúng tôi còn giành cả cúp quốc gia lẫn chức vô địch quốc gia, đó là một mùa giải tuyệt vời đối với tôi'.

Ngay từ khi còn là một cầu thủ, Cruyff luôn chìm trong những yêu cầu phỏng vấn. Ông đã thiết lập

một hệ thống giúp ông từ chối đa số yêu cầu, hầu hết đến từ các tổ chức chỉ quan tâm tới việc lợi dụng tên tuổi của ông để thu lợi cho họ - bằng việc yêu cầu phí phỏng vấn thật cao. Những cá nhân hoặc tổ chức mà ông biết đến và có cảm tình sẽ được đối xử rất khác. Họ chỉ cần gửi yêu cầu, đợi đến lượt và sau đó sẽ có một khoảng thời gian thoải mái (thậm chí là những bài phỏng vấn dài) khi nói chuyện với người đàn ông vĩ đại này. Hoàn toàn miễn phí. Ở mức mở rộng hơn, bạn cũng có thể được đối xử như vậy nếu bạn là phóng viên chuyên về bóng đá có tiếng tăm và đáng tin cậy, hoặc nếu

thông tin về Quỹ hỗ trợ đỡ trẻ khuyết tật thông qua thể thao do ông sáng lập được đăng tải.

Trong suốt triều đại của Laporta, Cruyff đã được đề bạt một vị trí mà nó được gọi là asesor (ông cố vấn) cho bóng đá Tây Ban Nha. Cruyff đã từ chối và giải thích trong cột báo La Vanguardia rằng: 'Laporta đề nghị tôi làm ở vị trí đó, nhưng tôi cho rằng đó là một vị trí không mấy hấp dẫn. Bạn làm, bạn cống hiến, rồi cuối cùng những gì bạn nhận được chỉ là những lời chỉ trích, trong khi bạn đâu có quyền đưa ra quyết định gì. Khi tôi nói chuyện với Frank (Rijkaard) hay Txiki (Begiristain,

giám đốc thể thao) tôi thường đưa ra quan điểm của mình và cho họ biết tôi sẽ làm gì khi ở vị trí của họ. Thường thì họ có những cuộc nói chuyện về những tình huống giả định, nhưng nếu có điều gì đó mà chúng tôi không đạt được sự thống nhất,, họ sẽ lại làm theo quyết định ban đầu của riêng mình. Đó là vấn đề’

‘Là bạn của tôi nên Laporta có thể hỏi tôi lời khuyên về bất cứ việc gì anh ấy cần, chỉ cần nó không phủ nhận vai trò của tôi là người đứng đằng sau tất cả những quyết định về chuyên môn tại đây.’

Tuy nhiên, trong suốt thời gian Laporta nắm quyền điều hành, cố vấn của ông ít nhất phải chứng minh được rằng những tư vấn của mình có giá trị và có thể đưa ra được các quyết định. Thậm chí trong thực tế còn nhiều hơn thế nữa.

Nguyên nhân chủ yếu cho những chỉ trích nhằm vào ông ấy chỉ bởi lẽ ông là Johan Cruyff. Ông là người Hà Lan, không phải người xứ Catalonia. Đối với một số kẻ cực đoan, điều này đi ngược lại với tư tưởng về sự vượt trội của người Catalonia so với phần còn lại của thế giới.

Hơn thế nữa, một số người cho rằng ông ta có quá nhiều quyền lực, hay ít nhất là tầm ảnh hưởng quá lớn, mà không có chút trách nhiệm nào. Cruyff không còn giữ một vị trí chính thức nào trong CLB từ khi bị sa thải vào tháng Năm năm 1996, nhưng tầm nhìn và những lời khuyên của ông đã dẫn dắt CLB đến với các danh hiệu lớn nhỏ trong những năm qua.

Điều thứ ba là, thói quen suốt đời của ông là nói chính xác những gì ông cảm nhận được khi đánh bại các đối thủ. Tầm nhìn của ông không chỉ xa và rộng, nó còn thường xuyên đối lập tuyệt đối với ý

kiến của những người khác và nếu ai đó mà ông ta không thích, người đó có thể phải nhận từ ông những lời chỉ trích không thương tiếc trên truyền hình hay trên mặt báo.

Quyết định quay trở lại làm HLV đã giúp ông tiếp tục con đường mà ông đã từng đi khi còn là cầu thủ. Trong sự nghiệp xỏ giày đá bóng ông chỉ giành được 1 chức vô địch Liga duy nhất vào năm 1974, cộng với chức vô địch Champions League năm 1992 là sự giải tỏa cơn khát trên đấu trường châu Âu cho Barça.

Dẫu vậy, quãng thời gian đỉnh cao trong sự nghiệp cầu thủ của Cruyff

có lẽ phải là tại World Cup 1974. Hà Lan nhận được sự ủng hộ của các CĐV trung lập, vì thứ bóng đá tổng lực đẹp mắt của mình. Tiếc rằng họ đã thất bại trong trận đấu cuối cùng. Nhiều năm sau đó, vào mùa xuân 2004, tôi đã hỏi Cruyff về trải nghiệm đáng sợ đó. Dù cảm thấy rất đau đớn (và đôi khi là hối hận) khi để mất chức vô địch vào tay đối thủ truyền kiếp là người Đức, ông không giấu giếm những cảm giác ấy. Dù sao thì câu trả lời của ông ấy cũng rất thú vị: 'Tôi không quan tâm, dù trên thực tế mọi việc có thể đã tốt hơn. Chúng tôi đã chơi một lối bóng đẹp mắt cho tới trận chung

kết, chúng tôi khiến thế giới phải trầm trồ trước người Hà Lan và lối chơi bóng của Hà Lan và, bởi vì chúng tôi thua, càng có nhiều người ủng hộ và khích lệ lối chơi bóng đậm chất Hà Lan của chúng tôi. Có lẽ chúng tôi được nhiều hơn là mất khi để thua như vậy.’

Những lời của Cruyff nghe có vẻ như tự bào chữa, hay thậm chí là huyễn hoặc, nhưng có một điều có thể hiểu được: Cruyff luôn luôn bám vào một quy tắc cơ bản rằng có một con đường đúng và sai để tiếp cận môn bóng đá. Với ông ấy, môn thể thao này cần thiết phải được chơi với sự thông minh, phong cách, kỹ thuật

và tầm nhìn chiến lược. Kim chỉ nam của Cruyff luôn là: Nếu tiếp cận trận đấu tốt và phát huy được kỹ năng bậc thầy về kiểm soát bóng, chiến thắng và các danh hiệu sẽ tự nhiên đến thôi.

Công việc của ông ở Nou Camp giữa các năm 1988 và 1996 có thể tách thành ba phần cơ bản: giành lấy các danh hiệu, định hình việc phát triển lớp trẻ, nhưng trên hết là truyền một niềm tin vào CLB, mà giờ đây nó đã hiện hữu không chỉ trong huyết quản của các cầu thủ Barcelona mà còn là một phần của nền văn hóa túc cầu rộng lớn ở Tây Ban Nha.

Những danh hiệu? Chúng đều có trong lịch sử. Chức VĐQG thường phải chờ ngày cuối cùng của mùa giải và chỉ giành được khi quật ngã Gã khổng lồ Real Madrid. Bốn cúp thuộc hệ thống UEFA, mà quan trọng nhất trong số đó đến từ việc đánh bại lối chơi đơn giản mà hiệu quả của đội bóng Sampdoria với đầu tàu là Gianluca Vialli và Roberto Mancini để lên ngôi tại Champions League năm 1992.

Đóng góp quan trọng nhất của Cruyff là đưa ra được triết lý bóng đá cho CLB. Những khái niệm nền tảng cho thành công của Barcelona hoàn toàn lạ lẫm khi ông giới thiệu

chúng.

Năm 1988, khi rời Ajax, Cruyff đã chuyển đến một CLB mà chỉ dành chức VĐQG hai lần trong 28 năm. Trong khi đó, với Emilio Butragueňo và Hugo Sanchez trong đội hình, La Quinta del Buitre Real Madrid đã thống trị La Liga liên tiếp 5 mùa giải. La Quinta del Buitre (Bầy Kền kền, được đặt theo biệt danh của Butragueňo – Kền kền) là tên gọi của Real trong quãng thời gian đầy vinh quang với nòng cốt là lứa cầu thủ trẻ trưởng thành từ lò đào tạo của họ. Những Butragueňo, Manuel Sanchís, Martín Vázquez, Míchel và Miguel Pardeza là trái tim (và là

nguồn cảm hứng) trong lối chơi của Real Madrid. Đó là những cầu thủ 'của nhà trồng được', 'gà nhà' được CĐV rất tôn trọng và ngưỡng mộ. Điều này giống một CLB hiện đại nào mà chúng ta biết không?

Nhiều tuần trước khi để Cruyff nắm quyền chèo lái con thuyền của mình, Barça đã kết thúc mùa giải ở vị trí thứ 6 nhưng chỉ hơn vị trí thứ 10 có 2 điểm, mặc dù họ từng lọt vào tới chung kết cúp C1 dưới thời Terry Venables chỉ 2 năm trước đó.

Đi qua nửa mùa giải đầu tiên, vị HLV mới tiết lộ những gì ông ta thừa hưởng. 'Thành tích của năm cũ

tạo ra những thù hằn và ganh ghét giữa mọi người trong CLB. Ngày tôi mới bắt đầu làm HLV, có một số cầu thủ muốn đổ lỗi cho nhau về những gì đã xảy ra. Tôi đã phải bảo họ rằng HLV mới là 'trùm' trong phòng thay đồ, chứ không phải các cầu thủ. Tuy điều đó nghe có vẻ hơi kỳ lạ đối với họ, nhưng đó là mệnh lệnh của tôi.

'Cả hai phía, ban huấn luyện và các cầu thủ, vẫn còn thiếu tính kỷ luật, tệ đến mức ban huấn luyện đã nhiều lần phải ngồi lại với nhau ngay trong phòng thay đồ. Vì thế, có nhiều ý kiến trái chiều cho rằng Cruyff dường như luôn muốn chống

lại tất cả, củng cố quyền lực cho riêng mình và tạo ra sự nghiêm ngặt trong những quy định của mình. Tuy nhiên, không giống như việc làu bàu hay cằn nhằn như những tháng đầu của mình tại đây, Cruyff đã vạch ra những nền tảng cơ bản cho cả tương lai ngắn hạn và dài hạn. Để giải thích điều này, bạn cần phải biết đến Carles Rexach.

Giống như Gerard Piqué, Rexach được sinh ra tại vùng đất trù phú Pedralbes – nơi có một khu hội nghị mang tầm quốc tế, những trường tư thục, một CLB tennis hoàng gia. Và hơn hết là dinh thự của Công chúa Tây Ban Nha.

Dù không thật sự nhanh nhẹn, nhưng với kỹ thuật điêu luyện, Rexach đã ghi gần 200 bàn thắng trong hơn 600 trận khi còn là cầu thủ chạy cánh phải trong màu áo Barça. Danh hiệu duy nhất giành được là chức vô địch La Liga cùng với Cruyff vào mùa giải 1973-1974. Cả hai tài năng này đều nằm dưới trướng của nhà cầm quân xuất sắc và đầy sáng tạo Rinus Michels, HLV trưởng của Barcelona từ 1971 đến 1975. Cả hai đều là những 'tín đồ' của bóng đá tổng lực.

Vì thế, Rexach đã trở thành cánh tay phải đắc lực cho Cruyff năm 1988. Nhưng cuối cùng, giống như

Brian Clough và Peter Taylor hay John Lennon và Paul McCartney, họ chia tay trong cay đắng. Tuy nhiên, sự cống hiến của bộ đôi này cho CLB của xứ Catalan vẫn luôn là một dấu ấn sâu đậm.

Chính Rexach là người đã đấu tranh để thuyết phục ban huấn luyện rằng vóc dáng nhỏ bé của Leo Messi chẳng ảnh hưởng gì tới tài năng thiên bẩm của cậu ấy. Ông cũng luôn đảm bảo hệ thống đào tạo trẻ vẫn luôn đi theo những giá trị của Cruyff ngay cả khi HLV người Hà Lan này bị sa thải lâu rồi.

Khi cùng nhau quay lại sân Nou

Camp lần đầu tiên vào năm 1988, họ đã làm bừng sáng bầu không khí ảm đạm nơi đây. Rexach giải thích: ‘Khi Cruyff và tôi đến tiếp quản Barça, chúng tôi quyết định tạo nên một thứ bóng đá đầy cảm hứng - thứ bóng đá của Rinus Michels. Và chúng tôi đã không lầm – nó đã mang đến thành công.’

‘Chúng tôi cũng biết được một văn hoá ở Nou Camp nơi mà các cổ động viên huýt sáo và chế nhạo hậu vệ nếu anh này trả bóng về cho thủ môn, hay một cầu thủ chạy cánh nếu anh này nhận được bóng ở sát đường biên ngang nhưng lại không tạt vào dù bên trong vòng cấm có

đồng đội hay không.

‘Nhiệm vụ ban đầu của chúng tôi là tìm và ký hợp đồng với các cầu thủ có phong cách và kỹ năng tốt rồi đào tạo họ theo những gì chúng tôi được thừa hưởng. Điều này cũng nhằm cho các CĐV thấy triết lý bóng đá của chúng tôi, và chúng tôi sẽ không bẻ cong nó dù vì bất cứ lý do gì.’

Ngày nay, Camp Nou là một địa điểm khá là khó tính. Các cầu thủ Barça sẽ luôn nói với bạn rằng họ muốn đám đông có tinh thần bóng đá kiểu người Anh hay Ai len : đến sân, hò hét cổ vũ từ đầu đến cuối

trận và gây áp lực lên đối phương. Tuy nhiên, những người có thâm niên ở Camp Nou cũng chấp nhận rằng ngoài việc giành chiến thắng, họ còn phải tạo nên những màn trình diễn đẹp mắt.

Quay trở lại năm 1988, ngoài đám đông tại Nou Camp huýt sáo la ó nếu bóng không được triển khai nhanh, cũng có nhiều người có thẩm quyền trong CLB 'không nghĩ họ có thể chơi bóng theo cách của chúng tôi', theo Rexach.

Khi hệ thống đào tạo trẻ còn chưa vào guồng, Cruyff và Rexach đi đến việc săn lùng cầu thủ bên ngoài.

Mùa giải đó, họ có thêm một số nhân tố quan trọng. Đó là Txiki Begiristain, Eusebio, Julio Salinas và José Mari Bakero. Các cầu thủ này đều thuần thục lối chơi ít chạm của Ajax, và đều có khả năng gây sức ép và tạo khoảng trống tốt. Những khả năng ấy của họ đã giúp Barça đoạt 2 danh hiệu tại đấu trường châu Âu và hai chức vô địch La Liga ngay trong bốn năm đầu tiên Cruyff dẫn dắt CLB. Ngoài ra cũng cần phải kể đến những cái tên như Hristo Stoichkov, Ronald Koeman và Micheal Laudrup.

Ban đầu, các cầu thủ chỉ cần biết những yêu cầu chuyên môn cho vị

trí của mình và cách để phối hợp với các đồng đội xung quanh. Sau đó, với những cầu thủ có kỹ năng phù hợp với nhiều vị trí khác nhau Laudrup, Brgiristain, Stoichkov, Amor, và Guardiola, Cruyff bắt đầu đòi hỏi họ phải hoán đổi vị trí trong trận đấu. Như Stoichkov vốn là một tiền đạo cắm sẽ chơi dạt sang cánh và Laudrup sẽ chơi như một tiền đạo ảo. Các hậu vệ cánh đơn thuần sẽ trở thành những cầu thủ chạy cánh. Vị trí tiền vệ trụ, Pivote, chốt chặn cuối cùng trước hàng tứ vệ sẽ lùi sâu hơn để hỗ trợ phòng ngự. Những sự thay đổi này giúp cho lối chơi của Barcelona trở nên linh hoạt

và khó lường, từ đó đem tới những thành công cho CLB.

Tuy vậy, Cruyff và Rexach đều không cho rằng mình đã phát minh ra điều gì. Cả hai đều nói rằng họ chỉ thừa hưởng và phát huy thứ bóng đá họ đã được học từ HLV huyền thoại Rinus Michels.

Cruyff luôn tạo ra một không gian nơi mà những sáng kiến, ý tưởng, những giả định về chuyên môn và những ý kiến nhiều chiều luôn được khích lệ, miễn là nó không vượt khỏi nguyên tắc cơ bản trong lối chơi của họ: ít chạm, kỹ thuật, sự kiểm soát bóng, và gây sức ép toàn diện.

Hầu hết các cầu thủ từng góp mặt trong đội hình Dream Team ngày ấy đều thừa nhận rằng đội hình hiện tại của Barça dưới thời Guardiola còn tốt hơn nhiều về kỹ thuật cá nhân, phòng thủ chắc chắn hơn, có tâm lý vững vàng hơn và khả năng chiếm lĩnh sân bóng vượt trội hơn. Và đặc biệt là Messi, tài năng xuất chúng mà có lẽ khó có cầu thủ nào của Cruyff có thể sánh bằng. Tuy nhiên, Cruyff và Rexach đã huấn luyện các cầu thủ ngôi sao với một hệ thống quy tắc chơi bóng, đặc biệt là theo từng vị trí một cách nghiêm khắc, sáng tạo và điều đó sẽ giúp họ giữ phong độ được lâu

hơn. Trong đó, một số người có hiểu biết khá chắc chắn về từng vị trí, cách chơi một chạm, tạo ra khoảng trống, tham gia tấn công và bao vây áp sát đối phương. Điển hình là Koeman, người nắm rất rõ về bóng đá kiểu Hà Lan. Một ví dụ khác là Guardiola, người từng có 3 năm rèn luyện trong các đội trẻ của Cruyff trước khi lên đội một. Nhưng đội hình khi đó không có nhiều cầu thủ xuất thân từ lò La Masia, nơi mà các cầu của Guardiola được đào tạo từ khi 11 tuổi.

Triều đại của Cruyff-Rexach ban đầu giống như một nhóm người chống lại cả thế giới – đối diện với một lực

lượng CĐV không mấy thân thiện, một giới truyền thông lươn lẹo, ở một CLB có những vị chủ tịch nóng nảy và với những cầu thủ mà đôi khi họ cho rằng mình giỏi hơn cả HLV.

Lò đào tạo La Masia cũ chỉ hoạt động được 7 năm trước khi Cruyff tới. Đó là một căn nhà cổ kính, nơi mà những cậu bé tài năng như Guardiola tìm đến để phát triển sự nghiệp. Căn nhà này đã tọa lạc bên cạnh sân Camp Nou suốt hàng thế kỷ, nhưng thường không được sử dụng đúng mục đích. Giờ đây nó chỉ còn là một nơi bị bỏ hoang, khi mà mọi người đã chuyển tới Ciudad

Deportiva Joan Gamper. Khu vực đường biên - nơi chứng kiến sự trưởng thành của rất nhiều thế hệ cầu thủ kể từ những năm cuối thập niên 50 của thế kỷ trước - đã được trưng dụng để làm bãi đỗ xe.

Barcelona đã nâng cấp La Masia trở thành điểm đến của những cầu thủ trẻ được tìm kiếm bên ngoài Catalonia và những người không thể đến tập luyện tại Camp Nou mỗi ngày. Người ta lên kế hoạch đưa nó trở thành số 1 trước cả khi Cruyff trở về Barça năm 1988, nhưng khi ông tái xuất ở Camp Nou, kế hoạch này vẫn đang nằm trên giấy. CLB vẫn phải bỏ tiền mua những cầu thủ

đã thành danh, và với Josep Lluis Núñez nắm quyền lãnh đạo, họ có một vị chủ tịch người xứ Basque chứ không phải người Catalonia.

Khi Cruyff đến với Camp Nou, ông đã ngay lập tức tỏ ra không đồng tình với cách thức Barcelona vận hành bộ máy đào tạo trẻ. Ông chỉ ra sự bất hợp lý của việc phân chia đội trẻ theo các lứa tuổi khác nhau và được huấn luyện theo chương trình của các HLV khác nhau. Không hề có một Barcelona thống nhất, có tới 13 đội trẻ bên dưới đội một của Barça. Điều này đồng nghĩa với 13 phong cách chơi bóng khác nhau và qua mỗi năm những cầu thủ trẻ này

sẽ phải tập lại từ đầu.

Cruyff thỏa thuận với các đồng sự rằng: 1. Mỗi đội trẻ cần được huấn luyện bởi cùng một bài bản và cùng một sơ đồ chiến thuật 3-4-3. 2. Những cậu bé giỏi nhất cần phải được đôn lên một, thậm chí là 2 cấp và 3. Các ‘perlas de la cantera’ (những viên ngọc quý của lò đào tạo) cần được đẩy lên đội 1 thật nhanh. Họ cần phải chú trọng vào cách chơi vị trí, tập ban bật theo kiểu một hoặc cùng lắm là hai chạm, thu hồi và kiểm soát bóng, thu hẹp khoảng trống – đây đều là những điều đã được áp dụng dưới thời Guardiola và Rijkaard. Chiến

thuật này luôn phải đồng hành với lối chơi tấn công, sáng tạo và tốc độ trên cơ sở tạo ra sức ép cùng với những đường chuyền chính xác, đây chính là tài sản quý giá nhất mà Cruyff để lại. Tuy vậy, triều đại của Cruyff lại không có một kết cục có hậu.

Lần đầu tiên tôi đến làm một công việc lên quan tới bóng đá tại thành phố Barcelona là vào năm 1996, khi ĐT trẻ Scotland chơi trận bán kết giải U21 châu Âu. Đây là nơi hội tụ của rất nhiều ngôi sao hàng đầu thế giới. Pháp có Patrick Vieira, Claude Makélélé, Robert Pirès, Sylvain Wiltord. ĐT Ý có sự góp mặt của

Gigi Buffon, Fabio Cannavaro, Francesco Totti, Alessandro Nesta và Alessio Tacchinardi; còn ĐT TBN có Gaizka Mendieta, Raúl, Iván de la Peña, Jordi Lardín, Aitor Karanka, Fernando Morientes và Oscar García. Bằng đó cầu thủ là đủ để gây xôn xao dư luận người hâm mộ. Nhưng khi đó còn một câu chuyện nữa cũng gây sự chú ý. 10 ngày truwóc trận đấu đầu tiên của ĐT Scotland tại sân Montjuic, Cruyff đã bị sa thải.

Trước Guardiola, triều đại của 1 HLV Barça chỉ kéo dài trên dưới 2 năm. Trong khi đó, Cruyff đã cầm trịch suốt 8 năm. Có nhiều lý do dẫn đến

việc ông bị hạ bệ: quan hệ ‘cơm chẳng lành canh chẳng ngọt’ với chủ tịch lúc bấy giờ, Núñez. Kiến trúc sư của sự nghiệp đào tạo trẻ ở Camp Nou đã phải hứng chịu búa rìu từ các CĐV và giới truyền thông Catalonia khi họ nghĩ rằng có một khoảng cách lớn về chất lượng giữa những bản hợp đồng thất bại và những sản phẩm của lò La Masia. Khi đội bóng gặp khó khăn, không giành được danh hiệu nào trong 2 năm, những người bản xứ muốn các cầu thủ tiềm năng được đưa lên đội 1 ngay lập tức. Cruyff đã phải dùng những cầu thủ trẻ như Albert Celades, anh em nhà Roger và

Óscar García cùng với Iván de la Peña, nhưng bằng đó là không đủ. Vì thế, vào ngày thứ Bảy, 18/05, phó chủ tịch Joan Gaspart, người đã được Barcelona cử ra sân bay El Prat đón Cruyff – cầu thủ 'triệu đô' đầu tiên của thế giới, nay lại nhận nhiệm vụ vào phòng thay đồ thông báo cho Cruyff về việc ông bị sa thải vào buổi sáng khi mà các cầu thủ của ông đang chuẩn bị cho buổi tập.

'Chúng tôi không làm gì sai, và đó không phải là một quyết định tồi' Gaspart trả lời báo chí. Tuy nhiên đến năm 2011, ông này đã nghĩ lại.

Nhìn lại những gì đã xảy ra, Gaspart – người đã từ vị trí của một phó chủ tịch có tầm ảnh hưởng lớn trở thành một vị chủ tịch có triều đại đen tối và ngắn ngủi nhất CLB, đã thừa nhận rằng: 'Tôi phải công nhận rằng cái cách chúng tôi sa thải Cruyff thật là thiếu chuyên nghiệp. 'Ông ấy vẫn là một socio xuất chúng và sẽ luôn được chào đón tại đây'

Về phần mình, 2 năm sau Cruyff đã bênh vực Gaspart khi một số thành viên ban lãnh đạo có những hành động pháp lý chống lại ông vì một vài thương vụ về đất đai gần sân tập. Tuy nhiên, được bênh vực bởi Cruyff khi bạn là kẻ thù của ông ấy

có lẽ sẽ không được thoải mái lắm.

‘Sau 22 năm làm những việc tồi tệ, tôi không nghĩ rằng ông ấy đáng bị trừng phạt nếu không làm gì trái pháp luật. Nếu vụ mua bán không được như ý muốn thì cũng chẳng có lý do gì để mà chỉ trích ông ta’ – trích những lời ‘vàng ngọc’ của người Hà Lan dành cho Gaspart.

Mùa giải định mệnh 1995-1996 là một mùa giải kỳ lạ. Barça cán đích ở vị trí thứ 3, Real ngậm ngùi đứng thứ 6. Cruyff và Núñez đã có một thời gian dài suốt ngày lời qua tiếng lại. 3 mùa giải sau đó những gì CLB gặt hái được là rất đáng kể, 7 danh

hiệu dưới triều đại của Bobby Robson và Louis van Gaal. Tuy nhiên, trong mùa giải cuối cùng của mình ở Barcelona, Cruyff đã đưa CLB này tới bán kết cúp UEFA và chung kết cúp Nhà Vua, nhưng sau đó bị đánh bại bởi Atletico Madrid. Và số phận của ông đã được định đoạt.

Cruyff cho rằng, sự thật là ban lãnh đạo CLB đã sa thải ông sớm hơn nhiều, từ tháng 1/1996, và điều này đã khiến cho vụ chuyển nhượng Zinédine Zidane từ Bordeaux bị đổ vỡ. ‘Chúng tôi cố gắng ký hợp đồng với cậu ấy vào tháng 1, với giá chuyển nhượng khoảng 3,5 triệu đô

la.’ Ông nhớ lại ‘Tôi tự hào vì tiếng nói của tôi thường có sức thuyết phục cao đối với một cầu thủ. Nhưng đến tháng Ba tôi phải gọi cho Zidane và Aaron Winter và nói với họ rằng chúng tôi không thể tiếp tục. Tôi không biết liệu Barça có sa thải mình, hay là tôi sẽ phải tự ra đi. Tôi là người có trách nhiệm trong tất cả những bản hợp đồng của cầu thủ nhưng lúc đó, tôi không thể đi cùng họ được lâu hơn.’

Hai năm sau, 2 pha đánh đầu của Zizou đã làm nên lịch sử tại World Cup và năm 2002 cũng chính anh là người đã loại Barça khỏi Champions League khi ghi bàn thắng trong trận

bán kết ngay tại Camp Nou. Đây là bước đầu cho sự sụp đổ của triều đại Gaspart, và sau đó trong trận chung kết trên sân Hampden anh cũng đã ghi một bàn thắng tuyệt vời. Và khi ấy anh khoác áo Real Madrid.

Người lên tiếng ủng hộ Cruyff khi đó chính là Pep Guardiola. Đội trưởng của Barça khi đó đã nói: 'Xung đột giữa HLV và ban lãnh đạo là điều không ai mong muốn và cũng chẳng mang lại lợi ích gì, khi mà trong nội bộ đội bóng có một số người ủng hộ Cruyff và một số người chống đối' Guardiola trả lời báo chí Catalán, ngay sau khi cuộc chia tay đầy bi

kịch diễn ra.

Chúng tôi đã hết sức cộng tác với HLV của mình từ khi ông ấy tới đây. Khi CLB có HLV mới, chúng tôi cũng sẽ làm thế với ông ta, bởi chiến thắng là lý do khiến chúng tôi quy tụ nơi đây. Nhưng bản thân tôi vẫn mắc nợ Cruyff vì ông đã cho tôi cơ hội được thi đấu tại đây và đã dạy cho tôi rất nhiều điều quý báu'.

Mùa xuân năm 2011, Guardiola đã trả lời phỏng vấn CLB cũ của mình là Brescia trong DVD kỷ niệm 100 năm thành lập CLB này. Ông lý giải rằng sau một thời gian tại một CLB cháy hết mình như Barça, mọi người

sẽ cảm thấy mệt mỏi vì sự có mặt của nhau và rất cần sự thay đổi để giữ phong độ và sự tập trung. Bạn có thể nghe được về những gì Guardiola đã học được sau một quãng thời gian điên rồ trong lịch sử của Barcelona.

Ngay sau ngày Cruyff bị sa thải, Barça đã đánh bại Celta Vigo với tỉ số 3-2. Jordi Cruyff đã căng ngang để Óscar García ghi bàn thắng gỡ hòa, và vị chủ tịch của Barça đã phải hứng chịu rất nhiều tiếng la ó và cả những chiếc khăn tay trắng vẫy vẫy trên khán đài – hành động biểu thị sự phản đối của người TBN. Lẫn trong làn hoa giấy bay lả tả là

biểu ngữ của một CĐV: ‘Hãy tha thứ cho họ, Johan, vì họ không biết việc mình đang làm’

Cũng như cha mình, Jordi đã bị cô lập trong đội hình, đó là cách mà Rexach làm để có thể ở lại CLB và điều hành một hai trận đấu còn lại. Cruyff rất giận về điều này, và tình bạn của họ chấm dứt.

Cruyff ra đi và không bao giờ trở lại đảm nhận một vị trí chính thức nào, nhưng ảnh hưởng của ông lại tăng gấp đôi vì cái cách mà ông bị sa thải cũng như cảm giác trống vắng khi ông ra đi. Những cống hiến của ông từ những năm 70, 80 rồi 90 vẫn

còn ảnh hưởng lớn đến đội hình Barça về sau này, thế hệ của những Xavi, Iniesta và Messi. Phong cách chơi bóng của họ đã được tạo dựng nên tại Camp Nou bởi Cruyff. Cách huấn luyện và đào tạo của ông cũng đã góp phần lớn để tạo nên một Guardiola vĩ đại được mọi người tôn trọng và tin tưởng trên cương vị HLV.

Năm 2009, Cruyff từng phát biểu: 'Khi còn trẻ, Guardiola không có thể lực tốt để chơi bóng ở phong độ cao nhất. Nếu không có trí thông minh bù lại có lẽ anh ta chẳng thể trụ lại được đội U18 của chúng tôi.'

‘Trong sự nghiệp của anh ta, đó là một lợi thế lớn. Chúng tôi từng thảo luận hàng giờ về tầm nhìn, óc tổ chức của anh ta, và thật may là chúng đã mang đến cho CLB rất nhiều danh hiệu. Chúng tôi cũng thường bàn về việc làm thế nào để hạn chế tối đa những điểm yếu của Pep và anh ta đã làm được điều này một cách đáng kinh ngạc. Sau khi chia tay Barça anh ấy đã bay khắp nơi, học hỏi nhiều thứ và trở về cùng những kinh nghiệm, tầm hiểu biết rộng và niềm đam mê công việc. Một ngày nào đó anh ta sẽ già lụ khụ và đi không vững, nhưng đó là chuyện của tương lai. Còn hiện

tại, anh ấy là tấm gương sáng ở Barcelona’

Cruyff đã tái tạo cấu trúc và thành phần của hệ thống đào tạo trẻ tại FC Barcelona. Ông cũng có tiếng nói lớn với vị luật sư trẻ người Catalonia có tên là Joan Laporta. Kết quả là một số học viên của lò đào tạo này đã trở thành những nhà vô địch Champions League dưới sự dẫn dắt của Rijkaard và Guardiola.

Vào cái ngày mà Cruyff buộc phải ra đi, chàng trai 16 tuổi Xavi Hernández còn là thành viên của đội trẻ Barça và đã có 5 năm tập luyện tại đây. Andres Iniesta vẫn

đang được theo dõi, Victor Valdés cũng từng có 4 năm tại Camp Nou, và anh chàng 17 tuổi tên là Carles Puyol cũng vừa được thử việc và ký hợp đồng với tư cách một cầu thủ đá bên cánh. Hệ thống của Cruyff không chỉ đào tạo các cầu thủ một cách hiệu quả, mà đồng thời nó còn thay đổi các tiêu chuẩn săn lùng cầu thủ của Barça. Kết quả là hiện giờ Barça đã chọn được những cầu thủ trẻ tốt nhất, hay ít nhất là những người phù hợp nhất cho lối chơi của họ.

Lần trở lại tiếp theo của Cruyff đến khá tình cờ. Đó là từ sự bất bình sâu sắc của Laporta trước việc thần

tượng của ông bị đối xử thật bất công, khiến ông quyết định tiến hành chiến dịch tranh cử chức chủ tịch. Cuối cùng ông đã thành công và khởi động cho một kỷ nguyên vĩ đại nhất trong lịch sử CLB.

Khi Laporta giành chiến thắng đầy kịch tính vào năm 2003, FC Barcelona là một tượng đài tang thương. Danh hiệu gần nhất của họ là năm 1999, nợ nần chồng chất, thu nhập chẳng đáng là bao và một vị trí dự Champions League cũng ngày càng trở nên xa vời – Barça vẫy vùng trong khủng hoảng. Trách nhiệm kéo con tàu Barça qua sóng gió được đặt lên vai của chủ tịch

Laporta, giám đốc thể thao Sandro Rosell, Marc Ingla, giám đốc thị trường và Ferran Soriano, giám đốc tài chính – những mảnh ghép rất trẻ và nhiệt huyết của ban lãnh đạo mới. Đứng đằng sau họ là Cruyff với một chức vụ mới – Ông cố vấn.

Sau khi giành chiến thắng, Laporta và các đồng sự bắt tay vào tìm HLV cho đội bóng. Họ thấy rằng mức lương của Guus Hiddink là quá cao, còn khoản tiền mua lại hợp đồng của Ronald Koeman với Ajax cũng không hề rẻ. Họ trở nên lúng túng và Cruyff đã giới thiệu cho họ Frank Rijkaard. Laporta đã hoàn toàn tin tưởng Cruyff, dù đây là một quyết

định có phần khiên cưỡng.

Sự nghiệp của Rijkaard với ĐT Hà Lan cũng khá ổn, nhưng mùa bóng duy nhất của ông ở cấp CLB lại là một bi kịch. Sparta Rotterdam đã rớt hạng dưới sự dẫn dắt của một trong bộ ba người Hà Lan bay, và ông bị sa thải. Tuy nhiên, Cruyff không chỉ biết rõ Rijkaard, mà với nhãn quan của mình ông đã nhìn ra được khả năng của người học trò cũ sẽ đưa Barcelona tiến lên.

Trong một phát biểu vào năm 2011, Cruyff nói rằng những HLV 'thiếu kinh nghiệm' như Rijkaard hay Guardiola vẫn có những tiêu chuẩn

riêng để xem xét. ‘HLV của một đội bóng đẳng cấp quốc tế cần phải nhận thức được rất nhiều vấn đề, trong đó có việc CLB ấy có tầm vóc lớn đến thế nào, và chứng minh cho công chúng cũng như giới truyền thông thấy điều đó. Anh ta cũng cần phải nắm rõ về các CĐV, và nhất là điều hành phòng thay đồ cho thật ổn định. Sự thật là trong công việc của anh ta, bóng đá chỉ chiếm khoảng 40%. Tất cả các quyết định đều có liên quan tới các cầu thủ và nó đòi hỏi kiến thức cũng như trình độ của HLV. Vậy những kinh nghiệm này từ đâu mà có? Kinh nghiệm trong phòng thay đồ, khả năng làm

việc dưới áp lực lớn, đối mặt với một trận đấu lớn. Nếu bạn đã trải qua những điều này từ khi là cầu thủ, thì chắc chắn bạn đã có cả một núi kinh nghiệm rồi.’

Những cuộc tranh luận về việc Barça dưới thời Pep có thể sẽ kém hơn về lực lượng, về thành quả hoặc thậm chí là còn chẳng tồn tại nếu như không có Barcelona của Rijkaard từng là đề tài khá nóng bỏng. Các cầu thủ như Valdés, Iniesta và Messi không chỉ được đưa lên đội một mà còn có được những thành công đầu tiên dưới triều đại Rijkaard. Sân Camp Nou đã phát cuồng với thứ bóng đá 4-3-3 liên tục

ép sân bằng những đường chuyền có tốc độ cao. Barcelona đã tìm lại được hương vị chiến thắng. Và cái tên Rijkaard trở nên một kỳ tích. Ông ấy khác với Cruyff ở chỗ, khi đó không thể tìm ra điểm bắt đầu thích hợp. Nhưng bỏ lại sau lưng một khoảng thời gian không ổn lắm giữa 2 người này, mọi thứ đã chuyển biến khi những người cầm trịch, Laporta, Rosell và Begiristain đã nhận được lời khuyên từ Cruyff trong việc ký hợp đồng với chiến lược gia 40 tuổi.

Quay trở lại năm 1991, Cruyff đã mô tả tác động của ông tới Rijkaard – khi ấy còn là cầu thủ. ‘Frank là

một trong những cầu thủ có sự tiến bộ đáng kinh ngạc nhất. Có thể nói là giữa chúng tôi có một sự đối đầu khá gay gắt, nhưng lối chơi của anh ấy ở AC Milan thật tuyệt. Có những lúc chúng tôi đã phải dùng Wim Jansen để giữ Rijkaard luôn tỉnh táo, để chắc chắn rằng anh ấy vẫn chăm chỉ làm việc. Một số người cần phải thất bại một lần để tỉnh ra, rồi những khả năng họ có sẽ đưa họ lên đỉnh cao.'

Thuyết phục Laporta về trường hợp của Rijkaard không phải là tác động quan trọng duy nhất của Cruyff trong những năm tháng đầu tiên. Tháng 12 năm 2003, Barça thúc thủ

1-5 trong chuyến làm khách trên sân La Rosaleda của Málaga. Tất cả trở nên hỗn loạn, Báo chí, đài phát thanh, truyền hình, CĐV và cả cầu thủ nữa, đều muốn Rijkaard bị sa thải. Các báo có những dòng tít như 'thảm họa' hay là 'cái ung nhọt trong bóng đá'. Các CĐV Málaga đã hô vang 'a Segunda, a Segunda'(xuống hạng) trong suốt hiệp hai. 4 ngày sau là trận siêu kinh điển tại Camp Nou. Với Ronaldo, Figo và Beckham trong đội hình, Real đã giành chiến thắng 2-1. Đây là chiến thắng đầu tiên của Los Blancos tại Camp Nou ở La Liga trong vòng 20 năm. Một tuần địa

ngục dành cho các culé.

Cruyff bảo với Laporta rằng Real Madrid có vẻ rất mỏng manh, không giống như khoảng cách 13 điểm giữa họ và Barcelona. Và ông nói: ‘Một HLV, dù giỏi thế nào đi nữa cũng sẽ phải giơ đầu chịu báng trước tinh thần của đội nhà. Ở Málaga và hiệp một trận Siêu kinh điển cũng vậy. Nếu đội bóng thi đấu với tinh thần như ở hiệp 2, thì mọi đội bóng đều rất khó chơi lại Barça.

Tôi muốn nhấn mạnh hành động cuối cùng này. Cruyff đã nhìn ra và truyền đạt một điều gì đó tích cực (và đã được kiểm chứng là đúng

100%) trong trận đại bại 1-5. Không ồn ào, không khoa trương, nhưng lại rất sâu sắc.

Dù vậy, đến tháng một, Barça vẫn lóp ngóp ở vị trí thứ 13. Patrick Kluivert là cầu thủ ghi được nhiều bàn nhất với 5 lần sút tung lưới đối phương. Họ đã đánh rơi 17 trong số 27 điểm tối đa trên sân nhà và trước mắt là trận làm khách trên sân của Racing Santander. Đội hình Barça khi đó gồm có Rüştü, Reiziger, Puyol, Márquez, Gio van Bronck-horst, Xavi, Cocu, Iniesta, Luis Enrique, Ronaldinho và Sergio García đã tiếp tục nhận thất bại 0-3. 4 người trong số này đã từng là nhà

vô địch World Cup, một người khác thì đã từng góp mặt tại chung kết World Cup, nhưng họ vẫn bị đánh bại một cách thuyết phục.

Cruyff đã bày tỏ với công chúng 'Tôi rất lạc quan về nửa sau của mùa giải. Tất cả mọi người đang ở trên cùng một trang sử.' Như mọi khi, tiếng nói của ông rất đơn độc. Con đường ngắn nhất để một tân chủ tịch lấy lại niềm tin từ phía người hâm mộ cũng như báo chí, là trảm vị tướng bại trận. Nhưng Cruyff đã can ngăn, rằng Rijkaard chính là bước ngoặt của đội bóng, và Laporta tin vào điều đó. 2 con người này đã chống lại cả thế giới, đặc

biệt là sự phản đối từ phó chủ tịch Sandro Rosell, khi mà huyền thoại người Hà Lan đã can thiệp để hủy bỏ cuộc thương thảo với Felipe Scolari. Nhưng cuối cùng thì Barcelona đã làm nên một chuỗi trận bất bại thần kỳ để cán đích ở vị trí thứ hai, chỉ về sau đội vô địch năm đó là Valencia tí chút. Trong khi đó, Real Madrid đã sa thải HLV của họ lúc đó, Carlos Queiroz do thành tích chỉ về thứ tư.

Đó là một điểm cộng dành cho Rijkaard, trong đó có công lớn của Cruyff. Trong những năm tháng về sau của Rijkaard, CLB đã gặt hái rất nhiều thành công. Những lời khuyên

đúng đắn của Cruyff về trường hợp Rijkaard đã trở nên một bài học sâu sắc về sự kiên nhẫn sẽ dẫn tới thành quả tốt đẹp. Và nó cũng chỉ ra sự khác biệt giữa cầu thủ Cruyff và Cruyff của công tác lãnh đạo.

Trong triều đại của Laporta, bản hợp đồng hay nhất thuộc về Ronaldinho – người đã mang lại danh tiếng cho Barcelona bằng tài năng xuất chúng của mình. Tuy nhiên, ngay trước khi rời đi khỏi CLB, anh đã nhận được những lời chia sẻ từ Cruyff trên tờ La Vanguardia. Thường thì Cruyff sẽ chỉ trích cầu thủ người Brazil vì phong cách chơi bóng có phần cá

nhân, thiếu ăn ý với đồng đội. Nhưng khi được phỏng vấn về khoảng thời gian chơi bóng vô cùng rực rỡ của mình tại Camp Nou, ông đã kể một câu chuyện về sự chuyển biến từ suy nghĩ và hành động của một thiên tài bóng đá đến một cầu thủ có trách nhiệm, có khả năng gánh vác đội bóng.

Trong vai trò là một cầu thủ quan trọng của đội bóng vào những năm từ 1973 đến 1978, ông nhận thấy rằng ‘thi đấu tại Camp Nou khi mà trận đấu trước đó có kết quả hay một màn trình diễn nghèo nàn là một điều khá căng thẳng. Khi đó tôi thường cố gắng làm điều gì đó đặc

biệt, một vài kỹ thuật hoặc một pha lừa bóng điệu nghệ trong 15 phút đầu để thu hút sự ủng hộ của khán giả. Khi mà họ đã vỗ tay tán thưởng, áp lực lên đội bóng như tan biến và chúng tôi có thể tiến lên giành chiến thắng.

Bạn có thể thấy chàng Ro vẩu cũng nghĩ và làm những điều tương tự, và thông thường thì Cruyff sẽ lên báo chỉ trích anh về điều này.

Sau 2 năm không danh hiệu dưới thời Rijkaard, đã đến lúc cần có sự thay đổi. Rijkaard ra đi nhưng Cruyff vẫn bảo vệ ông, có lẽ vì có những điều tương tự đã xảy ra vào năm

1996.

Câu nói cuối cùng của Cruyff là: ‘Rijkaard đã thể hiện được chính mình trong suốt 5 năm qua’. Tuy nhiên, một vài cầu thủ của ông lại không nghĩ thế. Điều bạn cần làm là xem những gì mà một cầu thủ làm được trong 3 năm đỉnh cao và những việc xảy đến sau đó. ‘Mọi HLV đều cần các cầu thủ của mình đoàn kết thành một khối. Tuy bản thân Rijkaard không có gì thay đổi nhưng một vài học trò của ông lại không được như vậy. Kết quả là họ đã mất đi lòng tôn trọng của mọi người.’

Cruyff đã có nhiều hơn một cơ hội được về làm việc tại Camp Nou. Laporta đã từng muốn ông vào vị trí HLV hoặc trợ lý kỹ thuật cho Guardiola trong mùa bóng đầu tiên. Tuy nhiên, ông từ chối và cho rằng Guardiola 'đã sẵn sàng'. Liệu đó có phải là món quà cuối cùng mà ông gửi đến Barça hay không?

Khi Barça giành chức vô địch Champions League mùa 2011, Cruyff trông vẫn trẻ trung hơn nhiều so với độ tuổi của mình. Ông và Guardiola vẫn thường đi chơi golf trong những ngày hè. Những học trò của ông vẫn thường tìm đến ông để xin lời chỉ bảo, nhưng không phải

ai cũng có thể làm theo ông, luôn tin vào những gì mình coi trọng, trở nên độc lập và coi thường mọi điều tiếng xung quanh.

Mối quan hệ của ông với Sandro Rosell là không thể hàn gắn. Bạn sẽ phải tự hỏi rằng làm thế nào mà Hendrik Johannes Cruijff vẫn truyền sự ảnh hưởng của mình vào đội bóng mà ông yêu mến ngoài những phê bình mang tính xây dựng trên mặt báo. Vào mùa hè 2011, không lâu sau khi những ý tưởng ngày nào của ông đem lại chiến thắng ngoạn mục tại sân Wembley - nơi ông đã giành 2 chiếc cúp Châu Âu với tư cách là cầu thủ và sau đó 21 năm

với cương vị HLV - ông trở về và kiếm một chân trong ban lãnh đạo của Ajax nhằm chỉ đạo các công việc của đội bóng.

Nguồn năng lượng và tầm nhìn của ông giờ đang chảy trong CLB Amsterdam, nơi đã từng nuôi dưỡng ông. Có lẽ các bài huấn luyện, phát triển tài năng trẻ, săn đón và huấn luyện kiểu mới của ông cần thời gian để có kết quả. Nếu ông làm được điều đó, chắc chắn sẽ có người khác viết sách về ông nhằm kể những chiến công lớn lao đã giúp Ajax về lại thời hoàng kim của mình.

Thế còn những gì sẽ chỉ lối cho một Barça-không- Johan-Cruyff ? Lịch sử sẽ chỉ ra: CLB sẽ nhớ đến ông, tranh cãi và cầu mong ông quay lại. Nếu chuyện này xảy ra thì lần này, có thể ông sẽ không đến với họ nữa.

DẤU ẤN:

REAL MADRID 2-6 BARCELONA

NGÀY 02/05/2009 – LA LIGA

Trong đêm đó, cách chơi của Barça cũng như kết quả trận đấu quả thật tuyệt vời. Nhìn lại trận đấu có rất nhiều yếu tố quan trọng tạo nên chiến thắng oanh liệt này. Thứ nhất,

đó là một màn trình diễn 'bá đạo', khi mà các cầu thủ đã ghi tới 6 bàn thắng vào lưới kẻ thù không đội trời chung và họ đã trả sòng phẳng món nợ của năm trước, khi Barcelona phải xếp hàng để chào đón Real Madrid – nhà tân vô địch vào lúc đó. Trận đấu này Barça thua 1-4, và Xavi phải nhận thẻ đỏ. Một năm sau, với quyết tâm hạ nhục Madrid ngay trên sân khách, những phẩm chất kỹ thuật, chiến thuật, tốc độ và khả năng dứt điểm của các cầu thủ đã được thể hiện tối đa. Dù vậy, trận thắng 5-0 tại El Clasico 2010 tại Camp Nou vẫn được cho là ấn tượng và hoàn hảo hơn. Pha lội

ngược dòng 3-1 tại Madrid dù đã bị dẫn trước từ sớm cũng là một trận đấu không kém phần hấp dẫn.

Thứ hai, bị dẫn trước trên sân của Madrid lại là một điềm báo cho chiến thắng của đội nhà

Thứ ba, cần phải biết rằng ngoài 6 bàn thắng mà Barça ghi được tại Bernabéu, có 4 tình huống đối mặt thủ môn của Messi, Henry và Eto'o, nhưng đều bị Casillas chặn đứng, đó là chưa kể những pha lao vào đá bồi. Nếu Thánh Iker không chơi xuất sắc trong những tình huống đó, tỉ số có thể đã là 2-10 chứ không phải 2-6.

Và đó cũng không phải là lần đầu tiên Messi chơi với vai trò của một 'số 9 ảo' – vị trí mà bây giờ đã trở thành thương hiệu của riêng anh – vị trí mà anh ghi bàn nhiều hơn bất cứ chỗ nào khác trên sân bóng. Ở vị trí này, Michael Laudrup đã thi đấu rất thành công, nhưng tiền đạo nhỏ con người Argentina còn hoàn hảo hơn, đến nỗi mà tờ El Mundo Deportivo (Thế giới thể thao) phải nhận xét rằng anh giống như 'cả Maradona Cruyff, Ronaldo và George Best cộng lại'. Nói như vậy thì có vẻ hơi quá, nhưng mà…. Chẳng có cách nào khác để nói về anh cả…

Một trong những yếu tố chính dẫn đến chiến thắng này là niềm tin mạnh mẽ mà Guardiola đã truyền cho các học trò (họ đã rất nhiều lần lội ngược dòng và ghi bàn vào phút cuối trong cả mùa giải năm đó), khiến cho cú đánh đầu tuyệt đẹp mở tỉ số của Higuaín lại biến thành tiền đề cho một cuộc lật đổ của Barcelona.

Nhân tố tiếp theo là Xavi, với 4 đường chuyền thành bàn, rất nhiều pha thu hồi bóng và tỉ lệ thành công 89.5% trong số 107 đường chuyền, đây thực sự là một đêm khó quên trong sự nghiệp của anh. Bàn thắng mà anh cướp bóng từ chân Diarra

rồi chọc khe giúp cho Messi ghi bàn thắng đầu tiên của mình ở Bernabéu là bàn thắng có tính chất quyết định kết quả cho cả mùa giải.

Guardiola đã nhìn ra sự chậm chạp của bộ đôi trung vệ Metzelder và Cannavaro, vì thế Eto'o và Henry được xếp đá dạt cánh, Messi hoạt động ở khu vực giữa hàng tiền vệ và hàng phòng ngự của Real với sự hỗ trợ của Xavi và Iniesta ở phía sau. Bộ đôi này sẽ gây áp lực lên Diarra, buộc bộ đôi trung vệ của Real phải dâng cao để hỗ trợ và để lộ những khoảng trống phía sau, tạo điều kiện cho Messi có những pha bắt tốc độ để băng xuống nhận

bóng trong vị trí thuận lợi.Về phần Henry, trong trận đấu hay nhất của anh trong màu áo Barça, đã hoàn thành tốt nhiệm vụ biến Sergio Ramos thành một anh hề để ghi bàn vào lưới Real. Và Barça đã tạo ra khoảng cách 7 điểm với kẻ bám đuổi trong khi mùa giải chỉ còn 4 vòng đấu, đồng thời chạm cột mốc 100 bàn tại La Liga. ‘Chúng tôi chỉ cần đạt phong độ cao nhất ở trận đấu này là đủ để nắm mùa bóng này trong tay’ – Puyol phát biểu trong phòng họp báo sau đó.

‘Phải đứng chào mừng họ như những nhà vô địch, rồi chịu thất bại tại đây hồi năm ngoái là một trong

những ngày đen tối nhất trong sự nghiệp của tôi. Còn bây giờ, tại đây, lúc này, là một trong những khoảng khắc tuyệt vời nhất.' Xavi cho biết thêm. 'Chúng tôi đã thi đấu đúng sức, có một thế trận vượt trội và có thể dễ dàng ghi các bàn thắng.'

Đội hình thi đấu:

Real Madrid (4-2-3-1) Casillas; Ramos (Van der Vaart 71), Cannavaro, Metzelder,

Heinze; Gago, Diarra; Robben (Javi García 79), Raúl, Marcelo (Huntelaar 59); Higuaín.

Barcelona (4-3-3) Valdés; Alves,

Puyol, Piqué, Abidal; Touré (Busquets 85), Xavi,

Iniesta (Bojan 85); Messi, Eto'o, Henry (Keita 62).

Bàn thắng: Higuaín (13′); Henry (17′), Puyol (19′), Messi (35′); Ramos (56′); Henry (58′), Messi (75′), Piqué (82′)

Thẻ vàng: Abidal, Ramos, Puyol, Marcelo, Van der Vaart, Javi García

Trọng tài: Undiano Mallenco

Số lượng CĐV: 80,000 người đã tới Santiago Bernabéu để theo dõi trận đấu.

6 – ĐẰNG SAU CON NGƯỜI PEP

‘Ta không thể làm vừa lòng tất cả mọi người; và cố gắng vươn tới hình ảnh mà người khác muốn ta trở thành thật chẳng để làm gì. Với tôi, quan trọng nhất là phải là chính mình.’

Pep Guardiola

Khi Chúa tạo ra Josep ‘Pep’ Guardiola, Người đã sử dụng chiếc khuôn ‘Cuộc đời được ban phước – sẽ được ban tặng mọi năng khiếu trên đời.’ Tôi không nhớ đoạn miêu

tả ‘phụ nữ muốn được ở gần anh ta, đàn ông muốn được là anh ta’ vốn được dành cho ai, nhưng nó vẫn thích hợp với Guardiola cũng như chiếc quần với vòng eo 75 centimét vẫn vừa khít đến không tin nổi dù anh đã bước sang tuổi 41.

Guardiola được dẫn dắt CLB anh yêu quý, có mối quan hệ hạnh phúc và bền lâu với Cristina, là cha của ba đứa con nhỏ, đã tạo nên một điều mang đầy tính nghệ thuật và gây xúc động trong sự nghiệp đến mức truyền cảm hứng cho mọi người trên khắp thế giới – và đến giữa mùa thứ năm làm HLV, anh đã giành được 14 danh hiệu lớn. Quả là

một cuộc đời hoàn hảo đến mức khó tin.

Tuy nhiên, ai cũng phải trải qua rất nhiều khó khăn mới đạt đến thành công – ngay cả con người phi thường này cũng vậy. Đằng sau tất cả tài năng, sự phong nhã và trí tuệ ấy, cuộc đời anh cũng gặp phải những rào cản lớn cùng những khoảng thời gian tồi tệ. Chẳng hạn như Guardiola từng bị mỉa mai rằng với vóc người ‘chưa đầy 50 kg’ cùng ‘dáng đi Charlie Chaplin’, anh sẽ không thể đạt đến trình độ đẳng cấp trong bóng đá; không những thế, anh còn phải chịu đựng 14 tháng khủng khiếp không được chơi

bóng chuyên nghiệp vì chấn thương bắp chân. Chị gái Francesca nói về giai đoạn đó: ‘Khi gặp tôi, Pep vô cùng mệt mỏi và chán nản. Pep là con người độc lập, nhưng lần chấn thương ấy khiến nó ngày càng khép kín hơn’. Tệ hơn, một số người đáng lẽ phải trân trọng đóng góp to lớn của anh với nền văn hóa Catalan lại chỉ trích cá tính của anh bằng những hành vi lỗ mãng khiến anh bị tổn thương sâu sắc.

Vùng phụ cận sân Camp Nou – những người ở trong và ngoài CLB chuyên phát tán những lời đồn thổi – bắt đầu suy diễn rằng chỉ vì Guardiola ăn vận thời trang, đọc

thơ, đến rạp chiếu phim và từng một lần sải bước trên một sàn diễn thời trang (giúp bạn anh là Toni Miró) mà có thể đội trưởng Barça là dân đồng tính. Guardiola hay bất kỳ ai biết suy nghĩ đều hiểu đồng tính không phải là một điều sỉ nhục, nhưng đây là thông tin không chính xác và cố tình được sử dụng nhằm chống lại anh.

Vào thời điểm đó, tôi đến Camp Nou phỏng vấn Bobby Robson, khi đó đang là HLV của Barcelona, và tôi vốn đã rất ngưỡng mộ lối chơi của Guardiola. Tôi hỏi vài nhà báo Catalan về chấn thương của người đội trưởng, mong được biết rõ hơn

về vấn đề cũng như ngày anh trở lại đội bóng. Tất cả không trừ một ai đều thì thầm cay độc về lối sống của chàng cầu thủ và về những vấn đề mà nó có thể đã gây ra cho anh. Họ còn đi xa hơn thế, nhưng tôi không định nhắc lại những suy diễn vô căn cứ của họ.

Đó cũng là anh chàng mà khi chỉ mới sáu tuổi, đã đi không biết bao nhiêu chuyến xe buýt kéo dài tới ba tiếng đồng hồ từ vùng quê đến sân Camp Nou để xem các trận bóng, và thường quá nửa đêm mới về đến nhà; đã bước trên con đường từ cậu bé nhặt bóng tới đội trưởng rồi trở thành nhà vô địch.

Khi thực hiện một lần phân tích cuối cùng về những gì mình đã làm được trong sự nghiệp của mình ở sân Camp Nou của Pep, không gì có thể lấy đi ký ức hân hoan của anh về quãng thời gian làm HLV dẫn dắt đội bóng yêu quý bước lên đỉnh cao vinh quang, cũng như một cầu thủ 16 lần đoạt cúp. Tuy nhiên, không thể chối bỏ sự thật rằng cuối cùng anh đã rời CLB Barcelona trong hình ảnh một cầu thủ buồn bã và gây thất vọng. Lời tạm biệt của anh vào tháng Tư năm 2001 rất nhã nhặn và rành mạch, nhấn mạnh khao khát của anh là thu thập thêm kinh nghiệm bằng cách sống và làm việc

ở nước ngoài, nhưng Guardiola hết sức nghi ngờ những người đang điều hành CLB thời điểm đó và cảm thấy mình bị đánh giá thấp. Anh đã tự ra đi trước khi bị ép buộc.

Trong số tất cả tài năng mà chàng cầu thủ đầy đam mê này được ban tặng, thứ quan trọng nhất có lẽ là nỗ lực không ngừng nghỉ. Có thể chắc chắn một điều là Pep sẽ chiến thắng. Một người bạn của anh và tôi từng viết email cho Guardiola thông báo rằng mình vừa được thăng chức. Người bạn này rất thích thú nhưng không hề ngạc nhiên khi nhận được thư trả lời: 'Chúc mừng! Nhưng đừng vội nghỉ ngơi nhé!'.

Guardiola đã chứng tỏ cho tất cả các nhà chiêu mộ và cầu thủ đàn anh thấy rằng họ đã sai khi nghi ngờ anh vì vẻ ngoài mảnh khảnh của mình; anh chiến đấu như loài thú dữ để bác bỏ tất cả và cuối cùng đã hoàn toàn rũ bỏ được lời buộc tội rằng anh đã dùng nandrolone khi chơi bóng ở Ý; và anh rời CLB mình yêu quý vì không muốn làm một con tốt trong tay những người mà anh đã không còn kính trọng.

Đó là một hành động liều lĩnh, nhưng giờ đây anh đã là HLV thành công nhất trong lịch sử Barça và chứng tỏ được rằng sự chính trực và

thành công hoàn toàn có thể song song tồn tại trong thế giới bóng đá khắc nghiệt này.

Pep không phải thiên thần. Anh cũng rất mãnh liệt, viển vông và khó chiều – trong tiếng Tây Ban Nha là pesado.

Quá trình Pep làm cầu thủ ở Barcelona có rất nhiều điểm nổi bật; những gì anh đạt được và cách anh đạt được chúng cho thấy rất nhiều điều về người dẫn dắt CLB xuất sắc nhất thế giới, nhưng tôi sẽ lấy hai mùa giải vàng đầu tiên làm đại diện của thành công ban đầu của anh. Tôi muốn nêu bật điểm

tương đồng giữa những gì đã xảy đến với Pep khi anh còn là một cầu thủ trẻ dưới thời Johan Cruyff và những gì anh có thể tự làm được khi đó với tư cách một HLV mới vào nghề. Khuôn mẫu lặp lại rất kỳ lạ và đây cũng chính là những năm tháng hình thành nên con người mà chúng ta thấy ngày hôm nay: tài năng, dám đương đầu với mọi trở ngại, trưởng thành trước tuổi và có thể ra lệnh cho người khác.

Nếu trộn một ít gien của Sergio Busquets, Matthias Sammer, Cesc Fàbregas và Roy Keane, cộng với tầm nhìn siêu việt, ta sẽ được Guardiola. Ngày nay, khi anh ở đỉnh

cao phong độ thì giá chuyển nhượng sẽ ở trong khoảng từ 40-50 triệu bảng.

Pep là một cầu thủ thiên tài. Có thể không phải là một thiên tài 24 carat nguyên chất bởi một vài kỹ năng của anh không bằng được những kỹ năng khác – tốc độ chạy không sánh được với tốc độ suy nghĩ, chân trái không sánh bằng chân phải – nhưng một số kỹ năng của anh cũng chẳng hề thua kém bất kỳ ai đã đừng chạm chân vào quả bóng.

Những năm tháng đỉnh cao của Guardiola có lẽ là sau khi anh được Cruyff và trợ lý của ông là Carles

Rexach đề bạt vào Đội hình Trong mơ (Dream Team). Thông thường, Cruyff sử dụng đội hình 3-4-3 trong đó chân sút chủ đạo, ở đây là Guardiola, ở giữa trung tuyến, che chắn cho ba hậu vệ, hỗ trợ phòng thủ khi cần thiết nhưng trên hết là khởi động lại thế tấn công càng nhanh và hiệu quả càng tốt khi giành lại bóng.

Guardiola có hai điểm nổi bật trong vai trò một cầu thủ. Một là anh có thể chuyền bóng từ khoảng cách 40 mét cho đồng đội đánh đầu và thường xuyên chuyền cho Romario, Hristo Stoichkov, Michael Laudrup và Rivaldo để ghi bàn cho Barça.

Thứ hai là khả năng phân tích thế trận, bao gồm: biết được khi nào các đồng đội xung quanh là Eusebio và José Mari Bakero sẽ lấy bóng từ đối phương; có mặt ở vị trí thích hợp để nhận hoặc giành bóng và xác định đường chuyền chạm một lần.

16 chiếc cúp mà anh giành được bao gồm 6 danh hiệu vô địch La Liga và chiến thắng mở màn Cúp Châu Âu của Barcelona tại Wembley vào năm 1992, nhưng sự hiện diện của anh tại Barça mới chính là thắng lợi đầu tiên.

Pep chuyển từ Santpedor, ở sâu

trong vùng quê Catalan cách Camp Nou hơn một giờ đồng hồ, đến sống tại ngôi nhà trang trại ở ngay sau sân Gol Nord của Camp Nou, nơi Teddy Sheringham và Ole Gunnar Solskjær ghi những bàn thắng nổi tiếng cho MU trong trận chung kết Champions League năm 1999.

Santpedor là một thị trấn nhỏ xinh xắn, phần lớn vẫn làm nông nghiệp. Một phần tên của nó có nghĩa là 'vùng đất vàng', khá hợp lý khi xét đến sự nghiệp sau này của Guardiola. Tính khiêm nhường và thứ tự tuổi tác ở nơi đây là rất quan trọng, đến độ dù Guardiola thành công xuất sắc đến vậy nhưng trang

web của thị trấn chỉ xếp anh ở hạng 11 trên 11 người nổi tiếng xuất thân từ vùng quê này. Tôi rất muốn nói rằng 10 người còn lại là các nhà vật lý hạt nhân, những triệu phú hảo tâm, Dean Martin và Sophia Loren, nhưng không phải. Đoạn miêu tả anh chỉ tóm gọn trong các thành tích thi đấu của anh (ở Camp Nou, kết thúc từ 10 năm về trước) và tuyên bố rằng anh được tự do ở quê nhà của mình từ tháng 10 năm 2009. Có lẽ Guardiola phải làm được nhiều hơn việc đoạt 14 chiếc cúp chỉ trong vòng bốn năm, giành hai cúp Champions League và giữ vai trò HLV thành công nhất trong

lịch sử Barcelona thì mới có thể được thăng hạng trong danh sách này.

Mẹ của anh, bà Dolores, nhớ lại ngày Pep và cha mẹ anh nghe theo tiếng gọi từ sân Camp Nou. 'Khi ấy tôi buồn và khóc rất nhiều. Giống như thể họ đánh cắp đi đứa con của chúng tôi vậy. Chúng tôi thấy rất khó khăn và nó cũng vậy.

'Ngày đưa nó đến La Masia, chúng tôi nhìn ra cửa sổ phòng nó và nó nói, 'Mẹ ạ, thứ đầu tiên con nhìn thấy mỗi sáng thức dậy sẽ là sân bóng.' Nó đã khởi đầu ở Barça như vậy.'

Tuy nhiên, ban đầu các nhà tuyển quân của Barcelona rất nghi ngờ khả năng của Pep. Một trong những người từng trải nhất trong số họ là ngài Oriol Tort quá cố đã trở về từ chuyến tuyển quân ở Manresa (CLB địa phương nơi Guardiola bắt đầu những bước đi đầu tiên) với phán quyết 'cậu ta di chuyển y như Charlie Chaplin'. Họ không bị sa thải.

Carlos Naval, người hiện vẫn đang ngồi ở băng ghế huấn luyện trong các trận của Barça, có lẽ đã có ý kiến khác. Ông hồi tưởng lại: 'Cậu ấy không cao lớn hay cực kỳ khỏe mạnh, nhưng chơi bóng như thiên

thần vậy. Cậu ấy có tầm nhìn rất tốt cùng khả năng đoán định xuất sắc.

‘Mọi người ở La Masia hỏi tuổi Pep và khi tôi bảo rằng Pep mới chỉ 11 tuổi, họ không tin rằng cậu ấy có thể đá giỏi đến thế. ‘Không thể có phép màu như vậy,’ họ nói. Tôi bảo họ hãy cứ ra sân xem cậu ấy tập.’

Luis Milla cuối cùng cũng chuyển từ Barça sang Real Madrid, để lại vị trí trung tâm cho Guardiola trẻ tuổi nắm giữ lâu dài. Milla vẫn nhớ những bước đi đầu tiên ở CLB của cậu bé đến từ Santpedor. ‘Đến La Masia khi mới 13 hay 14 tuổi là rất khó khăn đối với Pep. Cậu ấy đến từ

một thị trấn nhỏ, một số người như cậu ấy đã không trụ lại được và trở về nhà sau một thời gian, nhưng Pep thì rất trưởng thành so với tuổi.’

Cầu thủ của Đội hình Trong mơ là Guillermo Amor hiện đang đứng đầu Ban phát triển cầu thủ trẻ của Barça, nhưng đã chơi bên cạnh Guardiola trong suốt sự nghiệp của anh tại Camp Nou và thừa nhận: ‘Một số người lo rằng Pep quá gầy và sẽ không đạt được chiều cao lý tưởng, nhưng cậu ấy là một cầu thủ giỏi, có thể đọc được thế trận tốt hơn bất kỳ bạn cùng lứa nào. Họ đã cho cậu ấy thời gian để trưởng thành và phát triển.’

Nhìn từ góc độ bao quát này, những nghi ngại về vóc người và thể lực của một tài năng trẻ Catalan là rất kỳ quặc. Xavi, Pedro, Messi, Iniesta, Mata, Agüero và Alves đều là những tài năng xuất chúng, và có lẽ trong lịch sử bóng đá chưa bao giờ ‘ông lớn nhỏ con’ này lại tự hào đến vậy. Có lẽ trường hợp năm 1990 cần được đặt vào một bối cảnh nào đó.

Johan Cruyff luôn sẵn sàng nâng hạng cho những cầu thủ có sự tự tin, tầm nhìn và độ chính xác, nhưng lúc đó vẫn là giai đoạn đầu trong triều đại của ông và Barça thì vẫn chưa có mấy tiếng tăm so với ngày nay. Khi Cruyff gia nhập Barça

năm 1988, họ mới chỉ vô địch hai lần trong suốt 28 năm trước đó.

Vì vậy, với việc Cruyff phải mất ba năm mới giành được danh hiệu vô địch Tây Ban Nha, chiếc ghế của ông đã bị đe dọa khi vào tháng 10 năm 1990, Ronald Koeman đâm trúng gót chân Asin của ông trong một thất bại trước Atlético Madrid.

Cruyff tìm đến chủ tịch của mình là Josep Núñez và đề nghị lấy Jan Molby của Liverpool làm người thay thế. Cuộc thảo luận diễn ra tồi tệ. Núñez không hài lòng với thể hình và tuổi tác của Molby cùng việc anh chơi ở vị trí khác Koeman.

Trong khoảng bốn hay năm ngày, mọi việc giậm chân tại chỗ. Cruyff quay lại nói với ông sếp thất thường của mình: 'Chúng tôi đã suy tính lại. Hãy gia hạn cho tôi và Carles (Rexach, trợ lý của ông) hợp đồng một năm. Thay vì mua cầu thủ, chúng tôi sẽ sử dụng Alexanco (người cuối cùng đã đeo băng đội trưởng Barça trong chiến thắng của họ tại Cúp Châu Âu năm 1992, nhưng khi đó mới chỉ là cầu thủ dự bị) chơi ở phía sau nhiều hơn và đôn một người mới là Guardiola lên từ đội trẻ Barça.'

Ngày nay, một quyết định như vậy chắc chắn sẽ là nguyên tắc tiêu

chuẩn. Dani Alves có một câu châm ngôn là ‘fútbol es para listos’ – bóng đá là dành cho những người thông minh. Giả thuyết của anh là những người thấp bé như anh, Xavi, Iniesta và Messi cần phải thông minh hơn những kẻ cao 2 mét, có thể chạy nhanh và nhảy cao nhưng phải đọc sách hướng dẫn mới biết cách kiểm soát bóng hay chơi bóng một chạm. Chính vì vậy mà ở mắt cá chân của chàng cầu thủ Brazil này có hình xăm chú chim hoàng yến Tweety Pie trong phim hoạt hình với một thanh kiếm sau lưng, chuẩn bị xẻ thịt Mèo Sylvester. Alves gọi đó là sự trả thù của những

anh chàng nhỏ con.

Tuy nhiên, ở một thời đại khác, quyết định đôn Guardiola lên đội hình chính của Cruyff lại là phép thử cho giả thiết rằng tài năng, tầm nhìn và trí thông minh chứ không phải kinh nghiệm hay tầm vóc mới hình thành nên nền tảng cho triết lý bóng đá của Barcelona.

Một ví dụ về việc hệ thống vẫn không hoạt động và nhiều năm sau sẽ thất bại tương tự như với Cesc Fàbregas và Gerard Piqué là ban đầu, Cruyff không hề nhìn ra Guardiola trong CLB - dù Rexach đã nói với ông rằng cậu bé này đáng

để họ đặt cược tương lai của mình.

Rexach hồi tưởng: ‘Johan đến xem Barça B đá vào một ngày Chủ nhật (cuối năm 1989) để quan sát Pep, nhưng ông được biết rằng Pep không chơi cho Barça B mà là cho đội trẻ (Juvenil A). Tôi giải thích rằng Pep vẫn còn ở đội trẻ vì cậu ấy quá nhỏ bé và gầy gò. Johan xem xét rồi quyết định cho cậu vào đội B và luyện tập thường xuyên với đội hình chính.’

Cuối cùng, vào tháng Một năm 1990, Guardiola đã đặt bước tiến lớn trước Oviedo. Anh được vào đội hình chính thức, dù chưa thuộc

danh sách được ra sân nhưng đó vẫn là một khoảnh khắc ý nghĩa với anh chàng trông vẫn như 15 tuổi mà thực ra vừa tổ chức sinh nhật lần thứ 19. Cuối tuần đó, Guardiola trả lời đài địa phương TV3: 'Tôi đá ở trung tuyến với vị trí Số 4 hoặc Số 6. Tôi là một cầu thủ thiên về kỹ thuật và cố gắng chơi đơn giản. Tôi chuyền bóng chứ không thực hiện quá nhiều đường bóng phức tạp.'

Anh không gọi tên các vị trí trong đội hình theo cách truyền thống – tiền vệ trung tâm, hậu vệ cánh phải, tiền vệ cánh trái – mà anh gọi số của các vị trí theo kiểu Ajax. Thêm vào đó, triết lý bóng đá của

anh có thể được tóm gọn trong một cụm từ ngắn gọn là ‘chơi đơn giản, chuyền bóng và không thực hiện quá nhiều đường bóng phức tạp’. Hãy ghi nhớ cụm từ này nếu bạn thực sự muốn hiểu rõ về Pep Guardiola.

Tiếp theo là lần đầu ra mắt của anh. Đó là vào tháng 12 năm 1990, tuần 15 của mùa giải La Liga và tiếp đội khách Cádiz, mang theo một trong số ít những cổ động viên say rượu ồn ào ở Tây Ban Nha – đến từ cực tây nam xa nhất của Andalucia.

Guardiola rất nghiêm túc và tập

trung trong suốt 90 phút thi đấu với chiến thắng 2-0 và rồi biến cố xảy ra. Giữa trận ra mắt ấy và lần xuất hiện tiếp theo của anh là 14 trận – và một cú sốc tim ngừng đập của HLV.

Cruyff bắt đầu có những cơn đau ngực sau khi Barça thắng Valladolid 5-1 vào ngày 23 tháng 2 năm 1991, và vào ngày 27 tháng 2, ông được cấp cứu tại bệnh viện. Ông chỉ thực sự quay lại băng ghế huấn luyện trong một chuyến đi tới Castellón trên Jornada 30 nơi đóng quân của đội hình chính đã kiệt quệ. Không có Alexanco, Stoichkov, Txiki Begiristain, Bakero hay Nando. Tuy

nhiên, đây vẫn là trận bóng đầu tiên ở sân khách của Cruyff từ khi ông bắt đầu bị bệnh tim. Rexach bảo các cầu thủ: 'Thắng trận này là coi như xong việc – ta sắp chạm đến cúp rồi.' Pep đá trong suốt 90 phút, họ thắng 1-0.

Ở hai trận tiếp theo, một trận thắng Sevilla và một trận hòa 1-1 ở Mallorca, Pep vẫn giữ vị trí của mình ở trung tuyến. Nhưng đó là tất cả cho mùa giải đầu tiên, kết thúc với chức vô địch đầu tiên của Cruyff. Với chàng cầu thủ trẻ, biểu tượng của La Masia, che chắn cho bốn hậu vệ ở vị trí chốt, Barça đã đá bốn trận, thắng ba và hòa một. Những lần

xuất hiện ấy không mang lại cho anh chiếc huy chương nào, nhưng anh đã góp phần trong danh hiệu thứ tư của Barça trong suốt ba thập kỷ.

Họ đã đoạt cúp dù bị đánh bại 4-0 tại Cádiz, bởi tối hôm sau một bàn thắng nhờ John Aldridge đã hoàn thành một cú lội ngược dòng ngoạn mục cho Sociedad trước Atlético Madrid, mang lại danh hiệu cho Barcelona.

Barça bị MU của Alex Ferguson đánh bại trong trận chung kết Cúp UEFA, nhưng sáng hôm sau ở sân bay Rotterdam, chủ tịch Josep Núñez

hứa: ‘Quả là một thất vọng khi để thua một danh hiệu như thế này, nhưng chúng ta sẽ không phản ứng theo cách tiêu cực tầm thường. Các cầu thủ ở Barça B đã cho thấy chẳng việc gì phải lo lắng – những người như Pinilla, Guardiola và Herrera chính là tương lai. Họ thật phi thường.’

Thời đại của Guardiola đã bắt đầu. Cũng giống như thành công vang dội mà Sergio Busquets sẽ có được dưới sự chỉ đạo của HLV Guardiola – từ giải hạng ba đến chung kết World Cup chỉ trong vòng ba năm – Pep thăng tiến vùn vụt.

Ngay lập tức anh đã là thành phần chủ chốt trong Đội hình trong mơ của Cruyff. Họ được đặt tên theo đội bóng rổ Mỹ bao gồm các siêu sao của giải NBA – Charles Barkley, Michael Jordan, Magic Johnson và những người khác – hứa hẹn mang đội ngũ xuất sắc nhất lịch sử môn thể thao đó đến giải Olympics Barcelona tiếp theo.

Ngay trước mùa hè Olympic 1992 ấy, Guardiola, khi ấy vẫn chỉ là một cậu bé, đang chuẩn bị cho trận chung kết Cúp Châu Âu ở Wembley. Anh nói: 'Chúng ta phải tỏ ra thật xấc xược và mạnh mẽ. Trong các trận chung kết, chính nỗi sợ hãi hay

e dè sẽ đánh bại chúng ta. Điều tồi tệ nhất có thể xảy ra tại một trận bóng kiểu này là không ai muốn thử, ghi bàn hay chịu trách nhiệm giành chiến thắng vì tâm lý chi phối các lựa chọn của họ. Chúng ta phải dũng cảm. Chắc chắn là vài giờ trước trận bóng tôi sẽ rất hồi hộp, nhưng chúng ta phải thể hiện được khả năng và bản lĩnh của mình.’

Từng câu chữ đều có thể được lấy ra từ buổi nói chuyện với đội của anh trước giải Wembley 2011. Khi đó anh 21 tuổi, đây là trận chung kết quan trọng đầu tiên của anh, vậy mà anh đã ăn nói như một vị tướng dạn dày trận mạc.

Đó chính là Pep.

Barça chiến thắng vẻ vang sau cú ghi bàn xuất sắc của Koeman ở phút thứ 111. Ở Catalonia có lộn xộn trong nhiều ngày liền. Real Madrid liên tục nhắc nhở Barça rằng Cúp Châu Âu là một đảng kín của Castilia từ năm 1955, nhưng cuối cùng những kẻ ăn chực lại được đưa vào danh sách khách mời. Vào thời điểm đó, cúp được CLB trao rất trịnh trọng ở Plaça de Sant Jaume, trung tâm khu Gothic cổ đại của Barça. Tất cả mọi người đều có khoảnh khắc vàng của mình, nhưng chàng trai 21 tuổi Josep Guardiola được tung hô nhiệt thành nhất.

15 năm trước đó, không lâu sau cái chết của Franco, nhà lý luận và chính trị gia Catala Josep Tarradellas, người đã được dân chúng gọi là ‘Tổng thống vắng mặt’ vào năm 1954, quay trở lại trong vai trò đứng đầu Quốc hội Catala mới được công nhận. Trên cùng chiếc bao lơn mà các cầu thủ Barça sẽ đứng vào ngày 21 tháng 5 năm 1992, Tarradellas hô vang: ‘Ciutadans de Catalunya: ja sóc aquí!’ Hỡi người dân Catalonia – Tôi đã về đây!

Guardiola không được phép tham dự nhưng đã được Tarradellas truyền cảm hứng và hét lớn: ‘Hỡi

người dân Catalonia – giờ thì các bạn đã có nó rồi đây!’ Ngay lập tức anh trở thành một vị thánh kiêm diễn viên hài mãi mãi ở Catalonia.

‘Tôi đã chuẩn bị sẵn câu nói ấy,’ anh thừa nhận sau đó. ‘Tôi cũng đã đặt máy quay ghi lại trận đấu và sẽ xem lại nó hàng triệu lần cho đến lúc già.’

Tuy nhiên, ở trong nước thì Barça vẫn đang ở trong một cuộc hỗn chiến và phải đối đầu với địch thủ cay cú là Espanyol.

Đội hình trong mơ thi đấu không biết mệt mỏi, ghi sáu bàn ở Valladolid và bốn bàn ở Sarria trước

đội tuyển Espanyol của Javier Clemente mà không nhường bước dù chỉ một lần.

Clemente từ chối không thực hiện pasillo hay màn chúc mừng danh dự truyền thống cho các nhà vô địch châu Âu mới đăng quang mà sau đó lại chê bai: 'Cruyff không xứng đáng có được hành lang, hay cầu thang hay thảm chùi chân. Theo tôi, ông ta là một người thô lỗ và vô học.'

Dù chỉ còn 10 người trên sân trong hơn một giờ đồng hồ vì thẻ đỏ của Nando, Barça vẫn đánh bại được Espanyol. Trước trận đấu, Guardiola bình luận: 'Các đội bóng xuất sắc

luôn đoạt cúp rồi trong 24 giờ sau đó đã sẵn sàng chiến đấu cho danh hiệu tiếp theo. Tôi muốn La Liga, nếu họ mang Cúp Nhà vua trở lại thì tôi cũng muốn đoạt được nó, và nếu họ tổ chức một trận đấu giao hữu thì tôi cũng muốn giành chiến thắng. Còn nếu tôi ở trong đội tuyển Olympic thì tôi muốn chúng tôi giành được huy chương vàng.' Ngày sinh ghi trên hộ chiếu cho thấy anh mới chỉ 21 tuổi. Lời nói của anh lại cho thấy điều khác hẳn.

Với một trận đấu còn lại, Real Madrid đang dẫn trước Barcelona một điểm.

Barça dễ dàng giành chiến thắng 2-0 trước Athletic Bilbao, trong khi Madrid thua 3-2 trước Tenerife dù đã dẫn trước 2-0 chỉ sau nửa giờ đầu tiên. Tenerife ghi bàn thắng thứ ba khi trận đấu chỉ còn 13 phút và ở sân Camp Nou, 100.000 chiếc máy thu bán dẫn được ném lên không trung. Đội bóng trong mơ đã liên tục giành danh hiệu La Liga và vô địch châu Âu.

Vào thứ tư ngày 10 tháng 6, Guardiola xuất hiện trên trang bìa tờ El Mundo Deportivo cùng chiếc cúp châu Âu và dòng chữ: 'Guardiola: el héroe más joven que jamás tuvo el club azulgrana' –

Guardiola: người hùng trẻ tuổi nhất mà Barça từng có.

Không biết vì tình cờ hay do số phận mà Qatar – nơi sau này Guardiola sẽ chơi và gây nhiều tranh cãi khi đóng vai trò đại sứ khi họ giành quyền đăng cai World Cup 2022 một cách lố bịch – lại nằm trong hiệp hội bóng đá Olympic của Tây Ban Nha. Tây Ban Nha thắng Colombia, Ai Cập và Qatar trên đường đến trận tứ kết trước Italia, và cũng đã giành chiến thắng 1-0 nhờ người bạn tốt của Guardiola – tiền đạo Kiko của Atlético Madrid.

La Furia Rojita sau đó đã đánh bại

Ghana trong trận bán kết trên sân Mestalla của Valencia (khi đó có tên là sân vận động Luis Casanovas) trước 15.000 cổ động viên. Trước trận chung kết, đội tuyển Tây Ban Nha chuyển tạm vào ở khách sạn Rey Juan Carlos, cách sân Camp Nou khoảng 10 phút đi bộ – tiện nghi năm sao cho các ngôi sao đầy bất ngờ của hạm đội Olympic Tây Ban Nha. Các cầu thủ khác rất vui mừng khi được biệt lập, nhưng Guardiola thừa nhận rằng khi đã rời bỏ Valencia, căn cứ của họ trong suốt Thế vận hội, thì anh muốn ‘trải nghiệm’ ở làng Olympic dọc bờ biển hơn.

Đêm trước trận chung kết, Guardiola trả lời tờ El Mundo Deportivo: 'Chúng tôi rất thoải mái và tự tin sẽ giành huy chương vàng ở trận chung kết, nhưng chúng tôi cũng không thể đánh giá thấp đối thủ, vẫn chưa làm được gì cả. Chúng tôi thật sự coi họ là đối thủ đáng gờm.'

Khi đó anh thật sự nghĩ vậy và giờ đây nó vẫn là câu thần chú của anh.

Trước trận đấu, anh tiết lộ thêm về động cơ thúc đẩy mình. 'Không ai tin vào chúng tôi, không ai ủng hộ chúng tôi, nhưng dần dần từng chút một mọi người đang bắt đầu nhận

ra rằng chúng tôi chơi rất khá. Giờ thì tôi dám chắc rằng ít nhất 60.000 người sẽ đến cổ vũ chúng tôi ở Camp Nou vì lấp đầy sân sẽ là điều không thể.

‘Đây là một khoảnh khắc cực kỳ quan trọng khi được tham dự vào ngày hội thể thao thế giới này. Tôi không tưởng tượng được có vận động viên nào lại không cảm thấy tự hào khi được thi đấu ở đây. Được tham gia Thế vận hội Olympic thì có bị mất vài kỳ nghỉ cũng chẳng đáng gì. Có mặt tại buổi lễ khai mạc là một khoảnh khắc rất đặc biệt đối với tôi, và tôi nhắc mình phải tận hưởng những cảm xúc ấy bởi tôi sẽ

không bao giờ được mặc bộ đồng phục Olympic của đội tuyển Tây Ban Nha nữa. Thật khó có thể diễn tả thành lời cảm xúc mãnh liệt ấy.' 16 năm sau, Leo Messi sẽ hưởng lợi từ niềm tin mạnh mẽ của Guardiola vào những gì anh nói khi đó.

Là một người Catala đầy tự hào, Pep đủ thông minh để đoán định rằng người dân Barcelona sẽ không hoàn toàn ủng hộ Tây Ban Nha, ngay cả trong trận chung kết Olympic ở Camp Nou. 'Không thể có nhiều hơn 60.000 người,' anh dự đoán. Đây là một sai lầm hiếm hoi của Guardiola – trên thực tế, anh đoán sai một khoảng rất lớn.

Tây Ban Nha đánh bại Ba Lan, ban đầu bị dẫn trước 1-0 rồi gỡ hòa 2-2 khi chỉ còn 14 phút, khi đó có 95.000 người gào thét cổ vũ cho họ – bao gồm cả Vua và Hoàng hậu, hai người đã đi vội từ Sân vận động Olympic trên đồi Montjuïc khi nghe tin Ba Lan đang thắng thế sau hiệp một.

Khoảng chín phút sau khi Vua Juan Carlos ngồi xuống ghế của mình ở trung tâm khán đài và đám đông bớt hỗn loạn một chút, Guardiola thực hiện cú đá phạt trực tiếp từ cánh trái khiến bóng bay đến ngay trước mặt Abelardo để cầu thủ này ghi bàn. Tivi có chiếu một hình ảnh

đặc biệt của Vua và Hoàng hậu, vui mừng vì bàn thắng nhưng kinh ngạc trước tiếng reo hò của cả sân Camp Nou chúc mừng Tây Ban Nha. Juan Carlos quay sang Sofia và chỉ ra phía khán đài rộng lớn phía trên và xung quanh ông: 'Hãy nhìn xem!'

Từ khi Franco lên nắm quyền một cách tàn bạo vào cuối những năm 1930 và nhẫn tâm duy trì nó, có lẽ đây là dấu hiệu đầu tiên cho thấy rằng nhiều vùng của Catalonia có thể tự hào về các thành tích của Tây Ban Nha. Ít nhất, miễn là có những người Catala như Guardiola, Txapi Ferrer, thủ môn Toni và tiền đạo Tony Pinilla trong đội. Kiko

bằng cách nào đó đã ghi bàn thắng quyết định ở phút thứ 91 và trọng tài thổi còi kết thúc trận đấu gần như ngay sau khi anh thực hiện cú sút.

Khi tán dương hai người Catala là Guardiola và Ferrer, những người đã giành cúp quốc gia, Cúp Châu Âu và huy chương vàng Olympic trong một mùa giải, Francesc Perearnau của tờ Mundo Deportivo tiên đoán: 'Chưa cầu thủ Catala nào trong lịch sử FC Barcelona giành được nhiều thành tích đến vậy trong một mùa giải. Cả hai người đều là trụ cột của đội bóng với đầy sự nghiêm túc và tự tin, cùng với một chút thiên tư.

Nhưng quan trọng nhất là họ đã mang tâm lý của kẻ chiến thắng đến cho đội, một tâm lý có thể lan truyền cho cả thế hệ.

‘Bên cạnh lòng dũng cảm và cảm xúc của đội ngày hôm qua, Tây Ban Nha đã đi đến và chiến thắng trận chung kết bởi tâm lý vô địch mới có được ấy đã cho phép họ tiếp cận mỗi trận đấu với một tâm trí đặc biệt. Điều tuyệt vời nhất là giờ đây hai người họ có thể dành cả phần còn lại của cuộc đời mình để khám phá và cải thiện nó.’

Chính Pep đã nói: ‘Nói chung tôi không thấy tấm huy chương vàng

này là đáng giá, nhưng thắng Ba Lan trong trận chung kết là một trải nghiệm mà tôi sẽ không bao giờ có thể có được ở Thế vận hội Olympic một lần nữa, vì vậy chắc chắn rằng phải vài năm nữa tôi mới thấm thía được giá trị chính xác của tấm huy chương đang nặng trĩu trên cổ tôi lúc này.'

Anh sẽ có cảm giác tương tự với những khoảnh khắc rất thông thường trong suốt sự nghiệp Barça của mình. Thêm bốn danh hiệu quốc gia Tây Ban Nha, hai Cúp Tây Ban Nha, cúp C2, Siêu Cúp Châu Âu và Tây Ban Nha; ngay cả khi phép màu của Cruyff đã không còn thì

vẫn có những thành công quan trọng dưới thời Louis van Gaal và Bobby Robson.

Chấn thương đã khiến anh không thể tham dự World Cup ở Pháp khi Tây Ban Nha để thua thê thảm trước Nigeria, và sự thù địch giữa Javier Clemente và bất kỳ điều gì liên quan đến FC Barcelona là lý do chính khiến anh không được chọn đi thi đấu ở Euro 96. Clemente quả là dại dột.

Tài năng của anh xứng đáng được nhiều hơn 47 lần góp mặt và điều đó phần nào giải thích thế yếu của Tây Ban Nha trong thời đại của

Guardiola. Một mình anh không thể làm cho họ trở thành nhà vô địch châu Âu hay thế giới, nhưng sự vắng mặt của anh cũng mang lại nhiều hậu quả.

Xương sống của đội tuyển Tây Ban Nha là: đồng đội của Guardiola là Andoni Zubizarreta giữ cầu môn, người khổng lồ Fernando Hierro là hậu vệ quét, Guardiola ở trung tâm khu vực trung tuyến và một trong những cầu thủ xuất sắc nhất mọi thời đại của châu Âu là Raúl giữ vai trò tiền đạo. Trận tứ kết phụ là phần thưởng nhỏ.

Hierro, một huyền thoại Madrid, vẫn

là người hâm mộ trung thành của Guardiola. Anh hồi tưởng: ‘Pep, với tất cả khả năng kỹ thuật và sức ảnh hưởng của mình, là không thể thiếu được trong đội tuyển quốc gia.’

Míchel, sau này là đối thủ của Guardiola khi giữ vai trò HLV của Getafe, chỉ ra rằng ‘Pep rất hiếu động khi chơi bóng đá. Anh ấy thường nói không ngừng nghỉ, luôn ra hiệu và cố gắng chỉ đạo cả đội, cứ như đang điều khiển giao thông vậy.’

Nếu những câu nói trên giải thích được một phần nguồn gốc của HLV Guardiola thì ta cũng cần tìm hiểu

về kết thúc u ám của sự nghiệp chơi bóng của anh ở Camp Nou và những sự kiện đã biến anh thành một con người cứng rắn hơn trong nhiệm vụ quản lý Barcelona.

Sau vụ thôi việc kịch tích và liều mạng của Cruyff, CLB được xây dựng lại dưới tay Robson và Van Gaal theo một cách làm giảm tầm quan trọng của Guardiola và hạn chế tiềm năng lương của anh. Ở La Masia, các cầu thủ được ký hợp đồng với các khoản tiền khổng lồ thay vì được phát triển. Họ yêu cầu và được trả những khoản lương khổng lồ rất chính đáng, và điều này có nghĩa là nếu CLB đang thắt

lưng buộc bụng và nếu một hệ thống cấp bậc về mức độ quan trọng được triển khai thì Guardiola và những người giống anh sẽ gặp khó khăn.

Guardiola vẫn giữ vững các nguyên tắc của mình, đôi khi rất kín đáo và cũng là một người 'trắng đen rõ ràng'. Có lẽ anh cũng góp phần làm xấu đi mối quan hệ giữa mình với ban lãnh đạo, khi đó do cựu phó chủ tịch Joan Gaspard đứng đầu. Anh chờ Gaspart chính thức đưa ra đề nghị gia hạn, phản ánh địa vị và thành tích của anh. Điều đó không bao giờ xảy ra.

Vì vậy, trong một buổi họp báo vào tháng 4 năm 2001, anh tuyên bố đưa ra quyết định đơn phương rời bỏ Barcelona để bắt đầu một cuộc phiêu lưu mới ở nước ngoài. Đây là một tuyên bố gây chấn động. Anh không chỉ là người Catala có nhiều thành tích nhất trong lịch sử CLB mà còn là biểu tượng của La Masia. Anh có rất nhiều người hâm mộ và trí tuệ bóng đá tuyệt vời.

Người Catala thường nói ‘Catalonia có tất cả những gì con người ta mong muốn’. Họ kể đến bãi biển, núi non, trượt tuyết, thời tiết, đồ ăn, bóng đá và nghệ thuật. Đúng là cuộc sống ở đó khá ổn. Nhưng với

một số người, điều đó có nghĩa là không cần phải mở rộng thêm nữa. Tengo todo aquí (Tôi đã có tất cả ở đây rồi) là một cách diễn đạt ngột ngạt. Hẳn là nó có thể hạn chế nhu cầu mở rộng và thử nghiệm của họ.

Guardiola thì khác. Anh nói tại buổi họp báo: '11 giờ đêm qua, tôi gặp chủ tịch Gaspard và chúng tôi nói chuyện trong hai tiếng đồng hồ. Tôi mời ông ấy tham dự cuộc gặp mặt này với tôi nhưng ông không đi được vì phải đến một nơi khác trong hôm nay. Ông ấy sẽ nói chuyện với các bạn vào thứ ba, nhưng hôm nay tôi đến đây để trình bày với các bạn cách hiểu của tôi về những gì chúng

tôi đã bàn bạc.

‘Khi đến Barcelona, tôi là một thằng nhóc 13 tuổi không chút kinh nghiệm. Giờ thì tôi đã có những đứa con của riêng mình. Đây đã là ngôi nhà của tôi trong suốt 17 năm và tôi rất hạnh phúc và tự hào được lớn lên và trưởng thành ở nơi đây. Nhưng giờ đây tôi đã 30 tuổi và có cảm giác rằng tôi đang nhìn sự nghiệp của chính mình trôi qua kẽ tay. Tôi không còn nhiều năm để chơi bóng nữa và tôi phải cân nhắc các lựa chọn của mình. Tôi nên hài lòng với việc hoàn thành sự nghiệp của mình ở đây hay chấp nhận thách thức khám phá các đất nước

khác và đội tuyển bóng đá của họ? Tìm hiểu các CLB khác nhau và các đồng đội mới để cùng nhau đá và thi đấu? Thành thật mà nói thì tôi muốn khám phá những điều mới mẻ hơn.

‘Vì các lý do này, tôi phải nói với các bạn chính xác những gì tôi đã nói với chủ tịch hôm qua, rằng tôi sẽ hoàn thành sự nghiệp của mình ở nước ngoài. Tôi chưa biết là ở đâu bởi từ trước đến giờ tôi luôn bỏ ngoài tai mọi lời đề nghị. Tôi cần phải hoàn thành nhiệm vụ của mình với Barça trước đã. Nhưng từ giờ phút này trở đi, tôi sẽ gõ cửa ở Anh, Ý, Pháp và Đức. Josep Maria

Orobitg sẽ đại diện cho tôi và anh ấy, và một mình anh ấy có thể phát biểu trên danh nghĩa của tôi. Rõ ràng tôi sẽ tìm kiếm cơ hội tốt nhất để có thể tận hưởng những năm tháng ít ỏi cuối cùng với tư cách cầu thủ. Tôi đang tìm kiếm một CLB nơi tôi có thể tiếp tục học hỏi nhưng cùng lúc cũng được chia sẻ những gì mình đã học được ở CLB này.

‘Chủ tịch cũng đã cho phép tôi tuyên bố với các bạn rằng nếu tôi không tìm được một CLB mà mình có hứng thú thì ông sẽ giữ một chỗ cho tôi ở đây. Tuy nhiên, tôi đã quyết định và tôi sẽ đi. Đây không phải là một quyết định bồng bột sau

một trận đấu tốt hay tồi tệ, mà tôi đã suy nghĩ về nó trong một thời gian dài. Tôi quyết tâm sẽ mang đến cho một CLB khác lợi ích từ kiến thức và kinh nghiệm mà tôi đã khai thác được ở đây nhờ sự dạy dỗ của của rất nhiều những con người tài năng.

‘Tôi muốn nhân cơ hội này gửi lời cảm ơn đến chủ tịch Núñez và Gaspart, tất cả ban lãnh đạo và các HLV đã dìu dắt tôi từ năm tôi 13 tuổi. Tôi muốn cảm ơn Serra Ferrer, tất cả ban huấn luyện và các đồng đội đã giúp tôi trở thành một cầu thủ giỏi. Tôi thấy mình thật may mắn vì đã được chơi cùng họ. Tôi

cũng muốn cảm ơn các bạn, những người bạn thân thiết đã cùng tôi trải qua thăng trầm. Chúng ta đã đi cùng nhau một chặng đường dài. Tôi cũng muốn cảm ơn các cổ động viên đã ủng hộ tôi trong tư cách một cầu thủ và cả những người chưa thực sự ấn tượng, bởi xét cho cùng thì tất cả chúng ta đều hành động vì tình yêu dành cho CLB này. Cảm ơn tất cả mọi người đã giúp tôi trở thành tôi ngày hôm nay.'

Tôi ghi lại tuyên bố này ở đây vì nó cho thấy rất nhiều điều. Một biểu tượng của CLB ra đi mà chủ tịch cũng không buồn xuất hiện cùng anh trong dịp đó. Họ tiếp tục đưa ra

hai phán quyết riêng biệt về những gì đã xảy ra. Tuy nhiên, hãy để ý giọng điệu trang trọng, rõ ràng của Guardiola. Đó là cách anh cố xử sự cho đến tận ngày nay – nhất là trước công chúng. Lòng yêu mến và thời gian của anh ở CLB là rõ ràng.

Nhưng tuyên bố rằng anh cảm thấy 'sự nghiệp của chính mình trôi qua kẽ tay' và lời thừa nhận không hổ thẹn rằng anh sẽ đi gõ cửa từng nơi (thay vì chờ người ta tìm đến mình) là minh chứng điển hình cho sự thẳng thắn của anh. Không giả vờ cao quý, không giả vờ khiêm tốn.

Xắn tay áo lên, làm việc chăm chỉ,

không sợ phải thừa nhận mình muốn có được một thứ gì đó đến mức nào.

Anh cũng nói về ‘đam mê đối với các đội tuyển Anh’ của mình.

‘Họ rất trung thực, xông xáo, và thường thì họ không cố cầm hòa như Liverpool trong trận đấu gần đây ở Camp Nou. Ở các sân vận động của nước Anh, ta hít ngửi bóng đá ở trạng thái tự nhiên, trong lành của nó. Tôi vẫn nhớ lần đầu tiên chơi ở Old Trafford. Thật không thể tin nổi.’

Đó là khởi đầu cho những thời kỳ hỗn loạn cực độ. Luciano Moggi, chủ

tịch của Juventus, đã đưa ra rồi sau đó rút lại cơ hội cho anh chơi trong đội bóng thành Turin mà Guardiola rất muốn nhận lời.

Quãng thời gian của anh ở Ý bao gồm đá cho Carlo Mazzone ở Brescia, rồi kết thúc bằng một lời buộc tội nhầm rằng anh dùng chất kích thích. Giữa hai giai đoạn ngắn ngủi ở Brescia, Guardiola gia nhập Roma của Fabio Capello với ý định học hỏi từ một trong những HLV đương thời xuất sắc nhất. Đến khi ra đi, anh đã chịu đựng đủ từ Capello, nhưng cũng đã học được những điều sẽ được thể hiện ở sự nghiệp HLV tương lai của mình.

Những năm tháng của anh ở Qatar đầy những buồn vui lẫn lộn. Không phải chịu áp lực thật sự, anh có thời gian để lêu lổng với những người

bạn như Hierro và anh em sinh đôi De Boer, chơi gôn, đi xem phim và học tiếng Anh, cũng như dành nhiều thời gian hơn cho cuộc sống gia đình. Hierro nhớ lại: 'Sau sự nghiệp của Pep ở Barça và các trải nghiệm của cậu ấy ở Ý, tất cả những gì chúng tôi muốn là lại được chơi bóng đá như một thú vui, giống như hồi 17 tuổi vừa bắt đầu sự nghiệp. Chúng tôi muốn được sống lại niềm vui thích ấy.'

Một bài phỏng vấn trên truyền hình Tây Ban Nha trong giai đoạn này cho thấy ít nhất anh vẫn luôn cảm thấy mình là một người Catala, sau tổng cộng bốn năm xa xứ. Từng

thừa nhận rằng việc chỉ có thể về nước vài tháng một lần khiến cuộc sống xa Catalonia ‘dễ chịu đựng hơn,’ anh trình bày lại mong muốn của mình rằng đội tuyển ‘quốc gia’ Catalonia sẽ được FIFA công nhận.

‘Không may là luật bóng đá chỉ rõ rằng Catalonia không được thi đấu dưới danh nghĩa một đội tuyển quốc gia ở tất cả các giải đấu lớn. Khi chơi cho đội tuyển Tây Ban Nha, tôi đã được gọi đi đá cho đội tuyển quốc gia và rất vui mừng, nhưng con người ta không thể thay đổi cảm xúc và tôi yêu đất nước của mình bằng tất cả khối óc và trái tim. Đất nước tôi đã có ngôn ngữ

riêng từ hàng trăm năm nay, khác hẳn với Catalonia.’

Nhân dịp đề cập đến nhân dạng, anh tâm sự về vô số những cách hiểu sai mà tính cách của anh đã gây ra cho mọi người.

‘Rất nhiều người ở tuổi tôi thích đọc sách và đi xem phim, chỉ là khi nói về chúng trong các cuộc phỏng vấn tôi diễn đạt có hơi khác một chút. Sự thật là rất nhiều cầu thủ thích đọc sách và đi xem phim. Có những người thích đồ ăn McDonald’s còn những người khác lại thích các nhà hàng sang trọng hơn.

‘Tôi cố gắng sống với đam mê chứ

không bàng quan với cuộc đời. Mọi thứ đều có ý nghĩa với tôi. Sống là phải như vậy, nếu không thì sống để làm gì chứ? Ta không thể làm vừa lòng tất cả mọi người; và cố gắng vươn tới hình ảnh mà người khác muốn ta trở thành là chẳng để làm gì. Với tôi, quan trọng nhất là phải là chính mình.'

Tình bạn của anh với nhà thiết kế thời trang Toni Miró đã dẫn đến việc hai người bàn bạc về một dòng thời trang mới vào mùa xuân năm 1993, và rồi Guardiola tình nguyện làm người mẫu cho một phần của dòng sản phẩm vào tháng 7. Khi đó đang không phải là mua thi đấu và anh

có thời gian của riêng mình, nhưng theo như Miró nhớ lại thì Cruyff không vui vẻ cho lắm.

‘Pep và tôi đang nói chuyện, cậu ấy thích ý tưởng làm người mẫu cho tôi, nhưng Cruyff lại khó chịu đến mức trừng phạt anh bằng cách sa thải.

Khi bạn tôi là Gabriele Marcotti, phóng viên xuất sắc của mảng bóng đá châu Âu trên tờ The Times, đến thăm Guardiola ở Doha, anh bắt gặp Pep đang buồn rầu về những thay đổi nhanh chóng trong môn thể thao này kể từ lần xuất hiện trước công chúng đầu tiên của anh

14 năm về trước. Anh nói với Gabriele: 'Tôi nghĩ bây giờ không còn các cầu thủ như tôi nữa vì bóng đá đã nghiêng về chiến thuật và sức lực. Ở hầu hết các CLB, cầu thủ được giao các vai trò nhất định và tính sáng tạo chỉ có thể tồn tại trong phạm vi đó. Tôi chưa thay đổi, các kỹ năng của tôi chưa bị mài mòn. Chỉ là bóng đá đã thay đổi; giờ đây nó bạo lực hơn rất nhiều. Để chơi trước bốn hậu vệ, anh phải biết giành bóng. Nếu tôi là một cầu thủ 20 tuổi ở Barcelona, tôi sẽ không bao giờ được chơi chuyên nghiệp. May ra tôi sẽ được đá ở một giải hạng ba nào đó.'

Nghe thật đáng buồn. Nhưng anh đã tiến tới chứng minh rằng mình đã sai.

Một Pep Guardiola trẻ tuổi sẽ là cực kỳ ăn khớp trong đội tuyển Barça hiện tại, ngay cả nếu khả năng cản bóng của anh có hơi yếu hơn Sergio Busquets.

Một người có suy nghĩ khác hẳn về cỗ máy chuyền bóng Catala này là Paul Jewell, và chính điều này là nguyên nhân của một trong những cái duyên không thành của Guardiola với bóng đá Anh. Cuối năm 2005, anh đã mệt mỏi với cuộc sống và bóng đá ở Qatar nhưng

quyết định đi theo bạn mình là Hierro, người đã gia nhập Bolton Wanderers trong một mùa giải. Hierro rất yêu thích quãng thời gian ngắn ngủi của mình ở Anh.

Jewell chưa biết điều này, nhưng ông biết rằng Guardiola có thể vẫn còn tầm nhìn và trình độ chuyên môn để cống hiến cho đội bóng Wigan của ông khi họ cố gắng chứng tỏ mình ở Giải ngoại hạng Anh. HLV Wigan gọi điện cho Guardiola, để lại một lời nhắn nhưng, theo như ông nói với tôi, ‘không thực sự mong đợi sẽ nhận được hồi âm’. Nhưng chỉ hơn hai phút sau, Pep gọi lại cho ông.

‘Cậu ấy rất hứng thú với đề nghị của tôi và ngắt lời tôi khi tôi cố giải thích một chút về Wigan: ‘Tôi vẫn luôn theo dõi đội của ông, tôi biết chính xác rằng đội chơi như thế nào và tôi không hề ngạc nhiên rằng Wigan đã thành công.”

Các điều khoản được thảo luận và dù mức lương tối đa ở Wigan khi đó chỉ là hơn 10.000 bảng/tuần, Guardiola rất hào hứng ký hợp đồng. Giờ đây, Jewell nói: ‘Tôi vẫn luôn thích lối chơi của Pep; cậu ấy đi trước thời đại. Trong thời đại của tôi, cậu ấy là tiền vệ chuyền bóng xuất sắc nhất, khiến bóng đá trông như một cuộc dạo chơi vậy.’

Không may cho Jewell là bạn thân của Guardiola, Juanma Lillo, đã tiếp quản Dorados de Sinaloa của Mexico và gây sức ép bắt chàng cầu thủ Catala đến giúp anh ở trung tuyến. Lòng trung thành là rất quan trọng với Pep, vì vậy anh đồng ý và bỏ qua ý tưởng Wigan. Jewell vẫn luôn nuối tiếc về chuyện này.

'Tính đơn giản là một trong những phần hợp thành hiệu quả nhất nhưng khó đạt được nhất trong bóng đá đỉnh cao,' HLV Ipswich nói với tôi. 'Cậu ấy đã có được nó khi còn là một cầu thủ và hãy nhìn vào lối đá của đội cậu ấy bây giờ xem. Quá nhiều cầu thủ và HLV làm mọi

thứ trở nên phức tạp không cần thiết, nhưng Barça dưới thời Guardiola thì không bao giờ như vậy.

‘Tôi nhớ là cậu ấy luôn biết bóng sẽ bay tự do đến đâu vì lối chơi ép sân ở trung tuyến của Barcelona, và rồi cậu ấy thực hiện số lần chạm bóng ít nhất để chuyển bóng đến vị trí thuận lợi cho tấn công. Giờ đây đội bóng của cậu ấy cũng chơi tương tự; trong số hàng trăm những cú chuyền bóng họ hoàn thành trước Arsenal và MU trong mùa giải này (2010-11) rất nhiều trong số đó chỉ là một hoặc nhiều nhất là hai lần chạm. Nếu không cần chạm bóng

thì họ sẽ không làm. Nếu cú chuyền tốt thì các cầu thủ của cậu ấy chỉ việc để mặc cho bóng lăn theo hướng của mình và giữ cho nó di chuyển về phía trước. Giá mà tôi có cơ hội được làm việc cùng cậu ấy.’

Điều mà Guardiola khám phá ra ở sa mạc, và sau đó là ở Mexico trong khoảng thời gian ngắn ngủi chơi cho Lillo, là anh vẫn phải dành hết tâm trí cho bóng đá. Anh muốn làm mọi thứ theo đúng cách chứ không phải là nắm ngay lấy cơ hội đầu tiên.

Vào năm 2003, ở Camp Nou có các cuộc bầu chọn chủ tịch mang ý nghĩa đánh dấu kỷ nguyên. Joan

Laporta sẽ thắng và những năm tháng đẹp đẽ sẽ qua đi, nhưng đối thủ ngang tài ngang sức nhất của ông là Luis Bassat.

Bassat đủ thông minh để nhìn ra Guardiola, khi đó vẫn chơi cho Roma, là một tài sản vô giá cho CLB. Ứng cử viên cho chức chủ tịch FC Barcelona muốn anh lên làm HLV khi mới chỉ ở tuổi 32.

Ông nhớ lại: ‘Khi tôi ứng cử cho chức chủ tịch năm 2003, tôi đến Rome để ký hợp đồng với Pep. Tôi biết cậu ấy rất thông minh, yêu thích Barça và sẽ nỗ lực vì CLB. Chúng tôi bàn bạc trong sáu giờ và

rồi cậu ấy đã thuyết phục được tôi rằng cậu ấy chưa đủ trình độ làm HLV. Khi đó cậu ấy chưa thi lấy bằng HLV.

‘Vì vậy tôi thay đổi ý định và xác định rằng cậu ấy làm trong ban lãnh đạo tương lai thì tốt hơn. Cậu ấy sẽ làm tốt, cũng như một HLV xuất sắc như hiện tại.’

Bassat dừng ở vị trí thứ hai trong cuộc bầu chọn, còn Guardiola quay lại với sự nghiệp chơi bóng và chuẩn bị cho tương lai của mình. Qua liên đoàn bóng đá Tây Ban Nha, Guardiola đạt danh hiệu HLV và gần như ngay lập tức được chỉ

định làm HLV cho Barça B.

Tháng 6 năm 2007, dù mới chỉ hơn một năm sau khi Barça đoạt cúp quốc gia thứ hai và hai cúp Châu Âu nhưng đội tuyển của Frank Rijkaard đã bắt đầu sa sút. Ngay sau khi đoạt cúp C1 ở Paris, thắng Arsenal 2-1, hai nhân vật quan trọng đã ra đi. Henk ten Cate, tên cớm trong hàng ngũ cảnh sát của Rijkaard, đã rời đội để tiếp quản ở Ajax. Dù Rijkaard là một cầu thủ cứng rắn và một kẻ thắng cuộc tàn nhẫn (ông từng bảo tôi rằng trong bóng đá đường phố nơi ông đã học các kỹ năng của mình là ‘giết hoặc bị giết’) nhưng ông không có thói quen sử

dụng áp dụng kỷ luật thép.

Đời tư của Rijkaard cũng khá lộn xộn. Ông mất định hướng, mất bằng trung sĩ và mất lợi thế của mình. Ông không còn làm việc chăm chỉ và khao khát nữa, vì vậy đương nhiên một vài cầu thủ của ông cũng trở nên tương tự.

Thế rồi Henrik Larsson rời đội. Anh có ảnh hưởng rất lớn. Không ngừng chăm chỉ, thông minh, chuyên nghiệp và một thái độ hơi lạnh nhạt đối với những người không đạt được tiêu chuẩn của mình, chẳng có gì khó hiểu khi cổ động viên ở Camp Nou lại hâm mộ anh đến vậy.

Trách nhiệm giữ vững hướng đi của đội bóng không chỉ là của các cầu thủ, và chắc chắn không chỉ là của một chân sút riêng lẻ. Nhưng nếu Larson ở lại Camp Nou khi mọi thứ bắt đầu xấu đi thì sẽ có lời qua tiếng lại về tiêu chuẩn, thể lực và hành vi.

Một năm sau khi Guardiola lặng lẽ trở lại Barça, vào tháng 5 năm 2008, đội tuyển của Rijkaard tiến được đến bán kết cúp C1 nhưng rất huênh hoang và sẵn sàng bị những kẻ thắng cuộc của Paul Scholes ở Old Trafford làm cho tịt ngòi.

Nếu để ý, bất kỳ ai cũng có thể

đoán trước được kết quả – đám đông ở Camp Nou thực ra đã chế nhạo đội bóng của mình vào bán kết vì cuộc phô bày ở trận tứ kết trước Schalke 04 rất thăm dò và vá víu. Các cầu thủ trông không còn khỏe mạnh, quyết tâm và hạnh phúc khi chơi nữa; giống như xem một loài chó săn mồi dữ tợn nhanh chóng biến thành một con Labrador béo lùn biết đi nhặt dép nhưng sẽ co rúm lại trước một tên chó xù hay sủa.

Rijkaard đã mang đến cho Barça những năm tháng tuyệt vời, quá trình gây dựng lại đội bóng của ông đã nhận được sự hỗ trợ thông minh

từ Joan Laporta và Txiki Begiristain. Ở hậu trường, Ferran Soriano và Marc Ingla đã thay đổi hoàn toàn cơ cấu tài chính của CLB và cải thiện hiệu quả marketing của nó. Họ là hai bộ óc bị coi nhẹ trong công cuộc vực dậy FC Barcelona hiện tại.

Nhưng chính lòng trung thành của Laporta với Rijkaard và chất lượng công việc mà anh mang đến cho người khổng lồ đang suy kiệt này đã cho anh cơ hội tiếp tục giữ vị trí HLV trong mùa giải 2007-08 ấy. Đó là một sai lầm.

Trong khi đó, người hùng của chúng ta và công việc kéo dài 12 tháng

của anh với Barça B thì sao?

Khi một thành viên trong ban tư vấn của Laporta, Cruyff, Begiristain và Evarist Murtra (một thành viên ban lãnh đạo) quyết định rằng Guardiola cần phải hồi hương, họ đã phải tranh luận xem liệu anh có phải là người phù hợp để huấn luyện Barça B hay không.

Dưới đội hình chính thức có khoảng 12 mức trình độ cầu thủ trẻ từ bảy tuổi trở lên. Không đâu có lực lượng dự bị như ở Tây Ban Nha; nếu một cầu thủ ở đội hình chính phải rời sân vì chấn thương và cần tập luyện để có được sức lực trở lại thì anh ta

cũng không thể đá vài trận hạng ‘B’ được. Đội hình B là một sân chơi chứng tỏ năng lực cho các cầu thủ trẻ, một diễn đàn mua bán cho những người đã ở độ tuổi 22-25 mà vẫn chưa được lên đá ở đội hình chính, và là thước đo cho tình trạng sức khỏe chung của ngân hàng gien của FC Barcelona. Đội hình này được trả lương theo mức chuyên nghiệp; năm 2011 nó có 27 cầu thủ và trong quá khứ, những người như Juande Ramos đã bắt đầu sự nghiệp huấn luyện của mình ở đây.

Có một điều đáng buồn trong việc di chuyển Guardiola, đó là chính Quique Costas, người mà trước đây

dưới vai trò HLV Barça B, đã cho chàng tiền vệ trẻ rất nhiều lời khen và động lực trước khi anh bắt đầu chơi dưới thời Cruyff, người đã bị thay thế sau một mùa giải ảm đạm.

Không khí tồi tệ bao trùm CLB vì sự tụt dốc quá sâu chỉ sau một năm. Ngày mà Guardiola được dẫn vào một cách bất ngờ ngay cả với các phương tiện truyền thông Catala, Begiristain đang chỉ trích nặng nề đội hình chính: 'Phải huấn luyện khắt khe và chuyên nghiệp hơn. Chúng ta đang thất thế từ vị trí thắng cuộc, chúng ta đang bị ghi bàn ở những phút cuối của trận đấu, phải tập luyện tốt hơn thì mới

có thể đá tốt hơn được.'

Cùng ngày hôm đó, Laporta bổ sung: 'Một số cầu thủ tôi phải ngả mũ kính phục. Những người khác tôi không có gì để chê trách. Nhưng có một nhóm thứ ba, những người tài năng nhưng cách hành xử lại chưa được tốt.'

Điều rõ ràng nhất là Rijkaard, người mà theo lịch sử cho thấy thì đáng lẽ đã phải bị sa thải ngay khi ấy chứ không phải 12 tháng sau: 'Từ mùa giải vừa rồi, tôi sẽ chọn ký ức về Carles Puyol – đội trưởng của tôi. Cậu ấy đã cảm thấy rất cô đơn ở sa mạc, gào thét khản cổ để cố gắng

duy trì tinh thần đội bóng. Cậu ấy đã phải chịu đựng rất nhiều trong năm nay.’

Ông cũng tiết lộ thêm: ‘Đổ lỗi cho cầu thủ thì quá dễ, họ hành xử như những gì được cho phép. Tôi thà nhận lỗi về mình còn hơn.’

Dù chưa được chứng minh nhưng Guardiola đã có khí chất của một thủ lĩnh mới mẻ, đầy gấp gáp và khát khao. Trong bài thuyết trình của mình với tư cách HLV Barça B, anh nói: ‘Con người cầu thủ của tôi đã không còn. Là một HLV, tôi đang bắt đầu từ con số không. Chỉ có chiến thắng mới giúp tôi được tín

nhiệm, đó là cách duy nhất để tôi trưởng thành trong vai trò HLV.

'Ưu tiên ở đây là tiếp tục sản sinh các cầu thủ hạng nhất, nhưng nếu tôi không thắng, nếu chúng tôi không được thăng hạng thì tôi sẽ không được phép tiếp tục ở đây. Đó là nguyên tắc.

'Tôi không nhận được bất kỳ lời mời nào khác và vì vậy tôi phải cảm ơn Barça, bởi nếu họ không tìm đến tôi thì bây giờ tôi vẫn đang ngồi nhà. Việc đầu tiên tôi muốn làm là truyền lại niềm tự hào và vinh dự của tôi khi được quay lại với CLB này. Tôi không coi đây là làm việc ở

giải hạng ba, mà là làm việc cho Barça B. Các cầu thủ không nên nghĩ rằng mình đang chơi ở giải hạng ba, mà là đang đẩy cánh cửa lên đội hình chính thức.’

Laporta dí dỏm nhớ lại: ‘Từ những gì chúng tôi cảm nhận được thì khi đó có lẽ Pep sẽ chấp nhận huấn luyện cho Barça B mà không ăn lương.’

Năm ấy trôi qua tốt đẹp. Đội hình B vừa phải chịu đựng nỗi hổ thẹn bị chuyển xuống hạng ba còn Pep thì đến mà không có được lợi ích của một đội tuyển ổn định và được công nhận. Có một khoảnh khắc ấn

tượng trước trận đấu đầu tiên tại sân nhà, trên sân Mini Estadi với sức chứa 15.000 cổ động viên, cách sân Camp Nou khoảng 100 mét. Các cầu thủ non nớt nhưng hăng hái của anh đang cố gây ấn tượng trong quá trình luyện tập, và người ta có thể nghe thấy Guardiola thét to những câu gợi nhớ lại buổi phỏng vấn đầu tiên của anh trên truyền hình Catala 20 năm về trước.

‘Tôi không muốn mọi người cố rê bóng như Leo Messi, hãy chuyền đi, chuyền đi rồi chuyền lại. Chuyền chính xác, di chuyển đúng, chuyền lại, chuyền, chuyền và chuyền.

‘Tôi muốn mọi di chuyển đều phải thông minh, mọi cú chuyền đều phải chính xác – đó là cách chúng ta tạo nên sự khác biệt với các đội còn lại, đó là tất cả những gì tôi muốn thấy.’

Trận đấu này ghi dấu cho hầu hết cả mùa giải. Balaguer sút xa, lao vào các cầu thủ trẻ của Guardiola, ghi được hai bàn và để thua 4-2. Chính xác thì đội hình đầu tiên của anh trong vai trò HLV của Barça B là: Oier; Córcoles, Xavi Torres, Botía, Víctor Sánchez, Espasandín, Crosas, Dimas, Abraham, Jeffrén, Víctor Vázquez, Guerra. Cả Pedro và Eneko đều ra sân với Pedro, người

giờ đây là siêu sao ghi bàn ở World Cup, ghi bàn thắng thứ ba trong giờ đấu đầu đầu tiên.

Khác xa hình ảnh thanh lịch mà giờ đây chúng ta thường thấy trong các ngày thi đấu, vị HLV mới xuất hiện trong trận đầu tiên tại sân nhà với quần bò và áo phông Italia màu hồng.

Trên sân nhà, Guardiola biến Barça B trở thành gần như không thể đánh bại. Barcelona hoa mỹ ngày nay khi đó dân dã hơn nhiều. Cùng với lối tư duy chuyền bóng khó có thể thực hiện giữa các cú chuyền dài, chen lấn và cãi cọ thường thấy

ở hạng ba, Guardiola đã khiến chúng phát huy tác dụng. Họ luyện tập rất nghiêm túc. Bất kỳ ai, dù quan trọng đến đâu, nếu không tập luyện nghiêm túc hàng ngày thì cuối tuần cũng sẽ không được chọn.

Họ có các hình phạt, luật lệ và một hệ thống thưởng nho nhỏ. Guardiola gặp các đội trưởng vào đầu trận đấu trước mùa giải và hứa rằng mỗi lần đội thắng ba trận liên tiếp thì anh sẽ đãi họ bữa trưa sau khi luyện tập. Các cầu thủ chỉ cần mất một tháng để làm cạn hầu bao của anh và đó chưa phải là lần cuối trong mùa giải đó – người ta bắt gặp họ nhiều lần ở các nhà hàng El

Gorría và El Asador de Aranda. Nhưng anh bù lại chi phí của mình bằng cách phạt những người muộn giờ, bị bắt gặp không tập luyện chăm chỉ, đi chơi quá nửa đêm vào ngày thường và bị thẻ đỏ. Tôi không chắc rằng anh có tự phạt mình hay không, nhưng Guardiola cảm nhận thấy sự căng thẳng trong mùa giải đó và bị truất quyền thi đấu. Họ thắng giải hạng ba với chênh lệch một điểm.

Hậu vệ lùi trở thành hậu vệ cánh, tiền vệ cánh cắt vào trong để thành năm tiền đạo còn hậu vệ cánh chồng chéo lên nhau, Sergio Busquets bắt đầu đá chốt và thường

lùi lại giúp phòng thủ khi đội hình 4-3-3 ban đầu biến thành 3-4-3. Cầu thủ chốt sắp đặt thế trận, dùng bóng nhiều nhất và lùi lại làm trung vệ bổ trợ bên cạnh Botía, Chico hoặc Valiente. Tiền đạo và hai tiền vệ cánh (trái và phải) kết hợp để quây ép nếu đối thủ định giành bóng từ phía sau.

Barça B thắng 21 trận ở sân nhà. Ngoài ra cũng có nổi bật lên thứ sẽ trở nên nổi tiếng nhất trong trận đấu trước mùa giải Rome Champions League năm 2009 – video động lực. Ví dụ, trước trận đấu loại trực tiếp đầu tiên của Barça B với Castillo, anh cho họ

xem bộ phim ‘Zidane – Một Chân dung Thế kỷ XXI’; đó là một bộ phim truyền cảm hứng và họ đã thắng 6-0.

Guardiola có một nỗi ám ảnh khá dễ hiểu là muốn các đội bóng của anh khởi động như những con thú háu đói trong năm phút đầu trận, chính từ đây mà anh nảy ra ý tưởng cho cầu thủ ra sân sau một liều adrenaline khổng lồ từ một bộ phim. Trước trận chung kết của mùa giải, lượt về quyết định của trận đấu loại trực tiếp với Barbastro, anh bật một đoạn phim về một ông bố 60 tuổi và người con trai mắc chứng bại não cùng thi đấu trong một cuộc

thi Ironman . Anh cho họ xem phim 15 phút trước khi ra sân. Trong nhiều sự kiện, người cha phải cõng con mình. Một vài cầu thủ sau này đã thừa nhận rằng họ ra sân mà nước mắt chỉ chực trào ra.

Đó chính là khuôn mẫu cho ba mùa giải đầu tiên phụ trách đội hình chính thức của anh.

10.000 người hâm mộ trên sân Mini Estadi thấy một cú ghi bàn của Víctor Vázquez đánh dấu việc anh được thăng lên hạng B Segunda. Đội hình B quyết định của anh là: Oier, Córcoles, Chico, Xavi Torres, Espasandín, Sergio Bus¬quets,

Dimas, Víctor Vázquez, Abraham, Pedro, Emil¬io, Guerra, Gai.

Khi đó, Guardiola đã biết được vài tháng rằng anh có khả năng sẽ kế tục Rijkaard từ mùa giải sau. Quả là một cách tuyệt vời để ngừng công việc huấn luyện đầu tiên của anh.

SERGIO BUSQUETS -NGƯỜI THỰC THI

TRONG QUÃNG THỜI GIAN Ở TÂY BAN NHA, tôi chưa từng thấy ai gây ra nhiều ý kiến trái chiều như Sergio Busquets khi anh xuất hiện ở đội hình chính thức với vai trò một phần của cuộc cách mạng Pep Guardiola.

Mỗi thành viên của đội hình chính thức ngay từ ban đầu đều biết tài năng của mình là gì, nhưng rất ít người bên ngoài biết được điều đó – người hâm mộ hay các phương tiện truyền thông. Tất nhiên Busquets đã thay đổi điều đó, nhưng những ngày đầu ấy rất kỳ lạ.

Anh có vẻ rất khác thường. Có lẽ là bởi anh chàng cao lêu nghêu này trông rất khác biệt so với các đồng đội bên cánh trái và phải của mình. Tuy nhiên, điều trở nên rõ ràng với tất cả chúng ta – và được nhấn mạnh mỗi lần ta nói chuyện với bất kỳ đồng đội nào của anh – là Busquets đã bổ sung ba điều quan

trọng vào bước quá độ ra khỏi kết thúc độc hại từ triều đại của vị HLV trước đó.

Thứ nhất, anh là một đấu thủ tàn bạo và nhiều người tin rằng anh sử dụng các bản năng ấy một cách bất chính. Tuy nhiên, tôi tin rằng anh là thành viên trong đội của Guardiola, mà hầu hết bọn họ đều giống như HLV của mình thời còn là cầu thủ.

Ở đài truyền hình Gol Television ở Barcelona, tôi làm việc với một người từng chơi bóng rất xuất sắc ở thời của mình, Jordi Lardín. Là một người Catala cùng thời với Guardiola, nhưng là ngôi sao của

Espanyol, Jordi nhấn mạnh rằng tuy Pep là một cầu thủ xuất chúng nhưng anh cũng sẽ sẵn sàng dùng thủ đoạn để đẩy đối thủ khỏi trận đấu nếu nhờ vậy anh có thể có thêm khoảng trống. Lăng mạ, dẫm chân – hãy đừng bôi nhọ hình ảnh của anh một cách không cần thiết, nhưng đại loại là như vậy. Giờ thì hãy nghĩ về lối chơi của Busquets.

Tiếp theo, ở anh là một bộ óc bóng đá cực kỳ thông minh. Trong ý tưởng của Guardiola về một Camp Nou không tưởng, anh sẽ được tùy ý sử dụng 20 cầu thủ xuất sắc, nhưng trí óc của họ cũng luôn phải hoạt động hết công suất. Tác động của

Busquets đối với nơi sử dụng thế ép – khía cạnh đã trở thành một phần đặc trưng của thời đại Guardiola – và việc nó thường xuyên hiệu quả thế nào đã cho thấy tầm quan trọng của anh đối với đội bóng.

Javier Mascherano nói với tôi về 'Busi': 'Cậu ấy có tài năng để chơi cho bất kỳ đội bóng nào ở bất kỳ nơi nào trên thế giới, nhưng cậu ấy sinh ra là để chơi cho đội này, một anh chàng hoàn hảo theo nghĩa đen. Cậu ấy biết cướp bóng, sở hữu các kỹ thuật tuyệt vời và sắp xếp chiến thuật. Tôi phải xem cậu ấy đá và cố học hỏi.'

Víctor Valdés cho phép hàng hậu vệ tiến xa lên phía trước, Busquets đẩy hàng tiền vệ lên vài mét nhằm giúp đỡ các tiền đạo khi họ chơi ép. Tất cả đó là một quá trình.

Cuối cùng, tôi rất vui được chuyển 'nhiệm vụ hoan nghênh' cho Xavi, người biết nhiều về điều này hơn là tôi. Chính anh chàng Catala này đã chỉ ra sự thiếu sót mala leche, hay 'sự xấu tính', trong đội. Anh tiết lộ rằng Busquets học chơi bóng trên những con phố ổ chuột Badia del Vallès và sẵn sàng mang tính cách 'thực thi' ấy vào những tình huống mà các nghệ sĩ của Barcelona bị ức hiếp. Các chàng cầu thủ nhỏ con rất

thích điều này.

Từ đó anh đã có được lòng tin của những người hoài nghi, cho đến tận trận chung kết World Cup ở Soccer City (Busquets trở thành người tiếp quản đương nhiên cho Marcos Senna giữa Euro 2008 và giải Nam Mỹ 2010), nhưng dù bạn có yêu thích anh hay không thì có một điều chắc chắn là Sergio Busquets vẫn luôn là một phần hợp thành không thể thiếu trong thành công của Barcelona.

7 – CÁC ÔNG HOÀNG CỦA BARCELONA

‘Trong các cuộc họp chiến dịch, chúng tôi luôn nhận thức được và hiểu rõ rằng chúng tôi phải mô tả được sự tươi mới và thay đổi. Tôi nghĩ chúng tôi chiến thắng là vì vậy . . . đó lại là chuyện khác.’

Marc Ingla

TRÁI NGƯỢC LẠI VỚI ngày thứ sáu trước đó, chủ nhật ngày 8 tháng 3 năm 1998 là một ngày rất dễ chịu đối với Louis van Gaal. 48 giờ trước đó, chàng cầu thủ người Hà Lan trượt chân ngã trên sàn phòng thay đồ ở sân Camp Nou sau khi tập

luyện và bị trật mắt cá chân nghiêm trọng đến mức anh phải đi đôi ủng bảo vệ kiểu Frankenstein trước một trận Clásico tối chủ nhật đó. Tuy nhiên, khi anh cà nhắc bước vào ghế cạnh sân trước mặt 115.000 người hâm mộ để xem Barça của mình đánh bại Real Madrid với tỉ số 3-0, chàng cầu thủ Hà Lan đã biết rằng người muốn hất cẳng chủ tịch Barça Josep Lluís Núñez và thay thế Van Gaal bằng kẻ thù không đội trời chung của anh là Johan Cruyff đã bị đánh bại.

Ngay trước lần đánh bại Madrid ấy, các thành viên của Barça đã được triệu tập đến một cuộc bỏ phiếu bất

tín nhiệm mà nếu thua thì Núñez sẽ không giữ được chức vụ của mình. Trong số 91.815 người được phép bầu thì 40.412 người đã chọn không tín nhiệm, với 24.863 phiếu chống lại moción de censura (bỏ phiếu bất tín nhiệm) – có 1191 phiếu hỏng hoặc phiếu trắng. Điều này có nghĩa là chủ tịch đang nắm quyền biết rằng mình vẫn khá an toàn khi 45 phút sau khi kết quả được công bố, ông ngồi vào ghế của mình ở Palco Presidencial để xem trận Clásico. Núñez hẳn đã cảm thấy rất kinh khủng. Van Gaal thì rõ ràng đã thấy như vậy, thể hiện trong cuộc họp báo sau trận đấu của anh.

‘Hôm nay là một trong những ngày tuyệt vời nhất trong đời tôi, thứ nhất là bởi chiến thắng trước Madrid và thứ hai là vì chủ tịch đã chiến thắng ở hòm phiếu – dù tôi nghĩ rằng chúng tôi đã làm tốt hơn cả ông ấy,’ Van Gaal trả lời vừa hài hước vừa huênh hoang.

‘Sáng mai tôi nghĩ tôi sẽ đeo một chiếc cà vạt xanh da trời in hình những chú voi màu trắng vì voi luôn mang lại may mắn cho tôi, điều đó đã được chứng minh trong tối nay.’

Anh đang nói đến nhóm đối lập Elefant Blau (Voi Xanh da trời) đã thất bại trong nỗ lực hất cẳng

Núñez.

Điều mà không ai trong số họ biết là 14.358 phiếu mà Elefant Blau giành được cùng vị tướng 35 tuổi đầy uy tín của họ là Joan Laporta chính là tiếng nói của tương lai. Anh sẽ trở thành vị chủ tịch thành công nhất và có ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử FC Barcelona. Ban lãnh đạo của anh thừa kế con người yếu kém của bóng đá Tây Ban Nha và biến họ thành đội bóng vượt trội của thế giới. Trong thời gian anh được ủy thác (2003-2010), Barça đoạt 12 cúp, bao gồm hai cúp C1 và bốn danh hiệu Tây Ban Nha. Bối cảnh? Barça giành được 16 danh

hiệu Tây Ban Nha trong vòng 75 năm trước khi Laporta lên kế nhiệm.

Trong khi Real Madrid chi phối Cúp Châu Âu, đoạt cúp chín lần so với chiến thắng duy nhất của Barcelona (Wembley 1992), triều đại của Laporta đã giành thêm hai chiến thắng Cúp C1 và để lại cho chủ tịch tiếp theo một đội hình và HLV có khả năng đoạt thêm chiếc cúp thứ ba chỉ một năm sau khi Laporta ra đi (cũng là ở Wembley).

Anh không làm được một mình. Những người như Ferran Soriano và Marc Ingla là động cơ dẫn đến

thành công bắt nguồn từ Camp Nou. Tuy nhiên, tất cả đều là ý tưởng của Laporta và khởi đầu từ Johan Cruyff.

Khi Núñez giao cho người đồng sự cùng làm phó chủ tịch là Joan Gaspart sa thải Cruyff vào tháng 5 năm 1996, Laporta là một trong hàng nghìn người hâm mộ Barça không chỉ không đồng ý với quyết định này mà còn không hài lòng với lối sa thải của ông này. Cùng với các lời chỉ trích khác về thời đại của Núñez, nhất là thói độc tài của ông và món nợ của CLB, cách xử lý tàn bạo này đối với vị HLV duy nhất từng mang lại cho Barça chiếc Cúp

Châu Âu là đủ để châm ngòi cho một làn sóng phản đối mà cuối cùng chính Laporta là người lãnh đạo.

Năm 2006, Laporta giải thích cho tôi những lý do chính vì sao anh trở thành người hâm mộ lâu năm của Cruyff. 'Mùa hè năm 1973 thật đầy hứng thú vì tất cả thành viên đều ngóng chờ từng động thái của Barça để ký hợp đồng với Johan,' anh giải thích. 'Khi đó tôi 11 tuổi và theo dõi từng khoảnh khắc. Khi ấy, đó là hợp đồng thế kỷ. Trận ra mắt của anh ấy là trước Granada và Johan đã ghi hai bàn. Sau đó, chúng tôi thắng 30 trận liên tiếp, bao gồm trận thắng Madrid 5-0, và chúng tôi đã đoạt

cúp từ năm trận trước khi kết thúc giải đấu. Thật tuyệt vời.

‘Nó giống như một cuộc cách mạng ở thành phố và nền văn hóa của chúng tôi vậy – như thể thành viên thứ năm của The Beatles vừa đến Barcelona. Anh mang đến một bầu không khí hiện đại, thổi bay tất cả những tàn dư và đặt chúng tôi vào vị trí tiên phong của thể thao thế giới.

‘Là một cầu thủ, anh ấy tạo ra tình yêu. Anh ấy được bắt chước theo ở mọi thứ – cách anh ấy đi ra sân, hướng dẫn mọi người xung quanh khi đặt chân lên trái bóng, cách anh

ấy chải đầu! Tất cả trẻ con đều muốn được là anh ấy, hoặc giống anh ấy – cả tôi cũng vậy.

‘Hồi ấy là chính phủ chuyên chế, vì vậy Barcelona nhận được sự cảm thông của những con người tiến bộ, những người theo chế độ dân chủ. Anh ấy có được sự ủng hộ ở đây cũng như ở những phần lớn khác trên khắp cả nước. Cruyff ủng hộ Barça nhưng cũng rất yêu mến Tây Ban Nha.

‘Mỗi lần Barça lên đường khi ấy cũng giống như bây giờ: hàng trăm người hâm mộ hò hét ầm ĩ. Điều quan trọng là Johan mang đến một

ý tưởng hiện đại. Anh tháo gỡ quan điểm tiến bộ, dân chủ đã nới rộng khoảng cách giữa Barça và những người theo Francois.'

Laporta là một fan hâm mộ trung thành của Barça và là một luật sư trẻ tuổi, tham vọng và lưu loát, anh biết cách tổ chức và xúc tiến một phe đối lập khi vào năm 1996, Núñez sa thải HLV Cruyff.

Nhìn lại thì thấy chính những nơi anh lớn lên đã dẫn đến một số những khoảnh khắc lập dị vào cuối thời kỳ làm chủ tịch của mình.

Theo học tại một trường tu sĩ, Laporta vốn định trở thành một nhà

truyền giáo. Rất thú vị. Anh bị đuổi học vì chống đối một thầy giáo vật lý đã đình chỉ cả lớp trong kỳ đầu tiên của năm học. Vì vậy, Laporta ăn trộm đáp án của một bài kiểm tra rồi đưa cho cả lớp. Khi những sinh viên không viết nổi tên mình đột nhiên đạt điểm cao, thầy giáo này cảm thấy có gì đó không bình thường, bèn nhốt tất cả bọn họ vào một lớp học và yêu cầu kẻ đầu trò nhận tội. Thư gửi về nhà, không trường lớp gì nữa.

Nghĩa vụ quân sự bắt buộc cũng không tạo nên con người biết nghe lời trong vị chủ tịch tương lai của Barça. Quản lý quân sự yếu kém

khiến anh bị gửi đến Tenerife thay vì một vị trí cách Barcelona một giờ đồng hồ như đã được thỏa thuận. Ở đó, anh nổi loạn vì quân đội phục vụ thịt lạc đà hết hạn trong các bữa ăn và bị giam một mình trong hai tuần.

Một sự việc khác, trốn về nhà khi nghĩ rằng lối quản lý lộn xộn của quân đội sẽ khiến họ không nhận ra sự vắng mặt của anh, đã khiến anh phải ngồi trong nhà giam quân đội thêm hai tuần. Sau đó, khi vẫn còn một tháng rưỡi nghĩa vụ quân sự, trong pháo đài ở Pedralbes (nhìn xuống sân Camp Nou) nơi anh bị chuyển đến, anh quyết định cùng bạn gái đi nghỉ ở Ai Cập mà không

được phép. Đến khi anh quay lại, chuẩn bị tinh thần vào trại giam một lần nữa rồi thì mới được biết rằng vào mỗi lần điểm danh, bạn bè đều đã di chuyển vị trí và hô 'Có!' mỗi lần cái tên Laporta được xướng lên.

Khi người hùng của anh là Cruyff đã bị truất ngôi một cách tàn bạo thì anh đã là một chàng trai biết nổi loạn.

Đi cùng với anh trong những giai đoạn đầu ấy là Albert Vicens, Jordi Moix, Albert Perrín và bạn học cũ Alfons Godall, tất cả đều sẽ gia nhập ban lãnh đạo khi anh lên làm

chủ tịch Barça.

Laporta lần đầu trợ giúp Ángel Fernández ứng cử chức chủ tịch vào năm 1998, nhưng chiến dịch của họ đã bị Núñez càn quét. Hai năm sau, khi chủ tịch đương nhiệm quyết định từ chức, Laporta hỗ trợ cuộc tranh cử của ông trùm quan hệ công chúng và marketing Lluís Bassat trong cuộc bầu cử tổng thống khốc liệt năm 2000.

Luis Figo đang trong quá trình chuyển sang Real Madrid nhưng Joan Gaspart, phó chủ tịch lâu năm của Núñez và cũng chính là người đã trực tiếp sa thải Cruyff, đã dễ

dàng đánh bại Bassat, 25.181 so với 19.791 phiếu.

Tuy nhiên, các đề tài đã nảy ra trong chiến dịch vận động ấy. Bassat lớn tiếng chống lại ‘những thành phần bạo lực và buôn bán ma túy’ của những người hâm mộ huyên náo nhất của CLB - Boixos Nois. Là chủ tịch, Laporta sẽ nỗ lực triệt tiêu các phần tử tồi tệ nhất khỏi Camp Nou và trong nhiều năm sau đó sẽ là đối tượng của của một chiến dịch hăm dọa bao gồm cả những mối đe dọa đối với mạng sống của anh.

Bassat cũng đã chỉ định Txiki

Begiristain làm người chỉ đạo, có được sự ủng hộ ngầm của Cruyff và thường xuyên nói rằng các nguyên tắc, lối chơi và lai lịch của Pep Guardiola có ý nghĩa đối với ông đến thế nào. Cả ba người này sẽ là nền tảng quan trọng của một Barça mới.

Đáng lo ngại cho Laporta là một cuộc điều tra chính thức trên một tờ báo địa phương cho thấy phần lớn những người được hỏi tin rằng việc Bassat hợp nhất các thành viên của Elefant Blau đang gây trở ngại cho sự nghiệp của ông – vào thời điểm đó, các phương tiện truyền thông đánh giá nhóm chống đối của

Laporta với thái độ hoài nghi.

Tuy nhiên, triều đại của Gaspart đã đổ nát và một trận thua 4-2 thảm hại tại sân nhà trước Valencia của Rafa Benitez vào tháng 1 năm 2003 không chỉ dẫn đến một cuộc chống đối quy mô mà còn là khởi đầu của kết thúc cho vị chủ tịch, mở ra con đường dẫn đến các cuộc bầu cử mới.

Sau khi bị đẩy ra ngoài rìa trong chiến dịch của Bassat và xét thấy tình trạng tồi tệ của CLB cả trong và ngoài sân đấu, Laporta quyết định sẽ dẫn đầu chiến dịch tranh cử của riêng mình khi có cơ hội lần sau.

Anh liên lạc với Sandro Rosell, một người xuất thân từ dòng dõi Barça; họ thuyết phục Marc Ingla tham gia và rồi anh dụ dỗ được đối tác của mình là Ferran Soriano đóng góp tài trí đáng kể của mình vào dự án.

Soriano khi đó là một doanh nhân giàu có, mới 36 tuổi nhưng đầy kinh nghiệm marketing và viễn thông quốc tế. Anh sẽ trở thành phó chủ tịch bắt đầu từ mùa hè đó. Là một người hâm mộ Barça hết lòng nhưng Soriano lại không biết gì về chính trị bóng đá và là bộ óc hoàn hảo để được một nhóm có thừa đam mê nhưng thiếu trí tuệ thu nạp.

Anh bảo tôi: ‘Tôi gặp nhóm người này, Laporta và các đồng sự, họ thiết tha muốn chạy đua cho chức chủ tịch nhưng lại không biết cách tổ chức một chiến dịch tranh cử hiệu quả.’

Soriano ngay lập tức bắt đầu rũ bỏ các quy tắc bóng đá và áp dụng những lẽ thường mà anh học được trong kinh doanh. ‘Một điểm quan trọng là khi tiếp cận một thứ mà anh không hiểu thì anh nên tìm đến sự trợ giúp của chuyên gia đúng không? Vì vậy tôi gọi cho một chuyên gia ở Washington, DC, một phụ nữ Catala chuyên tư vấn chiến dịch ở đó. Tôi hỏi bà ấy: ‘Làm thế

nào để tổ chức một chiến dịch hiệu quả?’

‘Bà ấy giảng giải cho tôi qua điện thoại trong một giờ đồng hồ và tôi ghi lại tất cả rồi áp dụng các quy tắc ấy vào các vấn đề địa phương. Khi tôi trình bày với nhóm, họ ủy nhiệm cho tôi công việc này.’

Dù không chuyên nghiệp nhưng nhóm của Laporta là một tập hợp những người cùng tin tưởng vào những mục tiêu lý tưởng, còn trẻ, hăng hái và chán ngấy cái cách CLB của mình đang lê bước qua lại từ xấu hổ đến đáng chế nhạo vì thiếu trình độ.

Trong bộ phim tài liệu xuất sắc của Storyville, ‘Barcelona: Câu chuyện Nội bộ’, Rosell thừa nhận: ‘Người ta bắt đầu thấy xấu hổ vì là fan của Barçalona.’

Khi một phó chủ tịch tài năng đang nảy nở khác là Rosell bắt đầu thu thập các mối liên hệ và thư từ để cải thiện cách nhìn nhận của công chúng đối với một nhóm vẫn còn lép vế trong cuộc chạy đua ứng cử, Laporta xuất hiện là một ‘Chàng trai Vàng’ thiên bẩm. Khi được lập trình hẳn hoi, lối ăn nói mạch lạc, sức hấp dẫn và sự tự tin của Laporta bắt đầu nâng cao cơ hội thành công của anh.

‘Joan là ứng cử viên hoàn hảo vì hai lý do: Thứ nhất, cậu ấy là một người có uy tín thiên bẩm, nhất là ở thời điểm đó. Cậu ấy rất dũng cảm và thể hiện tốt bản thân,’ Soriano bổ sung. ‘Nhưng điều thứ hai, rất quan trọng, là cậu ấy luôn tin tưởng những gì chúng tôi nói, tiếp thu và lặp lại mà không thay đổi dù chỉ một milimét.

‘Cuối cùng mọi thứ trở nên khác hẳn khi chúng tôi đối mặt với cuộc bỏ phiếu bất tín nhiệm năm 2008, vì cậu ấy không cho phép mọi người xung quanh bảo mình phải làm gì. Cậu ấy thay đổi thông điệp và trở nên dễ xúc động.

‘Hồi năm 2003, chúng tôi bắt đầu buổi sáng và bảo cậu ấy: ‘Thông điệp hôm nay là, vòng luân chuyển hiệu quả, cộng với cầu thủ mới.’

‘Chúng tôi dặn cậu ấy: ‘Cậu phải lặp đi lặp lại các thông điệp này. Cậu sẽ rất mệt và chóng mặt vì phải nói đi nói lại một thứ, nhưng đừng lo – hôm nay chỉ có hai thứ đó thôi.’ Thế là cậu ấy sẽ nói đi nói lại hai hay ba thứ ấy không chê vào đâu được. Rất thuyết phục và không chệch một li.’

Dù không cảm thấy được Laporta ủng hộ trong thời gian anh giữ chức nhưng Ingla cũng đồng quan điểm về vị chủ tịch sắp lên nắm quyền:

‘Jan (Laporta) khi đó và bây giờ vẫn luôn rất duy tâm, hăng hái và thu hút. Vị chủ tịch hợp lý cho thời điểm hợp lý.

‘Chẳng có mấy hồ nghi về người sẽ đứng đầu. Có lẽ ngay từ đầu Sandro đã nói là anh muốn làm, nhưng rõ ràng người đó phải là Jan.

‘Đó không phải chỉ là chủ nghĩa cơ hội. Anh ấy có những nguyên tắc tốt và đề xuất các nguyên tắc ấy một cách cuốn hút. Mọi người đều đi theo anh ấy. Hơn nữa, khi chống lại điều gì thì anh ấy cũng làm với đầy nhiệt huyết. Rất sắc sảo.’

Như thường thấy với những con

người xuất sắc, có thành công thì cũng có thất bại. Ingla miêu tả Laporta rất đúng. Khi anh đúng thì niềm tin vào bản thân của anh được truyền sang những người hoài nghi và mang lại những điều tốt đẹp. Khi anh sai thì niềm tin vào bản thân ấy lại khiến anh đến chỗ lờ đi những lời khuyên đúng đắn và dẫn đến tai họa.

Chiến dịch đang diễn tiến tốt đẹp thì Rosell tung ra một nước đi đắt giá trong quan hệ công chúng, giúp Laporta gần chạm được đến quyền lực.

Ngày 10 tháng 6 năm 2003. Các

phóng viên theo dõi cuộc bầu cử đến văn phòng chiến dịch Passeig de Gràcia của Laporta, sẵn sàng cho thứ mà chúng tôi nghe nói sẽ là một tuyên bố quan trọng.

Trong hàng tháng trời, tôi đã được tin là thỏa thuận giữa Real Madrid, MU và David Beckham đã hoàn tất. Giá chuyển nhượng giữa các CLB đã được thỏa thuận trong một cuộc gặp giữa José Ángel Sánchez của Real Madrid với David Gill và Peter Kenyon của United trên đảo Minorca. Người của Beckham được tự do thương lượng với Madrid và đã đạt kết quả mong đợi nhưng vì thỏa thuận chưa được công bố nên

trên lý thuyết thì cầu thủ này vẫn còn ở trên thị trường.

‘Tôi có thể tuyên bố rằng chúng tôi đã đồng ý với MU về một mức giá để mua David Beckham,’ Laporta nói với chúng tôi hôm đó. Sau lưng anh là một màn hình, trên đó là một thông báo chính thức của MU khẳng định điều này. Theo quan điểm của United, họ đơn giản chỉ muốn được trả một khoản tiền cho Beckham – không cần biết là từ ai – và rất vui vẻ khẳng định rằng Laporta và đội của anh, đang chuẩn bị ứng cử, đã đồng ý với mức giá của họ.

Vị chủ tịch chưa chính thức không chịu trả lời các câu hỏi về giá chuyển nhượng mà nhường sân khấu cho phó chủ tịch Sandro Rosell để người đã đạt thỏa thuận này được nhận lời khen.

Những câu hỏi hoài nghi được đặt ra tới tấp.

‘Các ông sẽ làm thế nào để thuyết phục anh ta không chuyển sang Madrid?’

‘Anh ta có phải là kiểu cầu thủ hợp với dự án kỹ thuật của các ông không?

‘Lần ký hợp đồng này có phải chỉ

nhằm mục đích marketing?’

Rosell chiến đấu với tất cả những câu hỏi này bằng những câu trả lời bình tĩnh, khéo léo.

Đây chỉ là chuyện bên lề. Beckham sẽ chơi cho Madrid, nhưng vì có một tuyên bố chính thức của MU khẳng định về hợp đồng phí chuyển nhượng, báo giới Catala được một phen chóng mặt.

Ngay từ ban đầu, đây chỉ là một mánh khóe tinh ranh. Beckham đã được thỏa thuận là sẽ đầu quân cho Madrid, Barcelona đang vật lộn trong giải quốc gia và không có gì đảm bảo cho Cúp C1 – vậy mà nó

vẫn phát huy tác dụng hoàn hảo.

Laporta đã cho người bỏ phiếu những gì mà họ muốn tin – rằng nhóm doanh nhân trẻ tuổi và mạnh mẽ này sẽ giúp Barcelona thắng đậm một lần nữa trên đấu trường châu Âu.

Marc Ingla đã có mặt ngày hôm đó và sẽ trở thành phó chủ tịch marketing sau khi thắng phiếu lớn. Soriano và Ingla đã sáng lập một công ty viễn thông có văn phong từ Boston đến Dusseldorf, Luân Đôn và Paris tới São Paulo.

Ingla nói với tôi: ‘Khi tuyên bố về hợp đồng với Beckham, chúng tôi

đã vượt qua các đối thủ của mình trong cuộc bầu cử. Động lượng đã được tạo ra, nhưng hợp đồng với Beckham đã đẩy mạnh đa số phiếu cho chúng tôi vì nó mang lại cho chúng tôi sự tín nhiệm: 'Bọn họ đã đến Manchester và ký được hợp đồng với một cầu thủ siêu sao.'

'Sandro Rosell tham gia rất nhiều vào những thỏa thuận ấy và tôi tin rằng mối quan hệ rất tốt đẹp giữa cậu ấy với Florentino Pérez đã góp phần xúc tiến tình hình. Đó chỉ là thỏa thuận 'một nửa'. Sandro làm việc đằng sau cánh gà với tất cả các bên.'

Sandro Rosell và Florentino Pérez đã có – và đến một mức độ nào đó vẫn có – một mối quan hệ lâu dài tôn trọng lẫn nhau, thậm chí là tình bạn.

Beckham đến Madrid là một thỏa thuận đã hoàn tất. Real Madrid đang nắm thế chủ động, vậy mà đối thủ truyền kiếp của họ lại tuyên bố về hợp đồng phí chuyển nhượng Beckham nếu Laporta chiến thắng trong cuộc đua giành chức chủ tịch. Tuy nhiên, không có lời bác bỏ giận dữ nào từ phía Bernabéu đối với thỏa thuận của Laporta về Beckham. Mọi thứ đều yên bình, một tinh thần anh em tồn tại cho

khoảnh khắc ngắn ngủi giữa công bố và bầu cử.

Nếu mối quan hệ thân thiện giữa Pérez và Rosell là đủ để thuyết phục anh không tấn công lời tuyên bố kia, để cho phép họ nhanh tay che mắt người bỏ phiếu thì đó là một sai lầm. Hiệu ứng kích động của tuyên bố này đã đưa Laporta đến chiến thắng và đưa Barça trở lại con đường tài danh của họ.

'Trong các cuộc họp chiến dịch, chúng tôi luôn nhận thức được và hiểu rõ rằng chúng tôi phải mô tả được sự tươi mới và thay đổi,' Ingla hồi tưởng. 'Tôi nghĩ chúng tôi chiến

thắng là vì vậy – hoặc đó là cách chúng ta nhìn nhận nó. Tuổi tác của các thành viên ban lãnh đạo, hồ sơ của chúng tôi – đó lại là chuyện khác.’

Laporta và đồng sự đã đánh bại đồng minh cũ của anh là Bassat với chênh lệch gần 9000 phiếu; đó là sự ủy thác cho thay đổi cấp tiến mà Ingla mong muốn.

Bản tuyên ngôn của Laporta bao gồm ý kiến rằng ban lãnh đạo của anh sẽ sẵn sàng loại bỏ một trong những tư tưởng cơ bản của Més Que Un Club và chấp nhận tài trợ áo đấu. Barça rất tự hào là một

trong số rất ít những đội bóng trên thế giới giữ được chiếc áo ‘nguyên vẹn’. Bước đi trước bầu cử này của Laporta, được phê duyệt bởi một hội đồng đặc biệt vào đầu năm thứ nhất giữ chức của anh, là một bước tiến lớn ra khỏi truyền thống.

Tất nhiên Beckham đầu quân cho Madrid. Pini Zahavi, người giúp đỡ Rosell và Laporta ở hậu trường, đã góp phần mang lại cho Barcelona thủ môn quốc tế người Thổ Nhĩ Kỳ Rüştü Reçber (đã thất bại ngay lập tức), trong khi Luis García, Rafa Márquez, Gio van Bronckhorst, Ricardo Quaresma và Ronaldinho cũng ký hợp đồng.

Một điều thú vị, nếu không muốn nói là kỳ lạ, là dù đã góp phần làm thành công tin đồn Beckham của Laporta nhưng United lại từ chối ký hợp đồng với Ronaldinho từ Paris Saint-Germain. Chủ tịch CLB Pháp Francis Graille bực mình với Peter Kenyon, khi đó đang đứng đầu United, vì thay đổi giá chuyển nhượng khi nói miệng với trên fax, đến nỗi đã bán cầu thủ này cho Barcelona. Real Madrid cũng muốn có được Ronaldinho nhưng là một năm sau, và điều này thì anh không đồng ý. Mối quan hệ tốt đẹp giữa Rosell và Ronaldinho, nảy sinh từ quá khứ với Nike nơi Rosell là một

giám đốc và đội tuyển quốc gia Brazil, các khách hàng chính của công ty này, đã làm nốt phần việc còn lại. Một cầu thủ kiệt xuất và một tính cách vui vẻ được bổ sung vào dự án gây dựng lại đội bóng – đó là một trong những khoảnh khắc quan trọng nhất trong lịch sử cận đại của FC Barcelona.

Sau đó là một khoảnh khắc quan trọng khác: Frank Rijkaard ký hợp đồng làm HLV. 'Cậu ấy còn trẻ và chưa có nhiều kinh nghiệm, vì vậy có lẽ chúng tôi đã xây dựng thêm một lớp rủi ro vào dự án mới,' Ingla nhớ lại. 'Chúng tôi tin rằng nếu có một HLV quá thâm niên thì ông ta

có thể sẽ không giúp chúng tôi đạt được bước ngoặt quan trọng bằng sức lực và động lực mà chúng tôi cần. Tuổi tác và quan điểm của Frank có lẽ là phù hợp với lợi ích của chúng tôi hơn. Đó là một sự hợp tác. Sau cuộc bầu cử, chúng tôi được ủy thác rằng CLB cần được xây dựng lại và chúng tôi sẽ không làm việc đó với một người sử dụng sách hướng dẫn.

‘Chúng tôi phải có trách nhiệm với các thành viên của mình và những gì họ đòi hỏi ở chúng tôi: Một HLV trẻ với niềm tin vào bóng đá thuần túy, lối chơi tấn công, phong cách và có trí thông minh về bóng đá –

Rijkaard phù hợp với yêu cầu đó.’

Đội hình dự bị và chính thức được tập hợp.

Cùng lúc đó, nhóm của Laporta đang nghiên cứu mức độ lộn xộn mà họ vừa vơ vào mình. Ban lãnh đạo mới thừa hưởng khoản nợ 150 triệu bảng và phát hiện ra rằng chế độ trước đó trong năm cuối cùng đã tiêu tốn 196 triệu bảng nhưng chỉ kiếm được 120 triệu bảng. Soriano rất sửng sốt.

‘Điều đáng kinh ngạc nhất là lối quản lý của họ giống như thời 1970 vậy,’ anh nói.

‘Khái niệm đơn giản của chúng tôi là nếu muốn quản lý CLB, mà nó lại liên quan đến rất nhiều người, thì chúng tôi phải có một người trong ban marketing hiểu biết về marketing. Không phải chỉ là một người trong nghề hàng năm trời, đến từ một ‘gia đình bóng đá’ và được giao công việc đó. Phải tìm một người từ Proctor and Gamble có hiểu biết về marketing. Người này có thể học hỏi về bóng đá sau. Tương tự với những người bên mảng tài chính, vân vân và vân vân.’

Tuy nhiên, có nhiều điều cần đạt được hơn là những gì họ đoán định

ban đầu, và trên sân đấu, kết quả đi từ trung bình đến tồi tệ. Một cuộc khủng hoảng đang đến gần.

Khi đó, Soriano nhận được sự giúp đỡ từ một nguồn không ngờ đến. ‘Tôi vẫn nhớ Luis Enrique có công lớn đến thế nào đối với các thay đổi,’ anh nói với tôi. ‘Anh ấy là thủ lĩnh và nhìn chúng tôi với dấu hỏi lớn.

‘Sau một thời gian, anh bắt đầu bớt căng thẳng vì thấy Ronaldinho, Rafa Márquez và các cầu thủ như vậy đến CLB. Quan điểm của anh là ‘Chúng ta đã ở đây bao nhiêu năm như vậy và CLB thì luôn mua những

cầu thủ sau bao năm vẫn kém chất ượng.’ Đó chính xác là những gì anh nói với chúng tôi.

‘Sự thực ra các cầu thủ cao giá nhưng không có thực lực là rất nhiều. Geovanni Deiberson và Fabio Rochemback là hai ví dụ điển hình. Luis Enrique chờ đợi, nhìn những cầu thủ mà chúng tôi ký hợp đồng rồi quay lại bảo: ‘Được rồi, thế này khá hơn hẳn. Các cầu thủ này đều ở trình độ cao nhất.’

‘Một yếu tố khác cũng quan trọng. Đầu mùa giải đầu tiên, Frank cho Luis ra đá ở tất cả các trận. Chúng tôi hỏi: ‘Tại sao anh lại làm vậy?’

Luis Enrique sắp nghỉ hưu và đúng ra thì anh không phải là người thích hợp.

‘Frank nói: ‘Tôi phải trao cơ hội đầu tiên cho những người lớn tuổi, các chủ nhân của phòng thay đồ, như vậy họ mới được đối xử công bằng. Sau đó, nếu tôi phải thay họ ra lấy chỗ cho người mới thì họ đã được trao cơ hội đó.’

‘Cuối cùng Luis cũng ít đá dần, nhưng bởi cách anh được đối xử mà anh đã có công lớn trong việc tạo nên sự đoàn kết. Có cảm giác rằng anh sẽ góp phần truyền đạt lại cho nhóm cầu thủ mới và chỉ đến khi ấy

anh mới ra đi. Quyết định này của Frank Rijkaard là cực kỳ quan trọng.’

Dần dần, ban lãnh đạo bắt đầu thuyết phục được mọi người và các tổ chức trên toàn thế giới rằng dù quay lại hơi chậm chạp trên sân cỏ nhưng họ đã trở lại.

Thu nhập khá thấp, danh tiếng của CLB bị vùi lấp, marketing đã lạc hậu hoặc không hề tồn tại, món nợ thì khổng lồ. Với vai trò phó chủ tịch phụ trách marketing, Ingla là nhà chiến lược chủ đạo.

‘(Barcelona) đang cố tổ chức một trận giao hữu với mức giá từ 120.000 đến 200.000 bảng, là mức

phí xuất hiện cho một đội bóng tầm trung trong giải quốc gia hiện nay. Sau ba năm, chúng tôi tổ chức được trận đấu đó với hai triệu bảng, gấp 10 lần khoản phí khi chúng tôi tiếp quản.

‘Đây là một sở hữu truyền thông hấp dẫn mà nhiều người mong muốn có được một phần, ở bất kỳ đâu trên thế giới. Trước đây luôn thiếu tầm nhìn về giá trị thực sự của CLB.’

Laporta, Soriano, Rosell và Ingla, bốn chàng lính ngự lâm của thời đại ban đầu, không ngại ngần nhìn ra xung quanh và bắt chước những gì

đã được thực hiện thành công. Họ nhận thấy rằng vào năm 1996, Barcelona và MU kiếm được gần như bằng nhau từ marketing, nhưng đến năm 2003 Barça chỉ kiếm được 120 triệu bảng so với United là 260 triệu bảng.

‘Madrid là khuôn mẫu cho chúng tôi vì họ có một số cầu thủ hình tượng,’ Ingla nói. ‘Tất cả mọi người đều thấy được cách mà CLB của họ hoàn thành được kế hoạch này. Chúng tôi nghĩ rằng Barça được quản lý quá hạn hẹp. Chúng tôi cũng học hỏi Manchester cách quản lý quá trình thay đổi và mục tiêu để hướng tới.

‘Tuy nhiên, trên hết thì chúng tôi cần phải quay lại với lối chơi tấn công truyền thống của mình.’

Tuy nhiên, rạn nứt bắt đầu xuất hiện trong ban lãnh đạo trẻ tuổi của Laporta. Chủ tịch đương nhiệm của Barcelona là Rosell cảm thấy không thoải mái chỉ sau một khoảng thời gian rất ngắn lên giữ chức vào năm 2003. Đầu thời đại mới, các máy quay của Storyville bắt gặp anh khi không cảnh giác. ‘Khi một đội bóng được thống nhất và đi đúng hướng thì sẽ thành công, nhưng đội bóng phải là nền tảng,’ anh nói. Rosell không chỉ nói về Barça của Frank Rijkaard mà về cả nhóm thắng cử.

Chẳng bao lâu sau, anh gọi các thành viên khác trong ban lãnh đạo là ‘những đứa trẻ mang vòng hoa.’ Đó là lời khiển trách đối với cái mà Rosell thấy là sự khờ khạo của đặc tính Camelot ban đầu, trong đó mọi người đều muốn được đối xử công bằng còn Laporta là một chủ tịch bù nhìn. Laporta đã gây ảnh hưởng mạnh khi sử dụng khí chất học thức và những bộ óc thông minh quanh mình. Có lẽ đó là những năm tháng vàng trong đế chế của anh. Chúng không kéo dài được lau.

‘Trong năm đầu tiên, Joan ủy thác rất nhiều,’ Ingla nhớ lại. ‘Cho Ferran, cho tôi và về phía bóng đá là cho

Sandro và Txiki. Nhưng năm tiếp theo, anh ấy bắt đầu tự mình làm nhiều việc hơn với tư cách một người quản lý. Anh ấy là chủ tịch 24/7 của CLB trong một vai trò hoàn toàn là quản trị và tôi không nghĩ rằng chủ tịch cần phải đưa ra những quyết định về quản trị/kỹ thuật như vậy. Chủ tịch cần giữ một vai trò nghiêng nhiều hơn về các mối quan hệ – tham gia vào các quyết định nhưng cũng để ra một phần công việc cho các chuyên gia. Nhìn lại thì Jan cần nắm ít vai trò quản trị hơn và chúng tôi cũng vậy. Chúng tôi phải để các chuyên gia điều hành CLB.′

Tôi hỏi Soriano liệu anh có biết rằng khi đưa ra cho Laporta các lời khuyên, chiến thuật chính trị rồi trao cho anh quyền lực là họ đang thả ra một loại thú vật khác hay không? 'Trong mấy tháng đầu thì không. Mọi thứ đều thuận lợi và đây là một phương pháp thành công, nhưng trong quá trình đã có những rắc rối. Sau ba hay bốn tháng, người đang là chủ tịch hiện tại (Rosell) bỗng nhiên quay ra chống lại một số thành viên ban quản trị và gây ra rất nhiều rắc rối.

'Về các vấn đề năm 2008 (khi Laporta phải đối mặt với cuộc bỏ phiếu bất tín nhiệm), tôi nghĩ ở

cương vị chủ tịch, bạn sẽ tồn tại nếu bạn đủ trưởng thành và không tin tưởng hoàn toàn vào nhân vật mà bạn đang đóng vai. Nếu bạn trở thành 'nhân vật' ấy hoàn toàn thì sẽ thành vấn đề. Trong hai năm ấy, từ 2006 đến 2008, ngày nào anh ấy cũng bị phe đối lập tấn công trên mặt báo. Rất khó để đương đầu với điều này, nhất là khi bạn dễ xúc động hay hiếu chiến.

'Vào một thời điểm nào đó, anh ấy có suy nghĩ rằng 'Tôi là người phải chịu tất cả áp lực vì vậy tôi phải đưa ra mọi quyết định. Tất cả mọi thứ đều đổ lên đầu tôi.' Anh ấy sai lầm ở chỗ đó vì anh ấy không còn

lắng nghe những người thông minh và trung thực xung quanh mình nữa. Tôi nghĩ đó là lý do vì sao anh ấy có tính sở hữu đến vậy, nhưng quyết định sai lầm của anh ấy là 'Tôi phải chịu áp lực vì vậy tôi phải có thêm quyền lực.' Phân bổ áp lực và tận dụng tốt nhất toàn đội mới là câu trả lời đúng.'

'Tôi luôn là một chủ tịch quản trị,' Laporta nói vào năm 2008. 'FC Barcelona đi rất nhanh và điều quan trọng là phải có khát khao đổi mới. Cần có một bàn tay vững chắc trên bánh lái để đưa CLB đến nơi chúng tôi muốn mà không tách xa khỏi mục tiêu của mình. Những thứ có ý

nghĩa vài tháng trước thì giờ đây không còn như vậy nữa.'

Nhưng không phải là tiếng nói của nhà chiến lược dài hạn.

Trong cuốn phim của Storyville, từ những ngày đầu Laporta nhậm chức, anh đã bắt đầu đánh mất con người sẽ kế vị anh làm chủ tịch và biến người đó từ một đồng minh có thế lực thành một kẻ thù không đội trời chung.

Rosell là người tin tưởng mạnh mẽ nhất rằng Frank Rijkaard phải bị sa thải trong mùa đông của mùa giải 2003-04. Đội chơi như đeo chì dưới gót, và hai thất bại 5-1 ở Málaga và

3-0 ở Racing dường như ám chỉ một thời kỳ khủng hoảng không thể thay đổi được.

Rosell là một người thông minh, tài giỏi, dám nghĩ dám làm, xuất thân là một giám đốc ở Nike và một cầu thủ có tài khiến anh là một quản lý đội bóng lý tưởng, nhưng anh nhanh chóng cảm thấy bị cản trở bởi ban quản lý – nhất là Laporta, sau khi Rijkaard được giữ lại và ý định thuê Phil Scolari của Rosell bị lờ đi. Căng thẳng leo thang, như những gì Ingla hồi tưởng.

‘Chúng tôi tin ở Frank. Chúng tôi cũng rất miễn cưỡng phải tin tưởng

những đề xuất của Sandro. Sandro đáng lẽ đã sa thải anh ấy. Cảm tưởng như quan điểm của Sandro là chống Cruyff, chống Txiki (Begiristain), ủng hộ Scolari, ủng hộ các cầu thủ của mình. Trên khái niệm, Sandro đưa ra các cầu thủ, mà đó lại không phải là công việc của một phó chủ tịch. Đó là việc của quản lý bóng đá và HLV.

‘Ngay từ đầu, Sandro đã có thái độ gần như hoang tưởng về Cruyff. Anh ấy nhớ rằng cha mình từng là quản lý chung của CLB và Cruyff khi đó là một cầu thủ cùng các hợp đồng. Vì vậy, anh ấy bị ám ảnh về Cruyff.’

Soriano thậm chí còn thẳng thừng hơn. 'Sandro Rosell ở trong ban lãnh đạo đã được hai năm nhưng luôn chống lại tất cả mọi người. Anh ta không nói nhiều và thậm chí còn không thèm giải thích với chúng tôi vì sao anh ta ra đi.

'Vào thời điểm Rijkaard đang vật lộn, chúng tôi có tổ chức các buổi thảo luận trong ban lãnh đạo, giữa những người hiện nay vẫn đang quản lý CLB. Sau sáu tháng dùng Frank, họ muốn thuê Felipe Scolari. Theo họ, kiểu bóng đá này (lối chơi của Barça) đã lỗi thời. Khi đó, chúng tôi đá với Chelsea và thua, vì vậy họ nói: 'Thấy chưa. Chúng ta nên

thuê một quản lý giống như Scolari và tìm kiếm các cầu thủ to lớn, khỏe mạnh hơn.’

‘Chúng tôi trả lời: ‘Không, đó không phải là chúng tôi. Chúng tôi chơi theo lối biểu diễn và không thể tách rời nó được.”

Rosell đã rất thông minh mà kìm nén cho đến khi đội đoạt cúp trong lúc anh vẫn đang làm trong ban lãnh đạo – ở La Liga 2005 – rồi ra đi.

Trong lúc đó, mặc cho sự căng thẳng giữa Rosell và Begiristain luôn trung thành với Cruyff, vào mùa hè năm 2004, CLB thực hiện

một trong những đợt chuyển nhượng ấn tượng nhất trong lịch sử bóng đá. Họ bán hoặc thải hồi 16 cầu thủ, trong đó bao gồm Phillip Cocu, Patrick Kluivert, Luis Garcia, Marc Overmars và Rüştü; thu nạp Samuel Eto'o, Deco, Edmilson, Ludovic Giuly, Juliano Belletti, Sylvinho và Henrik Larsson. Dù có cảm thấy bị vượt qua bởi những người theo Cruyff là Rijkaard và Begiristain, Rosell đã tham gia trực tiếp vào vụ việc này, đặt nền tảng cho hai danh hiệu và một chiến thắng Cúp C1.

Laporta vẫn quả quyết rằng Rosell chống đối hoàn toàn việc thu nạp

Eto’o và, theo Laporta là, ‘tẩy chay’ mọi quyết định. Lý lẽ mà Laporta đưa ra là Rosell đang cân nhắc thiệt hại tiềm tàng có thể xảy đến với mối quan hệ hòa hợp giữa anh và Barça với Florentino Pérez vì Real Madrid vẫn là một chủ sở hữu của tiền tạo người Cameroon. Bước đi với Eto’o là một thành công vang dội cho Barcelona, nhưng cũng là một yếu tố thêm vào sự rạn nứt trong mối quan hệ giữa Rosell và Laporta.

Khi Rosell ra đi vào tháng 6 năm 2005, chính lá thư mở gửi các thành viên đã tấn công ban lãnh đạo và vẽ nên hình ảnh một con người ngã

lòng.

Gửi các thành viên Barcelona,

Tôi phải nói với các bạn rằng hôm nay tôi đã thông báo với chủ tịch về quyết định từ chức phó chủ tịch ban lãnh đạo FC Barcelona của mình.

Tôi giữ kín quyết định này cho đến bây giờ là vì hai lý do. Thứ nhất, tôi không muốn bất kỳ hành động nào của mình gây bất ổn đối với thành tích của cầu thủ trong đội. Giờ đây chúng ta đã đoạt cúp quốc gia nên không còn gì phải lo ngại nữa. Thứ hai, cho đến ngày 1 tháng 6, CLB vẫn chưa gia hạn hợp đồng với những người có vai trò nền tảng đối

với thành công của chúng ta. Vì lợi ích của CLB, tôi muốn tương lai của họ được đảm bảo cho mùa giải sau trước khi tôi ra đi. Chờ đợi lâu như vậy cũng có cái giá của nó.

Tôi biết không thể rời bỏ một trách nhiệm như của tôi mà không gây nên một sự xáo động.

Tôi luôn đặt lợi ích của CLB lên trước lợi ích của mình, và nếu lần này tôi không làm được như vậy thì xin được lượng thứ. Tôi sẽ ra đi và tôi không muốn làm tổn hại đến bất kỳ ai.

Tôi là một thành viên trung thành của CLB, một người biết chịu trách

nhiệm vì các hành động của mình, nhưng hỡi các bạn và các fan hâm mộ, có những vấn đề không thể đơn giản mà giải quyết được. Suốt hàng tháng trời, tôi đã ở trong tình thế rất không thoải mái và khiến tôi rất buồn. Dự án mà nhóm những con người trẻ tuổi, kiêu hãnh và tham vọng ấy giải thích trong chiến dịch tranh cử vừa rồi đã dần dần bị thu hẹp vì cách quản lý trong hai năm vừa qua ở Barcelona. Hoặc là tôi đã không hiểu rõ ý định mà Joan Laporta theo đuổi khi tranh cử, hoặc là mọi thứ đã thay đổi thành một lối quản lý thiếu độc lập, minh bạch và dân chủ trong hướng đi. Vì

các lý do này mà tôi phải bước xuống và vì các lý do kia mà tôi cũng phải tránh cung cấp thêm chi tiết về những bất đồng của chúng ta trước công chúng.

Trên thực tế, những bất đồng này không phải là giữa tôi và ông ấy, mà là giữa cách quản lý của Joan Laporta và tuyên bố tranh cử của ông ta. Chúng tôi bị buộc tội là một ban lãnh đạo luôn hướng đến truyền thông. Đáng lẽ không cần phải như vậy. Sự chú ý đáng lẽ phải luôn được dành cho các cầu thủ bảo vệ màu áo Barça với tất cả nỗ lực của mình. Một quản lý của Barça phải vững chãi và giữ thanh danh,

cũng như tự hào và trung thành với CLB.

Và tất nhiên, anh ta cũng phải trung thành với các quyết định và hành động của ban lãnh đạo – miễn là chúng dân chủ. Anh ta phải làm việc có thận trọng, trung thực, hiệu quả, khiêm tốn và minh bạch. Tôi thề là tôi đã cố gắng hành động như vậy nhưng hoàn cảnh đã đẩy chúng tôi đến chỗ thiếu suy xét và nhanh chóng để lộ ra điều đó.

Tôi cũng muốn nói rằng bất đồng trong quan điểm giữa tôi và chủ tịch không nên được sử dụng làm phương tiện để chỉ trích thế hệ này.

Sự chăm chỉ và niềm tin vào quan điểm 'Trước hết là Barça' đã giúp chúng tôi trở thành người chiến thắng. Nếu tinh thần đó vẫn còn là hướng đi chủ đạo của chúng tôi thì tôi đã không từ chức.

Tôi biết mình là kẻ thua cuộc, nhưng nếu tôi ra đi thì chủ tịch sẽ thoải mái hơn. Tôi cũng không muốn ép ông ấy sa thải tôi. Tôi hiểu cách ông ấy làm việc và tôi biết rằng ra đi như thế này sẽ có ích cho ông ấy. Nhưng tôi không thua ông ấy. Tôi đang thua chính bản thân mình vì đã sai lầm khi đầu tư quá nhiều thời gian, quá nhiều mối liên hệ và hy sinh quá nhiều vào một dự

án mà ông ấy đã bỏ rơi. Tuy nhiên, tôi phải nói rằng tôi không hề phiền lòng vì tất cả lợi ích từ công việc và nỗ lực ấy không phải là cho chủ tịch, cho HLV hay cho cá nhân tôi – mà là cho CLB.

Điều đó bù đắp cho tất cả, kể cả những gì mọi người sẽ nói về tôi từ giờ trở đi vì tôi là một người hâm mộ Barça từ trong máu thịt. Trong gia đình tôi, từ ông bà tới bố mẹ, anh chị em, con cái, cháu chắt, tất cả chúng tôi đều hâm mộ Barça. Vì vậy tôi sẽ ra đi mà không thù hằn ai cả, trừ mối bất đồng giữa tôi với ngài chủ tịch.

Tôi sẽ kết thúc bằng một lời nhắn cho ngài chủ tịch. 'Jan, đừng bỏ quên các thành viên CLB hơn bây giờ nữa. Họ đều là những ông chủ của CLB, họ đã bầu cho anh và anh phải có trách nhiệm với họ. Barça phải luôn là một CLB dân chủ.'

Tôi hy vọng rằng chiếc cúp quốc gia mà chúng ta vừa giành được này sẽ là khởi đầu cho một loạt thành công. Để đạt được điều đó, chúng ta vốn đã có một đội hình mạnh được xây dựng trong vòng hai năm quá. Tôi chỉ hy vọng rằng những người có trách nhiệm sẽ không phá hỏng những gì họ được thừa hưởng. Tôi sẽ kết thúc bằng tiếng hô hợp

nhất tất cả người hâm mộ Barça chúng ta.

¡Visca Barça!

Trong buổi họp báo công bố quyết định ra đi của mình, Rusell nhấn mạnh vào một trong những vấn đề chia rẽ anh và Laporta. Khi được hỏi về ảnh hưởng của Johan Cruyff đối với CLB, Rosell trả lời: 'Vì lợi ích của tất cả mọi người, Johan đã bước xuống, để lại công việc cho Jan (Laporta) mà không có chút áp lực nào – thoải mái. Nếu không có ảnh hưởng của Cruyff, có lẽ ông ấy sẽ cân nhắc lại và quay trở về với dự án ban đầu. Vì ông ấy, hãy để Jan

làm việc.’

Một thời gian dài sau khi ra đi, anh vẫn giữ lời khuyên của mình, nhưng khi Laporta đối mặt với cuộc bỏ phiếu bất tín nhiệm năm 2008, Rosell tuyên bố sẽ tranh cử chức chủ tịch khi có cơ hội tiếp theo.

Khi ấy anh nói: ‘Cuộc khủng hoảng mà chúng ta phải đối mặt không chỉ là về thể thao mà là về cơ chế. Có một thiếu sót lớn trong cách cai quản và không chỉ tôi nói vậy mà cả 9.500 người ký lá phiếu bất tín nhiệm cũng nói vậy.’

Laporta vượt qua sát nút cuộc bỏ phiếu bất tín nhiệm, dù tám giám

đốc, bao gồm Ingla và Soriano, đều đã từ chức trước sự chống đối mạnh mẽ như vậy. Đó là một vấn đề gây tranh cãi về chức chủ tịch tập hợp họ thường xuyên cũng như số lần đội bóng đoạt cúp.

NGƯỜI ANH EM ĐỒNG HAO ỦNG HỘ FRANCOIS

Không một giám đốc nào của Barcelona nhận được lương thưởng gì từ CLB trừ các khoản chi, và hơn nữa, mỗi người bọn họ đều phải đặt ra một khoản bảo lãnh tài chính (1,5 triệu bảng khi Laporta nhậm chức) trước khi cuộc bầu cử được chính thức hóa. Lễ nhậm chức của

Laporta phải hoãn lại để anh và một số thành viên ban lãnh đạo thu gom tiền, và anh nhận được sự hỗ trợ tài chính từ các anh em rể của mình.

Alejandro Echevarría là anh rể của anh và được kết nạp vào ban lãnh đạo. Là một người có sức ảnh hưởng, anh coi việc của mình là phải làm bạn với các cầu thủ, làm cho cuộc sống của họ ở FC Barcelona được dễ chịu hơn. Vì vậy, anh rất được yêu mến và hữu ích. Nhưng một nhà báo kiên quyết đã phát hiện ra rằng Echevarría là một người ủng hộ Francois. Ban đầu cả anh ta và Laporta đều phủ nhận

điều này, nhưng cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Sự kết hợp của một người ủng hộ Francois tại một Barcelona ‘siêu Catala’ mới, cộng với việc Laporta che dấu điều đó, đã dẫn đến việc Echevarría phải từ chức vào tháng 10 năm 2005.

BỊ BẮT GẶP KHI KHÔNG MẶC QUẦN

Vào thứ bảy ngày 9 tháng 7 năm 2005, khoảng 3 giờ 15 phút, Joan Laporta đi qua cổng an ninh ở cửa C của sân bay Barcelona. Thiết bị an ninh kêu liên tục khi vị chủ tịch Barcelona bước qua, dù anh đã bỏ hết điện thoại, thắt lưng, chìa khóa và tiền bạc. Các hành khách đi cùng

chuyến bay ngạc nhiên đứng nhìn khi Laporta mất bình tĩnh và to tiếng: 'Được thôi, nếu các anh muốn thấy tôi trần truồng thì tôi sẽ cho các anh thấy.' Anh cởi quần dài ra và ném lên băng chuyền máy quét, và khi đó thì lực lượng an ninh bắt đầu can thiệp. Laporta bị dẫn đi, trách cứ và may mắn là không bị giam giữ.

CỬA CỐNG CỦA LAPORTA

Cuối năm 2008, Laporta thuê một người tên là Joan Oliver làm tổng giám đốc của CLB. Một năm sau, anh thông qua mức lương mới cho Oliver: 600.000 bảng cộng thêm

khoản thưởng thêm có thể lên tới 300.000 bảng tùy thuộc vào mục tiêu đạt được. Khi bị giới truyền thông ngờ vực hỏi về mức lương này, vị chủ tịch trả lời: ‘Tôi nghĩ cậu ấy còn xứng đáng được nhiều hơn thế.’

Oliver, có vẻ như không cho chủ tịch biết, đã thuê một hãng thám tử tư theo dõi bốn phó chủ tịch của Laporta – Joan Boix, Joan Franquesa, Rafael Yuste và Jaume Ferrer. Với nhiệm kỳ của Laporta kết thúc vào mùa hè, chiến dịch tập hợp phe đối lập với người dẫn đầu công khai là Rosell đã bắt đầu; tập hợp người trung thành và công ước

bí mật. Liệu Laporta có đang thu thập thông tin để tự tay lựa chọn người kế nhiệm?

Khi thông tin bị lộ ra, Laporta khẳng định: 'Thông tin quản lý rủi ro này là hợp pháp và nhằm mục đích bảo vệ bọn họ cũng như CLB. Chuyện đang bị phóng đại. Tổng giám đốc (Oliver) và trưởng ban an ninh quyết định mà không thông báo cho tôi vì việc này thuộc quyền hạn của họ. Khi có kết quả, Oliver thông báo cho tôi và tôi quyết định là cần phải nói với các phó chủ tịch. Họ hiểu và chấp nhận vấn đề.'

KIỂM TOÁN

Khi Laporta và ban lãnh đạo trình các khoản chi khi nhiệm kỳ cuối cùng của họ kết thúc vào mùa hè năm 2010, kiểm toán của họ khẳng định rằng họ thu được lợi nhuận là 11 triệu bảng trong năm cuối cùng. Sau vài tháng, kiểm toán từ KPMG do ban lãnh đạo sắp nhậm chức công bố rằng có một khoản lỗ 79 triệu bảng trong năm cuối cùng. Khác biệt lớn trong các con số đó một phần là do các khoản chi kì quặc: máy bay riêng, chi phí lên đến bảy con số cho các tấm vé xem U2 biểu diễn, các chuyến đi đến trận chung kết Cúp C1 ở Rome và một vòng thi đấu bóng rổ tứ kết.

TÀI TRỢ ÁO ĐẤU

Vấn đề giữa hai nhiệm kỳ chủ tịch: Một nguyên tắc được tuân thủ nghiêm ngặt trước khi Laporta lên nắm quyền đã bị loại bỏ thẳng tay. Chọn đúng nhà tài trợ rồi thay đổi khi Rosell bắt đầu nhiệm kỳ lại là chuyện khác.

Sau một cuộc trưng bày của các nhà tài trợ, bao gồm cả Thế vận hội Olympic Bắc Kinh, ban lãnh đạo của Laporta đưa ra một tuyên bố bất ngờ. Không chỉ nhà tài trợ đầu tiên xuất hiện trên áo Barça là UNICEF, mà Barça còn định sẽ trả ít nhất 1,5 triệu bảng mỗi năm trong vòng năm

năm cho đặc ân này, tiền sẽ được dành cho công cuộc chống lại AIDS ở Swaziland.

Soriano là tác giả chính của ý tưởng này. 'Més Que Un Club (Hơn cả một CLB) có ảnh hưởng chính trị lớn ở Catalonia chứ không ở bất kỳ nơi nào khác trên thế giới,' anh nói với tôi. 'Chúng tôi phải đối mặt với một thách thức và vẫn có những người nói 'Đây không phải là hơn cả một CLB. Đây là một CLB bóng đá. Hãy đi bán áo ở Trung Quốc.'

'Điều đẹp đẽ của ý tưởng này là chúng tôi đã kết hợp được bản thân mình với việc bán áo ở Trung Quốc.

Chúng tôi muốn tìm ra một thứ gì đó có thể giúp chúng tôi truyền tải thông điệp Més Que Un Club của chúng tôi để tất cả mọi người trên thế giới đều có thể hiểu được.

‘Chúng tôi cũng muốn có một hợp đồng phổ biến và toàn cầu. Và nó phải rõ ràng. UNICEF là hoàn hảo cho mục đích này. Đó là lý do vì sao đặt Quỹ Qatar lên áo (như Barcelona đã làm dưới thời Rosell) đã gây nhiều tranh cãi đến vậy. Nó không đạt được cùng một hiệu ứng như UNICEF.’

Người đã thực hiện cuộc gọi để đổi từ UNICEF sang Quỹ Qatar, và giờ

đây đang lãnh đạo Barcelona, là Rosell. Hành trình của anh từ một cậu bé nhặt bóng đi lên thành chủ tịch gợi lại câu chuyện của HLV của anh, Pep Guardiola.

Ngay sau khi trở lại từ Camp Nou, lại vừa đạt được chiến thắng lớn nhất lịch sử CLB trong cuộc bầu cử, vào năm 2010, thật không dễ để so sánh nỗ lực của anh với Laporta, người mà anh đã giúp đỡ hết sức để được bầu năm 2003.

Tuy nhiên, sự gay gắt giữa hai đồng minh cũ khiến ưu tiên tuyệt đối mà ban lãnh đạo mới dành cho việc xem xét chức chủ tịch danh dự dành

cho Johan Cruyff của ban lãnh đạo sắp mãn nhiệm ngay trước cuộc bầu cử năm 2010 có vẻ đầy hận thù.

Có tác động lớn hơn rất nhiều là quyết định từ ban lãnh đạo của Rosell về việc đầu tư mạnh mẽ vào cơ sở vật chất và đội ngũ nhân viên của CLB. Cho các HLV chính của tất cả các đội trẻ làm nhân viên toàn thời gian là một bước nhảy vọt và cung cấp sự hỗ trợ quản lý cho tham vọng của Pep Guardiola là hình thành một đội hình dự bị cho đội hình chính.

Có lẽ quyết định to lớn nhất của Rosell là lấy cái mà anh và ban lãnh

đạo của mình khẳng định là khoản đầu tư không thể thiếu từ Quỹ Qatar, thay thế cho khoản quỹ nhân đạo của cái tên UNICEF trên mặt trước của chiếc áo Barça bằng một hợp đồng thương mại.

Mùa hè năm 2011, FC Barcelona tuyên bố rằng nợ toàn cầu đã giảm từ 532 triệu bảng xuống còn 431 triệu bảng và nợ ròng từ 431 triệu bảng xuống 364 triệu bảng. Lấy tất cả với thiện chí và khoản thu nhập đảm bảo là 165 triệu bảng (cộng với khoản thêm tiềm năng là 5,5 triệu bảng) trong suốt năm năm từ hợp đồng với Quỹ Qatar có vẻ là một phép tính dễ dàng. Trong chiến

dịch tranh cử của mình, Rosell miêu tả CLB mà mình tiếp quản là ‘một chiếc tàu đại dương được tiếp lực từ một đội quân tinh tuyệt vời nhưng thân tàu lại đầy lỗ thủng.’ Họ cần được cứu chữa.

Những người thực hiện hợp đồng với UNICEF kêu ca vì nó bị loại bỏ, nhưng Ingla và Sorian, hai nhân vật then chốt trong vụ hợp tác mang tính bước ngoặt ấy, không hề than phiền về nhà tài trợ thương mại.

‘Tôi nghĩ bỏ cái tên UNICEF khỏi ngực áo là một ý tưởng tồi,’ Ingla nói. ‘Điều đó không biến chúng tôi thành một CLB tầm thường, nhưng

nó cũng khiến thế giới không còn nhìn nhận chúng tôi là một CLB đặc biệt nữa.’

Nhiệm vụ thách thức nhất đối với Sandro Rosell trong vai trò chủ tịch Barcelona là làm thế nào để giữ lại được cả hai ngôi sao chủ chốt của thời đại này: Lionel Messi và Pep Guardiola. Chấn thương của Messi và sự mệt mỏi vì làm việc quá sức ở Guardiola là hai yếu tố không thể dự đoán được. Họ có thể được chuẩn bị, ngăn chặn, nhưng họ vẫn là những thành tố hỗn loạn.

Tuy nhiên, những năm gần đây đã cho thấy rõ ràng rằng các chiến lược

được sử dụng để giữ cho Messi được vui vẻ và khỏe mạnh đã phát huy tác dụng. Các thay đổi trong chế độ dinh dưỡng và tập luyện đã mang lại kết quả khả quan. Lòng tin lẫn nhau đã nảy nở giữa Barcelona, Messi và cha của anh, càng củng cố mối quan hệ này. Tất cả đều bắt nguồn từ nhận định chiến lược rằng Messi sắp sửa trở thành một hiện tượng.

Neymar đến đầu quân cho Barcelona rõ ràng đã nằm trong kế hoạch của họ. Chủ tịch của Santos, CLB hiện tại của thần đồng Brazil này, tiết lộ rằng Rosell đã đề nghị và được cho phép nói chuyện với

chàng cầu thủ và cha của anh vào mùa hè năm 2010 – dấu hiệu cho thấy đây là một vị chủ tịch theo chủ nghĩa can thiệp.

Điều này có thể có ảnh hưởng đối với Guardiola, vốn đã quản lý Barça trong khoảng thời gian lâu hơn dự kiến và, theo như anh thừa nhận, dự định sẽ tiếp tục đến khi anh không còn hứng thú với CLB nữa. Nhiệm vụ của Rosell ở đây là tạo ra một bầu không khí tin tưởng và cởi mở giữa ban lãnh đạo và HLV để đẩy lùi thời điểm đó càng xa càng tốt.

Rosell không bị ràng buộc với triết

lý của Cruyff và sẽ đánh đổi thời đại quan trọng của Rijkaard lấy thời đại của Felipe Scolari và các cầu thủ to lớn, mạnh mẽ hơn ở Camp Nou. Thay đổi sang lối chơi hiện tại của anh đến từ thành công nó tạo ra chứ không phải từ sự sùng bái Cruyff vốn có ảnh hưởng lớn đến Rijkaard, Guardiola và Laporta.

Rosell đang dự định cho một tương lai không nhất thiết phải bao gồm Carles Puyol, Xavi và Pep Guardiola; một tương lai mà ở đó Barça có thể sẽ mạnh hơn về kinh tế. Nếu anh có thể khai thác được các thế hệ cầu thủ hiện tại và tiếp theo, nếu anh có thể tối đa hóa hiệu quả của các

HLV và các bộ óc bóng đá mà anh đã trao quyền, nếu anh có thể duy trì mức độ xuất sắc này thì giống như Laporta, anh sẽ để lại một di sản đáng để tự hào.

TRẬN ĐỐI ĐẦU: BARCELONA 2 REAL MADRID 0 LA LIGA, 14 THÁNG 12 NĂM 2008

Juande Ramos thắng trận đầu tiên trong tư cách HLV đội khách ở Camp Nou với tỷ số 2-0 trước Rayo Vallecano vào năm 2000. Thất bại này là một nỗi đau cho đội tuyển bao gồm Carles Puyol và Pep Guardioa, nhưng còn đau hơn cho Louis van Gaal, người sẽ sớm bị loại

khỏi vị trí HLV của mình. Mặc cho bảy trận thua tiếp theo trước một loạt các đội khác ở Camp Nou, Ramos cũng đã gây tổn hại nặng nề cho Barça với Málaga (5-0 ở Rosaleda năm 2003) và với Sevilla (thắng đậm 3-0 ở cúp vô địch châu Âu với Sevilla tháng 8 năm 2006).

Vì vậy ngay cả với Ruud van Nistelrooy, Arjen Robben, Lassana Diarra and Pepe vắng mặt trong đội hình Real Madrid của mình, sự kết hợp giữa việc mới chỉ bảy tháng từ ngày Madrid hạ gục Barça 4-1 ở Bernabéu và hiểu biết rõ ràng của Ramos về cách đánh bại La Blaugrana, chứng tỏ trận đấu này là

đầy rủi ro cho Barça.

Guardiola đã phát biểu rất tốt ở các buổi họp báo suốt cả tuần. ‘Đây có thể là trận Clásico cuối cùng của tôi,’ anh nói trong cuộc họp đầu tiên với Madrid trong vai trò HLV. ‘Họ đang nắm ngôi, đang vô địch và dù tôi có nghe mọi người đề nghị đội chúng tôi đánh bại họ như thế nào thì anh cũng không thể hạ gục một đội tuyển hàng đầu như họ được. Tôi tôn trọng họ và sẽ coi họ là mối đe dọa – thậm chí còn hơn thế nữa nếu họ đang thiếu một số cầu thủ. Nhưng nhiệm vụ của chúng tôi là truy đuổi họ, hạ gục họ và chiến thắng.’

Vào một đêm khi mà các nhân tố khiến trận cầu nảy lửa giống như từ trong bộ phim Apocalypse Now, Ramos hoặc các cầu thủ của ông có vẻ như đã quyết định sẽ dùng chiến thuật là cố đá Leo Messi ra khỏi trận đấu. Từ phút thứ hai đến phút thứ 41, năm cầu thủ khác nhau đã phạm sáu lỗi xấu với chàng cầu thủ Áchentina, mỗi người đều cố gây chấn thương cho mắt cá, cẳng chân và đầu gối của anh. Đáng buồn là trọng tài Medina Cantalejo làm quá ít để thi hành luật và Madrid giành được trận đấu.

Víctor Valdés cứu bóng hiểm từ Royston Drenthe và Rafael Van der

Vaart trong khi Miguel Palenca, một tiền vệ cánh của đội trẻ được lắp vào thay thế cho cầu thủ bị chấn thương, sút trúng cột dọc. Barça chi phối khi cả sân Camp Nou la hét đòi trả thù, một bàn thắng, một thẻ đỏ . . . căng thẳng được giảm bớt.

Sau đó, Iker Casillas cứu được một cú phạt đền từ đồng đội cũ của mình là Samuel Eto'o, và Madrid nghĩ họ đã trúng số: bị áp đảo nhưng không thua cuộc và chuyến tàu của Guardiola đã trật bánh.

Trận đấu chỉ còn 20 phút. Rồi tám phút. Cú phạt góc của Xavi được Puyol nhảy cao đón đầu rồi Eto'o

nhân cơ hội ghi bàn. Anh như phát điên, chạy thục mạng, vẫy áo trên không trung, ướt sũng dưới cơn mưa lạnh tháng 11.

Sau đó, cộng sự của Thierry Henry lại phạm lỗi với Messi trong thời gian đá bù giờ, và để đáp lại, anh thực hiện một cú chuyền xoáy qua Casillas có thể làm vừa lòng Shane Warne.

‘Tôi bị đá hơi mạnh hơn và nhiều hơn bình thường trong trận này,’ anh nhẹ nhàng nhận xét sau trận thắng, ‘nhưng hãy đừng làm lớn chuyện làm gì.’

Guardiola hài lòng với quyết tâm

gan góc mà anh chứng kiến gần như với hai bàn thắng và ba điểm. 'Chiến thắng như vậy, được trải qua cảm xúc như vậy còn thích hơn là thắng 5-0,' anh nói. 'Chúng tôi đã chiến đấu đến cùng, chúng tôi đã tin tưởng và giành chiến thắng.'

Thật tuyệt vời.

Barcelona (4-3-3) Valdés; Alves, Puyol, Márquez, Abidal; Xavi (Keita 90), Touré, Gudjohnsen (Busquets 63); Messi, Eto'o (Hleb 88) Henry.

Real Madrid (4-4-2) Casillas; Salgado, Metzelder, Cannavaro, Ramos; Sneijder (Palanca 36), Gago, Guti (Javi García 72),

Drenthe; Higuaín (Van der Vaart 76) Raúl.

Bàn thắng Eto'o 82, Messi 91

Phạm thẻ: Metzelder, Ramos, Márquez, Drenthe, Salgado, Eto'o, Casillas, Messi

Trọng tài Luis Medina Cantalejo

Có mặt 96,059, Camp Nou

(Chèn ảnh đội hình thi đấu của hai đội vào đây)

8 – CẶP ĐÔI KÌ LẠ

Chúng tôi đã đạt đến cấp độ mà không cần nói, chỉ cần một cái liếc mắt nhanh là đủ để nhất trí với nhau điều gì cần làm trong bất kì tình huống cụ thể nào’

Gerard Piqué

ĐÓ LÀ NGÀY MÙNG 5 THÁNG 1 NĂM 2011 Và Barcelona, đấu tại El Catedral hay sân bóng San Mamés với Athletic Bilbao thuộc khuôn khổ Cúp Nhà vua, đang cầm cự. éric Abidal vừa thiết lập tỉ số 1-0 và

Barça sẽ tiến tới vòng kế tiếp nếu họ không nhận 2 bàn thua trong 16 phút cuối cùng, nhưng đương nhiên Athletic có niềm kiêu hãnh cao hơn cả chiếc đuôi của một chú công đến kì tìm kiếm bạn tình.

Fernando Llorente, với cơ bắp nổi cuồn cuộn từ chiếc áo XXL, gần như bị vô hiệu hóa còn bóng thì vẫn liên tục được đẩy lên cho anh bởi hết cầu thủ này đến cầu thủ khác mang áo sọc đỏ-trắng. Phía trên khán đài, đám đông Basque kích động gào thét đòi lấy máu Barça.

Trên băng ghế dự bị của Pep Guardiola còn có người đội trưởng,

Carles Puyol. Một chàng Tarzan. Đấng anh hùng dành cho thời khắc khủng hoảng. Dù vậy, anh ta không hoàn toàn khỏe mạnh. Anh đã bỏ lỡ vài trận đấu trước đó vì vấn đề đầu gối, điều có thể sẽ phá ngang mùa giải của riêng anh.

Kế hoạch đã từng là đưa anh ta đến trận đấu nhưng cố gắng giành chiến thắng mà không dùng đến lão tướng 32 tuổi này. Giờ chẳng còn lựa chọn nào khác và vì thế chàng hậu vệ đáng ngưỡng mộ, người mà những lần vắng mặt của anh trùng khớp với tất cả sáu trận thua của đội bóng, thay đồ và chờ trọng tài César Muiz Fernández vẫy vào sân.

Còn 13 phút nữa.

Puyol chạy nước kiệu ra và nhận lấy vị trí bên cạnh Gerard Piqué. Cậu trẻ tuổi này quay sang đội trưởng của mình và nói: ‘Quỷ sứ, Puyi, tôi đã thực sự nhớ anh – thật tốt khi thấy anh trở lại.’

Thay vì một cú đập tay hết mình hay một cái nháy mắt ý nhị để mừng rằng Butch và Sundance (Ghi chú: 2 nhân vật trong một bộ phim miền Tây nước Mỹ) đã lại lên yên ngựa, Puyol nổi khùng: ‘Đừng có ngu thế Geri và tập trung vào trận đấu!’ Dù cuối cùng Llorente có ghi được bàn thắng, Barça vẫn vượt

qua đối thủ rồi tiến bước tới chung kết gặp Real Madrid.

Đó là kiểu trò chuyện bất tận giữa họ. Piqué thừa nhận sức mạnh tập trung của mình không đạt vào mọi thời điểm; Puyol thì có thể thừa nhận tinh thần trẻ trung của người cặp đôi đã nhắc nhở anh không ở trạng thái đề phòng, căng thẳng và nghiêm túc 24 giờ mỗi ngày, 365 ngày mỗi năm.

Bên ngoài sân đấu, Piqué thường kiềm chế tính khí Puyol. Trong sân, ông anh lớn tuổi lại sẵn sàng nổi xung nếu cậu em đá cặp đánh mất quyết tâm trong một khoảnh khắc

nhỏ.

Thưa quý vị, xin được giới thiệu Gerard Piqué và Carles Puyol – ‘Cặp đôi kì lạ’ của bóng đá. Bạn chắc hẳn sẽ bật trong đầu khúc nhạc nền cho bộ phim đoạt Giải thưởng Viện hàn lâm cùng tên của Neil Simons, về Felix và Oscar – một người đam mê thể thao, náo động và tràn đầy testosterone do Walter Matthau thủ vai ngớ ngẩn chấp nhận một anh bạn hâm và cứng nhắc do Jack Lemmon đóng ở lại căn hộ của mình, khi đọc tới đây.

Thực ra, cặp bài trùng vô-địch-Worl-Cup thậm chí đâu cần giống hệt

nhau, không tính mối quan hệ chơi bóng dào dạt và một tình bạn có khả năng thay đổi mỗi bên một cách sâu sắc.

Tồn tại một thập kỉ tuổi đời giữa họ, một thế giới của sự khác biệt tại những nơi họ lớn lên, một khoảng cách 6 inch về chiều cao, những đối lập cơ bản về phong cách, kiểu tóc, cá tính và kinh nghiệm sống – tuy nhiên họ đã hun đúc nên một mối liên kết tuyệt hảo.

Bằng thời gian ở tuổi 23, Carles Puyol chưa từng đoạt huy chương World Cup hay Champions League, chưa hẹn hò một siêu sao nhạc pop,

chưa được chọn làm đại diện cho hãng thời trang Mango hay chưa xuất bản một cuốn tự truyện nào.

Không khó để đoán rằng Piqué đã có chừng ấy.

ở tuổi 23, Puyol chưa có nổi một chiếc cúp và dành những năm đầu sự nghiệp để lẩn tránh yêu cầu của Louis van Gaal rằng anh phải cắt tóc. Khác xa so với hậu vệ quét xuất sắc nhất thế giới (nên nhớ Piquénbauer là một biệt danh mà ngay cả Franz Beckenbauer cũng chấp thuận), Puyol từng là một cầu thủ chạy cánh, sau chuyển về hậu vệ trước khi trở thành một trung vệ.

Khi Piqué được kéo về lại từ MU bằng 5 triệu bảng Anh vào năm 2008, anh là một trường hợp hiếm hoi. Có vài tài năng rời lò đào tạo La Masia đã từng được mua lại - Luis García, người chinh phục Champions League cùng Liverpool, là một; Gerard López, á quân Champions League cùng Valencia, là hai. Mỗi người đều trở lại bởi một mức phí kha khá, nhưng đều gặt hái tương đối ít thành công. Họ chắc chắn đã không thể hiện được giá trị của tiền chuyển nhượng. Sự trở về của Piqué cũng không phải vang dội toàn cầu – và anh ấy biết điều đó.

Hãy nghĩ đến những hậu vệ khác

trong phòng thay đồ lúc đó. Puyol vừa vô địch Euro 2008 cùng Tây Ban Nha; ngôi sao World Cup người Mexico Rafa Márquez đang là đối tác thường xuyên của Puyol tại vị trí trung vệ; Gabi Milito (người mà ít nhất Piqué biết trong thời gian được cho mượn tại Zaragoza) còn đó; éric Abidal thì luôn muốn chơi trung vệ thường xuyên hơn và Martín Cáceres vừa được mua mùa hè năm đó bởi khoản tiền 16 triệu Euro khổng lồ.

Piqué sinh ra trong một gia đình giàu có tại khu Pedralbes sang trọng. Anh ấy tự tin, hay trêu chọc người khác, và chỉ mới hồi hương vì

một khoản phí chuyển nhượng. Không gì dễ hơn cho những trung vệ khác để ghét anh. Dù thế, Piqué đã nhanh chóng trưởng thành như một thành phần quan trọng trong công cuộc hồi sinh linh hồn và chất lượng bóng đá tại Barcelona.

Trong mùa giải ra mắt, 2008-09, anh ấy xếp thứ sáu về số phút chơi bóng trong tất cả các giải đấu khi Barcelona giành cú ăn ba (Piqué là cầu thủ được sử dụng nhiều thứ ba tại Champions League). Vào cuối mùa giải đó, Piqué thực hiện một cú cản phá đẳng cấp thế giới để ngăn cản MU ghi bàn trước trong trận chung kết tại Rome. Barça nợ vinh

quang đó với pha can thiệp của Piqué trước Park Ji-Sung nhiều gần như ngang bằng với các cầu thủ ghi bàn, Samuel Eto’o và Leo Messi.

‘Một trong những vấn đề trong bóng đá là các hậu vệ… người ta không đánh giá chúng tôi thực cao. Bởi vì không có vẻ hào nhoáng và thanh thế trong nhiệm vụ của chúng tôi nhiều bằng dành cho các tiền đạo’, Piqué giải thích.

‘Điều đẹp nhất trong bóng đá là ghi bàn thắng, và sau đó bạn sẽ nhớ đến những pha kiến tạo. Về mặt cá nhân, tôi nghĩ những khoảnh khắc như tại Rome cũng là chìa khóa

thành công, vì nếu United chiếm lợi thế dẫn trước thì sẽ khó khăn hơn để đảo ngược tình thế. Park đã có thể ghi bàn chắc ăn sau pha đá phạt của Ronaldo. Tôi đã rất lưu tâm và kịp thời thực hiện truy cản.'

Việc Piqué truyền cảm hứng cho Puyol để thành lập một Bầy chuột (Ghi chú: Rat Pack - tên một nhóm diễn viên, ca sĩ gồm những siêu sao bảnh trai thời thập niên 50 do tài tử Frank Sinatra lập ra) với cả Cesc Fàbregas và thay đổi cơ bản tính cách của mình là một thành tựu to lớn vô cùng. Để tôn trọng hơn, chúng ta phải tìm hiểu rõ về Puyol.

Dù lịch sử sẽ thừa nhận anh ta như một trong những người khổng lồ mọi thời đại của bóng đá Tây Ban Nha, những thành công của anh lại giống với vinh quang của nỗ lực, hơn là của tài năng. ấn tượng sai đó một phần bị lèo lái bởi thực tế rằng Puyol từng là cầu thủ mang tính biểu trưng nhất tại Camp Nou qua suốt cơn khát danh hiệu 1999-2005.

Cậu bé quê kệch 17 tuổi cập bến trung tâm bóng đá trẻ Barcelona chỉ một vài tháng trước khi Johan Cruyff (Ghi chú: Johan Cruyff làm HLV Barcelona từ 1988 đến 1996) bị sa thải. Anh ta là cầu thủ đa năng cuối cùng: không cao, nhưng sở hữu

một cú nhảy tuyệt vời; không được phú cho tài năng siêu việt nhưng được chỉ bảo để đáp ứng mọi mặt của cuộc đấu. Cuối cùng, anh ta trở thành một trung vệ vô địch World Cup, nhưng vào thời trẻ thì anh ta đã từng chơi ở hầu như mọi vị trí, từ thủ môn đến tiền đạo, và trong những năm đầu tiên lên đội hình một tại Camp Nou, anh ta đã là một tiền vệ biên và tiếp đó là một hậu vệ phải.

Sinh ra tại gốc Catalonia, ở một ngôi làng mang tên La Pobla de Segur, cha mẹ anh, Josep và Rosa, có nông trang và một đàn bò. Hai đứa con trai của họ, Carles và Josep

Xavier, theo học ngôi trường làng Sagrada Familia. Josep Xavier, được gọi là Putxi so với tên thân mật của người em Puyi, có khả năng còn có tài năng hơn – một tiền đạo – nhưng người em Puyol thì lại được thắp lửa bởi một quyết tâm trong sáng. Cảm tính của anh vẫn chưa hề thay đổi và một trong những hình xăm của anh có câu: 'Sức mạnh nằm sâu trong trí óc.'

Là một cổ động viên Barça hết lòng, anh ta sẽ giậm chân trèo lên gác và đóng sầm cửa phòng ngủ qua một đêm mà không ăn bữa tối nếu đội bóng của mình thua.

Bọn trẻ thường chơi bóng trên một mặt sân cát nện và sỏi, nguy hiểm tính mạng đối với một anh chàng có phong cách không-bao-giờ-đầu-hàng của Puyol. Bất kì va quệt nào giữa da và mặt sân đều đồng nghĩa với những vết rách khủng khiếp, và những cú xoạc bóng chỉ dành cho anh nào hoàn toàn lãng quên sức khỏe của mình.

Puyi có vận may lớn để tình cờ gặp một HLV địa phương, Jordi Mauri, người cũng có lòng đam mê giống hệt anh. Mauri và Puyol đều đủ cương quyết để đồng ý thêm một buổi tập trong cái lạnh băng giá giữa buổi tờ mờ sáng.

Mauri hồi tưởng hai chi tiết dạy cho ông rằng đây là một đứa trẻ có lòng quyết tâm tột đỉnh hiếm có. ‘Trong buổi tập chúng tôi vẫn thường lấy các bao cũ, đổ đầy bằng 10 cân cát và buộc chúng lại,’ ông nhớ lại. ‘Carles sẵn sàng đặt một khối lên mỗi vai và đứng lên ngồi xuống thế. Trời thì lạnh cóng, với một phương pháp tập tự chế còn bạn tập của anh ta tái mét, nhưng anh ta vẫn hoàn toàn quyết chí. Có thể tôi sẽ tránh bài tập đó với những đứa bé hơn, nhưng cả những cậu chàng cùng tuổi Puyol đơn giản đã không quay lại buổi tập sau. Anh ta quay lại, dù sao đi nữa.’

‘Một lần khi chúng tôi chơi tennis-chân, Carles quăng mình để cứu một điểm với một cú đánh đầu sát đất. Khi anh ta đứng dậy mặt anh đã nhuốm đầy máu – nhưng anh ta chỉ giận dữ vì mất một điểm và chỉ muốn tiếp tục để đòi lại.’

‘Hầu hết những đứa trẻ tuổi 14 sẽ nằm đó rên rỉ và thương chính mình. Anh ta thì cực kì máu lửa, một đứa ngoan với khả năng học hỏi cực nhanh.’

Puyol luôn đi kèm một quả bóng mọi lúc mọi nơi, khi anh ta chơi, tập luyện, hay chỉ ở nhà. Sự thăng tiến của anh từ trận đấu tennis-bóng đá

đỏ máu đó cho đến ngày nâng cao chiếc Cúp Thế giới không bao giờ được tiếp năng lượng bởi một khát khao danh tiếng hay sự giàu sang, mà luôn luôn bởi một ước nguyện 10000-vôn phải chiến thắng.

'Khi còn nhỏ, tôi thường hoàn toàn mất kiểm soát nếu chúng tôi bị đánh bại,' anh kể. 'Tôi luôn thấy thật khó để nghĩ về việc thua một trận đấu và không trở nên nóng giận – Tôi nóng giận ngay cả nếu đó chỉ là một trận đấu trong buổi tập. Tôi không nghĩ tôi sẽ thay đổi. Bạn cần phải đầy tính cạnh tranh để vươn tới đẳng cấp xuất sắc.'

Chỉ có một đội bóng trong vùng và vì thế Puyol chơi bóng đường phố, bảy người một đội hay fútbol sala cho đến quãng giữa tuổi teen. Chiến binh biểu tượng của thế hệ vàng Tây Ban Nha và Barça đã không bắt đầu với bóng đá 11 người trên sân đấu kích cỡ chuẩn cho đến khi anh ta 14 tuổi.

Khi lời mời gọi từ Barça đến đã có khoảng 30 đứa trẻ tham gia cuộc kiểm tra để quyết định ai được kí hợp đồng. Puyol chấp nhận thử thách. 'Suốt quá trình tôi không hề có ý niệm liệu mình đang làm tốt hay không,' anh nhớ lại. 'Có rất ít phản hồi, nhưng tôi yêu từng phút

đó. Đúng là một giấc mơ, chỉ vì đang được mặc chiếc áo Barça.’

Tồn tại khoảng thời gian một thập kỉ trước khi ‘Puyi’ giành chiếc cúp lớn đầu tiên cùng đội bóng, nhưng thế hệ vàng thì cứ dần hình thành. Xavi và Víctor Valdés đã ở trong hệ thống sẵn, Iniesta vừa được lựa chọn và, hai năm sau một cặp 2 cậu bé 10 tuổi, Fàbregas từ Arenys de Mar và Piqué, cũng đã gia nhập.

Thời còn là một đứa trẻ và chơi như một thủ môn không biết sợ, mẹ của Puyol Rosa chịu lo lắng đủ về đứa con trai nhỏ quăng mình xung quanh các mặt sân cứng đến nỗi bà

phải mang cậu đến bác sĩ. Vị y sĩ thông thái đã đặt một viên đá đầu tiên vào nền móng chức vô địch World Cup của Tây Ban Nha bằng lời khuyên rằng con trai bà đang có nguy cơ phát triển vấn đề xương sống và nên quẳng đi đôi găng tay thủ môn. Puyol chỉ trở thành thủ môn vì cậu chơi bóng với ông anh và những người bạn của anh và đứa nhỏ tuổi nhất thì bị bắt đứng trước khung thành.

Piqué khởi hành tại giải Torneo Social dành cho lứa sáu hay bảy tuổi, nơi sự chênh lệch giữa các cấp độ khả năng có thể đáng ngạc nhiên. Barça thì bắt đầu đón nhận

những đứa trẻ không thể hiện được năng khiếu nhưng vẫn muốn chơi bóng đá cộng đồng. Rất ít sẽ nhận được lời mời tới La Masia thử, nhưng Piqué được.

‘Tôi nhớ mình phải vượt qua kì kiểm tra để thành một tiền đạo,’ Piqué nói. ‘Tôi ghi một cú đúp và chúng tôi thắng 3-1. Toàn bộ cuộc sống của tôi lúc ấy là việc học ở trường, chơi bóng đá và giải trí. Tôi đã không muốn hay cần bất kì thứ gì khác.’

‘Tôi đã cố không đeo bám mãi giấc mơ chơi cho Barça, vì tôi đã thấy những anh chàng khác không làm

được và tôi không muốn rốt cuộc sống cùng những giấc mơ tan vỡ hay cảm thấy thất vọng.’

Thuở nhỏ của Piqué có thể chẳng khác mấy so với của Puyol trong vùng hoang vắng xứ Catalonia với những con bò và những bao đầy cát. Điều đầu tiên, ông của Piqué, Amador Bernabéu, là một quý tộc Barça đích thực. Dưới triều đại ba ngài chủ tịch CLB khác nhau - Josep Lluís Núez, Joan Gaspart và Enric Reyna, trải qua 23 năm – ông đã từng là một vị giám đốc thay mặt cho CLB trước Liên đoàn bóng đá Tây Ban Nha, UEFA và FIFA. Dưới triều Sandro Rosell, ông cũng được

mời vào vị trí tương tự.

Ông vẫn còn trong ban lãnh đạo khi đứa cháu trai bị dụ dỗ tới United. Amador Bernabéu đã phong Piqué làm một socio (một thành viên) cái ngày cậu được sinh ra và cậu bé với chiếc thìa bạc trong giầy (Ghi chú: Cách nói thông thường 'sinh ra với chiếc thìa bạc trong mồm' để miêu tả các cậu ấm. Còn Piqué là một cầu thủ tài năng nên tác giả dùng 'chiếc thìa bạc trong giầy') lớn lên với Camp Nou như ngôi nhà thứ hai. Pedralbes, nơi anh sống, chỉ cách 10 phút đi bộ từ Camp Nou.

Vì thế Piqué trẻ tuổi có thể dành

bao nhiêu thời gian anh muốn tại nơi đấy, chơi bóng đá thiếu nhi, xem đội B, dự khán các trận đấu bóng rổ. Sống cuộc sống Barça.

Tuy nhiên, có một tai nạn thiếu chút nữa lấy mất từ nhà vô địch thế giới không chỉ sự nghiệp mà cả khả năng đi lại, thậm chí có thể cả mạng sống. Là một đứa trẻ chập chững, quay về năm 1988, anh ấy ở nhà nghỉ mát của ông bà tại Blanes, vùng Costa Brava. Ngôi nhà đang được nâng cấp và ban công tầng một chỉ có một barrier tạm thời, thay vì một bức tường. Piqué đang đuổi theo một quả bóng và bị trượt qua ban công rơi thẳng xuống đất

cách xa vài mét. Vụ hỗn độn bắt đầu. Trang thiết bị y tế địa phương không đủ cho một đứa trẻ với những chấn thương ở đầu; chuyến hành trình xuống Barcelona ban đầu đưa hai ông bà đang chết điếng người tới nhầm bệnh viện và chỉ khi Piqué được đẩy tới nơi mẹ đang làm việc, cậu mới được điều trị thích hợp. Ngay cả vậy, cậu vẫn ở trong trạng thái hôn mê ít giờ trước khi bình phục hoàn toàn. Cậu bé này đúng là sắt đá.

Cha của Piqué, Joan, không chỉ là một cầu thủ nghiệp dư, ông tốt nghiệp ngành luật và là giám đốc của một công ty xây dựng. Montse,

mẹ của Piqué, là một giám đốc của Institut Guttmann, nơi được khánh thành tại Barcelona năm 1965 như bệnh viện đầu tiên ở Tây Ban Nha đảm nhận những người gặp chấn thương cột sống hay tổn thương não.

Mẹ của Piqué thỉnh thoảng đưa con trai đến nơi làm việc như một sự nhắc nhở rằng có những con người trên thế giới kém may mắn hơn rất nhiều so với họ và họ nên sử dụng hết món quà họ nhận được – tập trung vào trường lớp hơn bóng đá trong trường hợp của Piqué, nếu bạn hỏi Montse Piqué.

Cuối cùng, sự khác biệt trong cuộc sống hai người đàn ông đã đạt tới thời điểm rõ ràng nhất vào tháng 11 năm 2006, vài tháng sau ngày đẹp nhất đời Puyol khi anh vừa nâng cao chiếc Cúp Châu Âu tại Paris. Cha của anh Josep đang làm một con đường trên mảnh đất gia đình mình. Ông đang sử dụng một chiếc xe xúc đất, chuẩn bị kết thúc một tuần lao động mệt mỏi, khoảng 5 giờ liền trong đêm mùa đông đó thì chiếc xe lật đổ, báo hại ông. Ông mất ở tuổi 56.

Con của ông đang trên đường đến một trận đấu của Barcelona tại La Coruna nhưng bay về, rồi lái tiếp ba

giờ đồng hồ về với gia đình nhỏ đang đau buồn cho một đám tang nơi tập hợp những con người khiêm nhường từ Pobla de Segur, cộng với những nhân vật lớn và vĩ đại trong thế giới bóng đá, những người được thúc giục tới đây vì Puyi tiếng tăm lẫy lừng. Những tháng tiếp theo dường như thật thảm hại với Puyol.

Cuộc tái thiết Barça của Frank Rijkaard đã rất vui và hứng khởi. Sân Camp Nou đã sôi sục còn thứ bóng đá của họ thì quá đẹp. Tuy nhiên, sự suy giảm thể trạng, tâm lý và tính cạnh tranh sau trận chung kết Champions League 2006 là gần như ngay lập tức.

Một phút trước Barça là những chú sư tử, phút sau là loài gặm nhấm. Phong độ của họ rơi tự do, những tiêu chuẩn bị xé nát và nếu có một trách nhiệm rơi xuống đầu Puyol, theo tư cách đội trưởng, để thừa nhận vai trò 'cớm' của Rijkaard thì điều đó trùng đúng vào một trong những thời điểm tệ hại nhất của cuộc đời anh.

Giữa lúc đó Piqué, người cuối cùng sẽ trở thành một phương thuốc cho cuộc suy yếu này, đang vươn lên mạnh mẽ. Tại thị trấn Sale, Lancashire.

Một trong những đức tính tốt nhất

của Piqué là tính định hướng. Anh ấy thường bảo rằng cuộc sống của mình là mimado, nghĩa là được nuông chiều và dễ bị làm hư hỏng, khi đang lớn lên. Tại Manchester, anh ấy nghiệm ra sẽ thế nào khi cô đơn, thế nào để trưởng thành nhanh và chiến đấu cho những gì bạn cần.

Dù thế nào, những lý do anh ấy thỉnh thoảng vẫn bị coi là một cậu bé may mắn thượng lưu ngậm thìa bạc, là khá rõ. Anh ấy cao ráo, đẹp trai, thông minh và tài năng. Anh ấy được sinh ra trong một gia đình giáo dục tốt và được khuyến khích học giỏi ở trường; được lựa chọn vì

sự xuất sắc bởi CLB anh ấy yêu mến và, bằng sự trùng hợp, được sinh ra cùng thế hệ 1987 bao gồm Cesc Fàbregas, Leo Messi và Víctor Vázquez.

Fàbregas và Piqué đã từng là đôi bạn tội lỗi và họ từng khẳng định trên một phóng sự truyền hình đã vướng vào rắc rối khi ăn trộm nắp bình xăng của những chiếc xe đậu bãi. Lượn trên bãi biển Barceloneta, họ nhắm thấy mục tiêu và đang loay hoay khi người chủ chiếc xe phát hiện, hô ầm nhà hàng ông đang ngồi ăn và bắt đầu làm một cuộc đuổi bắt giận dữ.

Phép màu tồn tại, họ thoát được vụ đó.

Triết lý bóng đá tại Barcelona không phải lúc nào cũng rõ ràng và khúc chiết như giai đoạn hiện nay. Triết lý của Cruyff về việc đẩy nhanh hơn các cầu thủ năng khiếu qua hệ thống đào tạo trẻ lên xuống so với xu hướng. Điều quan trọng hơn ý tưởng rằng ‘Nếu bạn đã đủ giỏi thì bạn đã đủ tuổi’ là quan niệm rằng các cầu thủ giỏi nhất phải được đẩy ra ngoài ‘vùng an toàn’ và vào một đẳng cấp nơi các đồng đội kinh nghiệm hơn và đối thủ thì đáng sợ hơn.

Khi Piqué, Fàbregas và Messi là những chàng trai nhỏ, mọi thứ có thể dường như đã sắp lụi tàn. Họ cảm thấy nhàm chán vì những chiến thắng với cách biệt 2-con-số.

Trong khoảng thời gian này, HLV Barcelona khi đó, Louis van Gaal, đã từng đến dùng bữa tối tại nhà Piqué. Ngay lúc được báo rằng cháu trai của Amador, Gerard, đang trong hệ thống đào tạo fútbol base là nơi được lập ra để cung cấp cầu thủ cho đội 1, người đàn ông Hà Lan kêu toáng lên về việc đứa trẻ quá gầy và tặng cho nó một cú đẩy, điều khiến bé Piqué ngơ ngác ngã sóng soài xuống sàn phòng khách.

Cho dù có bất kì sự xấu hổ nào anh cảm thấy vào thời điểm đó thì tất cả đều đã được trả nợ đầy đủ thông qua các trận thắng Bayern Munch của Van Gaal tại Champions League và Hà Lan tại World Cup. Đừng tưởng tượng dù chỉ một giây rằng Piqué không nghĩ giống vậy. Anh ấy có đấy.

Đến năm 2012, Pep Guardiola đã đưa lên Sergio Busquets, Pedro, Thiago, Andreu Fontàs, Jeffrén, Marc Bartra, Jonathan dos Santos, Martín Montoya, Rafinha và Isaac Cuenca. Đây không chỉ là thành công lớn, nó trở thành một xu hướng sâu sắc chừng nào giới

truyền thông, người hâm mộ và các CLB khác quan tâm. Các HLV lứa trẻ của Barça biết rằng họ được kì vọng sẽ tìm ra, đào tạo và đưa ra lò những tài năng xuất chúng.

Cả Piqué và Cesc, từ khi trở về bằng một khoản tiền tổng cộng khoảng 46 triệu Euro, đều khẳng định rằng nếu có một cơ cấu đưa cầu thủ trẻ lên đúng đắn hơn thì họ có thể đã không ra đi. Dù sao, thật khó để bắt lỗi quyết định của Fàbregas. Đặc biệt vì nhờ sự ra đi khỏi Barcelona mùa hè năm 2003, anh đã lập tức trở thành cầu thủ đội một trẻ nhất của Arsenal.

Sân Camp Nou lúc ấy là một nơi hỗn loạn. Arsenal lẻn vào vào tóm mất Cesc. Sáu tháng sau, Laporta phát hiện ra trong giận dữ rằng điều gì đó tương tự chuẩn bị diễn ra lần nữa. Lần này liên quan đến Piqué và không có chuyện viên ngọc khác được cho phép ra đi mà không gặp phải cuộc tranh đấu nào.

Cả Arsenal và United đều từng đến xem Piqué. Đã và vẫn đang rất đơn giản để thám thính những tài năng như thế này, xét rằng họ thường chơi tại những nơi tương đương với sân bóng địa phương trong các giải Juvenil khắp Tây Ban Nha. Mick Brown và Martin Ferguson tại MU,

hay Steve Rowley và Francesc Cagigao của Arsenal (những vị tuyển trạch giỏi nhất các CLB này thời đó) có thể lặng lẽ xuất hiện và trả vài bảng tại Sabadell, Girona hay Tarragona để theo dõi một trong những đội trẻ Barça đấu một trận đấu và quan sát kĩ những cầu thủ thiếu niên xuất sắc nhất.

Cách đối xử của Barça với Piqué đã góp phần to lớn tới sự ra đi của anh. Anh ấy đã bị loại khỏi đội Juvenil A (đội trẻ A), tại đó anh là một nhân tố nổi bật, và đó còn là điểm tựa hướng tới Barça B. Trước lúc bị giáng xuống Juvenil B, anh đã bị ngăn cản khỏi việc chơi bóng

trong gần 2 tháng. Quyết định trên khiến Barça mất 5 triệu bảng.

Vào tháng 12 năm 2003, Barça được cảnh báo lần đầu về sự quan tâm của Premier League về trung vệ cao, đĩnh đạc nhưng còn hơn mỏng manh của họ. Đến mùa xuân, Piqué chọn United và đến tháng 7, anh được giới thiệu tại Old Trafford với HLV United, trước khi bảo vệ chính mình trên kênh phát thanh Catalan.

'Barça không muốn đàm phán với chúng tôi về một bản hợp đồng và bảo tôi rằng tôi là 'của bọn họ' như thể tôi là một nô lệ,' anh nói. 'Và

nếu họ không đàm phán với tôi, những người đại diện của tôi hay United, vẫn có một phiên xử FIFA để đồng ý khoản bồi thường. Điều đó có nghĩa là tôi tự do để đến Manchester.'

'Khi bạn là một cầu thủ trẻ và đội bóng của bạn thể hiện rằng họ không muốn bạn, thì bạn phải tìm kiếm cuộc sống cho mình. Có thể sẽ rất hữu ích khi tìm ra bãi cỏ hoàn toàn mới để, một ngày kia, bạn có thể được đánh giá cao hơn và trở lại.'

Ông của Piqué, Amador Bernabéu, đã ủng hộ bản thỏa thuận hợp lý

này. ‘Gerard đã cùng CLB từ lúc chín tuổi, nhưng từ khi Barça nhận ra, vào tháng 12, rằng United và Arsenal đang rất thích nó, họ đã làm cuộc sống của nó khó khăn,’ ông nói.

‘Những người phụ trách huấn luyện trẻ ở CLB này biết mình đang dàn xếp với những cảm giác của một đứa trẻ 16 tuổi, nhưng họ trừng phạt nó bằng cách giáng xuống một bậc và còn không cho nó thi đấu.’

Laporta nuốt giận sau 4 năm, và không chỉ đem về Piqué mà còn chấp nhận trả một khoản tiền khá. Nhìn lại, Barcelona đã vô tình

hưởng lợi bởi việc mất Piqué. Anh ấy được trưởng thành tại Anh, học hỏi những điều mà một người đàn ông như Sir Alex Ferguson đòi hỏi từ các cầu thủ của mình, kiểm tra bản thân trong tập luyện với Paul Scholes, Ryan Giggs, Cristiano Ronaldo và Roy Keane và anh trở nên mạnh mẽ hơn – tăng chín cân trong khối cơ bắp tuyệt hảo. Dù vậy, anh cũng trải qua những một vài cảm giác mà cầu thủ mới tại La Masia trải qua, điều đánh trượt hầu hết trong số họ.

Từ việc là cậu bé vàng 17 tuổi, ở nhà và tham gia đội bóng thiếu niên, đến sống một mình trong một

căn hộ và làm việc cùng một ngoại ngữ, là một thử thách tương đối. Không giống Cesc, khá rõ ràng rằng sự thâm nhập tức thì vào đội một rất bị hạn chế. Tất cả trở thành một trải nghiệm ra nước mắt.

Tôi gặp Piqué đầu năm 2004, ngay trước chuyến đi của anh tới Anh. Điều làm tôi bất ngờ lúc ấy là anh cực kì mảnh dẻ đối với một trung vệ hàng đầu và rằng anh giao tiếp khá hay. Một điều đã thay đổi tại Anh, điều kia không.

Trong ngày trở về, anh nói: 'Đó là một kinh nghiệm hoàn toàn mới dành cho một cậu bé thường được

lựa chọn cho tất cả các trận đấu, khi phải bất thình lình cạnh tranh trong một đội bóng của những cầu thủ siêu hạng. Tôi phải sống trong một ngôi nhà nhỏ ở đó và nhiều lần nói với chính mình, 'Không gì xứng đáng với nỗi khổ này!' Nhưng tôi đã học rất nhiều ở MU qua những buổi tập luyện. Đã không còn đủ cho tôi khi cao và đá quả bóng thật tốt. Tôi phải học cách sử dụng toàn bộ cơ thể, phòng ngự không bóng và vượt qua những khoảng khắc cô đơn.'

'Tôi thường gọi cho mẹ và nói mọi thứ đều ổn, nhưng tôi luôn luôn kìm giữ lại nước mắt. Mẹ thực sự nhớ tôi và tôi không thể nói, 'Mẹ, con sẽ bỏ

tất cả để về nhà ngày mai. Con phát ốm vì chuyện này và thực sự nhớ mẹ.”

Piqué thường coi Ferguson như một ‘người cha thứ hai’ và, nếu không phải Barça triệu hồi anh, Piqué sẽ ở lại với HLV người Scotland và được đẩy lên để thay thế hoặc Nemanja Vidic hoặc, nhiều khả năng hơn, một Rio Ferdinand bị chấn thương hành lên xuống tại Old Trafford.

Dù sao, tập luyện cùng những cầu thủ tuyệt vời của United là một sự giáo dục đối với Piqué. Anh ấy ghét bị nhảy vượt mặt bởi những cầu thủ khôn lỏi hơn về việc khi nào nên bật

người, và khi nào sử dụng cú thúc cùi đúng lúc. Anh nhận ra rằng trong khi phòng học Barcelona dạy anh thành một cầu thủ khá, thì vẫn còn những trường lớp khác của tư duy phòng ngự. Sân tập Carrington là nơi tính cạnh tranh không bị ràng buộc của Piqué được thả lỏng (hãy chọn bất kì thú vui nhàn rỗi nào từ bóng bàn đến trò chơi điện tử Play Station, anh ấy sẽ nói rằng anh sẽ đánh bại bạn).

Khi đã về Barcelona, anh ấy từng nói với tôi: 'Các cầu thủ Anh nổi tiếng bởi tiệc tùng và kiểu uống nhiều đồ có cồn, nhưng họ lại rất chuyên nghiệp trong công việc hàng

ngày, trong tập luyện, nghe theo HLV – họ đều thế. Họ ở lại cùng nhau sau buổi tập. Họ cùng đến phòng tập thể hình. Họ có văn hóa dành nhiều thời gian cho thể thao và đó là những gì tôi mang về từ đó. Đó là tính chuyên nghiệp mà từ đó họ làm mọi thứ.'

'Đấy là một khoảng thời gian khó khăn, và đã có những thời khắc nặng nề khi bạn không hiểu tại sao bạn không được chơi bóng, nhưng họ đơn giản có hai hậu vệ trung tâm tuyệt hạng, Rio và Vidic. Khó cho tôi để có cơ hội, nhưng vẫn là một kinh nghiệm hay khi chơi cùng những người như Cristiano Ronaldo,

Rooney, Van Nistelrooy. Họ luôn luôn có những cầu thủ giỏi và đấy là một kỉ niệm đẹp. Tôi đến đó khi tôi 17 và trở về Barcelona khi 21. Anh chàng Gerard khi đến đó đã rất khác người lúc rời đi.’

Năm United gửi anh theo dạng cho mượn tới Zaragoza (2006-07) cũng đáng giá vô cùng. Anh ấy xuất hiện thường xuyên ở các giải đấu số một, thỉnh thoảng được sử dụng như trung vệ, thỉnh thoảng ở vị trí tiền vệ chốt chặn, và khi đi xa, anh ở cùng phòng với đồng đội Gaby Milito.

Họ quyết định rằng đối mặt với họ

nên là một trải nghiệm ầm ĩ cho bất kì tiền đạo nào và thường nhảy lên xuống và hú hét gào rú để 'vào trạng thái' trước một trận đấu. Kế đến hai hậu vệ trung tâm lao vào nhau, tung ra những cú tát và đấm để đạt phong độ của các chiến binh.

Zaragoza, với cặp hậu vệ khủng khiếp phía dưới, đã đánh bại Barcelona, Seville và Villarreal tại La Romareda, hòa với Real Madrid và xếp thứ sáu, chỉ sáu điểm thiếu cho suất dự Champions League. Mùa giải tiếp sau, Milito trở về Barcelona còn Piqué quay lại Old Trafford. Zaragoza xuống hạng. Hãy tự rút ra kết luận của bạn.

Piqué khẳng định đó là khoảng thời gian mà ‘Tôi tự chứng minh với mình rằng tôi đã sẵn sàng để chơi bóng ổn định ở một giải đấu cao nhất.’ Dù sao, mùa giải cuối cùng của anh tại United đúng là ngọt đắng lẫn lộn. Ba lần ra sân ở Champions League của anh mang về hai chiến thắng và một trận hòa cộng với hai bàn thắng dành cho chàng Catalan – trên sân nhà trước Dinamo Kiev và sân khách trước Roma. Cùng lúc, sự xuất sắc của anh tại Zaragoza đã được lưu ý kĩ càng ở Camp Nou.

Barça đã liên hệ Piqué, bên đại diện IMG, và cuối cùng là MU vào tháng

2 năm 2008. Ferguson là một người tin tưởng vào hậu vệ đang đà phát triển này, nhưng bộ đôi Vidic-Ferdinand quá vượt trội, và ông có những dự trữ Jonny Evans, John O'Shea và Wes Brown. Thêm nữa, ông ban đầu đã đấu tranh để Piqué ở lại, nhưng cuối cùng các cuộc đàm phán tiến tới – tới mức giá xứng đáng.

Hai CLB bị bốc thăm gặp nhau tại bán kết Champions League tháng 4 năm 2008. Trong đêm trước trận lượt đi, ở Camp Nou, Piqué đang vào phong độ và, anh cảm thấy, hào hứng phấn đấu ghê gớm. Rồi vào ngày thi đấu, Vidic tuyên bố

anh không đủ sức khỏe và Piqué đã rất chắc chắn mình sẽ chơi. Tuy nhiên sau giờ ngủ trưa của United, Ferguson đến gặp chàng hậu vệ và bảo anh ấy không được chơi, vì trong vòng vài tuần nữa anh sẽ gần như chắc chắn kí hợp đồng với đối thủ. Dường như điều đó không thích hợp. 'Đó là một nỗi thất vọng to lớn,' Piqué khẳng định.

'Với sự coi trọng dành cho Sir Alex Ferguson, tôi phải nói rằng mặc dù đã không chơi nhiều, tôi có một mối quan hệ tốt đẹp với ông ấy,' Piqué giải thích, lần cuối cùng chúng ta nói về chuyện này. 'Ông ấy luôn luôn thẳng thắn với tôi. Có những

HLV khác thuộc kiểu lẩn tránh bạn và đơn giản không cho bạn ra sân, nhưng chúng tôi thì nói chuyện cởi mở, và tôi không bao giờ có một vấn đề nào. Chúng tôi có một mối quan hệ tốt. Rồi tôi nhận được đề nghị từ Barcelona, và tôi nói với ông rằng tôi muốn trở về nhà với CLB của cuộc đời mình, và ông ấy đã hiểu. Ông ấy vẫn cố thuyết phục tôi nhưng đến cuối cùng tôi đã quyết định trở về. Đó đơn giản là điều đúng nhất để làm.’

(Chèn ảnh nhỏ trang 296 vào đây)

Thế, còn về người hậu vệ mà anh đang trở về để đá cặp cùng tại

Camp Nou? Giống Piqué, Carles Puyol từng một lần dường như là không còn được yêu quý tại CLB mà anh sẽ trở thành biểu tượng.

Mùa hè 1999 là thời điểm then chốt với Puyi. Cả Málaga và Sevilla đều hỏi mua anh và giám đốc thể thao Lorenzo Serra Ferrer đáp rằng ông sẽ xem xét những đề nghị gửi đến Barça B về tiền vệ/hậu vệ biên này. Trong tập luyện với đội B, Puyol đùa nghịch lung tung trong khung thành và bị chấn thương một vai – nhẹ, nhưng đủ để làm chậm các vụ chuyển nhượng lại. Trong thời gian lắng xuống này, anh ta quyết định ở lại và chiến đấu cho một vị trí. Phần

thưởng kéo theo ngay lập tức.

Trận đấu đầu tiên của Puyol cho Barça, dưới quyền Louis van Gaal, người tin tưởng anh hơn Serra Ferrer, đến vào tháng 10 năm 1999. Một dấu mốc tượng trưng. Mùa kỉ niệm một thế kỉ của Barça trùng với cuộc khủng hoảng khủng khiếp trong và ngoài sân cỏ, điều khiến họ cần những cầu thủ mới mới với tinh thần khác mà mục đích khác. Puyol chứng tỏ mình là một trong số này.

Có rất ít học viên La Masia vươn thành công tới đội một – chỉ Xavi và, phập phù hơn, Gabri và Pepe

Reina – vì một chính sách ưu tiên những bản hợp đồng quốc tế cao giá.

Van Gaal đưa ra đánh giá tóm tắt về đứa trẻ tóc xù ông vừa đẩy lên và bây giờ vẫn còn giá trị: 'Cậu ta có một tinh thần tuyệt vời, sực khỏe ấn tượng và kĩ thuật thì không quá tệ,' người đàn ông Hà Lan nói. 'Cậu ta nhanh nhẹn, có thể chạy lên xuống khắp sân và trạng thái của cậu ta hoàn hảo.'

Guardiola làm đội trưởng CLB ngày đó. Chín năm sau HLV Barça tặng cho người hậu vệ một lời khen tặng vĩ đại trong buổi họp báo trước trận

đập nát Real Madrid 6-2 tại Bernabéu giữa mùa giải nhận nhiệm vụ đầu tiên và hiển hách của Guardiola. 'Anh ấy là tấm gương sáng. Tôi có thể để anh ta ở hậu vệ trái, hậu vệ phải, ở bên phải hay trái của cặp hậu vệ trung tâm và không chỉ không bao giờ anh ấy kêu ca về điều đó, anh ấy còn không bao giờ mắc sai lầm,' Guardiola phát biểu.

Cha của Puyol sẽ nói, 'Dùng hết những gì con có để thực hiện giấc mơ, vì nếu cuối cùng, con không thành công thì con sẽ không bị bỏ lại với cảm giác rằng đấy là lỗi của riêng con. Suy nghĩ đó đã dẫn dắt

Puyol, cũng như ưu điểm đầy tính cạnh tranh của anh.’

Anh ta nói với Albert Puig, một HLV fútbol base, trong cuốn sách của Puig, La Fuerza de un Sueno. ‘Tôi từng chia sẻ phòng thay đồ với rất nhiều cầu thủ tài năng hơn tôi nhưng không tiến xa bằng tôi đơn giản vì tôi có trạng thái tốt hơn. Cho đến lứa tuổi Juvenil (16-19), bạn sẽ trông như thể sắp bay đến sự nghiệp của mình, nhưng không có kỉ luật không nghiêm ngặt, khát vọng và sự nhạy cảm để làm việc chăm chỉ bạn sẽ không làm nên một sự nghiệp, đặc biệt tại Barça.’

Puyol bắt đầu sự nghiệp Barça như một hậu vệ cánh năng nổ, ít tàn phá trong tấn công bằng Dani Alves, nhưng đơn giản thích các pha chạy lên theo đường biên hết hơi.

Lần ra mắt sân nhà của anh là trận Clásico điên cuồng tại Camp Nou cuối năm 1999 – trận đấu lớn cuối cùng trong thế kỉ của Barça. Trong khi không xuất phát trước đội của John Toshack (đội bóng này sau đó trở thành những nhà vô địch châu Âu dưới quyền người thay thế giữa mùa giải của ông xứ Wales, Vicente Del Bosque), anh vào thay Sergi sau nửa giờ trong một đội hình bao gồm: Hesp; Reiziger, Abelardo,

Cocu, Puyol; Luis Enrique, Guardiola, Zenden; Figo, Kluivert, Rivaldo.

Đội của Toshack gồm Illgner; Salgado, Campo, Julio César, Karanka (trợ lý của José Mourinho ở Bernabéu); Geremi, Redondo; Anelka, Raúl, Sávio và Morientes.

Rivaldo và Louis Figo xóa nhòa pha đánh đầu của Raúl để tạo thế dẫn trước 2-1, nhưng sau khi Kluivert bị đuổi khỏi sân, huyền thoại Số 7 Real Madrid đã ghi một bàn thắng muộn nổi tiếng để ấn định tỉ số 2-2 và đặt bàn tay lên môi để làm im lặng một Camp Nou giận dữ. Đúng

với tính cách, Puyol thẳng thừng tới chỗ Raúl sau tiếng còi mãn cuộc để đổi áo. 'Đừng để tâm đến điều người khác nghĩ. Tôi làm theo cách của tôi.'

Có thể lòng dũng cảm của anh được tiếp sức mạnh bởi niềm tin. 'Tôi đã không lo lắng như tôi nghĩ mình sắp thế,' anh tiết lộ với các phóng viên sau đó. Thực tế, trận đấu này sẽ tạo ra một hiệu ứng mạnh lên niềm hy vọng của Puyol.

Figo đã cực hay đêm đó, đẳng cấp 5 sao, nhưng anh ấy đã chấp nhận một đề nghị kì quái từ một thế lực mang tên Florentino Pérez. Nếu ông

trùm xây dựng này chiến thắng kì bầu cử chủ tịch Real Madrid năm 2000 và trả đủ khoản tiền giải thoát trong hợp đồng của Figo thì tiền vệ này sẽ nhảy sang tàu.

Giờ là lịch sử, nhưng vào thời điểm ấy đó là vụ chuyển nhượng của những cơn địa chấn. Figo không xứng đáng với những đoạn xích xe đạp, những chiếc điện thoại di động, lon, chai và cái đầu lợn độc nhất quái quỷ được ném về phía anh khi chơi tại Camp Nou, nhưng anh đúng là đã để lại một vết thương sâu sắc.

Madrid, lúc bấy là nhà vô địch châu

Âu, dẫn dắt bởi Del Bosque, với Iker Casillas trẻ trung trong gôn và trưng bày Figo, đã trở lại Ciudad Condal gần một năm sau Clásico đầu tiên của Puyol. Lorenzo Serra Ferrer vừa lên thay van Gaal và ông đi đến ý tưởng rằng bóp chặt sức sáng tạo của Figo, đặc biệt trong không khi đấu trường cổ đại với rất nhiều fan kiên quyết gào thét giận dữ về phía anh này, có thể đem lại lợi ích không nhỏ. Puyol chính là bóng đen đeo bám Figo.

‘Sếp chỉ bảo tôi kèm chặt Figo và đi theo anh ấy khắp mọi nơi trên sân, điều tôi rất mừng rỡ để thực hiện,’ anh nhớ lại. ‘Thật mệt mỏi nhưng

đã có tác dụng vì tôi đã cực kì tập trung và tôi không nghĩ Figo đóng góp vào trận đấu. Dù thế, anh ấy thể hiện là một cầu thủ tuyệt vời đến nhường nào, không hề phụ thuộc kết quả. Không khí sôi sục, nhưng anh ấy không bao giờ lẩn tránh, anh ấy luôn tìm kiếm trái bóng mọi lúc và khiến tôi phải làm việc rất vất vả.’

Trong thời kì quá độ, giữa trận Clásico ra mắt của anh và chiến thắng 2-0 gần một năm sau này, Puyol đã theo dấu chân Guardiola và Albert Ferrer, những người giành huy chương vàng năm 1992, như các danh thủ Olympic ở Camp Nou

khi anh có huy chương bạc Thế vận hội Sydney 2000. Anh và Xavi là thành viên của đội ngũ đáng ngưỡng mộ gồm Carlos Marchena, Joan Capdevila, David Albelda, Raúl Tamudo, Gabri và Albert Luque. Trong một chung kết căng thẳng, Cameroon đánh bại một Tây Ban Nha chỉ còn 9 người bởi loạt penalty, cũng nhờ Samuel Eto'o cân bằng 2-2 sau khi Xavi và Gabri đưa Tây Ban Nha lên dẫn trước 2-0 hiệp 1.

Một chuyến quay lại Barça B nhẹ nhàng khi về nước có thể logic hơn, nhưng khi họ đang đi xa nhà thì Barça đã đâm vào những chướng

ngại vật và gửi đi tín hiệu SOS tới những người hùng trẻ tuổi.

Thua trận 3-0 trước Besiktas, thất bại 2-0 ngay tại Camp Nou dưới tay Milan và chịu thúc thủ 2-0 ở La Coruna, mọi thứ khá là tuyệt vọng (Barça còn không đủ tiêu chuẩn vượt qua bảng đấu Champions League quy tụ Leeds, Milan và Besiktas).

Nhưng nhiệm vụ 'tìm và diệt' của Puyol trong lần Figo trở lại Camp Nou đã thưởng cho anh chuỗi trận đấu khá thành công để đưa Barcelona đến các trận bán kết của cả Cúp Nhà vua và UEFA Cup (kể cả

trận đấu trên đấu trường châu Âu cuối cùng của Guardiola dưới tư cách một cầu thủ Barça, thất bại 1-0 trên sân Anfield).

Chuyện kèm Figo và chiến tích Olympic đã khiến Puyol thành một người anh hùng trong mắt các cổ động viên Barça, những người phải chịu đựng một mùa giải tồi tệ năm đó. Cuối cùng! Đã có một canterano mới – đầy tinh thần Migueli (Migueli là 'Tarzan' phiên bản gốc của Barça, chơi bóng gần 700 trận đấu như một trung vệ không biết khoan nhượng). Sau mùa giải thứ hai mang tính đột phá, các cổ động viên bầu Puyol làm hậu vệ xuất sắc

nhất của CLB.

Rồi tiếp đó xuất hiện những quyết định đã đóng dấu ấn hình tượng của Puyol với các fan mãi mãi – khá lâu trước khi anh bắt đầu nâng cao các chiếc cúp.

Vụ giải thoát Madrid tiến hành với hợp đồng của Figo (một thỏa thuận kỉ lục thế giới giá 37 triệu bảng) đã tàn phá Barça ghê gớm. Một cầu thủ thật sự tuyệt hảo đã bị kéo đi mất, ban lãnh đạo Barça bị làm cho trông giống như keo kiệt từng xu và đờ đẫn trong khi, bất thình lình, Real trông giống như một thế lực bóng đá hùng mạnh tột đỉnh và

vững chắc.

Florentino Pérez thì say mê những cú phá hoại và dụ dỗ được lặp lại: mua đứt các điều khoản hủy bỏ hợp đồng (chi phí giải phóng được thống nhất đôi bên được viết trong hợp đồng của từng cầu thủ tại Tây Ban Nha thời hậu Bosman) của bất kì ai hoặc cả nhóm Cocu, Kluivert và Puyol. Từng người trong số họ lần lượt nhận những bản hợp đồng còng tay bằng vàng để ở lại Camp Nou, cho dù sự thật là Puyol có vẻ như sẽ không bao giờ là người của Real Madrid. Vì thế anh ta ở lại và trở thành một cầu thủ chủ chốt chứng kiến qua bốn thời HLV trước khi

giương chiếc cúp đầu tiên với Barça, La Liga năm 2005. Một khoảng thời gian hỗn loạn.

‘Tôi không thể giả vờ mình chưa bao giờ nghĩ đến chuyện ra đi,’ anh kể, rất lâu sau này. ‘Có một thời gian mà không chỉ chúng tôi không giành nổi chiếc cúp nào, mà tôi thậm chí còn cảm thấy chúng tôi không cố gắng để giành được. Tôi thực sự phân tán và nghĩ chuyện rời khỏi đây, nhưng cuối cùng, tôi quyết định tiếp tục chiến đấu.’

‘Có rất nhiều bàn luận trên báo vào thời điểm đó về chuyện tôi kí với Real Madrid, nhưng tôi thì lại chưa

từng gặp bất kì người nào từ Madrid để nói đến khả năng đến nơi ấy. Tôi có thể chắc rằng chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra. Chiến thắng là điều quan trọng nhất trên tất cả. Bạn có thể chơi tuyệt hay nhưng nếu không kết thúc với các chiếc cúp, sẽ chẳng đủ thỏa mãn. Giống như năm 2004 trong trận đấu knock-out với Chelsea. Chúng tôi chơi thứ bóng đá quyến rũ nhưng bị loại thì đều thế cả. Chẳng có tác dụng gì với tôi. Chúng tôi phải chiến thắng.’

Trong khi mọi thứ xung quanh anh đổ nát, những tiêu chuẩn của Puyol không bao giờ trượt ngã. Trận đấu

tượng trưng cho những gì đang diễn ra đến vào ngày 23 tháng 10, 2002. Lokomotiv Moscow đến làm khách tại Champions League. Lúc tỉ số còn là 0-0, thủ môn người Argentina của Barça Roberto Bonano ngu ngốc phi lên để cố gắng ngăn cản pha đi bóng của tiền đạo Lokomotiv James Obiorah. Cầu thủ Nigeria lừa qua anh và có một cầu môn rộng mở từ khoảng cách 30 mét, nhưng Puyol kịp chạy tới để bọc lót. Obiorah thì tiến lên mạnh mẽ, còn Puyol thì chạy như điên. Toàn bộ khung thành vẫn nằm trong tầm ngắm của tiền đạo khi Puyol đứng chắn trên chấm penalty, cánh tay chắp phía

sau lưng để tránh chạm bóng, đôi mắt chăm chú nhìn xuống chân Obirah và chờ đợi để đoán bước tiếp theo.

Tất cả những điều này diễn ra trong chớp mắt: Obiorah sút và Puyol quăng mình về bên trái với tốc độ phi thường, giải cứu đường bóng bằng chính huy hiệu CLB và Camp Nou trỗi dậy bởi điều kì diệu nhỏ trong bóng đá này.

Chín năm sau, Puyol có mặt tại Monte Carlo để dự buổi lễ bốc thăm Champions League 2011-12 và để chuẩn bị cho trận Siêu cúp châu Âu, đêm kế tiếp. Đó là một gala, nên

tất cả mọi người đều diện lễ phục, nhưng Puyol thì đặt chân đến sân khấu này trong chiếc áo polo của CLB và chiếc quần soóc mùa hè ngắn đến đầu gối có kẻ sọc. Đúng dự đoán, Piqué liền trêu chọc đồng đội trên Twitter. Lập tức có ngay hồi đáp, nhanh như một phát súng: 'Tôi đã ở nhà nhìn ngắm qua tất cả những bộ complê đẹp mà mình có nhưng quyết định rằng mình không thể thoải mái và hạnh phúc hơn trong trang phục CLB của mình với huy hiệu nằm ngay bên cạnh trái tim tôi.'

Tin nhắn này đưa tôi trở lại ngay cái đêm đó khi mà Puyol giải cứu cho

đội bóng của anh với biểu tượng CLB, ngay bên trên trái tim bò mộng của anh ta.

Vào thời điểm cái trận đấu Lokomotiv ấy anh giải thích: 'Tôi đã nhớ đến kĩ năng thủ môn trước đây của mình và chỉ cố không cứu nguy bằng tay theo bản năng.'

Chiến thắng ấy đưa Barcelona lên đầu bảng đấu của họ. Đến thời điểm họ chơi tại Bruges, Barça đã sẵn sàng được vào vòng knock-out và Louis van Gaal có thể tung vào hàng loạt các tân binh caterano… gồm cả một người tên là Andrés Iniesta.

Puyol cũng đã tận hưởng giai đoạn cùng Rijkaard – chiến thắng tại Madrid, giành danh hiệu vô địch, đánh bại Arsenal tại Paris và trở thành đội trưởng Barça đầu tiên nâng cao Chiếc Cúp Tai To (Cúp Champions League) kể từ sau Alexanco (người đầu tiên tuyển mộ Puyol vào La Masia) năm 1992.

Không phải anh ấy cảm thấy dễ dàng gì. Tại thời điểm đó, anh khẳng định rằng Thierry Henry phải là 'cầu thủ khó nhằn nhất mà tôi từng phải kèm cặp. Họ chỉ có 10 người, nhưng tôi vẫn cần sự giúp đỡ của Rafa Márquez để kiềm tỏa anh ta và ngay cả thế thì vẫn phải mất

một vài pha cứu thua ngoạn mục của Valdés để ngăn anh ta ghi bàn.’

Ngay trước chiến công Champions League này, tôi đã phỏng vấn Puyol và hỏi anh ta ai là anh chàng bị đánh giá thấp nhất trong đội bóng. Anh ta lập tức nói tên Valdés và cho đến nay, thật khó để không đồng ý.

Nhiều hơn một cầu thủ Barça không đạt đỉnh phong độ ngày hôm đó, và trong khi Puyol cho rằng vì có sự hồi hộp, thì vẫn có một phép so sánh quan trọng với kỉ nguyên Guardiola khi hôm đó không có Messi và đội bóng của Rijkaard chỉ đơn giản đang bắt đầu chu kì đi xuống hướng

tới sự tầm thường.

Puyol vẫn còn giữ chiếc áo của mình, đôi giầy và cả hai chiếc băng đội trưởng (một cái có màu sắc Catalan và một cái là mẫu chính thức UEFA), nhưng tôi đánh cuộc rằng vinh quang năm 2009 mang ý nghĩa nhiều hơn với anh ta so với chiến thắng tại Paris.

Cái chết của cha anh vào đêm mùa đông năm 2006 đã thay đổi Puyol một cách căn bản. Cố gắng đương đầu với tác động của mất mát, anh ta tìm thấy chút thanh thản trong Cuốn sách Tây Tạng về sự sống và cái chết. Nó ám ảnh đến nỗi anh đã

tìm đường đến gặp Thubten Wangchen, người thay mặt cho Đạt Lai Lạt Ma tại Catalonia và cũng dành nhiều thời gian tại Nhà Tây Tạng.

Puyol còn diện kiến Đạt Lai Lạt Ma khi ông đến thăm Barcelona năm 2007 và ủng hộ nỗ lực của Tây Tạng cho nền độc lập với Trung Quốc. 'Tôi thực sự cảm thấy kết nối với con người Tây Tạng,' anh từng nói. 'Tôi thích triết lý của họ và cách họ nhìn cuộc sống.'

Puyol đã đi từ khoảng khoắc đau khổ nhất đến một sự thay đổi toàn diện trong cuộc đời mình. Đối mặt

với nền văn hóa của sự trầm ngâm, tha thứ, tĩnh lặng và trang nghiêm đi kèm với anh mỗi khi tập pilates và yoga, những điều gia tăng đáng kể những năm tháng đỉnh cao của anh. Còn nữa, khi anh ấy giảm bớt căng thẳng, Piqué đến, với một vóc người đầy sức sống cao 1m92, luôn ồn ào, thích đùa, một món quà của cuộc sống và một cầu thủ bóng đá triển vọng khó lường.

Điều bất ngờ, tôi nghĩ, là Puyol hưởng ứng những trò vui đùa xung quanh sân tập. Đương nhiên không phải trong các trận đấu. Anh ta không thay đổi nhiều đến thế.

Sự cộng sinh trên sân giữa Puyol và Piqué khá dễ để giải thích. Puyol từng trông hạnh phúc nhất khi đang có những hỗn độn trong sân cỏ. Anh ta sẽ chạy khắp nơi với chiếc quần siêu nhân của mình, dập các đám cháy, giải cứu những đứa trẻ khỏi tay kẻ xấu, nhảy vào và nhảy ra khỏi nơi nguy hiểm; anh ta chắc chắn chẳng sẽ chẳng hạnh phúc gì nếu buổi tối của mình không chứa đựng một vài yếu tố đậm chất anh hùng.

Tuy nhiên sau nhiều năm Puyol đã thích nghi dần. Điều đó bắt đầu dưới thời Rijkaard, người mà khi là cầu thủ đã chuyển dịch giữa trung

vệ và tiền vệ trụ ở Hà Lan, Ajax và Milan, những đội bóng nơi áp đặt quyền kiểm soát và làm chủ lối chơi đồng nghĩa với việc phòng ngự nhàn hạ hơn, chủ động hơn và ưu thế hơn rất nhiều. Rijkaard đã chung tay thay đổi người đội trưởng của ông.

Puyol vẫn còn phụ thuộc vào tốc độ, nhiệt huyết và sức mạnh truy cản, nhưng giờ anh muốn là một tác động điều khiển, thay vì phản ứng nhất thời, trong trận đấu. Anh ấy sử dụng đánh giá của mình khác rất nhiều, thực sự hạnh phúc khi giữ sạch lưới đi kèm với giữ sạch quần – không phải một đêm nhảy bổ vào thực hiện những cú xoạc rách da

mà từng không thể giúp anh giữ một điểm trong môn tennis-bóng đá ở Pobla de Segur.

Sự sa sút suốt những năm cuối dưới thời Rijkaard là cái gì đó mà Puyol không thể hiểu nổi lẫn không thể đảo ngược, bất kể bao nhiêu nỗ lực anh dồn vào. Anh nhớ lại thời kỳ kinh khủng đó bằng một ký ức cay đắng: 'Đã có rất nhiều trận đấu tồi tệ… Thua Sevilla trong trận Siêu cúp tại Monaco là mở đầu của một cái kết – nhưng lúc đó chúng tôi nào có hay biết,' anh hồi tưởng. 'Rồi bạn nhớ lại trận thua ở chung kết World Club Tokyo, nhưng chắc chắn chuyện tệ hại nhất trong tất cả là

thất bại tại Bernabéu (một trận thua 4-1 vào tháng 5 năm 2008). Không nghi ngờ gì rằng đấy là điểm đáy tận cùng. Tưởng niệm chúng, cái cách thua chúng tôi nhận được ở trận đấu ấy – tất cả mọi thứ chúng tôi đã xây dựng lên đều đổ vụn xuống. Đấy là trận đấu tệ nhất cuộc đời tôi và nó dường như sẽ lưu lại mãi mãi, như thể không bao giờ kết thúc. Họ khơi dậy, chúng tôi phải chịu đựng – một kết thúc của một thế hệ.'

Thua cuộc là một phần của thế giới thể thao, nhưng sự mất thể diện, nỗi buồn phiền và sự thất vọng không phải những gì mà Puyol từng

kiếm được. Vì thế, như một món quà, những vị thần thể thao đã gửi cho anh không chỉ Guardiola mà cả Piqué nữa.

Trận đấu ngay đầu tiên của họ cùng nhau diễn ra tại một địa điểm khá thích hợp. Puyol đã bỏ lỡ các trận thắng 6-0 và 5-1 trước Hibernian và Dundee United trong chuyến du đấu Scotland mùa hè năm 2008, nhưng sẵn sàng cho trận giao hữu kế tiếp. Cuộc phục hưng bóng đá bắt đầu tại sân vận động Artemio Franchi thành phố Florence, thành phố của nghệ thuật và văn hóa Renascimento, nơi Barça đánh bại Fiorentina 3-1 với một phong độ bất ngờ.

Không có nghi ngờ nào về việc chuyển về của Piqué có những hiệu ứng tích cực bên trong và ngoài sân cỏ. Xavi nói: 'Từ chuyến trở lại của Gerard, mọi người đều thoải mái hơn. Anh ấy trẻ và tính cách của anh ấy vừa khít với nhóm này vì tràn đầy niềm vui cuộc sống. Khi mới đến, rõ ràng anh ấy muốn có một khoảng thời gian vui vẻ nhưng đó không phải ý nghĩa của bóng đá.'

'Bạn có thể cười nhưng đến cuối cùng thì đó vẫn là một công việc, chúng tôi luôn chịu sức ép khủng khiếp và Piqué phải thích nghi với nó. Trong chừng mực nào đó, chính những người đội trưởng, Valdés,

Puyol, và tôi đã dạy anh ấy điều đó – nhưng anh ấy học rất nhanh và học rất nhiều.’

‘Dù sao đi nữa, Piqué và Puyol là những người bạn gần gũi có thể làm việc tuyệt vời cùng nhau trên sân cỏ. Ngoài đời, Puyol đã thay đổi hoàn toàn. Anh ta bây giờ đã thực sự nhẹ nhõm. Piqué là chủ trò trong đội hình. Anh ấy đứng sau mọi trò chơi khăm, dù nó liên quan đến điện thoại di động, giầy của đồng đội hay quần áo.’

Cấp độ mà Cặp Đôi Kì Lạ của Barça hay thích trêu chọc xung quanh đã trở nên trứ danh. Chính Puyol và

Piqué là những người đã lên kế hoạch làm Fàbregas bất ngờ trong buổi lễ mừng công World Cup tại Madrid, bằng cách kéo chiếc áo Barça qua đầu anh này trong khi Pepe Reina giới thiệu anh với đám đông người hâm mộ. Đó là một trò đùa nổi tiếng toàn cầu lúc bấy giờ.

Khi Puyol và Piqué ngồi cùng nhau trên khán đài chính sân Camp Nou để theo dõi một trận đấu cúp gặp Ceuta, vì họ không được điền tiền vào danh sách đội hình thi đấu, Piqué bị bắt gặp đang ném hạt giống hoa hướng dương về phía Juanjo Brau, HLV thể lực của CLB. Brau càng giận dữ, thì Piqué càng

đổ lỗi cho Puyol, người ngay cạnh anh.

Twitter là nơi mà rất nhiều trò đùa nghịch của Cặp Đôi Kì Lạ diễn ra.

Họ và Fàbregas rắc chi chít các lời trao đổi trên Twitter bằng cụm từ 'Oooooohh. Moc moc!' Cái này bắt đầu khi Piqué xem một đoạn phim You Tube của một người Tây Ban Nha tải lên một bức ảnh chỉ ra một tấm gương có thể làm biến dạng gương mặt cô thế nào và tạo ra những tiếng 'Ooooooooh' kì cục. Piqué chuyển đoạn phim tới những đồng đội, thêm vào 'moc, moc' như một kiểu tiếng kêu của nụ hôn gió

và ngôn ngữ mới đã được sinh ra. Nó không có nhiều ý nghĩa nếu được viết ra.

Hay xem thử lời trao đổi Twitter này, Piqué: 'Đúng rồi! Thế là buổi tập làm nóng của tôi đã kết thúc. Tôi sẽ nghỉ để đi ăn với đứa trẻ tên là Carles Puyol, đứa tôi đang giúp đỡ tìm kiếm vị trí trong đội bóng.'

Puyol: 'Cảm ơn nhiều vì điều đó, tôi hy vọng chúng ta có thể nghỉ hưu cùng nhau vào cùng một thời điểm. Cậu còn lại bao nhiêu năm nữa nhỉ? 3? 4?'

Trong luyện tập, có khối vụ nổ ra cười đùa chói tai bất tận và nghịch

ngợm. Dù sao, khi các công việc thường nhật được hoàn tất ở một tiêu chuẩn cao thế này, tất cả chúng trở thành cách giải tỏa căng thẳng và liều thuốc giải cho sự buồn chán.

Trước trận chung kết Champions League tại Wembley, tôi đề nghị Piqué kể thêm một chút về người đá cặp. ‘Chúng tôi đã đạt đến cấp độ mà không cần nói, chỉ cần một cái liếc mắt nhanh là đủ để nhất trí với nhau điều gì cần làm trong bất kì tình huống cụ thể nào,’ anh ấy bảo.

ít nhất thì đó là tình huống khi họ đang ở giữa công việc và trận đấu

đang diễn ra mạnh mẽ. Piqué cũng thừa nhận rằng vẫn có những lúc anh phải nhận lời quở trách ầm ĩ từ người bạn và người đồng đội.

‘Có một trận đấu mà chúng tôi đang thắng bốn hay năm bàn và chỉ còn một vài phút nữa,’ Piqué kể cho tôi, cười lớn về kỉ niệm này. ‘Một trong những đối thủ bị chấn thương và người khênh cáng đang vào sân và tôi chỉ đi lên để xem anh ta thế nào. Điều tiếp theo tôi biết là Puyi gầm lên về phía tôi để bắt tập trung. Anh ấy theo dõi tôi như diều hâu, bảo tôi cứ để mặc kệ họ, trở lại vị trí và tập trung vào. Anh ấy không bao giờ ngừng nghỉ.’

Không chỉ có chuyện qua lại giữa Cặp Đôi Kì Lạ. Piqué chấp nhận rằng, đặc biệt khi đội bóng trước mắt bạn chơi một thứ bóng đá kì ảo, và sự can thiệp then chốt của bạn vào trận đấu thường cực kì ít, sự tập trung có thể là một bài kiểm tra. Anh ấy biết tâm trí mình lơ đãng đi, và cũng không chờ đợi việc chơi bóng đến tuổi già rồi mà vẫn làm những việc giống nhau, hết lần này qua lần khác. Các trận đấu khi bạn biết bạn sẽ thắng đẹp đẽ, các trận lượt về khi tỉ số lượt đi là 5-1 nghiêng về phía bạn, các trận giống Tây Ban Nha gặp Lithuania trên một sân bóng tồi tàn quá đáng

trong vòng loại Euro 2012 – đôi khi thật khó để sẵn sàng cho bài kiểm tra.

‘Sự tập trung tối ưu là phần cơ bản nhất của cuộc chơi và tôi phải thừa nhận mình thỉnh thoảng vật lộn với điều ấy,’ anh nói. ‘Tôi nhìn Ryan Giggs, người vẫn đang chơi bóng ở tuổi 37, và tự hỏi anh ấy đến từ hành tinh nào. Hay Puyol, anh ta tiếp cận từng trận đấu như thể đó là một chung kết Champions League. Tôi luôn nhìn anh ta và nghĩ, ‘Hạ hỏa, anh bạn, hạ hỏa nào.’ ‘

Puyol và Piqué đồng nhất bởi nhiều

phẩm chất chung nhiều hơn là phải chia sẻ chúng ra. Mỗi người là một vận động viên điền kinh bẩm sinh, với một khả năng bóng đá xuất sắc. Cả hai đều quan tâm say đắm tới chiến thắng và hiện thực hóa điều đó với một cấp độ không tệ của phong cách.

Dù sao, công sức mà họ đầu tư vào sự nghiệp của mình, và vẫn đang đầu tư, có thể chỉ là một yếu tố đơn lẻ mang đến cho họ thành công hiện nay.

Tại Barça của Guardiola, tài năng chưa đủ. Nỗ lực đặt vào từng buổi tập luyện một sẽ đánh dấu cầu thủ

nào được, hoặc không được, HLV phê chuẩn, và trên tất cả của những điều này, Piqué và Puyol thể hiện một cách gì đó khác cực kì then chốt tới tinh thần của kỉ nguyên đáng nhớ này. Giữa thú vui cuộc sống đáng trân trọng của Piqué và cuộc hàng trình nghiêm túc của Puyol để bắt chính mình giới hạn trong cuộc sống hàng ngày tồn tài một vùng chung mà họ có thể cười, đùa và vượt qua nỗi buồn chán hay căng thẳng – carpe diem, nắm lấy ngày hôm nay.

Trong kì World Cup 2010 tôi được gặp gỡ Cặp Đôi Kì Lạ của Barça trực tiếp. Một trong những công việc của

chúng tôi là quay phim đội hình đội tuyển Tây Ban Nha, từng người một, trước màn màu xanh lá để hình ảnh của họ có thể được trình chiếu lần lượt lên màn hình sân vận động khổng lồ ở mỗi trận đấu, khi mà người dẫn đọc tên đội hình xuất phát. Tây Ban Nha là một trong những đội bóng cuối cùng đặt chân tới Nam Phi và họ đến với một trạng thái lẫn lộn giữa sự mệt mỏi di chuyển và sự căng thẳng.

Khoảng trống duy nhất trong lịch cho cảnh quay của chúng tôi là ngay sau cuộc gặp gỡ dài một tiếng đồng hồ với người phụ trách trọng tài Horacio Elizondo. Tôi bị bỏ mặc

bởi phái đoàn FIFA để mang đến tin xấu cho các cầu thủ. Có một tập hợp các tiếng rền rĩ gầm gừ khi tôi giải thích rằng đấy là một nhiệm vụ bắt buộc và chúng tôi sẽ sẵn sàng để bắt đầu trong năm hay sáu phút nữa. Họ được nhắc rằng mỗi cầu thủ và HLV phải mặc chiếc áo thi đấu chính của Tây Ban Nha và không đồ trang sức hay đồng hồ hay cái gì tương tự được phép mặc.

Người quay phim và kĩ thuật viên làm việc mãnh liệt để dọn đi các chiếc ghế phía cuối căn phòng, chuẩn bị ánh sáng và dán băng lên sàn để làm ‘dấu’(mỗi cầu thủ đều phải bước lên phía trước và quay

lại, cánh tay khoanh vào để nhìn tóe lửa về phía máy quay) trong khi tôi xoa dịu những người phàn nàn.

Puyol là đầu tiên và anh ấy không nghỉ.

‘Sẵn sàng chưa?’

‘Chúng ta có thể bắt đầu chưa?’

‘Hãy làm ngay thôi nào.’

Sự thiếu kiên nhẫn bắt đầu lấn át sự lịch thiệp. Dù thế, phải bảo tất cả họ, lập đi lập lại, là không được có đồng hồ hay đồ trang sức. Tôi đã để ý thấy Puyol đang đeo một trong một bộ sưu tầm đồng hồ của anh ta. Thế rồi, chúng tôi bắt đầu, đưa

anh ta vào vị trí và ngay khi máy quay vừa chạy, tôi nền nã chỉ ra anh ta đã được nhắc nhở về việc không dùng phụ kiện.

Trong một giây tôi nghĩ mình sẽ bị thịt ngay tại chỗ, rồi các đồng đội của Puyol bổ nhào vào lỗi của anh ta những con sói đói còn anh ta thì gửi đi một nụ cười cừu non. Mọi người như được thư giãn hơn và phần còn lại của buổi chụp ảnh vui khủng khiếp vì không khí đã thay đổi hoàn toàn. Tôi nghi ngờ rằng anh ấy chưa từng điềm tĩnh đến thế trước khi cùng đội với Piqué.

Sau này trong giải đấu, chúng tôi

được yêu cầu đưa các cầu thủ Tây Ban Nha ra làm một đoạn phim ngắn để sử dụng cho các khách hàng đăng kí dịch vụ điện thoại di động. Trại tập luyện của Tây Ban Nha tọa lạc ngay giữa trái tim đất nước rugby – mảnh đất nông trang của người Afrikaner. Chúng tôi có ý tưởng để đùa nghịch xung quanh với quả bóng rugby và Puyol là vị khách của chúng tôi ngày hôm đó trong trường quay tự do ở sân bóng trường Đại học North Western University. Khi ý tưởng đã được giải thích cho anh ta, anh sẵn sàng bắt đầu bằng một cảnh quay cận cảnh, với một quả bóng rugby được nâng

lên cằm và nói: ‘Họ bảo tôi rằng đây là đất nước rugby. Chà (dừng đột ngột và gương mặt bối rối) tôi chẳng biết gì về rugby cả’.

Anh ta ném quả bóng rugby sang bên phải và gần như ngay lập tức bắt một quả bóng đá ném cho anh từ vùng ngoài máy quay, bên trái.

‘Nhưng tôi biết chơi bóng đá thế nào’. Anh ta đọc theo lời mớm sẵn với cái nhìn đanh thép về phía ống kính.

Thôi được, đó không phải là Battleship Potemkin, nhưng đó là đoạn quảng cáo rất khá và anh ấy đã làm việc với cảm giác vui vẻ. Một

vài đồng nghiệp người Tây Ban Nha của tôi rất ngạc nhiên bởi anh ấy hạnh phúc khi hợp tác và đó là một ví dụ nữa về Puyol mới.

Một trong những bức ảnh nổi tiếng nhất từ Wembley vào tháng 5 năm 2011 là Piqué, cộng với đội quân những người trợ giúp của anh, cắt xuống toàn bộ lưới khung thành và mang đi như món quà lưu niệm. Đó không phải là trò đùa mới, đơn giản là một kĩ thuật tiến bộ kể từ đêm chung kết World Cup.

Vừa đánh bại Hà Lan trong thời gian bù giờ, các cầu thủ của Vicente Del Bosque giương chiếc cúp và

diễu vòng quanh sân bóng trong niềm vinh dự. Phòng thay đồ thì náo loạn, nhưng người quay phim và tôi được phép vào trong để làm những thước phim độc nhất khi Hoàng hậu Tây Ban Nha, Rafa Nadal và Placido Domingo nhảy và hát với các cầu thủ (chứng kiến một cách tôn trọng dù thất vọng bởi một cựu cầu thủ Barça, người Hà Lan Phillip Cocu).

Không lâu sau khi chúng tôi xong công việc của mình và ra khu vực lễ tân giữa phòng thay đồ và nơi bắt đầu đường hầm, Piqué bất thình lình chạy ra khỏi cánh cửa mang theo một cái kéo nhỏ và một chai

bia rồi chạy ra ngoài mặt cỏ.

Một chốc sau anh ấy quay lại, hổn hển và hỏi tấm lưới đã đi đâu mất. Không ai trong số những nhân viên an ninh trông đặc biệt hứng thú với câu chất vấn của anh ấy, cả nhân viên sân cũng không, vì thế anh ấy quay sang tôi nhờ giúp đỡ. Thế là chúng tôi khởi đầu với các tình nguyện viên, người có thể thích thú với phần quà một chiếc áo đấu có chữ kí khi hoàn thành nhiệm vụ.

Được hứa rằng anh ta biết tấm lưới ở đâu, người tình nguyện này dẫn chúng tôi qua cả sân vận động, với bàn chân vững chắc của Piqué chỉ

chực đưa anh nhảy qua tất cả các bậc cầu thang. Nhưng đứa trẻ đã nói dối. Nó chỉ đơn giản đưa chúng tôi tới một lối vào sân bóng khác – Piqué thì đã nằm luôn xuống mặt sân, anh ấy biết tấm lưới đã bị thu lại và trông không vui tẹo nào.

Piqué rồi cũng nuốt cơn giận và chúng tôi lại bắt đầu gõ cửa của kho dụng cụ, nơi tấm lưới khung thành có thể được để đó, và lao vào quầy chứa đồ ăn của sân nơi mà chỉ cao bằng những chồng tiền rand của Nam Phi.

Tất cả bỗng chuyển thành một chuyện nực cười, khi Piqué ngày

càng nóng giận một cách có thể hiểu được. Mọi nhân viên đều muốn lấy chữ kí hoặc bức hình chụp với anh ấy, nhưng không ai trong số họ có thể dẫn anh đến chỗ vật lưu niệm mà anh cực kì muốn.

Chúng tôi cuối cùng tìm ra văn phòng của người quản lý sân vận động. Tại đó chúng tôi gặp người Nam Phi đã nói dối về việc những tấm lưới nằm ở đâu và lẻn đi để giấu chúng khỏi chúng tôi. Piqué chứa đựng cơn giận ngày càng lớn dần, cố gắng cười và chấp nhận hàng tá yêu cầu cho sự chú ý, nhưng giờ anh ấy đã sắp đến giới hạn.

Anh ấy đang sử dụng tiếng Anh, nhưng quay sang tôi và gợi ý, bằng tiếng Tây Ban Nha, 'Tôi sẽ đấm hắn, anh lấy tấm lưới, và chúng ta sẽ chạy đi cùng với nó.'

Bây giờ tôi nghĩ đó là khiếu hài hước của Piqué nổi danh lên tiếng (mặc dù vào lúc đó tôi khá chắc là anh ấy định thế thật), nhưng với kĩ năng đàm phán gấp bội, sự can thiệp của FIFA, cách lôi kéo vào một số nhà tài trợ và sự có mặt của người quản lý sân phụ trách đội tuyển Tây Ban Nha, một thỏa thuận cuối cùng cũng đạt được. Nhìn trung vệ vô địch World Cup nhẹ nhàng cắt ra một mảnh 2x1 feet của tấm lưới

gôn với chiếc kéo tí hon là một cảm giác vừa hài hước vừa nhẹ nhõm vô cùng.

Giờ đến phần chuyện buồn. Đầu mùa giải 2011-12, Carles Puyol đang nỗ lực để trở lại và mới chỉ chơi vài trận đấu trong tám tháng, kể cả vài phút ra sân Wembley trong trận chung kết Champions League của năm 2011. Chuyện đó dẫn đến một cuộc phẫu thuật đầu gối và khiến khả năng tham dự của anh vào mùa giải mới, và giải vô địch châu Âu tiếp sau đó, trở thành đề tài tranh luận.

Có thể cấp độ thể lực khó tin và

tính cống hiến của Puyol đồng nghĩa rằng anh ta còn có hai hoặc ba mùa giải đỉnh cao nữa trong sự nghiệp chuyên nghiệp của mình. Dù chấn thương, đó vẫn là người đội trưởng 'Tarzan' khi nâng cao chiếc cúp Club World Cup vào tháng 12 năm 2011. Và hơn nữa, tôi nghĩ cửa đặt cược thông minh là chúng ta đang bước qua mùa thu và dần vào mùa đông của mối cộng tác Cặp Đôi Kì Lạ Piqué-Puyol.

Đến thời điểm thích hợp, tôi kì vọng sẽ thấy Puyol trở thành một phần của đội ngũ huấn luyện Barça, mặc dù lời đánh cuộc của tôi là Puyol sẽ không thể đánh bại Xavi cho vị trí

HLV trưởng đội một.

Piqué? Chà, lịch sử là của anh ấy để viết tiếp. Barcelona là CLB của anh, anh ấy hạnh phúc tột cùng ở đó và tôi sẽ bất ngờ nếu, vào một lúc nào đó, anh ấy không phải là đội trưởng của CLB và cả đất nước. Chỉ có thời gian mới có thể trả lời liệu anh ấy sẽ còn gắn bó với Camp Nou trong suốt phần còn lại của sự nghiệp, nhưng tôi nghĩ sự cân bằng giữa các khả năng hơi chống lại điều này. Dư vị bóng đá Anh của anh ấy là một thứ đầy dụ dỗ chứ không phải sự thỏa mãn. Sẽ đến một lúc mà Pep Guardiola không còn là HLV của Barça và điều như thế có thể sẽ

thay đổi dàn cầu thủ theo.

Có một tham vọng rõ ràng của Piqué rằng, vào lúc thích hợp, anh ấy muốn trở thành chủ tịch Barça và nếu anh ấy muốn thế đủ da diết thì đó là thứ gì đó mà tôi muốn anh ấy đạt được – và làm thật tốt. Có thể một kì ra nước ngoài sắp về phần cuối sự nghiệp của anh sẽ truyền cảm hứng cho anh và sự nghiệp của anh mà không có tổn hại gì cả.

Và, lời cảm ơn bắt đầu chạy trong câu chuyện Cặp Đôi Kì Lạ của Barcelona, Puyol và Piqué, với một tập hợp của những khoảng khắc đặc trưng nhất của họ: Puyol quát tháo

Piqué phải dành sự chú ý; Puyol gần như đã sử dụng người đá cặp như một bậc thang để bật vượt trội so với hậu vệ Đức và ghi một bàn thắng quyết định trận bán kết World Cup bằng đầu; Piqué ghi bàn thắng trong chiến thắng 6-2 ở Bernabéu trong lúc Puyol đang trông nhà.

Cảm ơn vì rất nhiều kỉ niệm, các chàng trai.

VÍCTOR VALDÉS: KẺ ĐÁNH CẮP TRÁI TIM

BẠN THÂN NHẤT CỦA ANDRÉS INIESTA trong bóng đá cũng đồng thời là cầu thủ Barcelona ổn định nhất trong sáu năm qua. Mọi thủ

môn đẳng cấp hàng đầu đều sẽ bảo nếu bạn hành động càng ít, thì bài kiểm tra về sự tập trung càng đạt kết quả cao.

Bàn thua anh phải nhận trước Arsenal tại Emirates vào tháng 2 năm 2011 – khi anh để bóng trượt nhanh qua mình ở cột gần – và sự lung lạc tinh thần trong chiến thắng Clásico 3-1 tại Bernabéu năm 2011, lúc đường chuyền nhầm địa chỉ của anh dẫn đến bàn thắng ngay phút đầu tiên của Real Madrid – đứng ngoài cuộc vì thật hiếm khi anh ấy mắc sai lầm.

Các đồng đội thường nhấn mạnh đi

nhấn mạnh lại sự an tâm mà kĩ năng bóng đá và tài một-đối-một của Valdés mang lại cho họ. Điều này rất cần thiết cho khả năng dâng cao trên sân đấu và cách thường xuyên sử dụng hệ thống phòng thủ ba người của họ.

Kể từ khi Pep Guardiola tiếp quản, các kết quả của Barcelona đối đầu với Real Madrid cho thấy một ưu thế toàn diện. Bất kì ai xem tất cả các trận đấu đó cũng sẽ nhắc đến việc liên tục những pha thoát xuống của Real Madrid đều kết thúc với những pha cứu bóng không tưởng của Valdés trong cung cách chẳng hề sợ hãi của anh chàng này – đặc

biệt trong hai trận Clásico ở Camp Nou đầu tiên dưới triều đại Guardiola, tỉ số lần lượt là 2-0 và 1-0, nhưng căng thẳng tinh thần tột độ.

Thủ môn được huấn luyện từ hệ thống fútbol base của Barcelona này chắc hẳn phải là một trung vệ quét tiềm tàng. Valdés phù hợp với mô tả này một cách hoàn hảo. Sự sẵn sàng dành nhiều thời gian để tuần tra lên tận vạch kẻ vòng cấm xuất phát từ chính cái cách anh không e ngại các cú một mình thoát xuống của đối thủ hay các cuộc đụng độ mặt đối mặt, người-chiến-thắng-giành-tất-cả.

Anh ta là một người đàn ông cứng rắn, người luôn đòi hỏi những tiêu chuẩn cao từ mọi người xung quanh mình – ngay cả giới truyền thông – nhưng cũng rất vui tính. Có một ý tưởng rõ ràng để chuẩn bị và giới thiệu một đĩa DVD ghi lại chuyện đóng vai người khác của anh ta trước lượt đi bán kết Champions League gặp Real Madrid, điều đã giúp giảm căng cứng và xúc tác cho bầu không khí chiến thắng.

Anh ta đã loại bỏ tính nóng nảy trong những năm đầu tiên. Tôi nhớ anh ấy đã nổi giận khi Louis van Gaal thường trả lại những chồi non của đội hình một xuống đội B – như

cách ông làm với Xavi. Valdés bỏ ra ngoài, nghỉ tập luyện và hủy hoại tương lai của chính mình tại Camp Nou. Giờ khả năng chống chịu cái bản năng cạnh tranh tột cùng đó là điểm mấu chốt trong các trận đấu của anh.

Người Catalan này đã xua đi nhầm lẫn rằng anh không xứng tầm giá trị với đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha và có thể là một ảnh hưởng đột phá bằng cách hòa nhập hoàn hảo với Iker Casillas và Pepe Reina trên đường tới chiến công ở World Cup. Tôi xem anh ấy tập luyện hàng ngày và hỗ trợ các đồng đội bằng lòng nhiệt thành, mặc dù biết rằng

mình sẽ không chơi.

Tôi thấy anh ta là một viên đá quý, khi luôn đối mặt và nói về những vấn đề khi đội bóng thua cũng như khi họ thắng. Một người đàn ông đích thực. Anh ta yêu âm nhạc và sự ra đời của cậu con trai Dylan giúp anh tìm thấy hạnh phúc, thứ sẽ được gia tăng thêm khi anh không còn chơi bóng và được phép đi lướt ván hay lái chiếc xe Harley bất kì khi nào anh muốn.

Wembley 2011 không mang đến cho anh chiếc huy chương khó nhọc nhất mà anh từng giành được, nhưng các fan Barcelona sẽ không

bao giờ quên sự kiên cường của anh trong một dịp khác, trận chung kết Champions League Paris năm năm trước. Anh ấy phá vỡ trái tim Thierry Henry đêm đó, nhưng lại chiếm được trái tim các cổ động viên Barcelona mãi mãi.

9 - MẢNH ĐẤT SẢN SINH NHÂN TÀI

'Có một thứ không bao giờ dừng lại ở CLB này, đó chính là cantera'

Pep Guardiola

Barcelona là một đội bóng đã giành rất nhiều các danh hiệu bằng một phong cách lôi cuốn, chơi một trong những thứ bóng đá hay nhất chúng ta từng được biết đến, với những ngôi sao mà tài năng của họ sẽ sống mãi trong ký ức của người hâm mộ. Tuy nhiên, có một chi tiết nhỏ không thể bỏ qua, đó là họ đã làm được điều đó với một đội hình gồm toàn những cầu thủ được sinh ra ở xứ Catalan hoặc được đào tạo tại Barcelona.

Victor Valdes, Carles Puyol, Gerard Pique, Sergio Busquets và Xavi Hernandez tất cả đều là người Catalan và đã ở trong hệ thống đào

tạo trẻ của Barcelona - được gọi là 'fútbol base' (lò đào tạo bóng đá căn bản), hay 'cantera' (mỏ quặng, nơi kim cương được khai thác) - từ khi còn trẻ. Pedro, Lionel Messi, Andres Iniesta và Thiago Alcantara đã được phát hiện và đem về cantera từ khi còn nhỏ. HLV Pep Guardiola và trợ lý của ông, Tito Vilanova, cũng là những người Catalan đã trải qua cùng hệ thống đó với tư cách là những cầu thủ. Thực tế thì toàn bộ đội ngũ nhân viên của Guardiola cũng là những cựu thành viên của sân Nou Camp.

Albert Benaiges đã huấn luyện Pique, Messi và Cesc Fabregas trước

khi gia nhập học viện bóng đá trẻ Al Wasl ở Dubai vào hè năm 2011. Benaiges chỉ ra cho chúng tôi: 'Trong một trong những tấm ảnh ở New Masia bạn sẽ được chứng kiến các cầu thủ trẻ, Pep Guardiola, giờ là HLV, bên cạnh Tito Vilanova, trợ lý HLV, Aureli Altimira, HLV thể lực, và Jordi Roura, tuyển trạch viên kiêm người phân tích video. Tất cả đều đã từng là những cầu thủ trẻ ở La Masia và giờ họ đều đang làm việc cho đội hình chính. Còn gì tuyệt vời hơn cho La Masia khi gần như toàn bộ bộ phận kỹ thuật đã từng thi đấu bên nhau? Thật khó có thể tưởng tượng bất cứ điều gì có đi

chệch quỹ đạo trong bối cảnh như thế này'.

Bảy người trong đội hình đội tuyển Tây Ban Nha đã đoạt chức vô địch Euro 2008 là thành viên của lò đào tạo trẻ FC Barcelona. Bốn trong số đó đã đá chính trận chung kết. Bảy người trong đội hình xuất phát của Barcelona trong trận chung kết Champions League năm 2009 với MU cũng đã trưởng thành từ lò Nou Camp; con số đó vẫn giữ nguyên vào hai năm sau đó tại Wembley.

Và đây là con số thống kê nổi bật: mười một người trong đội hình xuất phát của Tây Ban Nha trong trận

chung kết World Cup 2010 thì đã có tới sáu cầu thủ đã học chơi bóng tại FC Barcelona.

Khi mà thế giới bóng đá thật khô khan và cứng nhắc, một cầu thủ có thể kiếm lương hàng tuần lên tới 6 con số, khiến cho khoảng cách giữa họ và các cổ động viên lớn hơn bao giờ hết, khái niệm 'các chàng trai quê nhà' đoạt được các danh hiệu trong bóng đá đỉnh cao quả là hết sức tuyệt vời. Nếu chúng ta cần một cách đơn giản để giải thích hiện tượng này, thì câu trả lời là khái niệm 'La Masia'. Nó giờ đây đại diện cho mọi thứ người ta nghĩ là tốt đẹp, thuần khiết, và đúng đắn về FC

Barcelona – một Camelot của thế giới bóng đá, nơi mà những con rồng bị hạ gục và có những chiếc bàn tròn, để các cầu thủ có thể tập luyện và rèn dũa ở đó.

Tiếp theo đây tôi sẽ giải thích La Masia là gì; hệ thống đào tạo bóng đá căn bản ở Barcelona vận hành như thế nào; và thứ ngôn ngữ bóng đá mà các cầu thủ trẻ này được dạy sẽ được chuyển hóa thành những chiến thuật mà Guardiola áp dụng vào trận đấu như thế nào.

Masia (danh từ): một ngôi nhà nông trại xứ Iberia kiểu cổ điển, thường được làm bằng đá.

Học viện bóng đá trẻ của Barça được đặt cho biệt danh 'La Masia' bởi một lẽ ngôi nhà cũ kỹ bằng đá được xây bên cạnh sân Nou Camp chính là nơi mà những đứa trẻ có năng khiếu cần một chỗ ở để luyện tập tại Barcelona đã sinh sống từ năm 1979. Bản thân ngôi nhà đã hơn 300 năm tuổi và được gộp vào khu sân bãi của FC Barcelona khi CLB chuyển đến địa điểm hiện tại vào cuối những năm 50 của thế kỷ trước. Một trong những người đầu tiên tốt nghiệp từ La Masia, Guillermo Amor, hiện nay là giám đốc phát triển cầu thủ trẻ ở Barça.

Barcelona có 12 đội hình phân theo

nhóm tuổi dưới đội hình chính, từ 7-8 tuổi cho tới đội hình B – một sự kết hợp có chọn lựa giữa các cầu thủ tuổi dưới 25 không được lựa chọn vào đội hình chính, với những cầu thủ trẻ tuổi 16-17 đang trên đà vào đội một.

Bất cứ ai là một phần của hệ thống đồ sộ này cũng là một canterano: một phần của cantera hay là La Masia. Tuy nhiên, đây cũng chỉ là những thuật ngữ để mô tả - fútbol base hay fútbol formativo là hệ thống thực sự nuôi dưỡng Barça và tất cả mọi thứ khác đơn giản chỉ là một thành phần trong chiến lược chung đó.

La Masia đã kết thúc sứ mệnh làm chỗ ở chính cho các cầu thủ trẻ của Barça vào tháng Sáu năm 2011. Chính xác điều gì sẽ đến với ngôi nhà cũ này đến nay vẫn chưa được quyết định, nhưng tầm quan trọng mà CLB này đặt vào sự phát triển thế hệ trẻ vẫn có thể thấy được trong ‘hậu duệ’ của nó.

Giữa con đường từ sân Nou Camp tới sân bay là sân tập Ciudad Deportiva Joan Gamper của Barça, nơi đội một bắt đầu tập luyện một thời gian ngắn sau khi Guardiola trở thành HLV. Được xây dựng với chi phí chỉ chưa đầy 70 triệu Euro, nhưng nó đã phải mất tới sáu năm

mới hoàn thành bởi vì, còn bất ngờ hơn, CLB đã hết tiền trong quá trình thi công. Các đội trẻ cũng tập luyện ở đó và vào tháng Mười năm 2011, công trình thay thế La Masia, the Centro de Formación Oriol Tort, đã được mở cửa trong một buổi lễ long trọng có sự góp mặt của rất nhiều những nhân vật đã tốt nghiệp từ fútbol base.

Hầu hết bọn họ đều mang nợ Johan Cruyff. Khi người Hà Lan này quay về Barcelona với tư cách là HLV vào năm 1988, ông đã thay đổi hoàn toàn hệ thống đào tạo cầu thủ trẻ, khớp tất cả các đội tuyển ở các lứa tuổi vào sơ đồ 3-4-3 mà đội chính

của ông sẽ chơi và ưu tiên các canterano bao gồm Toni Pinilla, Albert Ferrer, Guardiola và Óscar García.

Carles Rexach là trợ lý của Cruyff và đã ở sân Nou Camp trong suốt những khoảng thời gian hoàn toàn khác nhau. ‘CLB này luôn yêu mến những cầu thủ tài năng và Barcelona mà tôi vẫn còn nhớ từ thời ấu thơ đã chơi thực sự tuyệt vời’, ông kể. ‘Rồi sau đó mọi chuyện rẽ sang chiều hướng không tốt’.

‘Thứ bóng đá của chúng tôi đã trở nên đen tối và đáng buồn – quá mức cơ bắp. Đã không có sự sáng

tạo. Tất cả chỉ biết chạy và chạy. Như thể bóng đá chỉ có việc chạy vậy. Tôi trở nên hoàn toàn phát ốm với việc nghe các cầu thủ phải đổ mồ hôi như thế nào. ‘Anh phải sẵn sàng sống chết vì đội bóng’, họ đã bảo chúng tôi như vậy. Và tôi nghĩ, ‘Tôi mới 20 tuổi, tôi muốn chơi bóng và tận hưởng chính mình. Tôi còn quá trẻ, không thể chết được ’. ‘Hãy đá sao cho chiếc áo đó bẩn đi!’ Khốn kiếp thật! Bóng đá đẹp được chơi bằng chân. Nếu anh không đổ mồ hôi nhiều thì đó là vì anh đã chơi nhiều hơn’.

Không quá ngạc nhiên khi sự trở lại của Johan Cruyff, người đồng đội cũ

của ông ở Barcelona, là một sự cứu rỗi đối với Rexach.

Cruyff và Rexach đã phải mất nhiều thời gian để làm một công việc giống như là truyền giáo vậy. Ban đầu, cách chơi ưu tiên kiểm soát bóng mà họ giới thiệu đã vấp phải sự chế giễu từ chính nội bộ sân Nou Camp, nhưng rồi họ đã thuyết phục được công chúng, và những danh hiệu họ gặt hái được sau đó chính là những lý lẽ đanh thép. Họ còn chú trọng đến việc yêu cầu các cầu thủ trẻ trong CLB phải được huấn luyện theo cùng cách đó. Những kế hoạch của họ đã không chỉ được thực hiện, mà họ còn tạo dựng được một bản

sắc bóng đá cho FC Barcelona: thành công, lôi cuốn, bóng đá hoà nhập với tư tưởng Més Que Un Club (hơn cả một CLB) – và tất cả được thực hiện bởi những người Catalan.

Alexanco, trung vệ của Cruyff và là người đã nâng chiếc cúp vô địch Châu Âu tại Wembley năm 1992, đã là người đầu tiên của ‘đội hình trong mơ’ tốt nghiệp chương trình đào tạo trẻ của Barça. ‘Cruyff đã tạo nên một mô hình tuyệt vời bắt đầu khi ông đến làm HLV cho bóng đá Tây Ban Nha và vẫn còn kéo dài cho đến tận bây giờ’, ông nói. ‘Ông ấy đã xây dựng nên những bài tập luyện, thời gian biểu và phong cách

làm việc khoa học, hoạt động săn lùng tài năng hiệu quả, và cả một triết lý bóng đá. Từ đó về sau, người ta vẫn không ngừng nỗ lực tìm cách cải tiến mô hình đó mà vẫn giữ được cái đích căn bản của nó. Tất cả những gì chúng ta có ngày nay đều bắt nguồn từ sự thúc đẩy của Cruyff'.

Khi Cruyff bị sa thải năm 1996, rất nhiều những tư tưởng của ông đã bị vứt bỏ. Barcelona đã chuyển từ một mô hình mà các canterano được kỳ vọng sẽ đảm bảo sự nối tiếp 'gien di truyền Barça' trong đội một, tới một mô hình mà hàng đống tiền được bỏ ra cho các 'lính đánh thuê' ngoại

quốc. Fútbol base ít được tin tưởng hơn và cũng được sử dụng kém hiệu quả hơn. Tuy nhiên suốt những năm mà Bobby Robson, Louis van Gaal, Lorenzo Serra Ferrer, Carles Rexach và Raddy Antic còn tại vị, fútbol base vẫn tiếp tục hoạt động một cách nhịp nhàng phía sau hậu trường.

Alex Garcia – người đã dẫn dắt sự nghiệp của rất nhiều những ngôi sao trong đội một ngày hôm nay trước khi chuyển sang làm ở một vị trí tương tự tại Dinamo Tbilisi vào mùa hè năm 2011 – đã tiết lộ làm thế nào mà hệ thống đã sống sót qua được sự xáo trộn giữa kỷ

nguyên Cruyff và Frank Rijkaard. ‘Nếu không có lòng kiên nhẫn, sự bình tĩnh và chăm chỉ, thì mọi thứ có lẽ đã đổ bể, nhưng thật may mắn là giờ đây triết lý bóng đá của thời Cruyff đã được tiếp nối, ít ra là ở fútbol base’, ông nói.

‘Một cách khá độc lập với sự đến và đi của các HLV sau thời Cruyff hay phong cách mà họ áp dụng cho đội bóng, hệ thống đào tạo trẻ đã được tách riêng ra và giữ được những nguyên tắc và tư tưởng thống nhất. Đó là lý do tại sao khi hiện nay Pep Guardiola đã tiếp quản chiếc ghế HLV trưởng, chiếm đến hơn một nửa đội hình chính của ông là

những canterano đã được đào tạo ở quê nhà'.

Txiki Begiristain tin tưởng rằng một trong những phần thưởng lớn nhất trong những năm tháng Guardiola nắm quyền là đã tạo ra được một hình mẫu không thể bị mai một, kể cả sau này HLV trưởng của Barça có thay đổi đi chăng nữa.

Còn đây là cách mà đội bóng tuyển quân. Công cuộc tuyển mộ có thể bắt đầu từ những đứa trẻ bảy tuổi, hoặc khi nào có thể đánh giá được khả năng của cầu thủ ấy. Từ giai đoạn đó cho tới việc theo đuổi một siêu sao giá trị nhiều triệu Euro có

thể được chia làm ba loại.

CLB luôn theo đuổi những cầu thủ có thể sẵn sàng chơi cho đội hình chính, chẳng hạn như David Villa hay Dani Alves.

Thứ hai, họ sẽ tuyển mộ những cầu thủ thuộc loại Juvenil (16-19 tuổi) và có triển vọng từ ngắn hạn đến trung hạn cho đội hình chính. Một ví dụ điển hình là Carles Puyol (17 tuổi vào năm 1995 dưới bộ máy của Cruyff) hay Pedro Rodriguez (được tuyển mộ từ thời Frank Rijkaard nhưng chỉ được trọng dụng bởi Guardiola khi một số HLV của fútbol base chuẩn bị đem cho mượn cầu

thủ chạy cánh này). Loại cầu thủ này có thể đến từ nhiều nguồn khác nhau – một CLB trẻ, một CLB nghiệp dư địa phương, một đội bóng trường học, hoặc từ những vị trí thấp trong một CLB chuyên nghiệp khác, trong hoặc ngoài Tây Ban Nha.

Cuối cùng, loại được nhiều người coi là quan trọng nhất: những đứa trẻ bảy hay tám tuổi trở lên, những viên ngọc thô mà hệ thống đào tạo khao khát tài năng của Barça có thể nuôi dưỡng, giáo dục và mài dũa, như họ đã từng làm với Xavi, Iniesta và Messi.

Có một điều cần phải nhấn mạnh ở đội bóng xứ Catalan, đó là lòng quyết tâm đánh bại các CLB khác để giành lấy những cầu thủ tài năng nhất Tây Ban Nha và luôn ưu tiên cho việc tìm ra những cầu thủ trẻ tốt nhất trên khắp thế giới.

Sự hoà nhập của Leo Messi và những thành công sau đó của anh hiển nhiên là chất xúc tác cho chiến lược này, nhưng cũng chính điều đó đã làm nảy ra một sáng kiến hợp tác giữa FC Barcelona và quỹ bóng đá của Samuel Eto'o ở Cameroon khi tiền đạo này còn chơi cho CLB. Barça giúp đỡ bằng cách đầu tư vào chương trình, huấn luyện giúp các

tài năng và quảng bá thương hiệu Eto’o, với thoả thuận là họ sẽ được thu hoạch thành quả. Do đó, Jean Marie Dongou, Frank Bagnack, Vivaldi Leonid Bakoyock và Wilfried Jaures Kaptoum tất cả đã gia nhập Barcelona trong ba năm qua.

Trước đó, vì có những yêu cầu khác biệt, ba nhóm tuyển mộ này được thực hiện đồng thời nhưng tách biệt với nhau. Tuy nhiên, từ năm 2010, công việc của những người tìm kiếm tài năng cho Barça đã được hợp nhất – thông tin được chia sẻ giữa các cấp bậc, các tiêu chí lựa chọn được thống nhất và bất cứ bài học nào học được, chẳng hạn như khi

tìm và tuyển mộ một cầu thủ như Ibrahim Afellay, đều được hệ thống hoá và chuyển xuống cho những người chọn lựa các cầu thủ trẻ tuổi nhất.

Vậy những tuyển trạch viên trong fútbol base tìm kiếm cái gì?

Có vô số các đầu mối để tìm ra các tài năng triển vọng – một số xưa như quả đất. Ví dụ, họ sẽ cố gắng tìm những đứa trẻ chỉ cần yêu thích việc cặp kè lấy quả bóng suốt cả ngày và những đứa nghiện chơi bóng hay tập luyện với nó.

Pep Guardiola đã thường xuyên chơi bóng ở quảng trường của thị trấn

Santpedor khi ông trưởng thành, sử dụng cửa ga-ra của các cửa hàng trong quảng trường khi không có đông người. Hàng xóm nhiều khi phải đuổi cậu bé và bạn bè cậu đi. Là HLV của Barça, ông nói: ‘Một phần khả năng kỹ thuật của một cầu thủ là bẩm sinh, nhưng hiển nhiên nếu bạn không dành năm, sáu hay bảy tiếng mỗi ngày để chơi bóng từ khi là một đứa trẻ nhỏ thì cũng chẳng ăn thua gì. Vấn đề với những chàng trai trẻ ngày nay và đặc biệt là những người sống ở những thành phố lớn là chúng chỉ chơi bóng trong giờ tập luyện. Thời gian đó chỉ vào khoảng một tiếng

rưỡi đồng hồ là cùng’.

Carles Puyol rất nổi tiếng ở Pobla de Segur. Kể cả khi anh không chơi một trận đấu 11 người quy củ, từ khi 14 tuổi, Puyol cũng luôn đem theo một quả bóng bên người, rèn luyện kỹ năng không ngừng nghỉ và rê bóng vòng quanh nhà.

Xavi Hernandez cũng đã dành vô số thời gian để phát triển cái mà anh thú nhận là ‘nỗi ám ảnh’ giữ bóng trong chân.

Laureano Ruiz là một tên tuổi huyền thoại ở Barcelona. Ông là một người có tầm nhìn trong lĩnh vực đào tạo cầu thủ trẻ trước cả

Cruyff và đã để lại một giai thoại về giá trị của tình yêu bóng đá.

Ruiz đã tới một buổi sát hạch dành cho các cầu thủ nhí xứ Catalan khi đám đông các đứa trẻ đã thưa dần. Đó có vẻ là một ngày làm việc không hiệu quả cho lắm, nhưng ông bỗng thấy một đứa trẻ đứng ở phía đằng sau, cứ đá quả bóng vào tường phòng thay đồ. Ruiz hỏi cậu bé cậu còn đang làm gì ở đó. 'Cháu đợi bố cháu ạ', cậu bé trả lời.

Cảm tính của người giám đốc của cantera Barça đã mách bảo điều gì đó. Ông hỏi những người HLV và tuyển trạch viên đã tổ chức buổi sát

hạch rằng cậu bé là ai và cậu như thế nào. Họ bảo rằng cậu chỉ là một đứa bé đã không hoàn thành tốt phần thi và đã bị bỏ qua.

Ruiz bảo với họ rằng linh tính của ông lại mách bảo khác. Bất cứ đứa trẻ nào hết lòng với bóng đá như vậy đều không đáng bị loại bỏ mà không kiểm tra kỹ thêm. Họ đã kiên trì, và khi cậu bé đó, Albert 'Txapi' Ferrer, bước lên bục nhận giải của sân Wembley vào năm 1992 với tư cách là thành viên trong đội hình chính của Barça vô địch cúp Châu Âu, thì đó là minh chứng cho sự kiên nhẫn suốt một thời gian dài của Ruiz là không hề uổng phí.

Tất cả những gì Barcelona tìm kiếm ở một cầu thủ trẻ phản ánh những kỹ năng cần thiết để được chơi trong đội hình chính của Guardiola. Cậu ta xử lý một chạm như thế nào? Cậu ta có biết giữ bóng không? Cậu ta có thể đọc tình huống như thế nào và cậu ta ra quyết định dưới sức ép như thế nào? Một cầu thủ chạy cánh có thể chơi bằng cả hai chân hay không? Cậu ta có chịu khó áp sát khi đội mất bóng hay không? Một trung vệ có khả năng kỹ thuật để phát động tấn công hay không?

Nhiệm vụ cơ bản nhất nhưng cũng là quan trọng nhất của fútbol base

là chọn đúng những cầu thủ trẻ vào hệ thống’, Alexanco nói. ‘Bạn không được phép làm sai. Đó phải là những cầu thủ thích hợp với hệ thống của chúng ta. Quan trọng là từ khi chúng còn nhỏ bạn phải uốn nắn để chúng hoà nhập với lối chơi của Barça. Đó chính là chìa khoá – tóm lấy đúng đứa trẻ, càng sớm càng tốt, để chúng có nhiều năm học những thứ cần phải trở thành bản năng thứ hai, trước khi chúng bước chân vào đội một.

Barça thường điều tuyển trạch viên đến do thám ở rất nhiều những giải đấu, trận đấu khắp châu Âu. Tuy nhiên, họ thường chọn những cầu

thủ mà các tuyển trạch viên của các đội bóng khác đã bỏ qua. Mặc cho một sự thật rằng Barcelona, và Tây Ban Nha, đã cho thấy tài năng và trí thông minh quan trọng hơn chiều cao và cơ bắp, các tuyển trạch viên của họ vẫn thấy rằng mẫu cầu thủ trẻ mang trong mình 'gien Barça' sẽ bị các đội bóng khác từ chối bởi anh ta nhỏ con, yếu ớt hoặc không nổi bật ở những kỹ năng truyền thống như cướp bóng, đánh đầu hay ghi bàn.

Albert Benaiges, HLV đội trẻ giàu kinh nghiệm, thừa nhận rằng mô hình fútbol base không phải lúc nào cũng được ưa chuộng ở sân Nou

Camp như hiện nay. ‘Tất cả đều phụ thuộc vào người chịu trách nhiệm cao nhất’, ông nói. ‘Trong nhiều năm, tất cả đều xoay quanh việc lựa chọn những cầu thủ kỹ thuật – mô hình của chúng tôi dựa trên phẩm chất của cầu thủ chứ không phải việc anh ta cao hay không, mắt xanh, bảnh bao hay không, nhưng thực sự là đã có những giai đoạn trong lịch sử, chúng tôi đã quá chú trọng đến yếu tố thể lực – thể hình’.

‘Trước đây chúng tôi không chơi thứ bóng đá như bây giờ. Đó là một mô hình tốt, nhưng bạn phải chú ý những chi tiết nhỏ quan trọng. Nó

hơi giống việc nấu ăn – nếu bạn không biết phải dùng bao nhiêu muối và gia vị, bạn sẽ không bao giờ làm được một món ăn ngon’.

Ở đẳng cấp cao, thời gian gần đây có hai ví dụ minh hoạ cho lý do vì sao việc tìm kiếm ‘gien Barça’ lại nên được áp dụng triệt để cho tất cả các bản hợp đồng từ nhỏ đến lớn. Đó chính là hậu quả của việc không tuân theo các quy tắc.

Không một tiêu chuẩn nào có thể xếp Zlatan Ibrahimovic vào hạng cầu thủ kém chất lượng. Anh ta có kỹ thuật, có thành tích ghi bàn xuất sắc, một tinh thần chiến đấu, và

một thể hình lý tưởng cho bóng đá hiện đại. Thành tích của anh ở Nou camp là 21 bàn thắng, 9 đường kiến tạo và 4 chiếc cúp trong một mùa bóng, nhưng hiểu biết và sự hoà nhập của anh ta vào hệ thống của Pep Guardiola là không đạt yêu cầu.

Tài năng, những bàn thắng, và thể hình lý tưởng của anh ta đáng lẽ đã mở toang cánh cửa vào fútbol base, nhưng anh ta đã không thể hoặc không muốn thích nghi và đã bị đem bán. Theo tôi, thương vụ lẽ ra đã không đến nỗi tiêu tốn tiền bạc khủng khiếp đến như vậy.

Tương tự, Barcelona đã phát hiện

được Dmytro Chygrynskiy, một cầu thủ cực kỳ khó đối đầu – trung vệ người Ukraina vừa to con, khoẻ mạnh, vừa có kỹ thuật và là một thủ lĩnh tốt của Shakhtar Donetsk và đội tuyển quốc gia. Bản hợp đồng với anh có vẻ là một món hời so với tuổi đời, tốc độ, và khả năng chống bóng bổng của anh. Tuy nhiên, anh đã không thể chịu đựng được áp lực khi thi đấu cho hàng phòng ngự của Barça.

Các cầu thủ và nhân viên Barça nói rất nhiều đến automatismos – thói quen đã trở thành bản năng thứ hai của họ. Chygrynskiy đơn giản là đã không thể học được điều này; bản

năng của cậu ta là đẩy quả bóng sang cho người khác, và trở nên lúng túng nếu cậu ta phải dẫn bóng lên phía trước.

Pep Guardiola đã vô cùng quyết liệt trong việc giữ anh ở lại, bởi cầu thủ người Ukraina này có một thái độ tốt và là một người học trò cầu tiến. HLV tin tưởng rằng hậu vệ này có thể được uốn nắn và hoàn thiện, nhưng vị chủ tịch mới Sandro Rosell lại khuyên nên bán cầu thủ này về CLB cũ của cậu ta để cân bằng ngân sách.

Hai cầu thủ to cao này, được hy vọng là sẽ thêm chút cơ bắp cho đội

hình, đều đã chứng tỏ được tất cả các kỹ năng mà họ có được, chỉ ngoại trừ khả năng thích nghi với lối chơi của Barça.

'Xavi đã cảnh báo với tôi rằng các culés (CĐV của Barça) thường kỳ vọng nhiều và mất kiên nhẫn cũng rất nhanh', Chygrynskiy tiết lộ. 'Đó là khi những tiếng huýt sáo bắt đầu. Kể cả khi anh ta đã từng nhận được những điều ngược lại chỉ vài năm trước'.

'Ở Shakhtar (đội bóng mà anh đã quay trở lại sau khi rời Barcelona), mỗi khi tôi có bóng, tôi cảm giác như mình là một vị vua. Ở Barça,

mỗi khi tôi có bóng, tôi phải tìm Xavi hay Iniesta. Ở Shakhtar chúng tôi tìm đến những đường chuyền dài và sâu. Ở Nou Camp điều đó lại hoàn toàn khác. Đó là lỗi của tôi. Tôi chưa bao giờ thôi cảm thấy phải chịu áp lực. Với những người đến từ các giải đấu khác như Mascherano, Abidal và Ibrahimovic, thật là rất rất khó để có thể thích nghi được với Barça'.

Với cả hai loại, những cầu thủ đã trưởng thành cùng nhau ở cantera và những cầu thủ được mua về ở đỉnh cao sự nghiệp, Barcelona đều cố gắng đánh giá tính cách và hoàn cảnh của mỗi cầu thủ bên cạnh khả

năng của họ. Phát triển toàn diện đã trở thành một trong những mục tiêu của fútbol base.

‘Khi chúng tôi nhìn vào một đứa trẻ, Barça không chỉ nhìn thấy bóng đá, mà còn nhìn thấy một chàng trai trẻ cùng với gia đình và một cộng đồng đằng sau cậu ta’, Benaiges giải thích. ‘Chúng tôi tin tưởng rằng việc những chàng trai của chúng tôi được phát triển cả về tính cách lẫn về chuyên môn là thực sự quan trọng bởi vì nếu chúng không được như vậy, chúng sẽ phải đi tìm một con đường nghề nghiệp khác. Chúng tôi cố gắng truyền đạt những giá trị như sự hy sinh bản thân và

tinh thần đồng đội. Chúng tôi đã tích cực làm việc với chúng và vì vậy hiện giờ chúng tôi có bảy hay tám cầu thủ trẻ trong đội hình B của Barça cũng đang học đại học. Chúng cần được làm việc trong sự phát triển toàn diện về mọi mặt, cũng như khả năng bóng đá của chúng.

Carles Folguera hiện đang là người phụ trách La Masia, ông nhận nhiệm vụ từ năm 2002. Ông tin rằng việc quan tâm tới mọi mặt đời sống của cầu thủ trẻ ngoài bóng đá như vậy là điều mấu chốt để giảm 'tỷ lệ lỗi' và có được nhiều hơn những cầu thủ triển vọng ngoài mong đợi tốt nghiệp vào đội một.

Khi Barcelona tăng cường tuyển mộ ở châu Phi và châu Á, điều này càng trở nên quan trọng hơn nữa.

Những đứa trẻ từ quỹ bóng đá của Eto'o hầu hết đều đến fútbol base một mình khi không có cha mẹ hay người bảo hộ đi cùng. Khi một cầu thủ trẻ phải thay đổi ngôn ngữ, đất nước và nền văn hoá, thì cậu ta không chỉ phải chịu đựng những áp lực khủng khiếp của sự non nớt và sự cô đơn, mà khả năng đá bóng của cậu ta còn phải cực kỳ nổi bật. Chơi cùng một vị trí, nếu những đứa trẻ đến từ vùng Catalonia đạt được điểm B- thì những đứa trẻ đến từ Nhật Bản hay Nigeria phải được

điểm A+.

Ví dụ cụ thể: Cesc Fabregas

Rodolfo Borrell là người đã tìm ra chàng trai trẻ Cesc Fabregas và môi giới một phi vụ phức tạp – kể cả so với thời đó.

'Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ấy chơi bóng là ở Mataro và tôi đã nói chuyện với Oriol Tort về cậu ấy, và kết quả là cậu ấy đã gia nhập đội Alevin A', Borrell hồi tưởng lại. 'Đó là mùa giải 1997-1998 và những HLV thời đó đi khắp vùng Catalonia quan sát các đối thủ. Trong chuyến viếng thăm đầu tiên của tôi tới Mataro vào thời điểm trước mùa

giải, tôi chưa thấy một ai đặc biệt nhưng sau đó, khi mùa giải bắt đầu, tôi trở lại và thấy một cầu thủ trẻ xuất chúng mà tôi không hề để ý trước đây’.

‘Vào giờ giải lao, điều phối viên của Mataro đã bảo với tôi rằng HLV đã được chỉ đạo đưa chàng trai ra sân ngay khi HLV dự khán xuất hiện. Họ biết rằng tất cả chúng tôi đều muốn ký hợp đồng với cậu ta’.

‘Vào thời đó, một khi một cầu thủ đã chơi năm trận đấu trong mùa giải cho một đội thì cầu thủ đó sẽ không thể chuyển sang CLB khác được nữa. Khi tôi hỏi thêm thông tin

về cậu ta, điều đặc biệt đáng mừng là Cesc hoàn toàn vượt trội so với những người khác mặc dù họ đều lớn hơn cậu ta ít nhất một tuổi và đều to cao hơn cậu – đó là một dấu hiệu tốt nhất có thể.

‘Cesc là một cầu thủ quan trọng với Mataro, nhưng họ đồng ý rằng cậu ấy có thể tập luyện với chúng tôi vào thứ Tư hàng tuần cho tới khi cậu ấy đủ tuổi gia nhập Alevin A. Một năm sau, cậu ta đã gia nhập với chúng tôi cùng với Piqué, Víctor Vázquez, và cuối cùng là Messi’.

Nếu một đứa trẻ gia nhập hệ thống fútbol base của Barcelona vào lúc

tầm 10 tuổi và ra mắt đội một lần đầu vào tuổi 20, cậu ta đã phải tích lũy được trên 2300 buổi tập. Phần lớn trong số 3070 giờ đó là được dành cho những bài tập kiểm soát bóng.

Ở nhiều CLB, việc tập luyện của cầu thủ trẻ thường bắt đầu với việc tập về thể chất, phát triển sức mạnh và thể lực, sau đó là chiến thuật và rồi mới đến kỹ thuật. Ở Barcelona thì điều đó lại ngược lại. Hầu như mọi bài tập đều tập trung vào bắt đầu bằng kỹ thuật, ngay tiếp theo đó là chiến thuật. Chỉ đến tuổi 15 hay 16, thể chất, thể lực và sức mạnh mới bắt đầu được chú trọng.

Trong những năm đầu tiên, những kỹ năng cốt lõi - một chạm, giữ bóng, chọn vị trí (di chuyển có và không có bóng, tân công và áp sát phòng ngự), vân vân... - rất được chú trọng. Các trận đấu bảy người được tổ chức, thường áp dụng đội hình chiến thuật 3-2-1, với hai hậu vệ cánh, hai cầu thủ đằng sau tiền đạo di chuyển tương tự như Iniesta và Xavi, còn cầu thủ chơi ở giữa trong số 3 hậu vệ sẽ đóng vai trò chốt chặn như Sergio Busquets hay trung vệ như Gerard Pique.

Nó được gọi là fútbol base bởi vì ở đó dạy những điều cơ bản về bóng đá. Nếu bạn là trung vệ nhả bóng

cho tiền vệ phải, bạn sẽ làm gì? Bạn nên di chuyển đến đâu? Trách nhiệm của bạn là gì?

Nếu bạn là tiền đạo và đã lùi về sâu để nhận bóng từ một 'Xavi' ở hàng tiền vệ, bạn sẽ làm tường nhả bóng lại? Hay bạn sẽ xoay người và và dẫn bóng?

Nếu đội nhà bị mất bóng ở phía sân đối diện với vị trí của bạn, bạn nên phản ứng như thế nào?

Cách lập trình chi tiết các cầu thủ trẻ như thế được thống nhất ở tất cả các nhóm tuổi. Nó giống như là khiêu vũ vậy, các bước nhảy đã có sẵn, nhưng điều khác biệt của

những người giỏi nhất là khả năng thể hiện bản thân trong giới hạn những bước nhảy và quy luật đó. Chỉ cần tập luyện chệch hướng hay sai lầm, bạn sẽ giẫm chân lên đồng đội, những người giám sát sẽ đánh giá và bạn sẽ không được nhảy nữa.

Các canterano của Barça sẽ tập đi tập lại những bước nhảy này đến khi nó ăn sâu thành một bản năng , và bắt đầu khiến họ khác biệt so với những cầu thủ thông thường cùng tuổi ở các CLB khác.

Fran Sanchez, một HLV khác của fútbol base, giải thích làm thế nào quá trình này gắn kết những người

được tuyển chọn lại với nhau. ‘Ban đầu chúng tôi dạy bọn trẻ những khái niệm cơ bản tổng quát và sau đó mới dạy chi tiết hơn. Chúng tôi muốn nâng độ khó lên từ từ. Chúng tôi làm việc với cả nhóm, để những cậu bé từ nơi khác có thể đến bắt kịp với bè bạn’.

Thí dụ cụ thể: Trò chơi kiểm soát bóng.

Một phần bản sắc của Barça là sự kiểm soát bóng mà họ luôn cố gắng làm chủ bằng cách luyện đá một chạm, chuyền nhanh hơn, chuẩn xác hơn, và di chuyển thông minh, liên tục không được trở nên khô

khan. Việc đánh bại một đội bóng bất lực chẳng có ý nghĩa gì cả, điều quan trọng là phải hướng đến sự áp đảo về số lượng, đưa một cầu thủ chủ chốt vào đúng vị trí rồi tung ra một đường chuyền chết người và tận dụng sự hỗn loạn được gây ra trong hàng phòng ngự của đối phương.

Xavi giải thích: 'Chúng tôi luôn tìm cách để áp đảo đối thủ về số lượng, hai chọi một, vì vậy nếu Puyol đang cầm bóng một mình, tôi sẽ nói 'Dâng bóng lên, dâng bóng lên! Anh ấy sẽ dẫn bóng lên tới khi cầu thủ đang kèm tôi buộc phải rời tôi ra và áp sát anh ấy, vậy giờ chúng ta đã

có hai người chọi một và tôi sẽ gọi 'Puyi! Puyi! Puyi!"

'Bạn thấy đấy, nếu tôi cứ đứng đằng sau cầu thủ đang kèm tôi, tôi sẽ vô dụng. Tôi phải di chuyển liên tục thì mới có thể tấn công. Một khi tôi có bóng, tôi sẽ bảo Dani Alves vào vị trí và tôi sẽ di chuyển về phía anh ấy. Cứ như vậy chúng tôi tiếp tục chuyền, chuyền và chuyền. Đó là cách chúng tôi tấn công.

Một thứ rất quan trọng trong chương trình đào tạo của Barcelona là một bài tập kiểm soát bóng đơn giản gọi là rondo. Chắc chắn bạn đã thấy nó rồi. Thậm chí bạn còn có

thể đã từng thực hiện bài tập đó.

Có một vòng tròn các cầu thủ, thường là bảy hay tám, với hai hậu vệ ở giữa. Quả bóng được chuyền qua chuyền lại giữa những người đứng thành vòng tròn mà không được chạm vào hai người ở giữa, những người có nhiệm vụ chặn bóng lại, cắt các đường chuyền. Huyền thoại của Barça, người đầu tiên sáng tạo ra bài tập này hoặc ít ra là áp dụng nó vào trong tập luyện là Laureano Ruiz, cũng chính là người đã phát hiện ra Txapi Ferrer và đã sáng lập ra La Masia.

Mục đích đầu tiên, hiển nhiên nhất

của bài tập là tăng cường khả năng nhận và phân phối bóng một chạm hay ‘nửa chạm’ dưới áp lực của các cầu thủ đứng trên vòng tròn.

Mục đích thứ hai là dạy các hậu vệ cách áp sát thông minh. Hai hậu vệ sẽ cần phải cộng tác với nhau mới có thể thành công được.

Mục đích thứ ba là, khi mỗi cầu thủ đến lượt đứng vào trong vòng tròn, họ cũng được rèn luyện thể lực, một điều cần thiết cho lối chơi của Barça.

Mục đích thứ tư là tinh thần đồng đội. Những cầu thủ đứng trên vòng tròn phải hợp tác với nhau để giữ

trái bóng tránh xa khỏi các hậu vệ.

Nếu bạn đã từng xem bài tập rondo ở Barça thì bạn sẽ thấy nó cũng quyết liệt không kém các trận đấu năm người ở MU, Arsenal, Milan, hay Bayern Munich. Có lẽ bạn đã từng thấy họ thực hiện bài tập đó trước trận đấu và nghĩ 'tôi cũng có thể làm được như thế', nhưng phiên bản khởi động đó thực ra chậm hơn và ít quyết liệt hơn 10 lần so với bài tập trong huấn luyện.

Các cầu thủ trên vòng tròn muốn phá vỡ kỷ lục – số đường chuyền liên tục, thời gian kiểm soát bóng; có vô số các biến thể về số chạm

được phép, số hậu vệ, cấm chuyền cho những người liền kề bên cạnh, vân vân.

Khi bạn nhìn thấy, bạn sẽ hiểu một giai thoại mà Xavi thường kể về những ngày luyện tập của anh ấy thời trẻ. Carles Rexach là người phụ trách buổi tập, đã hét lên với họ: 'Không được đá một chạm! Hãy đã nửa chạm!'

Lối đá nửa chạm đó là ở trong 'gien Barça'. Hãy nhìn vào trận Barcelona – Arsenal, trận đấu vòng knockout diễn ra tháng Ba năm 2011 và bàn thắng của Xavi.

Tỉ số đang là 1-1 khi Iniesta vượt

qua Tomas Rosicky, Abou Diaby và Johan Djourou. Đường chuyền của anh nhắm đến đường di chuyển của Xavi nhưng nó được tác động bởi một cú chạm bóng cực nhẹ của David Villa, giúp bóng vượt qua sự cản phá của Laurent Koscielny, và Xavi ghi bàn. Cú chạm bóng đó của Villa chính là 'nửa chạm' mà Rexach đã hét lên 10 năm trước. Nó không phải độc quyền của Barça, nhưng họ dùng nó thường xuyên hơn tất cả những đội bóng khác bởi vì đó là một phần căn bản của những gì họ dạy cho cầu thủ, như Xavi đã giải thích. 'Họ dạy chúng tôi biết những ai ở xung quanh trước khi bóng tới

và chuẩn bị dùng một cú chạm nhẹ hay một cú đệm bóng hoặc một cú vô-lê trong một phần mười giây để giữ cho chuyển động của quả bóng liên tục'.

Tất cả những kỹ năng điều khiển bóng xuất sắc mà Iniesta, Xavi, Messi và Pedro có được, những khoảnh khắc khi Barça mở đợt tấn công với những đường chuyền nhanh như chớp, bóng di chuyển với vận tốc của môn khúc côn cầu trên băng, đều bắt nguồn từ bài tập rondo. Trong suốt sự nghiệp, họ sẽ phải thực hiện hàng chục nghìn bài tập như thế.

Với một HLV, điều đó giống như một bác sĩ đặt nhiệt kế vào miệng một đứa trẻ. Chú ý tới kết quả và ông ta sẽ biết liệu mọi thứ có ổn hay không. Nếu những anh chàng này không thực hiện tốt bài tập rondo nghĩa là đã có điều gì đó đã không ổn – về tinh thần, thể chất, sự tự tin, hoặc sự tập trung.

Arnau Riera là đội trưởng của Messi trong thời gian ngắn anh ở đội Barça B. Arnau là một tài năng được phát hiện vào một độ tuổi tương đối cao.

‘Khi tôi bắt đầu tập bài tập rondo lần đầu tiên, tôi đã không thể theo

kịp', anh kể. 'Tôi thấy các cầu thủ như Thiago Motta làm tốt hơn tôi một cách rất dễ dàng và tôi đã gọi điện về cho bố nói rằng 'Con nghĩ là con không thể không thể làm được, những người đó vượt trước con quá xa'.

'Một điều đáng chú ý về việc luyện tập ở fútbol base là họ luôn muốn các cầu thủ của họ suy nghĩ nhanh hơn đối thủ. Bài tập rondo giúp ích cho kỹ năng chạm bóng, chuyền bóng, luyện thể lực và rất tốt về mặt kỹ thuật, nhưng thứ giúp ích bạn nhiều nhất là liệu bạn có sắc sảo trong việc nhận biết điều gì sắp xảy ra và phải làm gì tiếp theo hay

không. Đó là đặc điểm tiêu biểu của những giá trị ở Barça'.

Ngày nay chúng ta được thấy vô số CLB áp dụng những bài tập tương tự, nhưng khi tôi xem những bài rondo này, đặc biệt là ở giải Ngoại hạng Anh, chúng chẳng thể so sánh được với các cú chạm bóng, tốc độ, kỹ thuật hay sự quyết liệt thường thấy ở Barça.

Một quan chức FA nói: 'Ở Anh, những bài tập đó được coi như dịp để cười đùa'.

Có những khái niệm sống còn khác trong việc luyện tập của Barça. Một trong số đó là hãy chú ý cách sử

dụng cái đầu. Theo như Xavi giải thích, cần phải có một tầm nhìn tốt để đưa ra những quyết định nhanh chóng với trái bóng.

‘Ở Barcelona có rất nhiều tư tưởng mà chúng tôi đã thảo luận trong các buổi tập’, anh nói. “Hãy ngẩng đầu lên’ là một trong số đó. Trái bóng ở dưới chân bạn, nhưng bạn cần phải ngẩng đầu lên. Nếu không, bạn sẽ không thể quan sát trận đấu. Một câu nói khác là ‘quan sát trước khi nhận bóng’. Điều đó là một điều thực sự quan trọng cho việc lựa chọn tư thế để đón bóng và sau đó là biết phải làm gì để chuyển bóng cho người tiếp theo’.

Trong suốt thời còn trẻ, Xavi đã khắc sâu vào trong đầu: 'Nhìn Pep xem, ông ấy luôn ngẩng cao đầu'. 'Nhìn Pep xem, ông ấy luôn biết nên chuyền khi nào và chuyền đi đâu".

Những điều này sẽ được khắc sâu vào đầu mọi đứa trẻ ở fútbol base của Barça. Có thể dễ tưởng tượng rằng tên của Guardiola sẽ được thay thế bởi tên của Xavi hay Iniesta, nhưng cả hai người này lại đều nghĩ rằng Sergio Busquets là một thí dụ hoàn hảo hơn để dạy triết lý này. Cách chơi bóng của anh ít hoa mỹ hơn, nhưng Busquets hoà quyện được phong cách làm việc, khả năng kiểm soát bóng và tốc độ suy

nghĩ mà Guardiola đã từng thực hiện.

‘Sergio chưa nhận được những lời khen ngợi đúng mức’, Xavi nói. ‘Anh ấy là một cầu thủ tuyệt vời. Anh ấy không rê dắt bóng, anh ấy hiếm khi ghi bàn, anh ấy không biểu diễn kỹ thuật, nhưng anh ấy đúng là một cầu thủ mẫu mực!’

‘Busi là tiêu biểu của những gì được coi là một cầu thủ Barça. Anh ấy là một cầu thủ cần mẫn và thực sự đẳng cấp. Khi đối thủ kèm chúng tôi, một kèm một, anh ấy vẫn sẽ dùng những đường chuyền một chạm để đưa bóng đến tận chân

bạn và bạn sẽ tự nghĩ 'Làm thế nào anh ấy có thể thấy mình nhỉ? Thật là khó tin!"

'Người thứ ba chạy chỗ' không phải là một chiến thuật độc quyền của Barcelona, nhưng kỹ thuật vượt trội và tốc độ chuyền bóng của họ đồng nghĩa với việc ít có đội bóng nào có thể thực hiện nó tốt hơn.

Nó giống như trò chơi 'tìm lấy quý bà' trong ba quân bài, trong đó có một quân Q. Bạn nghĩ là bạn biết chuyện gì xảy ra, bạn nghĩ là bạn đã theo dõi 'quý bà', tất nhiên là vậy, nhưng thực sự là bạn đã không thể theo dõi và bạn sẽ thua tiền khi

người chủ trò lật quân bài bạn chọn lên.

Xavi đưa bóng đến chân David Villa, người đã lùi về hướng mặt tới người chuyền bóng và quay lưng lại với khung thành.

Villa không hề định giữ bóng hay xoay người. Anh chỉ làm tường để phối hợp. Villa chuyền bóng một chạm tới Iniesta, người đang hướng mặt về Villa, giống như Xavi vừa thực hiện xong.

Ngay khi Xavi nhả bóng cho Villa, anh ấy bắt đầu di chuyển. Đường di chuyển đó đưa anh tách khỏi cầu thủ theo kèm và vượt qua người

đang kèm chặt Villa. Giờ Xavi đã ở vị trí mà Iniesta có thể chuyền bóng tới, cũng với một chạm.

Hỏi bất cứ cầu thủ nào đã từng tập luyện ở Nou Camp về lối di chuyển này và họ sẽ nói với bạn rằng nó gần như là không thể ngăn cản khi được thực hiện tốt ở tốc độ cao.

Cách giáo dục của fútbol base vượt ra ngoài cả phạm vi kỹ thuật. Các bài học còn về tâm lý và bao gồm cả giá trị của sự thất bại, kèm theo sự tranh luận về cân bằng giữa chiến thắng và học hỏi trong những năm đầu của sự nghiệp.

Barcelona đã xây dựng nên một cỗ máy chiến thắng và có vẻ kỳ quặc khi khái niệm thất bại lại quan trọng với nó đến thế. Một phần, điều quan trọng là học cách nhận lấy thất bại với lòng tự trọng – một khái niệm mà Pep Guardiola luôn cố gắng bảo tồn, thường xuyên nhắc đến và được dạy ở tất cả các cấp bậc của fútbol base.

Albert Puig, thư ký kỹ thuật của chương trình đào tạo trẻ ở sân Nou Camp, giải thích ông đã đưa nguyên tắc này vào các thời điểm căng thẳng của trận đấu như thế nào. ‘Tôi luôn luôn nói với các cầu thủ của tôi rằng sẽ là tốt nếu xả nỗi tức giận và sự thất vọng sau khi thua trận, nhưng cơn xả đó chỉ nên kéo dài từ khi trận đấu kết thúc cho đến lúc họ bước vào phòng tắm’, ông nói. ‘Lúc nước bắt đầu chạm vào đầu họ cũng là lúc họ nên nhắc nhở bản thân rằng bóng đá chỉ là một trò chơi và sẽ luôn có người thắng kẻ thua’.

Carles Rexach giải thích sự nguy

hiểm đi cùng với sức mạnh vượt trội trên sân cỏ. ‘Đôi khi thất bại là một điều quan trọng ở fútbol base’, ông nói. ‘Có những thời gian mà bạn chiến thắng liên tục bởi vì bạn toàn gặp những đội yếu hơn. Rồi đến khi bạn gặp một đối thủ cân sức cân tài, phong độ của bạn có thể sẽ tuột dốc vì bạn đã không quen với việc đá với những người ở cùng trình độ. Chiến thắng mọi trận đấu là không tốt vì nó khiến các cầu thủ rơi vào trạng thái tự thoả mãn’.

‘Nếu vào giờ nghỉ giữa giờ bạn đang dẫn 3-0, bạn đã biết chắc rằng bạn sẽ thắng và bạn có thể nghĩ chẳng việc gì phải hướng tới tỉ số 7-0 hay

8-0. Khi đó, HLV phải tăng thêm thử thách cho các cầu thủ của ông. Ông phải bắt họ chơi bóng một chạm, hay di chuyển nhanh hơn, vân vân. Ông cần phải tạo ra các thay đổi như vậy để chiến thắng trở nên xứng đáng'.

Cơ sở của quan điểm của Rexach chính là cuộc tranh luận giữa chiến thắng và thất bại ở giai đoạn đầu của cantera.

Liệu tâm lý chiến thắng là bẩm sinh hay có thể học được? Làm thế nào mà những đấu thủ sừng sỏ, những người đã nghiện chiến thắng ở đẳng cấp cao nhất, như Victor Valdes,

Carles Puyol, Andres Iniesta và Xavi, đã trở thành một phần của hai thời kỳ, giữa năm 1999 và 2004 và sau đó từ tháng Năm năm 2006 đến tháng Năm năm 2008, khi cơn khát danh hiệu có thể thấy rõ trong không khí phòng thay đồ?

Kể cả Pep Guardiola cũng đề cập đến khái niệm căn bản 'chiến thắng' nghĩa là gì. Trong cuốn sách của Puig 'La Fuerza de Un Sueno', ông tranh luận rằng: 'Chiến thắng không hề xung khắc với một sự huấn luyện tốt trong thời gian đầu. Trái lại, một sự huấn luyện tốt trong thời gian đầu đồng nghĩa với việc các cầu thủ trẻ được phát triển thành những cầu

thủ biết chiến thắng, nhưng thắng theo đúng cách. Họ tôn trọng đối thủ, luôn luôn cư xử như những người đại diện của CLB, chấp nhận rằng có ai đó chịu trách nhiệm, có kỷ luật chiến thuật và chăm chỉ khi tập luyện. Đó là cách để thắng'.

Alex Garcia, người đã dạy Messi, Pique, Fabregas, Bojan, Busquets và Thiago, giải thích một phần khải niệm này và khuyến khích các cầu thủ học nó bằng cách không bao giờ dừng lại với những gì họ đã đạt được. 'Cả nhóm Messi, Cesc, Victor và Pique đều rất cầu tiến', ông ta kể với tôi. 'Họ được sinh ra là những người chiến thắng, những người

theo đuổi tất cả các danh hiệu. Họ không bao giờ có tư tưởng an phận. Đó là điều khác biệt về các cầu thủ Barça, họ không bao giờ thoả mãn với gì chỉ vừa đủ tốt. Họ có thể dẫn trước 5-0 mà vẫn muốn ghi thêm bàn thắng thứ sáu'.

Xavi thêm vào: 'Trước khi bạn trở thành một cầu thủ chuyên nghiệp, bạn cần phải học và phát triển, nhưng không được mất đi tinh thần cầu tiến. Ở Barça chúng tôi đều hiểu điều đó. Phát triển là một ưu tiên. Các chàng trai trẻ học các khái niệm về bóng đá và phải hiểu mục đích của chúng ta trong khi vẫn phải duy trì tinh thần cầu tiến, khát khao

chiến thắng của họ. Trút bỏ nỗi tức giận khi bạn thua là điều tốt. Ở fútbol base, ưu tiên hàng đầu là tập luyện và phát triển, nhưng mục tiêu luôn là chiến thắng′.

Trong khi viết quyển sách này, xem giải đấu NextGen, giải đấu theo kiểu như Champions League nơi mà các CLB thi đấu ở cấp độ U-19, tôi đã phát hiện thấy những tư tưởng gần như tương đồng ở Tottenham Hotspur. Khi tôi nói chuyện với Tim Sherwood, hiện là điều phối viên kỹ thuật của Spurs, từng giành danh hiệu vô địch giải quốc nội Anh khi còn chơi cho Blackburn Rovers, tôi nhận ra cách tiếp cận của ông với

chiến thắng và học hỏi là rất quen thuộc. ‘Trong sự phát triển, điều quan trọng là đào tạo ra được cầu thủ, chứ không phải thắng các trận đấu’, ông ta nói.

‘Vẫn có rất nhiều tư tưởng đào tạo lạc hậu quanh đây. Một số vẫn có tư tưởng quá đặt nặng tới kết quả ở cấp độ tuyển trẻ, nhưng không nên như vậy. Những triết lý bóng đá căn bản về cách chơi bóng cần phải được bảo tồn. Nếu một anh chàng nhỏ con bị trấn lột bởi một gã to con cùng tuổi, thì chúng ta muốn cậu ấy vẫn tiếp tục làm những việc đúng đắn, không phải thay đổi vì cậu ấy tạm thời đang chịu bất lợi về

mặt thể hình'.

Fan Sanchez là HLV đội trẻ phục vụ lâu năm nhất ở Barcelona, mặc dù mới 35 tuổi. 'Sự cạnh tranh luôn luôn là điều cốt lõi', ông nói. 'Bất cứ khi nào bạn chơi một trận đấu đều là để chiến thắng và đó phải là tinh thần của tất cả các chàng trai của chúng ta, từ người trẻ nhất đến người già nhất. Ngày nay, xã hội nói chung là cực kỳ cạnh tranh và bóng đá cũng phản ánh điều đó, nhưng hiển nhiên việc chúng ta chơi đúng cách cũng là rất quan trọng. Không nên tìm cách chiến thắng bằng mọi giá. Chúng ta cần phải chơi bóng theo cách riêng của chúng ta, tôn

trọng đối thủ và trọng tài, và cố gắng chơi hay hơn họ. Chơi bóng đá theo phong cách của chính mình là một điều cốt yếu, kể cả nếu nó làm chúng ta thua trận'.

'Khi các chàng trai lớn lên, thỉnh thoảng họ có những suy nghĩ như 'Nếu chúng ta chiến thắng thì chắc hẳn là chúng ta phải giỏi hơn những người khác', nhưng đó không phải triết lý của chúng tôi. Hoàn toàn có thể thắng một trận đấu mà không chơi đúng cách, và ngược lại – chúng ta có thể chơi đúng cách và thua trận. Điều mà chúng tôi quan tâm là đối thủ càn phải gây khó khăn hết mức có thể, và các chàng

trai của chúng ta có cơ hội để phát triển. Thắng tất cả các trận đấu 10-0 là không tốt chút nào cả’.

Tuy nhiên, cha của Thiago và Rafinha là Mazinho, người đã thi đấu cho Valencia và Celta Vigo và giành chức vô địch thế giới ở Mỹ năm 94 cùng đội tuyển Brazil, đã kết luận cuộc tranh luận bằng việc cung cấp một vài tình huống và một sự cân bằng hoàn hảo giữa chiến thắng và học hỏi. Ông cùng quan điểm với Garcia. Khi hai người con trai tài năng của Mazinho học ở thành phố Vigo thuộc vùng Galicia, có một HLV bóng đá năm người đã nói với cả nhóm, ‘Điều quan trọng

nhất là có mặt’. Rốt cuộc nhà vô địch thế giới người Brazil đã gạt ông ta sang một bên và khẽ nói rằng, ‘Ông đã sai rồi. Điều quan trọng nhất với tất cả bọn chúng là cạnh tranh’.

Trên khắp thế giới, luôn có hàng tá người xếp hàng đợi được học tập các phương pháp huấn luyện của Barça: các nhà quản lý, HLV, giám đốc kỹ thuật, vân vân. Tuỳ vào việc họ là ai và họ yêu cầu cái gì, họ sẽ được cho phép tiếp cận ở những cấp độ khác nhau. Tuy nhiên, mặc dù các nhân viên Barça đều thân thiện và cởi mở về công việc của họ, họ vẫn nghi ngờ về hiệu quả của

những chuyến viếng thăm ‘chớp nhoáng’ nhằm sao chép ý tưởng xuất hiện một số năm gần đây. Trừ khi một người được chứng kiến toàn bộ quá trình phát triển, chứ nếu chỉ đến vài ngày học một vài bài học của riêng một nhóm tuổi nào đó thì chỉ có thể biết được một phần, có khi còn hiểu sai về quy trình đào tạo của Barça. Hơn nữa, trừ khi CLB đó sẵn sàng cho một cuộc đại tu về chương trình tuyển mộ, phát triển và huấn luyện cũng như triết lý bóng đá, nếu không thì việc nhặt về ‘vài mẩu’ trong cương lĩnh của Barça chỉ làm lãng phí thời gian.

Pere Gratacos, HLV cuối cùng của

Messi trước khi cậu vào đội một, nói lên suy nghĩ chung một cách có lẽ là thẳng thắn nhất, 'Trường học thì phải dạy học và nếu Barça có thể giúp các HLV phát triển cầu thủ trẻ, đó là điều tích cực, nhưng đó không phải là một thứ mà bạn có thể đạt được chỉ trong một vài ngày làm việc và học tập. Đó là thành quả của rất nhiều năm trăn trở. Bạn không thể chỉ tới đây quan sát trong vài ngày và rồi về mô phỏng lại được cả hệ thống ở một nơi khác'.

Có một cách phát triển thú vị khác. Một số nhân vật quan trọng trong sự thành công của cantera của Barça vài năm gần đây đã ra đi tìm

kiếm danh vọng, tiền tài và sự phát triển cá nhân ở nơi khác. Rodolfo Borrell đang ở Liverpool, Alex Garcia đang phụ trách ở Dinamo Tbilisi, và Albert Benaiges đang ở một lò bóng đá mới ở Dubai, làm điều phối viên cho CLB Al Wasl nơi mà Diego Maradona đang làm HLV vào thời điểm tôi viết cuốn sách này (nhưng có thể khi quý vị đọc được thì đã không còn nữa).

Liệu mô hình của Barça có thể được học hỏi bằng cách thuê những HLV nổi bật từ hệ thống đó và cho họ quản lý quá trình phát triển trẻ ở một CLB?

‘Không, đó sẽ là một sai lầm nghiêm trọng’, Borrell nói. ‘Mỗi quốc gia đều có một nền văn hoá bóng đá khác nhau và bạn không nên thử thay đổi những giá trị bóng đá cốt lõi của họ. Tất cả những gì bạn có thể làm là tính toán làm sao để bổ sung hoàn thiện những gì họ đã làm bằng một số ý tưởng mới. Tôi chỉ có thể cố gắng chuyển tải một số những điều mà tôi tin là đã làm nên Barça ngày nay và đảm bảo rằng tất cả các đội bóng, ở mọi độ tuổi, đều hướng tới cùng một phương hướng bóng đá căn bản chung’.

Alex Garcia thì lạc quan hơn về việc đem những nguyên tắc của La

Masia tới Georgia, công việc của ông lại chịu sức ép của áp lực giữa chiến thắng và học hỏi. 'Chúng tôi đang cố gắng giúp các cầu thủ ở đây phát triển những giá trị và phương pháp làm việc của Barça, nhưng đó là một thách thức vì giải đấu thực sự không cho bạn chút không gian để thở và thời gian để dạy dỗ đúng cách', ông nói. 'Việc này sẽ mất nhiều thời gian và chúng tôi nhất định phải làm việc chăm chỉ và đạt được một cái gì đó'.

'Chúng tôi đang tái cấu trúc lại CLB từ trên xuống dưới theo mô hình của Barça, nhưng toàn bộ dự án sẽ mất nhiều thời gian để đáp ứng

được kỳ vòng. Đội bóng sử dụng đội hình chiến thuật 4-3-3, nhưng điểm mấu chốt là phương pháp huấn luyện cũng giống với Barça’.

Từ Dubai, Benaiges nói: ‘Chúng tôi đang làm việc đó. Luôn rất khó khăn khi đem một phong cách chơi mới tới một nơi như thế này và các cầu thủ không có cùng những phẩm chất tốt như ở Barça. Những gì bạn có thể nhập khẩu về là nội quy và kỷ luật mà chúng tôi luôn áp dụng ở học viện trẻ Barça. Có những đội bóng khác cũng sử dụng mô hình này, như Ajax hay Santos, và họ cũng đã gặt hái được những thành công lớn trong vài năm qua’.

‘Một vấn đề mấu chốt cho các đội bóng là việc tự hỏi chính mình họ nên tuyển mộ loại cầu thủ như thế nào. Loại cầu thủ trẻ mà bạn đưa vào hệ thống cũng quan trọng như những gì mà bạn dạy chúng. Barça có Xavi, Iniesta và Messi, ba cầu thủ xuất sắc nhất thế giới. Bạn có những cầu thủ ở độ tuổi 32 như Xavi và những cầu thủ trẻ ở độ tuổi 19 như Cuenca chơi cùng với nhau. Có một sự hoà hợp thực sự giữa các thế hệ trong đội hình hiện tại và một lớp cầu thủ trẻ nối gót họ. Tất cả bọn họ đều được học một phong cách chơi bóng giống nhau và về bản chất đó chính là bí mật thành

công của chúng tôi. Nhân bản nó lại ở một nơi khác sẽ mất nhiều thời gian và cần những điều kiện phù hợp để thành công'.

Lời cuối cùng về chủ đề này là của một trong những nhân vật anh hùng trong cuốn sách này, Carles Rexach. 'Các đội bóng khác cố gắng sao chép chúng tôi, tất nhiên là vậy, nhưng chúng tôi đã đi trước họ 30 năm rồi'.

Một bước phát triển quan trọng đã giúp chuyên nghiệp hoá toàn bộ hệ thống fútbol base đó là việc rời đến một toà nhà Masia lớn hơn, hiện đại hơn nhiều. Tôi được thông báo về

việc này khi có ngày càng nhiều máy quay của kênh CCTV xuất hiện ở khu sân tập mới. Không có vấn đề đặc biệt gì về bảo mật, ngoại trừ việc họ cố gắng quay phim các buổi tập của tất cả các nhóm tuổi quá nhiều. Ý định của họ là để đánh giá lại công việc, áp dụng các bài tập học được và quản lý các tiêu chuẩn huấn luyện.

Trước khi Sandro Rosell đáp ứng một trong những mong ước thiết tha nhất của Pep Guardiola thì hầu như tất cả các HLV ở tất cả các nhóm tuổi ở fútbol base đều làm bán thời gian. Họ có những công việc khác, họ kiếm được lương kha

khá và họ chỉ dành thời gian tới CLB trong những hôm có buổi tập hoặc trận đấu. Giờ đây những HLV đó đều đã làm việc toàn thời gian cho CLB.

Trong vài mùa giải gần đây, ban huấn luyện đã có thời gian để xem lại những đoạn băng này, chia sẻ ghi chú về các cầu thủ khả năng được luân chuyển giữa Alevin A và Juvenil B hay giữa Juvenil A và Barça B. Lên kế hoạch, chia sẻ thông tin, đánh giá – tất cả những điều này đang được dành nhiều thời gian, sự chú ý và độ ưu tiên cao hơn bao giờ hết.

‘Chúng tôi đang được nhìn thấy thành quả của rất nhiều năm làm việc’, Alex Garcia nói. ‘Bóng đá và các phương pháp huấn luyện đã thay đổi theo thời gian’.

‘Trong quá khứ, các HLV chỉ làm việc hai tiếng một ngày, nhưng giờ đây họ làm việc toàn thời gian và tạo ra những sự thay đổi cho cantera’.

‘Chúng tôi làm việc với nhau liên tục để phân tích những việc chúng tôi đang làm và cải tiến nó, và có một sự liên lạc rất tốt giữa những cầu thủ trong đội hình chính và chính chúng tôi’, Fran Sanchez thêm vào.

‘Chừng nào thông tin còn được chảy theo cả hai hướng, chúng tôi còn tiếp tục cải tiến. Chúng tôi sẽ không chờ đợi 10 năm để rồi mới phát hiện ra rằng chúng tôi không có một trung phong tốt nào cả. Nếu chúng tôi biết ngay lúc này rằng chúng tôi cần một cầu thủ với những kỹ năng nhất định nào đó thì chúng tôi có thể bắt đầu làm việc để đào tạo ra những cầu thủ có những phẩm chất phù hợp ngay’.

Những khiếm khuyết trong hệ thống tạo nên nguy cơ những cầu thủ như Lionel Messi phải rời Barcelona từ thời còn ở cantera đã được cố gắng khắc phục trong những năm gần

đây. Tuy nhiên, những sai lầm – cả trong quá trình tuyển mộ và cả trong các quyết định bán cầu thủ trẻ – vẫn tồn tại.

Jordi Alba, người đã rời fútbol base của Nou Camp từ giai đoạn Juvenil, giờ đây là một ngôi sao ở Valencia, một cầu thủ đẳng cấp quốc tế của Tây Ban Nha và Barça coi anh là ứng cử viên để gọi về hồi hương. Chuyện đó giờ đã xảy ra ít đi, nhưng vẫn còn là một rủi ro dễ mắc phải.

Tuy nhiên, một vấn đề lớn hơn đó là các sự bao vây của các CLB bóng đá Anh quanh Nou Camp và các CLB

khác ở Tây Ban Nha nhằm chiếm cầu thủ trẻ. Khi Cesc Fabregas và Gerard Pique rời Barça, đó một phần là do sự thiếu quản lý và thiếu cơ hội thi đấu. Như Rodolfo Borrell đã nói: 'Vào thời điểm đó, để có thể được đôn từ cantera lên đội một là một điều cực kỳ khó khăn, khó hơn nhiều so với bây giờ'.

Những yếu tố khác dẫn đến việc chảy máu tài năng vẫn còn tồn tại rất nhiều. Luật lao động Tây Ban Nha quy định các cầu thủ không được ký hợp đồng ràng buộc thi đấu chuyên nghiệp cho tới trước sinh nhật lần thứ 16. Mỗi năm, tất cả các viên ngọc trong hệ thống của Barça

(cũng như đối với tất cả các CLB bóng đá Tây Ban Nha khác) được tự do chuyển đến bất cứ đâu và bất cứ khi nào tuỳ ý. Gần đây, Barça đã để mất Hector Bellerin và Jon Toral vào tay Arsenal. Họ mới chỉ là hai ví dụ - đã, đang và sẽ còn nhiều hơn thế nữa.

Mỗi người như vậy sẽ đem về cho Barcelona một khoản tiền nhỏ sáu chữ số dựa theo luật của FIFA về phí bồi thường đào tạo cho các cầu thủ chuyển đi trước khi phí chuyển nhượng đầy đủ có hiệu lực.

Những cầu thủ như Sergi Samper, một viên ngọc quý trong đội hình

Juvenil, người hứa hẹn sẽ chơi bóng theo phong cách của Iniesta hay Xavi, đã nhận được những lời đề nghị đáng chú ý; Messi và cha của anh cũng đã được tiếp cận sát sao từ khi còn nhỏ.

Trừ khi luật lao động Tây Ban Nha thay đổi, tình trạng này sẽ còn kéo dài mãi và đó là một vòng tròn luẩn quẩn cho Barça. Họ chọn lựa và huấn luyện những cầu thủ càng chất lượng, thì càng khó để đưa cậu ta lên đến đội một.

Trường hợp của Oriol Romeu có thể hé ra một giải pháp cho vấn đề này. Được bán cho Chelsea với giá

khoảng 5 triệu bảng, có một điều khoản mua lại với giá tăng thêm 5 triệu bảng mỗi mùa trong ba mùa giải đầu tiên nếu Barcelona muốn lấy lại anh ta. Cantera khai thác các viên ngọc thô để bản và cũng để giữ.

‘Ở Anh, ký hợp đồng với các cầu thủ từ các đội bóng khác là khó hơn nhiều, nên tốt hơn hết là đầu từ vào Tây Ban Nha, bằng cách đó sẽ tránh được phí chuyển nhượng’, Albert Benaiges nói với tôi. ‘Gia đình các cầu thủ ở cantera của Barça không biết là đến 15 tuổi con cái họ có làm nên được chuyện gì hay không, trong khi đó các đội bóng khác tới

đề nghị với gia đình họ một đống tiền. Kết quả là, nó tạo nên một làn sóng các cầu thủ trẻ chuyển tới nước Anh. Một số bọn họ toả sáng ở đó, một số khác thì không được như vậy’.

Fran Sanchez tổng hợp lại tình hình thế này: ‘Độ tuổi trung bình ở đội một Barça là tương đối trẻ và đơn giản là không có nhiều khoảng trống cho tất cả các cầu thủ giỏi chen chân vào. CLB nên chú ý ưu tiên, và đáng buồn là đôi khi cũng phải để các cầu thủ giỏi ra đi nếu họ không phù hợp trong đội một vì bất cứ lý do gì. Chúng tôi liên tục nhận được liên hệ từ các CLB khác,

đặc biệt là các CLB Anh, những người quan tâm đến các cầu thủ ở đội hình B của chúng tôi.

Guillermo Amor là giám đốc thể thao của hệ thống fútbol base. Vào cuối mùa giải đầu tiên, mùa hè năm 2011, ông nói: 'Nước Anh là một nước mạnh về kinh tế và họ luôn săn tìm thời cơ để ký các hợp đồng từ đất nước này khi các cầu thủ của chúng tôi mới ở tuổi Cadete (dưới 16). Chúng tôi cũng thông báo cho CLB Anh khi chúng tôi cố gắng ký hợp đồng với các tài năng trẻ tuổi. Chúng tôi sẽ không bao giờ tham gia một cuộc giành giật hay cuộc chiến tài chính với một CLB giải

Ngoại hạng Anh vì một đứa trẻ. Chúng tôi chỉ tiếp tục đi theo những nguyên tắc mà chúng tôi đã đặt ra, và trao cho các cầu thủ trẻ, không cần biết cậu ta tài năng đến mức nào, những khoản tiền phù hợp tuỳ thuộc vào độ tuổi của cậu ta’.

Càng nói chuyện với những người của Barça về việc lựa chọn các ngôi sao, tôi càng liên tưởng đến trường hợp đã đưa Pep Guardiola vào đội một. Luis Milla, cầu thủ giữ vị trí chốt chặn trong hàng tiền vệ Barcelona, muốn được trả nhiều tiền hơn và Real Madrid lại muốn anh ta. Rất nhiều thành viên trong ban huấn luyện Barça muốn trả cho

Milla số tiền anh cần để giữ anh ta lại. Nhưng Johan Cruyff, HLV trường, thì lại không. 'Chúng ta sẽ tìm một Luis Milla khác', ông nói. Và ông ta đã làm đúng như vậy. Barcelona đã thả những cầu thủ trẻ triển vọng cho những kẻ săn mồi và nói, 'Thật là tiếc. Chúc may mắn. Chúng tôi sẽ đào tạo một người khác tốt hơn'.

Bằng cách đó họ đã kiếm hàng chục triệu bằng cách bán Ruben Rochina cho Blackburn, Romeu cho Chelsea, Jeffren cho Sporting, Bojan cho Roma, Nolito cho Benfica và Victor Sanchez cho Neuchatel một cách nhẹ nhàng.

Một Masia mới

Ngày 20 tháng Mười năm 2011 đánh dấu một cột mốc trong quá trình phát triển của lò đào tạo trẻ Barça. Khu Masia Oriol Tort được ra mắt trong một buổi lễ long trọng, tưng bừng, bù đắp niềm vui và phấn khởi cho sự tiếc nuối khi La Masia cũ kết thúc sứ mệnh bốn tháng về trước.

Khu Masia mới được xây trên nền Ciudad Deportiva Joan Gamper: một bãi tập lớn, hiện đại, ấn tượng mà Pep Guardiola đã chuyển đội một tới vào tháng Một năm 2009. Trong suốt một thập kỷ của tôi ở

Barcelona, CLB đã bắt đầu xây dựng, hết vốn, bỏ mặc và cuối cùng cũng hoàn thành một công trình giúp bảo tồn những thành tựu đã đạt được trong lịch sử.

Giờ đây khu Masia mới, một khu nhà ở trị giá 10 triệu Euro, đã được đưa vào sử dụng. Trước khi đóng cửa, La Masia, nằm cạnh sân Nou Camp, chỉ chứa được 12 học viên, với 48 người nữa trong các ký túc xá đi kèm với sân vận động. Giờ đây tất cả 83 cầu thủ trẻ mà Barcelona cung cấp chỗ ở đều cùng chung sống với nhau trong khu công trình phục vụ luyện tập này.

Mỗi căn phòng là nhà ở cho một, hai hay bốn cậu bé và trong khắp 'ngôi nhà' đó, cơ sở vật chất dành cho học tập được chú trọng, miễn là tất cả những đứa trẻ ở đó đều tập luyện toàn thời gian.

Vào tối hôm nhận phòng, khi trưởng nhóm cựu học viên và cán bộ tham dự, Andres Iniesta, một người rất có ảnh hưởng ở khu Masia cũ, nhắc lại kỷ niệm của chính anh và nhìn tới tương lai của những cư dân đầu tiên của khu nhà mới.

'Sự thay đổi của La Masia gợi lại rất nhiều kỷ niệm', anh nói. 'Sự phát triển từ toà nhà cũ kỹ từ thời tôi còn

ở đó cho đến hiện đại như ngày nay là một bước tiến dài. Điều tôi muốn nói với các chàng trai may mắn được hưởng sự thay đổi này là, ‘Hãy trân trọng việc đến trường mỗi ngày, luyện tập, tất cả những điều đó, vì thời gian trôi qua rất nhanh’ – có thể nói như vậy. Việc phải ở xa gia đình khó khăn đến nỗi có thể khiến các bạn phí mất rất nhiều thời gian. Tôi khuyên các bạn hãy tận dụng từng phút trải nghiệm. Khi cha mẹ tôi gửi tôi tới khu Masia cũ những năm đó, quả thực không có một nơi nào trên trái đất có thể tốt hơn để họ có thể gửi tôi tới.

Để khép lại chương này, không ai có

thể phù hợp hơn Pep Guardiola. Vào cuối mùa giải đầu tiên đoạt cú ăn ba trong cương vị HLV trưởng, ông đã được hỏi còn bao nhiêu danh hiệu nữa sẽ đến với đội bóng của ông, với sự khởi đầu phi thường này. Để sắc sảo né tránh câu hỏi mà ông không muốn trả lời, vị thuyền trưởng tốt nghiệp từ La Masia này đã nói: 'Có một thứ không bao giờ dừng lại ở CLB này, đó chính là cantera'.

Pedro - Đứa con trở về

Có thể đó là vấn đề về văn hoá, nhưng trong suốt 10 năm ở Barcelona, tôi không thể nhớ được

có điều gì từ các phương tiện truyền thông làm tôi khó chịu như việc mô tả về Xavi, Andres Iniesta và Deco bằng cụm từ 'Los Tres Juguetes' không. Đó là một cụm từ được đặt ra bởi các tờ báo bóng đá ở Catalan. Nó nghĩa là 'Ba món đồ chơi bé nhỏ'. Đối với tôi, một người Scotland nóng tính, đó như là một sự xúc phạm với ba cầu thủ vĩ đại đó.

Khi Pedro tới, họ lại làm điều đó một lần nữa. Pedri – nghĩa là 'Pedro bé nhỏ'; hầu hết các cầu thủ đều sẽ phải cố nén giận khi bị gán cho một cái biệt danh như thế. Tuy nhiên, chàng trai đến từ đảo Canary đã đi

tới quyết tâm được công nhận bằng chính tài năng của mình.

Giống như trường hợp của Sergio Busquets, những ‘người định giá’ ở fútbol base của Barcelona đã nhất trí rằng Pedro nên được cho mượn, hoặc thậm chí đem bán, ngay trước khi Pep Guardiola giải cứu anh. Pedro khi đó là một trong số ít những cầu thủ đã trải qua mọi thăng trầm cùng HLV.

Chặng đường của anh là thứ vũ khí hiển nhiên nhất, nhưng quyết định của Guardiola đã được minh chứng bởi cái cách mà Pedro đã phát triển, từ gần như không là gì cả, thành

một sát thủ máu lạnh có khả năng biến những cơ hội nhỏ nhất thành bàn thắng.

Tôi vẫn nhớ cái cách anh ấy đã đảm nhận vai trò thay thế Fernando Torres trong giai đoạn quyết định của World Cup 2010 dễ dàng như thế nào. Tinh thần và thái độ vui vẻ đã giúp chuyến phiêu lưu cùng đội tuyển Tây Ban Nha nhẹ nhàng như thể ghé qua cửa hàng mua một tờ báo với một gói bim bim vậy. 'Bán kết, chung kết World Cup ư? Không thành vấn đề, thưa ngài'.

Trong phòng thay đồ của đội tuyển Tây Ban Nha sau khi đội đã diễu

hành cùng chiếc cúp, tôi nán lại phía sau, cố gắng không gây sự chú ý trong khi người quay phim của UEFA, Adam Goldfinch, đang ghi hình lại bữa tiệc. Pedro lại gần, đặt một tay lên vai tôi và nói, 'Cảm ơn vì tất cả'. Không gì ngoài sự thật rằng anh ấy là con người tốt bụng nhất mà bạn có thể gặp.

Cùng nhớ lại trận chung kết Champions League một năm sau Soccer City. Tạm quên đi về kết quả cuối cùng của trận đấu, và quên đi bữa tiệc bóng đã mà Barça đã cống hiến khi họ đã dẫn bàn. Hãy nhớ lại vài điểm dường như đã bị lãng quên: khoảng thời gian đầu của

trận đấu đó gần như hoàn toàn thuộc quyền kiểm soát của MU và có vẻ như đội bóng của Guardiola đã gặp phải một phép thử khó nhằn.

Pha bóng mang lại bàn thắng mở tỉ số cho Barça mà Pedro đã 'nhìn một đằng sút một nẻo' và làm bẽ mặt Edwin van der Sar, thủ môn của United, đã giải phóng được áp lực tâm lý cho Barça cũng giống như điều mà Samuel Eto'o đã làm với bàn mở tỉ số của anh ở Rome hai năm trước đó. Chính Pedro là người đã xoay chuyển thế cờ.

Cùng với Seydou Keita, Pedro chắc

hẳn là cầu thủ khiêm tốn nhất trong đội hình, nhưng sự thăng tiến đáng kinh ngạc từ một ‘hàng thải tiềm năng’ của Barça cho tới nhà vô địch thế giới trong hai năm rưỡi đã trở thành biểu tượng cho cả thời đại Guardiola.

10 – CON NGƯỜI CỦA MỌI GIẢI PHÁP

‘Xavi, cậu có thể thay thế tôi vào một ngày không xa, nhưng hãy nhìn

chàng trai trẻ này chơi bóng, bởi vì cậu ấy sẽ khiến cả hai chúng ta phải nghỉ hưu.’

Pep Guardiola

Barça: Điều làm nên đội bóng tuyệt vời nhất hành tinh

Đội tuyển Tây Ban Nha đã dừng lại, cách đó hàng ngàn dặm, La Roja đã rời khỏi khách sạn Da Vinci ở Sandton, Johanesberg, trong chiếc xe sang trọng có khắc dòng chữ : ‘Hy vọng là con đường – Chiến thắng là vận mệnh’, họ hướng đến sân Soccer City ở Soweto, đó là ngày 11 tháng 7 năm 2010, họ đang hướng đến trận chung kết

World cup.

Ở Fuentealbilla (một thị trấn nhỏ với 2067 dân, nằm cách Madrid khoảng 3 giờ đi xe), José Antonio Iniesta đang ở nhà một mình, vợ ông ấy đã đi cùng một CLB người hâm mộ Barcelona và Andres Iniesta. Inesta bố rất ghét bay, vì thế ông đã không đến Johannesburg, cũng như ông đã bỏ lỡ rất nhiều sự kiện quan trọng với con trai mình. Ông ấy ghét bay đến nỗi ông đã bắt tàu hỏa từ Barcelona đến Viên trong vòng chung kết Euro 2008, cũng như đến Pari, Roma, Luân Đôn để theo dõi các trận các trận chung kết Champion Legue mà

con trai ông tham dự. Ông thường chọn một chỗ ngồi yên tĩnh và thanh bình để theo dõi những trận cầu lớn.

Khi con trai ông ghi bàn vào những phút bù giờ trong trận đấu với Hà Lan, Jose Antonio Iniesta đã tắt tivi vì không thể chịu được áp lực căng thẳng trong 5 phút cuối trận, ông ấy lặng lẽ đi lên lầu, cho đến khi bầu trời Fuentealbilla được thắp sáng bằng những màn pháo hoa rực rỡ, ông mới biết chắc con trai mình đã giành chức vô địch World Cup cùng đội tuyển nước nhà và mới quay trở xuống.

Mẹ của Inesta, María Francisca Luján, trong lúc ấy cũng cảm thấy vô cùng căng thẳng, bà đi xuống quán Bar cũ Luján , nơi mà cha bà đã làm chủ trong 35 năm. Khi nghỉ hưu, ông đã bí mật lưu giữ những bài báo viết về đứa cháu trai của mình trên từng milimet của các bức tường, như là một tín ngưỡng.

Mặc dù là điểm đến khá nổi tiếng của nhiều cổ động viên trung thành của Real trong làng, Bar Lujián giờ đây cũng là nơi cổ động cho chàng trai nổi tiếng nhất làng và đội bóng mà anh đang thi đấu. Vào đêm diễn ra trận chung kết, cũng như các quán Bar khác tại Tây Ban Nha,

Lujian không còn một chỗ trống. María Francisca căng thẳng đến mức bà nhận thấy cần phải hít thởi chút không khí trong lành, bà một mình bước ra ngoài và vẫn ở đó khi con trai bà ghi được bàn thắng lịch sử.

Chính xác là 2 tuần trước ngày Barçalona giành chức vô địch Champion League tại Wembley vào tháng 5 năm 2011, CLB Burgos đã làm nên lịch sử khi hòa 1-1 trong trận gặp Atlético Tordesil-las. Vì sao sự kiện này lại đáng chú ý? Vì đây là trận đấu giúp họ lần thứ ba đoạt chức vô địch vùng và cũng là lần thứ ba có cơ hội tham dự trân play-

off để giành vé tham dự Segunda B. Tất nhiên, dường như chẳng ai quan tâm mọi chuyện đã diễn ra như thế nào.

Điều tuyệt vời nhất của trận đấu này không phải là kết quả mà chính là bàn thắng kỳ quặc được ghi bởi cầu thủ tiền vệ cánh trái Jorge Troiteiro, khống chế bóng từ sâu bên phần sân nhà, anh đẩy bóng thật dài lên phía trên và nhanh như chớp đến vị trí hậu vệ cánh trái của Tordesillas, Villamañán, anh ta đánh đầu phá bóng ra khỏi vòng cấm địa.

Nhận ra khoảng trống giữa các hậu

vệ đối phương, Troiteiro đã đánh lạc hướng cả hàng phòng ngự trước khi vượt qua cầu thủ cuối cùng rồi đưa bóng qua giữa hai chân thủ môn Héctor Barajas.

Đó là một bàn thắng tuyệt đẹp, một bàn thắng mà ai đó chỉ có thể tìm thấy khi đang mơ màng chìm vào giấc ngủ. Mặc dù bàn thằng được ghi trong một trận đấu chỉ có 2000 khán giả, nhiều đài truyền hình của Tây Ban Nha đã nhắc đến nó liên tục trong nhiều ngày sau đó và nó cũng được chia sẻ trên internet, nếu thích, bạn hoàn toàn có thể xem lại bàn thắng này trên Youtube.

Điều tuyệt vời hơn nữa, bàn thắng đến khi trận đấu chỉ còn 2 phút, nó mang đến cho đội bóng và những cổ động viên đang chìm trong tuyệt vọng một điểm quý giá giúp họ đoạt chức vô địch. Tất nhiên, chiếc Cup ấy không phải là chứ vô địch thế giới hay Champions League nhưng nó thật ngoạn mục và nó được ghi bởi một cầu thủ mà nếu không có anh chưa chắc Andres Iniesta đã làm nên tên tuổi ở Barcelona

Trở lại năm 1996, hai cậu bé của vùng Albacete, Iniesta và Troiteiro, họ cùng là những người tập tễnh chơi bóng, nhưng cùng được CLB Barcelona theo dõi tuyển lựa để

chuẩn bị cho thế hệ tương lai của lò đào tạo trẻ La Masia.

The Torneo Nacional Alevín de Fútbol 7, một sự kiện được tổ chức vào mùa hè hàng năm bên ngoài Madrid, bây giờ diễn ra tại nhiều địa điểm trên khắp cả nước, một giải đấu quy tụ những cầu thủ U15 đang chơi bóng cho các đội bóng mini 7 người, đó là nơi mà Fernando Torres, Cesc Fàbregas, Gerard Piqué, David Silva, Juan Mata, Fernando Llorente, David de Gea và Sergio Canales..gặt hái những thành công đầu tiên.

Troiteiro lúc ấy đang chơi Mérida CF

vì cha của anh ấy đã di chuyển tới Extremadura, phía tây Tây Ban Nha. Iniesta lúc ấy đang chơi cho đội bóng địa phương Albacete. 'Địa phương' có nghĩa là cậu ấy và cha, José Antonio chỉ phải di chuyển ít hơn 1giờ để đi về. Hàng tuần cậu bé 8 tuổi Iniesta đến đó 3 lần cùng bố để được huấn luyện trong một môi trường đào tạo bóng đá chuyên nghiệp.

Cuộc đời một cầu thủ bóng đá có thể được gói gọn trong sự trùng hợp, tình cờ, may mắn và không may mắn, những thứ sẽ quyết định những ai thành công và những ai không. Trong tiếng Tây ban Nha gọi

là ngẫu nhiên, còn trong tiếng Anh, điều đó có nghĩa là may mắn hoặc là định mệnh. Như trường hợp của Iniesta, cậu đã tỏa sáng một năm trước khi tham dự Tormeo Nacional Alevin de Fubol 7 lần đầu tiên mà chưa hề giành được giải thưởng cầu thủ hay nhất hay bất kỳ danh hiệu nào cùng Albacete.

Một năm sau đó, như một định mệnh đã thắp sáng con đường của cậu đến với sân vận động Soccer City năm 2010 – Albacete đã bị loại khỏi Primera vì thế họ không được tham dự Torneo Nacional Alevín. Tuy nhiên, lại có 2 CLB rơi vào hoàn cảnh khó khăn về mặt tài chính và

họ đã chọn giải pháp không thi đấu, Albacete đã được gọi bổ sung tham dự để thế vào vị trí còn trống trong giải đấu. Họ kết thúc ở vị trí thứ ba, Iniesta giành danh hiệu cầu thủ hay nhất giải đấu một cách thuyết phục và nhận được sự quan tâm đặc biệt của những người chiêu mộ của CLB Barça. Họ đưa anh vào diện 'chiêu mộ hàng đầu'.

Troiteriro cũng đã tỏa sáng trong giải đấu này và mặc dù cả hai chỉ mới 12 tuổi, trong khi lứa tuổi tuyển chọn là 14, Barça cũng đã tiếp xúc với cả cha lẫn mẹ của họ đề nghị những điều khoản ưu ái về những học bổng tương lai trong hệ thống

đào tạo trẻ tại Camp Nou.

Tuy nhiên, cha của Troiteiro không thể chờ đợi được lâu hơn, ông cho Barça biết không có cơ sở gì chắc là con trai ông chưa sẵn sàng, rằng nguyên tắc không nên cứng nhắc và rằng Jorge có thể thể hiện tài năng ở một nơi khác, có thể là một CLB khác, có thể là Real nếu như đội bóng xứ Catalans không nhạy bén nhận ra điều đó.

Oriol Tort là một trong những người đầu tiên xem xét và phát hiện Pep Guardiola khi Pep chỉ là một đứa trẻ cách đó 15 năm, khi Pep còn chơi cho Manresa. Vào năm 1996, Tort

bắt đầu chịu trách nhiệm trong việc tuyển lựa tài năng trẻ cho Barça, ông gặt hái liên tiếp những thành công, nhiều đến nỗi mọi người đều gọi ông ấy là 'chuyên gia bậc thầy'. Một trung tâm đào tạo trẻ mới được xây dựng trong khuân viên huấn luyện của Barça - bây giờ thì lò đào tạo La Masia ban đầu đã không còn được sử dụng nữa - được đặt tên Tort, người đã có nhiều ảnh hưởng đến nhiều thế hệ cầu thủ của CLB.

Tort và Rodolfo Borrell, bây giờ là HLV cho đội dự bị của Liverpool, cùng nhau nhận ra các vấn đề. Họ muốn có Troiteiro nhưng họ hoàn toàn không muốn đặt một cậu bé

12 tuổi một mình trong một môi trường cạnh tranh rất khó khăn, nơi mà các cậu bé khác đều lớn hơn cậu ta ít nhất 2 tuổi. Cả hai cùng đi đến quyết định rằng Inesta cũng có thể được đề nghị gia nhập sớm hơn. Họ gọi cho Inesta cha, người đã rất bất ngờ và vui sướng.

Tuy nhiên, trái ngược với người cha đang rất phấn khích, hăng hái với quyết định này thì mẹ của Iniesta con lại cảm thấy bất an vì cho rằng Andres hoàn toàn chưa sẵn sàng. Cậu là fan của Barça, thần tượng Michael Laudrup nhưng địa phương có ý nghĩa rất quan trọng với cậu . Khi Albacete, đội bóng mà cậu đã

cùng tập luyện, trưởng thành và theo dõi tham dự một trận đấu lớn vào năm 1991 và thua đậm 1-7 tại Camp Nou trong mùa giải đầu tiên, Inesta đã rất buồn.

‘Cha tôi là fan của Athletic, nhưng tôi ủng hộ Barça và Albacete’ Andress nhớ lại. ‘Barça là đội bóng thứ hai của tôi, tôi thường đến và theo dõi Albacete thi đấu tại giải vô địch địa phương vào cuối tuần. Mùa giải mà họ thăng hạng thật là tuyệt vời đối với tôi. Tôi nhớ lễ ăn mừng tại làng nhưng tôi cũng nhớ đã tức giận đến thế nào khi Barça đã ghi 7 bàn vào lưới đội bóng tôi yêu nhất.’

Cậu đã đi khắp nơi và nói rằng cậu ấy không còn chút tình cảm nào với Barça nữa. Vết thương ấy sâu đến độ 2 năm sau đó, khi Barça gọi điện cho ba mẹ cậu để đưa ra lời mời cậu đến La Masia, cậu đã nói với ba mẹ rằng cậu không hề hứng thú. Abacelte dường như có sức hút quá lớn đối với cậu bé. Họ đã có 4 năm đứng trong top dẫn đầu La Liga, thường xuyên hòa và thậm chí đã từng thắng Barça tại Camp Nou, tuy nhiên hai cha con họ đã cùng có những phút giây thật đáng nhớ khi cùng nhau đi về giữa nhà và trung tâm huấn luyện 5 giờ trong một tuần.

HLV của Inesta, Francisco Javier Mármol, được biết đến nhiều hơn với tên gọi Catali giải thích: ‘Tôi huấn luyện cậu ta từ năm cậu ta chỉ mới có 9 -10 tuổi, dù còn khá nhỏ, nhưng ở Andres, bạn có thể nhận thấy một tương lai khác thường. Cậu ấy chơi bóng với năng khiếu bẩm sinh và nổi bật hơn hẳn so với bạn cùng trang lứa. Cậu ấy là một cậu bé tuyệt vời, được xuất thân trong một gia đình tốt, không bao giờ vướng vào các rắc rối và luôn luôn mang đến một không khí hứng khởi cho toàn đội.’

‘Cậu ấy không thích trở nên nổi bật, tuy nhiên đối với tôi, điểm nổi bật

nhất của cậu ấy chính là cậu ta luôn biết cách làm thế nào với trái bóng trước khi cậu ta nhận nó và cậu ấy luôn có những tình huống xử lý tốt. Nếu không có vấn đề gì xảy ra giữa cậu ấy và HLV, tương lai của Andres Inesta chắc chắn sẽ đạt đuợc nhiều thành công rực rỡ.’

Jose’s Antonio Iniesta có một lý lịch khá là giống với những ông bố của các ngôi sao bóng đá - đã từng chơi bóng chuyên nghiệp trong một thời gian ngắn và chơi bán chuyên nghiệp trong một giai đoạn dài, tài năng, nhưng thiếu một chút sắc xảo hoặc may mắn để tạo nên những điều vĩ đại. Rất nhiều người trong

vùng Fuenteabilla nói với Andres con rằng cha của cậu có khả năng chơi bóng còn tốt hơn cả cậu ấy, nhưng sự nghiệp của ông đã bị gián đoạn và ông đã gửi gắm nó vào người con trai của mình.

Bằng sự thuyết phục đầy nhiệt thành của cha về những cơ hội trước mắt, Iniesta cuối cùng cũng tự nguyện đi gặp Tort và một huyền thoại khác của La Masia, Albert Benaiges.

Danh hiệu cầu thủ xuất sắc nhất giải đấu mang đến cho Iniesta phần thưởng là một chuyến du lịch miễn phí tới công viên Port Anentura, gần

Tarragona ở phía nam Catalonia. Gia đình Iniesta đã tận dụng kỳ nghỉ này để thăm cơ sở đào tạo La Masia, tham quan bảo tàng tại Camp Nou. Iniesta bắt đầu cảm thấy hứng thú hơn với Barça.

Tort, Benaiges và một vài cộng sự của họ đều nhận ra được vấn đề rắc rối trước mắt, họ cùng xây dựng giải pháp cho trường hợp của Troiteiro, rằng La Masia đã quá chậm thay đổi, quá bảo thủ và cần mở cửa chào đón những cầu thủ nhỏ hơn 14 uổi. Đó là một thời đại mà Ajax, dưới sự chỉ đạo của Louis van Gaal nhưng lại sử dụng hệ thống trẻ được thiết lập theo Johan

Cruyff, đã lấn át cả châu Â. Những cầu thủ trẻ của họ nổi tiếng được huấn luyện từ năm 7-8 tuổi và CLB Amsterdam chắc chắn không chờ đợi lâu để chiêu mộ những học viên mới. Tort, Benaiges, Borrell và những đồng nghiệp đã quyết định thu nhận Iniesta, giờ đây, họ cũng tạo nên một trường hợp ngoại lệ khác khi chiêu mộ Troiteiro

‘Tôi không bao ngừng theo dõi Andres, tôi thích cách chơi của cậu ấy mặc dù ở lứa tuổi của cậu còn khá nhỏ, đó đúng là những điều chúng tôi tìm kiếm cho sự kế thừa tại Barça,’ Benaiges nói.’Cậu ấy sở hữu nhiều phẩm chất tốt khi mới 12

tuổi – Cậu ta có kỹ thuật bẩm sinh. Những đường chuyền và những quyết định của cậu ấy thường chính xác. Cách cậu ta di chuyển để vượt qua những cầu thủ khác, thể hiện những kỹ năng và tốc độ mang dáng dấp của một nhà vô địch.'

Thật may mắn cho họ, mặc dù trong tâm trí Iniesta còn đầy rẫy những hoài nghi và sự thật rằng ở tuổi 12, Andress vẫn chưa đủ trưởng thành để có thể có thể sống xa nhà gần 500km, cậu trẻ này lại nguỡng mộ Micheal Laudrup và Pep Guardiola thật nhiều và trong tâm trí của cậu ấy tràn ngập những điều tốt đẹp.

Đó là một cơ hội trong mơ cho một cậu bé, vốn luôn mong ước thi đấu cho một đội bóng tuyệt vời, vì thế, khi buổi gặp gỡ với La Masia nổi tiếng và với những điều khoản 'vô cùng thuyết phục'. Andres Iniesta khẳng định sẽ đến Camp Nou. Nhưng cậu vẫn lo sợ chuyến đi kéo dài hơn 5h đồng hồ lên phía bắc, chuyến đi mà mọi người trong gia đình biết rằng đó là một bước đi không thể hủy bỏ để đưa cậu bước vào một tương lai mà không ai có thể mường tượng trước được.

' Chúng tôi dừng lại dùng cơm trưa nhưng không ai ăn nổi. Mẹ tôi đã khóc, tôi cũng khóc, cha tôi cũng

không buồn ăn, còn ông tôi thì liên tục động viên tôi, mặc dù ông cũng không dùng bữa.’

‘ Tôi thậm chí còn không thể nhìn vào các món ăn. Ấn tượng đầu tiên của tôi về La Masia là José, Thủ môn của đội trẻ, người cao tới 6 feet 2 inch đã dẫn tôi đi tham quan vòng quanh. Vào buổi tối, tôi đã khóc suốt. Ngày tiếp theo, cha mẹ dẫn tôi tới trường và nói ‘ Cha mẹ sẽ đón con vào cuối ngày’ nhưng khi họ rời khỏi, họ đã không quay trở lại, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn.

‘Không gì có thể xoa dịu nỗi buồn, tôi vẫn khóc, nhưng tôi nhận ra

rằng nếu họ vẫn ở đây, tâm trạng của tôi có thể còn tồi tệ hơn.’

Bởi những do dự và hoài nghi, Iniesta đã đến sau Troiteiro, người đã đến trước và ổn định mọi thứ, may mắn cho Iniesta, cậu được sự giúp đỡ của Victor Valdes, lớn hơn cậu 2 tuổi. Người thủ môn hiểu rõ các nguyên tắc, và cũng đủ lớn để hiểu hai người mới sẽ không thể trưởng thành trừ khi có ai đó quan tâm và chỉ bảo họ.

‘Victor là người tôi nhìn thấy đầu tiên khi vừa đến trước cửa, rất nhanh chóng, anh ấy giúp đỡ tôi tôi mang hành lý lên phòng ký túc xá,’

Troiterio nhớ lại. Iniesta vẫn coi Valdes là một trong số những người bạn thân nhất trong bóng đá.

Trong phòng ký túc xá, Troiteriro ngủ ở giường trên còn Iniesta ở ngay bên dưới. Mặc dù có những lúc to tiếng, song tình bạn của họ trở nên rất thân thiết. 'Lúc đó, cậu ấy khóc suốt ngày vì lần đầu tiên cậu ấy phải tự xoay sở khi xa gia đình' Troiterio nói. 'Thỉnh thoảng, tôi kể cho cậu ấy nghe một câu chuyện vui hoặc làm trò gì đó chỉ để cho cậu ấy cảm thấy khá hơn, nhưng điều tuyệt vời nhất là nhìn qua cửa sổ và thấy sân Camp Nou, chúng tôi tự nhủ trong lòng.. 'một ngày nào

đó, một ngày nào đó…’

Lịch sử của La Masia gắn liền với những câu chuyện của những cậu nhóc, thường thì những câu nhóc đó lớn tuổi hơn Iniesta, người chưa sẵn sàng chấp nhận một cuộc sống mới. Những câu chuyện này được lặp đi lặp lại trong học viện của những nền bóng đá lớn. Rời xa mối quan hệ với bạn bè, cha mẹ hoặc họ hàng, sự non nớt, thiếu kỷ luật – là tất cả những gì diễn ra, cứ lặp đi, lặp lại. Iniesta và Troiterio cũng như vậy và thậm chí còn hơn thế nữa, bởi vì thật đơn giản, họ là những ‘đứa trẻ’ trong hệ thống đào tạo này.

Gạt đi những giọt nước mắt, Iniesta thường dành những ngày cuối tuần với gia đình Benaiges. Cha mẹ của cậu đã rất đau khổ khi quyết định không đến thăm cậu vào dịp cuối tuần để cậu có thể thích nghi tốt hơn trong môi trường mới. Hơn thế nữa, họ hy vọng điều đó sẽ giúp cậu rèn luyện được ý chí vững vàng và tính tự lập, những kỹ năng vô cùng cần thiết trong tương lai đầy khắc nghiệt trong giới thể thao.

Iniesta đã dùng từ 'Đia ngục' để diễn tả khoản thời gian vài tháng đầu tiên ở La Masia. Điều thú vị duy nhất chính là các giải đấu bóng đá cho 5 hoặc 7 người thường được tổ

chức ở bên ngoài trường của cậu ở Fuentealbilla. Nhờ vào khả năng chơi bóng tốtvà kỹ thuật cao, Iniesta thường thi đấu tốt mặc dù đối thủ của cậu cao to hơn cậu rất nhiều. Niềm vui khi được chơi bóng không làm cậu vơi đi nỗi nhớ nhà, nhưng nó lại giúp cậu củng cố niềm tin vào khả năng của mình – một sự tự tin rất quan trọng mà cậu cần có để tồn tại tại La Masia. Thêm một điều nữa, dù không phải là người bản xứ nhưng cậu rất am hiểu về những giá trị truyền thống bất diệt của vùng đất này. Cậu luôn chịu nhiều rất nhiều áp lực.

Sự chăm chỉ luyện tập trong những

khóa đào tạo hàng đầu tại Albacete khiến cho từ năm 8 tuổi cậu phải xin nghỉ những tiết học cuối buổi sáng, di chuyển hơn 50km để hoàn thành bài huấn luyện kéo dài 70 phút với CLB và sau đó được bố, mẹ hoặc ông đón về cho kịp với giờ học tiếp theo. Những trường học tại Tây Ban Nha thường bắt đầu từ lúc 9h sáng tới 1 giờ chiều, họ nghỉ trưa trong 2 giờ và sau đó tiếp tục học từ 3h cho tới 5 giờ hoặc thậm chí là 5h30. Nếu như trường của Iniesta không cho phép cậu kết thúc giờ học buổi sáng sớm hơn 30 phút để kịp đến với giờ huấn luyện tại Albacete vào lúc 1 giờ 15 chiều, cậu

có thể đã không được chơi bóng, không được Barcelona phát hiện vào năm 1996, và có thể Chelsea năm 2009 và Hà Lan năm 2010 sẽ có những số phận khác biệt trong những trận đối đầu với Barça và Tây Ban nha bởi vì Andrestio không có mặt trên sân để ghi những bàn thắng quyết định?

Iniesta thừa nhận: 'Không có giải đấu Alevín, có thể tôi sẽ không bao giờ vươn đến được vị trí mà tôi đang có bây giờ'

'Đạt được giấc mơ của bạn là một điều không hề đơn giản. Tôi thật sự đã đấu tranh rất nhiều khi tôi khởi

nghiệp, vì thế, vào các buổi chiều, khi tôi nhìn thấy các em nhỏ đang say sưa nhìn chúng tôi tập luyện, tôi nhớ lại mình khi xưa, tôi không bao giờ có thể quên được khoảng thời gian ấy.’

Cuộc sống đi theo cùng một hướng đối với cả Troiterio và Iniesta, ngay cả thời điểm họ trở thành những nhà ‘vô địch thế giới’.

Gần 3 năm trưởng thành trong môi trường đào tạo trẻ tại Barça, cả hai đã gặp cột mốc rất quan trọng. Giải đấu chung kết thế giới Nike được tổ chức tại Barcelona quy tụ gần 6000 đội tham dự, sau vòng sơ loại diễn

ta tại Nam Phi, Bắc Mỹ, Trung Mỹ, Châu Âu, Châu Á và Nam Mỹ, đã có16 đội được chọn để tham dự vòng chung kết.

Iniesta, Troiteiro đã cùng với Barça vô địch giải đấu này. Chưa đầy 2 năm sau, Iniesta đoạt danh hiệu vô địch U-16 Châu Âu, gây ấn tượng mạnh với HLV đội 1 của Barça và đến gần hơn với ước mơ được thi đấu tại một đấu trường lớn. Với Troiterio, vì cha cậu quá thiếu kiên nhẫn nên đã chọn cách không chờ đợi mà đã gia nhập học viện bóng đá của Atletico Madrid để tìm kiếm một cơ hội phát triển nhanh hơn. Đó là một quyết định sai lầm của

Troiterio, anh bắt đầu 'chìm dần' và mặc dù vẫn giữ được những tài năng xuất chúng, vẫn là một cầu thủ rất đáng xem, nhưng anh ấy chỉ được chơi bóng trước 2000 khán giả và danh tiếng chỉ vỏn vẹn trong vài bang cùng với Burgos. Số phận? Chưa trưởng thành? Ngẫu nhiên?... Có một điều chắc chắn, một trong những điều đó đã quyết định bạn là vua tại Burgos hay là huyền thoại trên toàn Tây Ban Nha.

Thậy lạ lùng, trong một phạm vi nhất định, đó là thất bại của gia đình cậu, gia đình đã giúp Iniesta vượt qua được những khoảng thời gian tồi tệ nhất và hướng anh đến

sự thoải mái và tự lập, có bạn bè và biết được khả năng chơi bóng của mình tiến bộ một cách nhanh chóng. Anh đã hứa rằng nếu anh ấy rời khỏi gia đình, anh sẽ cố gắng biến giấc mơ của mình thành sự thật càng sớm càng tốt, đề tìm kiếm sự giàu có của một cầu thủ bóng đá hàng đầu, đảm bảo cho gia đình có thể không cần làm việc nữa và dọn đến ở gần anh tại Barçalona. Đó là một quyết tâm lớn- và anh đã làm được.

Trở lại cup Nike vào năm 1999, mặc dù cả hai chàng trai đều có mặt trong đội hình vô địch, nhưng Iniesta đã được chú ý nhiều hơn.

Giải đấu được tổ chức trong nhiều ngày, sử dụng sân Camp Nou và sân Barça Mini Estadi bên kia đường đối diện Camp Nou, sân nhà của Barça B. Dù đã đánh bại Rosario trong những vòng đầu, Iniesta, Troiterio và đồng đội phải đương đầu với một đối thủ đến từ Argentina thêm một lần nữa trong trận chung kết tại Camp Nou, số lượng khán giả đến sân rất ấn tượng: 20000 người. Trận đấu cần đến hiệp phụ khi tỷ số đang là 1-1, đội khách liệu có ghi được bàn thắng vàng để đánh bại đội chủ nhà và giành chức vô địch? Vẫn là Andres Iniesta, vẫn là cái chân phải đã đưa quả bóng vào góc chết bên

trái của thủ thành Petr Cech để đưa Barça vào trận chung kết Champions Legue ở Roma, và ghi bàn thắng quyết định vào lưới Maarten Stekelemburg ở Johannesburg trong trận chung kết World Cup.

Có nhiều dấu hiệu để Troiterio nhận ra được anh còn rất nhiều thứ phải học trước khi mạo hiểm rời khỏi La Masia. Angel Padraza, HLV đội U16 Barça nói về Iniesta : 'Cậu ấy chơi bóng rất thông minh- Andres là người thủ lĩnh của toàn đội. Kỹ thuật của cậu ấy đã đạt đến mức tuyệt hảo, và cậu ấy cũng biết khi nào và như thế nào để kiểm soát

tốc độ của trận đấu.′ Trong khi về phần Troiterio, Prdraza nói thêm ‵ Sự ảnh hưởng lớn nhất mà cậu ấy tạo là bởi vì bản chất sôi nổi của cậu ấy. Có thể cậu ấy chơi đẹp mắt hơn là hiệu quả. Cậu ấy có thể, và nên tiếp tục hoàn thiện mình hơn nữa′.

Vào năm 1999, sân Camp Nou vừa đăng cai tổ chức trận chung kết Champions League giữa MU và Bayer Munich, Barça năm đó đang trong thời kỳ suy sụp và đang rất khát khao các danh hiệu. Họ cũng đang bước vào những tháng ngày cuối cùng trong giai đoạn vinh quang của Pep Guardiola khi anh

còn là cầu thủ tại Barça. Nhưng may mắn cho Iniesta, thần tượng của cậu đã bị thuyết phục bởi một người em trai của anh ấy, Pere, người chủ chốt của Nike, Pep đã đến chứng kiến trận đấu và trao giải thưởng..

Iniesta đã nhận ra sự hiện diện của Guardiola và khi cậu ghi được bàn thắng vàng và mang về chức vô địch cho đội nhà, Pep đã nói: 'tôi tin, một ngày nào đó, tôi sẽ nhìn thấy cậu giành lấy những điều tốt đẹp cho Barça giống như tôi đã từng làm'. Không có gì ý nghĩa hơn đối với cậu bé đến từ Fuentealbil, những từ bóng bẩy và quý hơn cả

bạc. Iniesta đã chạy khắp sân trong buổi tối hôm đó. Tuy nhiên, đó không phải là tất cả những gì Guardiola đã nói về tài năng của Iniesta. Anh nói với Xavi, người sau này trở thành đồng đội của Iniesta: 'Cậu có thể thay thế tôi, nhưng hãy nhìn cậu trẻ này chơi bóng, vì cậu ấy sẽ cho tất cả chúng ta về hưu đấy'

Thật là may mắn và cảm ơn trời vì trong trường hợp của Xavi, Pep đã sai. Trong hầu hết thời gian Iniesta và Xavi đá cặp cùng nhau, họ trở thành linh hồn, là trái tim không chỉ tại Barça mà còn cả tại đội tuyểnTây Ban Nha. Họ đã làm việc

chăm chỉ để tạo nên bộ khung, sức sáng tạo, sự lôi cuốn không kém gì những tuyệt tác của Da Vinci hay Galelio.

Một vài người hâm mộ và những nhà bình luận tranh cãi rằng Barça không nên sử dụng cùng lúc trong đội hình cả Xavi và Iniesta. Họ lý giải rằng cả hai đều thật là đơn điệu, nhỏ bé và quá mang tính Tây Ban Nha. Những nhà báo thường sử dụng từ Juguetes, trong tiếng Tây Ban Nha có nghĩa là những món đồ chơi hoặc những trò chơi, khi Iniesta, Deco và Xavi cùng có mặt ở khu trung tuyến. Riêng bản thân tôi lại chưa từng thấy có sự hài hước

nào, đó dường như là sự xúc phạm đối với tôi.

Một lần nữa, sự ngẫu nhiên đã đồng hành cùng Iniesta, đó là điều mà bất kỳ ngôi sao thể thao nào cũng cần phải có, cuối cùng thì anh cũng đã được dẫn dắt bởi Guardiola, một trong hai người anh hùng trong mắt Iniesta, khi Pep trở lại trong vai trò là HLV. Dù có những khác biệt về tuổi tác, tâm lý và tính tình, không khó để nhận ra sự thật rằng giữa Guardiola và Iniesta có rất nhiều mối tương đồng. Cả hai cùng là những đứa trẻ đến từ những miền quê nhỏ, nơi mà sự lễ độ, phẩm giá và danh dự là những điều quan

trọng nhất. Cha của Guardiola là một thợ xây và tất nhiên con trai của ông cũng đã học được rất nhiều về giá trị của sự lao động chăm chỉ. Trong khi đó, cha của Iniesta cũng là một thợ sơn và vào buổi tối, ông cũng thường phụ việc tại Bar Luján, nơi cha vợ của ông làm chủ

Trong sự nghiệp của mình, Iniesta thường xuyên phải vật lộn với các chấn thương, đôi lúc anh ấy thừa nhận rằng bản thân đánh mất sự lạc quan và tự tin. Trong khi với Guardiola, việc thường xuyên chịu đựng các cấn đề cơ bắp dai dẳng đã làm anh chán nản rất nhiều. Cả hai người họ đều cố gắng hai thác tối

đa những điểm mạnh của mình, họ đều là những con người tiêu biểu, là những biểu tượng của lò đào tạo La Masia. . Núñez, Gaspart and Cruyff đã chọn Guardiola là người đại diện cắm lá cờ ở một khu đất mới tại đường Joan Depsi vào năm 1989, khi đây là nơi đây mới có kế hoạch trở thành khuân viên huấn luyện mới của Barça. Khi đức giáo hoàng tiếp đãi CLB Barçalona như là một phần của lễ chào mừng thế kỷ mới diễn ra sau đó đúng 10 năm, Iniesta cũng có vinh dự được chọn để đại diện cho La Masia gặp gỡ John Paul II (Thành viên thứ 108.000 tại CLB Barcelona từ khi vé mùa được bán

ra vào năm 1982)

Trong suốt mùa giải đầu tiên trên cương vị mới (2008-2009), Guardiola thừa hiểu rằng ông phải cám ơn rất nhiều về việc có được Iniesta. Barça đã đánh bại Athletic Bilbao 2-0 để tạo cách biệt 6 điểm nhiều hơn Real Madrid. Người ghi bàn là Busquets và Messi nhưng Iniesta đóng vai trò vô cùng quan trọng và sau trận đấu, Guardiola đã chia sẻ: 'Andres đứng một mình-vượt xa hơn cả một cầu thủ tuyệt vời, anh ấy luôn là tấm gương cho những cầu thủ trẻ trong đội. Anh ấy không bao giờ đeo bông tai, không xăm mình-anh ấy trông rất bình

thường. Anh ấy luôn tập luyện với sự nỗ lực và tập trung cao độ. Sử dụng anh ấy trong 20 phút, anh ấy cũng không hề than vãn, thay anh ấy ra khỏi sân, anh ấy vẫn nghiêm chỉnh chấp hành. Đó là lý do vì sao mà một CLB sở hữu Iniesta có thể dành được chức vô địch.

Cảm xúc là của tập thể. Sau khi giành chức vô địch Chapion League thứ ba của mình tại Wembley, Iniesta chia sẻ: ‘Chúng tôi thật may mắn khi được dẫn dắt bởi Pep Guardiola. Ông ấy là sản phẩm của lò đào tạo trẻ của CLB, ông ấy hiểu bóng đá hơn ai hết và ông ấy hiểu rõ từng cầu thủ. Ông ấy chính là

chìa khóa cho toàn đội gặt hái được những thành công trong hiện tại và tương lai.

Iniesta có thể đã trở thành một ngôi sao bóng đá nhờ một vị HLV khác, nhưng sự ảnh hưởng của Guardiola lên anh , Xavi, Messi và Piqué chứng minh rằng tập thể ấy có sức mạnh lớn hơn nhiều tổng sức mạnh của từng cá nhân. Ông ấy đã giúp cải thiện từng người trong số họ - từ kỹ thuật đến chiến thuật, lối sống. Đem đến khái niệm ranh giới mong manh giữa những người giỏi và những người giỏi nhất, đó là bí quyết chiến thắng vô cùng quan trọng.

Đã hơn một thập kỷ kể từ khi cậu bé Iniesta giành chức cup quan trọng đầu tiên với một bàn thắng tuyệt vời vào năm 1999 tới khi Guardiola dẫn dắt đội hình một của Barça. Giai đoạn chuyển tiếp bắt đầu với cùng một dạng với sự nghiệp của Iniesta – danh tiếng và những chấn thương.

Đội tuyển Tây Ban Nha, dẫn đầu bởi Fernando Torres cùng với sự khéo léo của Iniesta đã vô địch giải vô địch U16 Châu Âu tổ chức tại Anh vào năm 2001, nhưng Iniesta lại phải rời vòng đấu loại trực tiếp vì một pha truy cản rất ác ý nhằm vào mắt cá chân của cậu do một cầu

thủ Đức thực hiện, Iniesta đã được gửi về nhà để điều trị chấn thương và sự kính trọng cho cậu đã được thể hiện trong trận đấu khi Torres, khi đó vẫn được gọi là El Nino, ghi bàn thắng đầu tiên trong trận gặp Croatia ở bán kết tại sân vận động Middlesbrough's Riverside.

Sau bàn thắng, các cầu thủ Tây Ban Nha chạy đến để chúc mừng Torres, anh chạy ngay đến máy ghi hình trận đấu, kéo chiếc áo ngoài lên cho thấy chiếc áo thun với dòng chữ ủng hộ Iniesta và hình như biết rằng tại Tây Ban Nha không truyền hình trực tiếp trận đấu, Torres hứa sẽ mặc chiếc áo số 8 của Iniesta dưới chiếc

áo của anh ấy trong trận chung kết với tuyển Pháp. Anh thực sự đã làm như vậy và ghi bàn ấn định chiến thắng trước sự chứng kiến của 31000 khán giả tại sân vận động The Light của Sunderland. Iniesta đủ khả năng để giành lấy huy chương, nhưng lại một lần nữa, câu hỏi được đặt ra về sự ‘mỏng manh’ của anh.

Trong lúc đó, hội đồng y khoa làm việc suốt thời gian để đương đầu với các tình huống vào bóng ác ý cứ lặp đi lặp lại đối với mắt cá và đầu gối của cậu , thêm vào đó là áp lực từ dây chằng và các cơ của bị tổn thương do những chấn thương liên

tiếp. Mặc dù vậy, cậu đánh dấu mùa giải góp đầy đủ cho Barça với chức vô địch U-19 châu Âu, đánh bại tuyển Đức 1-0 trong trận chung kết. Hai chàng trai vô địch thế giới tương lai, Toress và Iniesta, đã sát cánh cùng nhau và vượt trội hơn người khác trong giải đấu. Iniesta đã thực hiện đường chuyền cho El Nino ghi bàn quyết định chức vô địch.

Sự nghiệp của Iniesta với Barcelona và Tây Ban Nha bây giờ đã bắt đầu đạt tới trạng thái cân bằng. Anh không phải là một phần của lứa thế hệ vàng của Barça, đặc biệt so sánh với lứa đầu những năm 1990 với

những cái tên như Iván de la Peña, anh em nhà Garcia và Albert Celades, hay như thế hệ của Fàbregas, Piqué và Messi dưới sự dẫn dắt của Rodolfo Borrell. Tuy vậy, Iniesta vẫn đang gặt hái những thành quả từ sự lao động miệt mài của mình.

Thậm chí trong những ngày đầu của lứa tuổi thiếu niên, Iniesta đã phải chịu đựng rất nhiều nỗi đau khi chuyền từ Albaceta đến Barcelona. Tuy nhiên, Lorenzo Serra Ferrer, người quản lý đầu tiên Mallorca của Barça, đã tìm thấy những thông tin tham khảo khá thú vị đến từ bản xếp hạng trẻ và để mắt đến cậu ấy.

Điều diễn ra tiếp theo là ông đã tiến cử với người quản lý đội một, Carles Naval, để đưa Iniesta lên tập cùng đội một vào tháng 2 năm 2001, nghe có vẻ như đó là một câu chuyện cổ tích, nhưng lại là sự thật. Naval gọi đến La Masia và nói với những người quản lý gửi một thông điệp cho cậu bé 16 tuổi Iniesta rằng cậu đã sẵn sàng cho việc huấn luyện tại Camp Nou, đúng 100m tính từ La Masia, vào buổi sáng hôm sau. Vấn đề ở chỗ là Iniesta không thể tưởng tượng nổi cơ hội lại đến với mình sớm như vậy, và cũng không thể tưởng tượng được sẽ có mặt trong phòng thay đồ của

đội một tại trái tim của Camp Nou. Chàng trai trẻ có phần mất phương hướng.

Cậu tới trước hàng rào an ninh gần cổng vào chính, nơi hàng trăm ngàn khách du lịch đã trèo qua trước đó và xin vào sân. Người bảo vệ, không chắc là cậu có lừa anh ta hay không, bảo Iniesta hãy đứng chờ, đến khi Luis Enrique đến để chuẩn bị cho buổi tập sáng, ông nhận ra và cho phép cậu bé đi cùng ông đến phòng thay đồ khi. Cậu bé đặc biệt bình tĩnh, khiêm tốn, đã loáng thoáng ý nghĩ đây là một trò đùa đối với cậu ấy. Nhưng cậu đã sẵn sàng.

Ngẫm nghĩ trong ít phút, Serra Ferrer nói: ‛ Tôi muốn thưởng cho cậu ấy bởi vì cậu ấy thật đặc biệt. Cậu ấy khiêm tốn, trung thành, có trách nhiệm. Cậu ấy có tư tưởng rất trưởng thành và rõ ràng. Cậu ấy đã lắng nghe và ghi nhớ tất cả các chi tiết’

Iniesta nhớ lại lúc tham gia vào đội một và gặp gỡ thần tượng của anh và cũng là HLV tương lai. ‛ Tôi lúc ấy mới chỉ có 16 tuổi khi Guardiola nói chuyện với tôi. Tôi thậm chí không dám nhìn vào mắt anh ấy. Tôi không thể tin được là anh ấy đối xử với tôi rất tốt. Tôi rất bối rối. Trở thành một phần của đội bóng là

một điều tuyệt vời đối với tôi.'

Vào năm 2002, khoảnh khắc quan trọng đến với Iniesta, trong thời gian Louis Van Gal cầm quân, một sự trở lại không may mắn của HLV người Hà Lan này . Joaquim Rifé và Quique Costas, những người phụ trách đào tạo trẻ, được HLV người Hà Lan hỏi về những người có thể tin tưởng cho trận đấu bảng Champion League với CLB Brugge. Hàng loạt cầu thủ như Patrik Andersson, Philippe Christanval, Thiago Motta, Marc Overmars và Michael Reiziger đều bị dính chấn thương, nhưng với bốn chiến thắng trước đó, Barça đã chính thức có

mặt ở vòng trong.

Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là trận đấu sắp tới không còn quan trọng và không có rủi ro. Barça lúc ấy đang chìm trong gánh nặng nợ nần và thu nhập của họ đã chi trang trải rất nhiều cho công tác phát triển đội bóng. Mỗi chiến thắng tại Champion League ở vòng bảng trong mùa giải 2002 có thể mang về đến 340.000 Euro, hòa sẽ được một nửa số tiền đó.

Ngoài sức tưởng tượng, Iniesta đã góp mặt cùng với Dani

Tortolero, Oleguer, David Sánchez và Sergio García và anh đã có một

màn trình diễn giúp cho đội bóngcó tuổi trung bình là 22, giành chiến thắng 1-0 nhờ bàn thắng rất đẹp mắt của Juan Román Riquelme.

Van Gaal đã sử dụng đội hình chiến thuật 3-4-1-2 trong cái đêm quan trọng của Iniesta với các cầu thủ: Robert Enke; Puyol, Tor- tolero, Navarro; Rochemback, Iniesta, Gerard, Gabri(David Sánchez 88); Riquelme; Geovanni (Sergio García 60), Dani.

Tờ báo thể thao El Mundo Deportivo gọi màn trình diễn của Iniesta là 'ngoạn mục'; thật dễ dàng và chắc chắn rằng nếu anh biết tận dụng

hết trí thông minh, Iniesta có thể chơi trong đội hình B và cả các trận cầu tại Champions League.

Trận ra mắt của Iniesta ở La Liga là tại Mallorca, vào tháng 12, khi mà Barça đã lâm vào tình cảnh vô cùng hỗn độn. Họ đang đứng thứ 13, hơn đội xếp sau chỉ có 2 điểm và kém 16 điểm so với đội bóng đang dẫn đầu, Real Sociedad của Xabi Alonso. Khó khăn chồng chất khó khăn, các giám đốc của Barça đều rời Gaspart, Van Gaal biết rằng ông có thể bị sa thải và thay thế bằng Carlos Bianchi nếu đội bóng tiếp tục thất bại. Ông đã trao cơ hội cho Iniesta. Có tầm nhìn xa? Mặc kệ? Gan dạ? bất công?

Dù là gì đi chăng nữa, Iniesta đã chơi một trận đấu tuyệt vời và Barça giành chiến thắng 4-0 ngay trên sân khách. Đội hình ra sân trong trận đấu tối hôm đó bao gồm : Bonano; Gabri, Christanval, F De Boer (Rochemback45); Mendieta; Xavi, Cocu, Motta, Iniesta (Gerard 59); Overmars (Saviola 79), Kluivert

Tuy nhiên, khoảnh khắc mà Iniesta nhớ nhất chính là lần đầu tiên anh chơi bóng trên sân nhà. Nó đến vào ngày những người Tây Ban Nha biết đến như là Día de Los Reyes (ngày 6 tháng 1) khi những đứa trẻ Tây Ban Nha nhận được món quà Giáng

sinh.Sau khi thắng trên sân khách trước Bruges và Mallorca, Iniesta cuối cùng cũng đã được chơi trong đội một của Barcelona trên chính sân vận động mà thưở nhỏ anh vẫn ngắm nhìn qua khung cửa sổ căn phòng mình ở La Masia. Trận đấu đó Barcelona đón tiếp Recreativo trên sân nhà.

Đó là một chiến thắng nhẹ nhàng 3-0, nhưng điều đáng lo lắng là chỉ có 45000 khán giả đến theo dõi trận đấu ấy – chỉ bằng một nửa số người đến theo dõi các trận đầu khi Guardiola còn thi đấu.Iniesta ra sân trong 3 trân kế tiếp gồm – trận hòa 0-0 với Malaga, thua 4-2 trên sân

nhà trước Valencia và thất bại 2-0 trước Celta. Thêm một trận đấu nhục nhã với thất bại 3-0 trước Alectico Madrid của người bạn cũ của cậu ấy Fernando Toress – Điều đó có nghĩa là Barça chỉ giành được 1 trong tổng số 12 điểm và thất bại trước Celta đã đặt dấu chấm hết cho Van Gaal. Vào ngày 28 tháng 1 năm 2003, những người trong chúng tôi tham dự buổi họp báo chia tay của Van Gaal đã nhìn thấy người đàn ông Hà Lan đầy tự hào, dõng dạc và thường thành công ấy nói trong nước mắt như một lời tuyên thệ : 'Tôi vẫn là HLV phù hợp cho đội bóng này'.

Tuy nhiên, vào khoảng thời gian Raddy Antick tiếp quản CLB, Barcelona chỉ cách 3 điểm so với vị trí thứ 3 từ dưới lên, nhóm có nguy cơ xuống hạn. Sven-Göran Eriksson muốn dẫn dắt đội bóng và người đại diện của ông , Athole Still, đã gọi cho tôi vài lần để hỏi thăm về những gì Camp Nou đang suy tính. Một vài người tại Barça rất hứng thú với vị HLV người Thụy Điển, nhưng một cuộc thay đổi thực sự đang đến.

Barça dưới sự dẫn dắt của Antic đã hoàn toàn khác biệt nhưng kết quả lại quá khắc nghiệt . Kết thúc mùa giải, ông ghi dấu ấn của mình bằng

cách đưa đội bóng về đích với vị trí thứ tư và kém 2 điểm so với Real Mardrid, thành tích ấn tượng ấy cũng không mang lại cho ông vị tríHLV chính thức tại CLB. Tuy vậy, điều đó đã mang lại những lợi ích rất lớn cho Iniesta. Frank Rijkaard về tiếp quản đội bóng, mọi thứ được cải thiện rất nhiều sau sáu tháng đầu tiên người đàn ông Hà Lan làm việc. Iniesta có một HLV có thể đánh giá được tài năng của cậu và đề nghị CLB ký hợp đồng với cậu đến năm 2010.

Đó là điều mà tôi, một lần nữa phải thừa nhận một sai lầm. Đó là một bài học cho tôi rằng sự hướng đi

đúng cần không chỉ là sự nghiêm túc và chú ý vào từng chi tiết, mà còn là sự kiên nhẫn.

Trờ lại mùa giải 2003-2004, Tôi thường làm việc tại các trận đấu nhưng bạn tôi, Rob Moore, là người phân phối vé cho cả mùa. Rob đã từng học chơi bóng tại Tottenham và Chelsea. Anh sở hữu Cape Town Seven Stars, rồi chuyển nhượng cho Ajax như là CLB sẽ cung cấp tài năng trẻ cho họ và sau đó trở thành người đại diện cho nhiều cầu thủ bao gồm Benni McCarthy và Steven Pienaar. Thỉnh thoảng, chỉ mang tính xã giao, tôi đi xem một trận bóng với anh ấy. Anh ấy lúc ấy có

trong tay cái card có đóng dấu của giám đốc đội bóng, Javier Pérez Farguell, rằng Xavi là một cầu thủ mà CLB có thể chuyển nhượng với giá trị lớn, còn Iniesta thì hoàn toàn không được động tới.

Tuy nhiên, khi xem cậu ấy thi đấu, tôi thấy kỹ năng của cậu rất tốt, tầm nhìn và cách chạy chỗ thông minh, nhưng tôi nản lòng vì không biết bao nhiêu lần cậu vượt qua những pha truy cản của đối phương, thực hiện những pha bóng một chạm rất tinh tế và khéo léo, rồi sau đó bỏ lỡ những cơ hội ghi bàn mười mươi.

Điều đó nếu như hiện nay có vẻ buồn cười. Nghĩ về những bàn thắng tuyệt vời của anh – tại Old Trafford trong trận đấu giữa tuyển Tây Ban Nha và tuyển Anh 2007, tại Chelsea khi mà dường như đội bóng của Guus Hiddink đã đặt một chân vào trận chung kết tại Rome, và trên hết tất cả - những phản ứng mạnh nhất, một đường bóng sắc như dao vạo vào những giây bù giờ và ‘ vào, vào....vào....’ như lời của những nhà bình luận trên radio và truyền hình hét lên khi Iniesta giúp tuyển Tây Ban Nha trở thành những vị vua mới của làng túc cầu thế giới.

Khi tôi yêu cầu Pique mô tả ngắn

ngọn về những đồng đội của anh ấy trước trân chung kết Champion Legue 2011, anh đã nói về Iniesta: 'Tôi nghĩ một người nào đó đã ban cho anh một cây gậy phép thuật, mang cho anh năng lượng để ghi những bàn thắng quyết định trong những thời khắc trọng đại nhất.

Tuy thế, tôi nhìn lại và thất vọng với bản thân rằng mặc dù Iniesta là môt cầu thủ bóng đá vô cùng đáng mến, tôi vẫn rất thích những thành viên còn lại trong đội, chẳng hạn như – Ronaldinho, Xavi and Eto'o, tôi đã không kiên nhẫn với những pha hỏng ăn của anh. Chúng ta sống và học hỏi, nhưng tôi đã khám

phá ra rằng trong mùa giải đầu tiên Guardiola dẫn dắt Barça, Iniesta đã đến nói chuyện với anh và hỏi vị huấn lyện viên rằng làm cách nào để anh có thể ghi bàn một cách thường xuyên hơn.

Ba bàn thắng để đời của anh ấy – một tại Stamford Bridge, một tại Soccer City và một tại Old Trafford – hai bàn thắng đầu tiên có thể sẽ được mọi người nhớ mãi, nhưng đối với Iniesta, cú vô lê tuyệt đẹp mà anh ghi được cho đội tuyển Tây Ban Nha trong trận đấu với tuyển Anh của Steve McClaren tại Manchester mang đến cho anh ấy nhiều cảm xúc hơn đơn thuần là chiến thắng

trong một trận giao hữu.

Anh nói: ‵ Đánh bại đội tuyển Anh luôn là một điều đáng tự hào bởi họ là đội bóng có bề dầy lịch sử rất hào hùng, nhưng chiến thắng ngay tại Old Trafford, là một bước tiến lớn của chúng ta. Đó là cú huých tinh thần giúp chúng ta thay đổi tư tưởng. Chúng ta tôn trọng người Anh vì những đóng góp của họ trong việc mang bóng đá đến Tây Ban Nha và việc phát triển bóng đá tại Tây Ban Nha cũng học theo người Anh, những người sáng lập ra môn bóng đá hiện đại.

‘Chiến thắng đó giúp chúng ta tự tin

hơn và chúng ta đã đi đến chức vô địch Châu Âu và thế giới, nhưng tối hôm đó chính là khởi đầu cho một chu kỳ của những nhà vô định Tây Ban Nha.

Ngoài việc góp phần phát hiện ra tài năng của anh , thời đại Rijkaard còn mang lại rất nhiều cảm xúc cho Iniesta. Người HLV Hà Lan nâng đỡ cậu và đưa ra một cụm từ mới về Iniesta như là một cầu thủ một đội bóng của những ‶ Thành công ngọt ngào′ hoặc mang đến những điều ngọt lịm. Nó gợi nhớ đến lễ hội Reyes của người Tây Ban Nha, khi ba người đàn ông khôn ngoan (LosTres Reyes Magos) diễu hành

qua các con phố, phát kẹo cho những đứa trẻ. Nó đúng là Iniesta rồi: một cuộc chiêu đãi, không phải cho một tuần làm việc, một vài thứ gì đó đã được thấy trước.Tuy nhiên, Rijkaard chỉ dành lời khen ngợi này khi được hỏi vì sao ông ấy không cho tiền vệ trẻ tuổi này đá chính ngay từ đầu hoặc giữ anh ấy đá chính trong 90 phút.

Iniesta không quá coi trọng việc anh ấy có là người của những phút giây ngọt ngào nhưng không phải là dành cho những cuộc chiến dài hơi hay không. Anh nói: ‘ Chúng tôi đã có những năm thành công nhưng cũng có những năm thất vọng dưới

thời của Rijaard. Nhìn chung, đó là những kinh nghiệm rất hữu ích nhưng mọi người lại nhớ nhiều về một kết thúc không hay. Hai năm cuối cùng đã khiến cho toàn bộ hình ảnh của ông ấy tại Barça bị lu mờ hoàn toàn.’

Một lần nữa đã có sự chuyển đổi HLV từ một người Hà Lan (Rijiaard) sang một huyền thoại của xứ Catalan (Guardiola). Iniesta phát biểu vào năm 2009: ‘Chúng tôi đang rất chán nản khi Pep đến và tất cả chúng tôi cần ông ấy đưa mọi thứ trở lại quỹ đạo đúng của nó một lần nữa.’

Đó là một cột mốc vô cùng quan trọng, nói một cách ngắn gọn, khoảng thời gian Rijaard còn huấn luyện đã cho tôi thấy rất nhiều về nhiệt huyết bên trong chàng trai có vẻ ngoài hiền lành này, một chàng trai nội tâm và dễ tính. Mong muốn sở hữu Thierry Henry của Barça cuối cùng cũng được bộc lộ vào năm 2006, anh ấy rời sân vận động tại Paris khi Arsenal một lần nữa thất bại trong trận chung kết Champions League trước Barcelona- trọng tài, gió thổi, đôi giày buộc quá chặt của anh, như vậy đã quá đủ, một trò chơi đã vượt quá giới hạn.

Năm 2007, Henry đã gia nhập CLB,

lễ ra mắt sân tại sân Noup Camp đã mở cửa tự do và có ít nhất 30.000 người đã có mặt ở đó. Đó là một sự kiện sức hút, đáng chú ý và ồn ào, buổi lễ đầy tự hào và các cổ động viên dường như nghĩ rằng Henry là cứu tinh của họ. Những tiếng hò reo vang lên khi Frank Rijkaard, nhà vô địch Champion League, Europa League, đang nhìn một ai đó. Tôi hỏi anh rằng điều gì đã làm nên sự nghẹn ngào đến im lặng, anh trả lời : ` Tôi đã có mặt tại một đội bóng tuyệt vời, tại AC Milan. Tôi được thể hiện mình trước những cổ động viên cuồng nhiệt và rất mong mỏi thành công, nhưng tôi chưa bao giờ được

chứng kiến cảnh tượng như thế này.'

Henry sau đó được đối xử như một vị vua tại Barça. Một vài tuần sau lễ ra mắt, cơ hội đã đến với Henry để có màn trình diễn trên sân nhà tại giải đấu Gamper- được tổ chức để vinh danh những người sáng lập CLB vào tháng tám hàng năm- năm đó, đối thủ là Inter Milan của HLV Roberto Mancini

Henry ra sân ngay từ đầu còn Iniesta vào sân trong hiệp hai, và khi họ có cơ hội kết hợp cùng nhau bên cánh trái, Henry chuyền bóng vào trong cho người đồng đội mới người Tây Ban Nha và Iniesta thực

hiện một động tác khá quen thuộc, thực hiện pha bật tường qua mặt hậu vệ Cesar. Vấn đề ở chỗ là Henry muốn điều khiển cách di chuyển, bước chạy và các nguyên tắc. Đó không phải là những điều được dạy tại La Masia, đó là những kỹ năng được dùng tại Arsenal, anh ấy vẫn còn bị sốc với cánh tay chống nạnh và sau đó anh giơ hai tay ra trước như ra hiệu cho Iniesta ‘Nghe này, chàng trai xanh xao, mau đưa bóng trở lại cho người nhạc trưởng đi chứ’.

Barça đã giành chiến thắng 4-0 trước một Inter chắp vá, Iniesta đã ghi bàn thắng thứ tư không lâu sau

khi được tung vào sân, kết quả không có gì đáng thất vọng, nhưng với những người theo đõi trận đấu có thể nhận ra Iniesta đã quơ tay hướng về Henry một cách giận dữ như muốn ám chỉ: ‘ Hãy chạy theo bóng và đừng lặp lại những hành động như vậy trong đội bóng này’. Henry dừng lại một vài giây, nhún vai và chạy tới áp sát Cesar. Sự hòa nhập của anh vào hệ thống của Barça bắt đầu từ đó, nhưng anh biết rằng Iniesta, người mà anh nghĩ sẽ rất dễ tiếp cận, hóa ra lại cứng cỏi như một cái đinh sắt.

Bên ngoài sân cỏ, Iniesta nổi tiếng bởi tính trầm lặng và ít nói nhưng,

một lần nữa, trong chiến thắng 1-0 trước Real Madrid trong mùa giải thứ hai Guardiola trên cương vị HLV, anh bỏ qua bản tính nhút nhát của mình. Bị phạm lỗi, anh phải tự đứng dậy khi trông thấy Cristiano Ronaldo đang than vãn với trọng tài Alberto Undiano Mallenco. Trước khi Seydou Keita có những can thiệp kịp thời, Iniesta đã đứng dậy và trên gương mặt của anh ấy biểu lộ lời đe dọa rằng Ronaldo nên im lặng và khi hành động đó không đủ, anh ấy đã đẩy mạnh vào ngực của cầu thủ Bồ Đào Nha.

Một khoảnh khắc khác cũng đặc biệt không kém gì bàn thắng tuyệt diệu

anh ghi vào lưới tuyển Hà Lan tại trận chung kết World Cup, nó nói lên rất nhiều điều về anh. Anh đã chuẩn bị một chiếc áo thun với dòng chữ gửi đến hàng tỷ người xem truyền hình trên toàn thế giới về Dani Jarque, một trung vệ xứ Catalan, lớn hơn Iniesta một tuổi, nhưng cùng chung trong đội trẻ của Tây Ban Nha giành chức vô địch U19 Châu Âu vào năm 2002. Họ đã trở thành bạn thân ngay cả khi bóng đá phân chia họ vào những CLB 'đối đầu' nhau. Jarque đã qua đời khi cùng Espayol chuẩn bị cho mùa giải mới năm 2009 ở Italia và Iniesta rất đau đớn. Anh dành

khoảng thời gian đẹp nhất trong ngày để nghĩ về Jarque. Dòng thông điệp viết tay của anh ấy đề 'Dani Jarque siempre con nosotros', Dani Jarque luôn theo cùng chúng ta.

Tôi thích ý tưởng về mối liên hệ giữa một siêu sao bóng đá có những suy nghĩ sâu sắc về người khác và điều đó đã xảy đến với Iniesta tại Soccer City tối hôm đó. Anh từng trải và thừa nhận rằng sự giàu có, nổi tiếng và tài năng lớn không thể giúp anh ấy chống lại số phận. Anh ấy là đồng đội của Robert Enke tại Barcelona. Sự chán nản của thủ thành người Đức khiến anh đi đến quyết định tự vẫn 5 năm

sau khi rời Camp Nou – chỉ hai tháng sau khi Jarque bị tấn công bởi căn bệnh tim quái ác. Tấm huy chương đầu tiên của Iniesta cùng đội tuyển Tây Ban Nha đến vào Euro 2008, khi tiền vệ của Real Madrid Rubén de la Red ghi những bàn thắng của trận đấu, mang về chiến thắng 2-1 trước tuyển Hy Lạp trong trận đấu có mặt Iniesta. Kết thúc tháng 10 của năm đó, chỉ bốn tháng sau đêm đăng quang của đội tuyển Tây Ban Nha sau chiên thắng trước tuyển Đức tại Viên, De la Red cũng mắc phải chứng trụy tim và gục ngã. Sau hai năm điều tra và xem xét, người ta đã phải đưa ra

quyết định rằng anh phải nghỉ hưu sớm ở độ tuổi 25.

Iniesta chia sẻ: ‘Cái chết của Jarque đã làm thay đổi cách nhìn của tôi đối với cuộc sống. Tôi đánh mất sự ổn định của riêng mình và mọi thứ xung quanh tôi đảo lộn hoàn toàn. Thật kinh khủng khi những ý nghĩ tệ hại đó lại cứ xuất hiện trong tâm trí tôi.’

‘Thỉnh thoảng, tôi cố gắng để hiểu ra một điều gì đó đang diễn ra trên hành tinh này. Thảm họa tự nhiên như lũ lụt tại Úc hay động đất tại Nhật khiến tôi thực sự cảm thấy bất an. Tôi thực sự thấu hiểu về nỗi sợ

hãi khủng khiếp mà mọi người phải hứng chịu – những điều xảy ra tại Ai Cập chẳng hạn, hoặc trường hợp của Gaddfi. Tất cả nhửng điều ấy làm tôi cảm thấy rất buồn . Tôi ghét sự bất công, lạm dụng trẻ em và bạo hành phụ nữ.′

Đó không chỉ là một lời nói suông của một cầu thủ bóng đá đăng cấp thế giới. Anh có nhiều ý nghĩ mang tính thực tế nhưng có rất ít thời gian và vấn đề là làm sao để giải thích với người hâm mộ. Iniesta là một trong số những người hiếm có trog cuộc sống, chứ không chỉ tính riêng trong giới bóng đá. Những điều bạn thấy chính là những điều

bạn có thể cảm nhận được – sự chân thành, lịch lãm, dễ nhìn, không quá nổi bật nhưng tâm hồn bền bỉ với một thái độ cổ điển: 'Tôi sẽ làm điều mà tôi nghĩ là đúng dù người khác có nghĩ như thế nào đi chăng nữa.'

Một ví dụ nhỏ đến trong tuần trọn vẹn đầu tiên Guardiola dẫn dắt đội một, vào tháng chín năm 2008. Mặc dù có sự chuẩn bị rất tốt trước mùa giải, họ chịu thất bại đầy bất ngờ 0-1 trước Numamcia, kế tiếp là hoàn 1-1 trên sân nhà trước Racing Santander, đã khiến cho các cổ động viên xứ Catalan thất vọng và giận dữ. Nếu thua trong trận đấu

với Gijon, Barça có thể sẽ lặn ngụp cuối bảng xếp hạng, Iniesta đã đi đến gặp Pep.

Anh gõ cửa phòng của người đã có ánh nhìn làm anh bối rối khi anh ấy 16 tuổi và được luyện tập cùng đội một vào năm 2001. Anh bước vào với ý định đơn giản là cho Guardiola biết rằng anh và toàn đội có thể tập hợp lại, 100% dưới sự chỉ đạo của HLV, họ hoàn toàn nắm bắt được các vấn đề mà HLV đã truyền đạt trong các buổi tập và các trận đấu. Hành động đó thật ấn tượng nhưng cũng thật mạo hiểm. Một HLV sẽ cảm thấy bối rối, hoặc giận dữ, hoặc lăng mạ; và hầu hết các cầu

thủ, những người có ý tưởng tương tự sẽ bị sỉ vả bởi vì đã tự động làm theo ý mình.

Guardiola đón nhận điều đó như một vinh dự. Iniesta không tiết lộ nhiều về khoảng thời gian đó. Barcelona sau đó ghi 6 bàn vào lưới Gijon, giành được thiêm nhiều danh hiệu như vô địch Tây Ban Nha và cũng chiến thắng tại Rome trong trận chung kết Champions League..

Tinh thần ngoan cường, kiên trì đã giúp Iniesta vượt qua nhiều biến cố, trong số đó nổi bật nhất là 2 sự kiện – vòng chung kết giải vô địch Cúp C1 châu Âu tại Rome vào năm

2009 và chiến thắng trước Tây Ban Nha tại giải vô địch thế giới là những minh chứng rõ nét cho tính cách đó.

Iniesta đã bị thương tại trận hoà tỉ số 3-3 với Villarreal, chỉ vài ngày sau trận thắng Chelsea tại vòng bán kết năm 2009. Các bác sỹ đã chẩn đoán Iniesta đã bị 1 vết rách dài 2 cm ở cơ đùi phải, trong khi chỉ còn 15 ngày trước trận đấu tại Rome.

Anh ấy không ngần ngại khẳng định với các bác sỹ tại bệnh viện Barcelona, tại Avenida Diagonal, nơi cách Camp Nou vài trăm mét rằng 'Không vết thương nào có thể

ngăn tôi tham gia trận đấu quan trọng này'. Anh ấy còn khăng khăng với bố 'Dẫu vết thương nặng đến cỡ nào, con cũng không từ bỏ ý định tham gia trận đấu'.

Cả anh ấy, gia đình và các bác sỹ tại Barcelona đều hiểu rõ rằng vết rách ở cơ đùi của anh ấy chỉ dưới vài millimet so với vết thương cũ - vết thương đã khiến anh phải trải qua 2 tháng tịnh dưỡng hồi tháng 11 năm ngoái. Vì thế, chúng ta đều dường như chắc chắn rằng hẳn là anh ấy không thể chơi trong hoàn cảnh này, đồng thời thật sự rất khó khăn để thuyết phục HLV bảo thủ Pep Guardiola mạo hiểm, hơn nữa làm

thế nào mà Iniesta có thể chạy nước rút từ trung tuyến, thoát khỏi sự truy cản của Michael Carrick và Anderson đã ‘kiến tạo’ những đường bóng để Samuel Eto’o thực hiện bàn thắng quyết định và kết thúc phút 91 của trận đấu?

Trong khi ngay trước đó, trong giờ giải lao, các bác sỹ của Barça đã cảnh báo Iniesta rằng, dù với bất cứ giá nào và trong hoàn cảnh nào, anh ấy không được sút bởi vì vết thương ở đùi càng ngày càng tồi tệ nên chỉ cần một sự căng cơ mạnh cũng sẽ dẫn đến việc đứt cơ và gây tái phát chấn thương.

Thực sự, điều khiến anh cố gắng hết mình như thế này là từ ký ức không vui trong trận chung kết với Arsenal tại Paris năm 2006, trận đấu mà anh đã phải thừa nhận 'đó là ngày tồi tệ nhất trong sự nghiệp bóng đá của tôi – cho đến khi đến Rome tôi mới quên được cảm giác buồn bực khi không được tham gia trận đấu từ đầu'.

Mặc dù đã từng tham gia trận đấu với Sevilla tại giải vô địch bóng đá Tây Ban Nha ngay trước vòng chung kết cúp C1 năm 2006, Iniesta được 'để dành' cho trận đấu tại Paris. Rất nhiều người vẫn tưởng rằng Iniesta và Xavi đã chơi ở trung lộ - nhưng

không phải như vậy.

Được trưởng thành từ lò luyện La Masia của Barça, trong đêm đấu đó chính Cesc Fàbregas đã toả sáng – anh ấy đã chơi hết sức mình với thế trận 10 người trên sân kể từ phút thứ 18 và rời sân đấu ở phút thứ 74 khi Arsenal thắng với tỉ số 1-0.

Barça với các cầu thủ: Valdés; Oleguer (Belletti 71), Puyol, Márquez, Van Bronckhorst; Van Bommel (Larsson 61), Edmilson (Iniesta 46), Deco; Giuly, Ronaldinho, Eto'o.

Sự có mặt của Iniesta đã tác động đến lối chơi của Barcelona. Vì thế,

ắt hẳn họ đã tạo sức ép lên lớn Arsenal và khiến Arsène Wenger không thể ngồi yên trên băng ghế chỉ đạo. Tuy vậy, mặc dù đã có huy chương vàng trong tay, anh ấy vẫn đánh giá tối hôm đó vẫn chưa hoàn toàn trọn vẹn.

Vì thế những rủi ro đã được chuẩn bị tại Rome.

Lúc đó, HLV Guardiola đã nhận xét thể lực của Iniesta vào khoảng 60%, vì thế hãy tưởng tượng toàn bộ sức lực của anh ấy sẽ mang lại thành quả như thế nào; Wayne Rooney đã thừa nhận đầy thất vọng với các đồng đội trong phòng thay

quần áo ‘Chúng ta vừa mới thua trận đấu với cầu thủ tốt nhất thế giới’. Anh ấy đang nói về Iniesta chứ không phải là Messi…

Ngay trước khi World Cup bắt đầu, tôi đã hỏi Iniesta về cảm nghĩ của Rooney và nhận được câu trả lời: ‘Nếu tôi nói tôi không hài lòng thì đó là tôi đang nói dối. Điều đó thật là dễ nghe, nhưng điều tuyệt vời nhất chính là câu nói đó được phát ngôn bởi một cầu thủ hàng đầu, một người chơi xuất sắc và một cầu thủ vô cùng quan trọng. Từ một ngôi sao như Wayne Rooney, như vậy đã là quá nhiều. Với tôi, thật dễ dàng khi nói cùng một điều về cậu

ta cũng như tài năng của cậu ta. Wayne luôn làm cho tôi ấn tượng bởi những điều cậu ấy đã làm cho đội bóng, nó thật là khó tin, và trên hết, cậu ấy là một cầu thủ có đẳng cấp.'

Một Iniesta mẫu mực. Anh ấy nhận một lời khen và rồi trả lại một lời khen. Chiến công phi thường của anh ấy ở Rome đã khiến cho anh ấy không thể chơi trọn 90 phút cho bất kỳ trận đấu nào cho tới đầu tháng 10 năm 2009. Anh ấy đã bỏ lỡ trận chung kết siêu cúp UEFA, trận siêu cúp Tây Ban Nha, và trận đấu trong khuôn khổ giải vô địch các CLB trên toàn thế giới trong trận đấu với

Estudiantes, và một lần nữa, anh lại bị tái phát chấn thương trong trận thắng 2-0 ngay tại thánh địa Bernabeu vào tháng 4, nó đã lấy đi của anh cơ hội góp mặt trong cả hai trận bán kết Champions League khi mà Barcelona không thể đánh bại cỗ máy thép Inter của Mourinho. Có lẽ nếu Iniesta được chơi hai trận đó kết quả đã khác nhiều.

Với Iniesta, đó có thể chỉ là sự khác biệt. Rủi ro Iniesta nhận được để dành chiến thắng ở Rome là một cái giá khá đắt. Khi Iniesta nói về điều này: 'chúng tôi đã chiến thắng, đó là một sự hy sinh rất lớn vì giá phải trả là gần một nửa mùa giải chấn

thương, nhưng tôi muốn làm điều đó một lần nữa. Và, tất nhiên, người Hà Lan ước rằng anh không bao giờ phục hồi được sau khi bị chấn thương ở Rome.

Trong 6 tuần cuối của mùa giả 2009-2010, Iniesta chỉ được chơi 31 phút do vấn đề chấn thương. Vicente del Bosque đã lên kế hoạch là đội bóng của anhnên có 10 ngày nghỉ trong giai đoạn giữa cuối La Liga và trận đấu giao hữu đầu tiên của tuyển Tây Ban Nha – để trở lại thành phố may mắn của họ, Innsbruck, nơi họ đã dựa vào trong suốt các chiến thắng tại Euro 2008. Mối quan tâm lớn dành cho tiền vệ

ngôi sao của La Roja, một người mà hệ thống chiến thuật của đội bóng phụ thuộc vào khá nhiều, có thể không sẵn sàng cho giải đấu dài, mệt mỏi trên mặt sân nóng bức tại Nam Phi.

Iniesta đã mất một giờ để thích ứng với hai trận đấu mở màn với Ả Rập Xê Út và Hàn quốc – cả hai trận đấu đều khó khăn hơn cả một chiến thắng đơn thuần, nhưng thiên tài nhỏ của xứ Fuentealbilla đã sẵn sàng cho quãng đường chinh phục chiếc cúp vô địch. Điều mà hầu hết chúng ta không biết là trạng thái tinh thần của Iniesta. Sau khi giành chiến thắng trong giải đấu, anh đã

tiết lộ những nghi vấn gây cản trở cho anh từ những chấn thương của mình. ‘Tôi đã bắt đầu mất niềm tin vào chính mình, mỗi chấn thương thực sự là một đòn giáng mạnh đối với tôi’

Emil Ricart,chuyên gia vật lý trị liệu của Barça, đã cho Iniesta thấy một đĩa DVD về những nhà thể thao vô địch đã có kinh nghiệm trong việc khắc phục một loạt khó khăn để giành chiến thắng. Mỗi đêm trước khi đi ngủ, Iniesta xem đĩa DVD. Anh đã nỗ lực hết sức về tinh thần và sức khỏe để chuẩn bị cho World Cup ở Nam Phi. Iniesta là cầu thủ xuất sắc ghi bàn vào lưới Chile

trong trân đấu vòng bảng cuối cùng Tây Ban Nha tại vòng bảng, trận đấu mà Tây Ban Nha hoàn toàn có khả năng phải về nước sớm. Sau đó, anh là cầu thủ xuất sắc nhất trận đấu tứ kết căng thẳngvới Paraguay.Và, cuối cùng là bàn thắng ở phút thứ 116 của trận chung kết.

Iniesta đã chạy tổng cộng 66 cây số trên khắp các mặt sân cứng sần sùi trong suốt giải đấu, anh đã cho Tây Ban Nha một chỗ dựa, giữ vững tinh thần và gặt hái phần thưởng cho tất cả những khó khăn lo lắng trong cuộc sống mà anh đã vượt qua. Trong vinh quang, Một Iniesta điển hình lại nhớ Dani Jarque hơn là tận

hưởng giây phút ngọt ngào của chính anh.

Trong suốt World Cup 2010, tôi là một nhà sản xuất truyền hình được FIFA chỉ định đến Tây Ban Nha. Đó là một kinh nghiệm tuyệt vời, cuốn hút, hồ hởi cùng với Adam Goldfinch, người quay phim đặc biệt của chúng tôi, và tôi quay những đoạn phim từ bên phải của chúng tôi, nơi băng ghế dự bị của đội Tây Ban Nha.

Vị trí của chúng tôi chỉ cách một vài mét so với khu vực nơi các cầu thủ Tây Ban Nha khởi động. Trước giờ thi đấu, Fernando Torres và Jesús

Navas bước ra. Torres là mẫu cầu thủ kiên nhẫn và dễ gần trong một kỳ World Cup, không một cầu thủ Tây Ban Nha nào dừng lại để trò chuyện và ký tên với những đứa trẻ địa phương - đặc biệt là trẻ em da đen phía sau sân tập tại thị trấn Potchefstroom - nhiều hơn tiền anh.

Mặc dù anh ấy chơi chính từ trận đấu thứ hai của bảng H cho đến tứ kết, anh ấy đã bị bỏ qua trong trận bán kết với Đức và biết rằng anh sẽ không được ra sân ngay từ đầu trong trận chung kết. Một chút tự tin, tinh tế và tốc độ sau khi một cuộc đua dài để phục hồi chấn thương trong thời gian chuẩn bị cho

World Cup, tuy nhiên anh muốn đặt tất cả những gì anh ấy có vào việc giúp đội bóng. Tuy nhiên, trong thời gian kéo gần cuối trận, Navas là cầu thủ đầu tiên vào sân từ ghế dự bị, thay cho Pedro. Mặc dù Torres đã bắt đầu khởi động, nhưng tinh thần của anh rõ ràng đã giảm.

Sau đó là sự xuất hiện của Cesc Fabregas Từ phút đầu tiên, anh ta khởi động trước mặt chúng tôi trên đường biên, anh ta giống như con bò sung sức, di chuyển lên và xuống, la hét hỗ trợ đồng đội và tranh cãi với trọng tài biên trong một tình huống mà ông đã thổi một quả đá phạt góc. Fabregas quả là

một cầu thủ xông xáo. Fabregas như là một quả bom làm bừng tỉnh tinh thần của toàn đội.

Cuối cùng, hai phút trước khi thời gian thi đấu chính thức kết thúc, Fabregas cũng đã được lựa chọn vào sân thay vì Torres; anh vào sân thay cho Xabi Alonso. Torres đã rất khó chịu. Bởi bây giờ, anh đã phải dành phần lớn thời gian đứng quan sát trận đấu, một cảm giác trộn lẫn giữa căng thẳng, lo lắng cho đội bóng của anh và một sự bức xúc vì không hài lòng vì có thể anh sẽ không thể đóng góp cho đội nhà.. El Niño, người nhận được sự hỗ trợ tuyệt vời của Iniesta chín năm trước

đây ở Anh, khá buồn bã.

Cuối cùng, Del Bosque đã cho Torres vào sân trong những giây phút căng thẳng của hiệp phụ thứ hai. Những gì xảy ra tiếp theo theo dõi và ghi lại một cách cẩn thận, nhưng đây là cách mà riêng tôi cảm nhận nó. Trong một vài phút cuối của hiệp phụ thứ hai, Iniesta và Xavi vẫn còn đủ sự nhạy bén, vẫn tự tin trong kỹ thuật tuyệt hảo của họ, sử dụng cú vô lê-bật tường một chạm. Xavi làm tường chuyền bóng và Iniesta di chuyển xa ra, vượt qua hậu vệ và nước rút cùng quả bóng. Trong thời gian 8 phút còn lại, anh sẽ ghi bàn vào lưới Maarten

Stekelenburg. Johnny Heitinga kéo mạnh cổ áo Iniesta và thẻ vàng thứ hai được rút ra . Khi cơ hội ghi bàn thắng lịch sử đến, Torres định thực hiện một cú câu bóng bổng vào vòng cấm địa và mục tiêu mà anh nhắm đến là Iniesta. Tuy nhiên, chính Rafael van der Vaart, một cầu thủ có khả năng phòng thủ không phải tốt nhất, người đã nhận trách nhiệm bọc lót thế chỗ cho Heitinga đã bị thẻ đỏ đã tự vấp vào chân mình và té ngã.

Vài giây trước khi tình huống này xảy ra, Fabregas bị vây quanh bởi hai hậu vệ Joris Mathijsen và Marc van Bommel - họ vây chặt khiến

anh gần như mất tích. Tuy nhiên, anh vẫn rất tỉnh táovà nhanh chóng phán đoán những gì sắp xảy ra. anh khống chế bóng một cách khéo léo để đánh lừa hai cầu thủ Hà Lan đang kèm cặp và đi bóng rất tốt trước khi Van der Vaart có thể bắt kịp. Nếu Fabregas khởi động nóng vội như Torres đã làm, cơ hội đó sẽ không bao giờ thành hiện thực. Cesc có đầu óc rất tỉnh táo, anh ấy suy nghĩ rất nhanh trong đầu để ấn định đường đi cho quả bóng, và ngay trong nhịp khống chế thứ hai, anh đã thực hiện đường chuyền đầy cảm hứng khi Van der Vaart có thể kịp dâng lên và để lại Iniesta việt

vị, thật mềm mại đến hoàn hảo. Một vài kỹ năng ghi bàn của những cầu thủ từng được đào tạo tại La Masia.

Iniesta đón bóng và thực hiện cú vô-lê ngay từ nhịp đầu tiên và dứt điểm với cú thứ hai. Anh ta nhớ lại: Cesc chuyền bóng cho tôi và Isaac Newton dường như bất ngờ xuất hiện. Khi tôi kiểm soát bóng tôi biết mình sắp ghi bàn. Tôi lấy lại bình tĩnh và có thể sút nó. Miễn là định luật hấp dẫn vẫn còn hiệu nghiệm, tôi biết mình có thể ghi bàn.’

Không chỉ là một bàn thắng kinh điển kiểu Tây Ban Nha – với tất cả

kỹ thuật, độ sắc nét và dứt điểm hiệu quả - nó được chế tác ở La Masia. Iniesta – chàng trai đã chịu đựng và chờ đợi cơ hội cho mình. Được kiến tạo bởi Fabregas, người giống như Troiteiro đã không thể đợi được cơ hội của mình và tìm kiếm danh tiếng và sự xuất sắc tại Arsenal trước đây, thật ra, vẫn anh luôn cảm thấy cần phải quay về nơi đã ra đi.

Fabregas giành chiến thắng cùng với đội tuyển Tây Ban Nha với sự phản ứng và kĩ thuật của mình và tiếc thay cho Torres, người có cú sút quá tệ và khiến cho anh ấy mất hy vọng, sau đó lại bị chấn thương, do

đó bỏ lỡ một giai đoạn chuẩn bị quan trọng trước mùa giải cùngLiverpool, và sau đó là những tháng ngày đáng quên trong sáu tháng cuối tại Anfield.

Tôi vẫn đánh giá cao Torres với tư cách một cầu thủ và là một cá nhân, nhưng thực tế là Del Bosque dường như không sử dụng anh ta thường xuyên trên hàng tiền đạo. Bằng cách nào đó Cesc, người mà Del Bosque khá vui vẻ nói với tôi trước trận đấu với Chile rằng 'thực sự tức giận với tôi', đã sẵn sàng cho cơ hội của mình.

Cesc và Iniesta có cùng chung một

điểm nào đó, tôi nghĩ vậy. Cùng xuất thân từ lò đào tạo La Masia, chắc chắn rồi, nhưng cả hai đều có có một sự xác định rằng không có vấn đề trở ngại nào trong việc bằng cách nào đó, họ sẽ tìm một giải pháp và sẵn sàng ghi bàn, giành chiến thắng, chuyền bóng, hay một pha tranh cướp bóng. Bất cứ điều gì là cần thiết trong mọi tình hình. Tôi muốn gọi chương này là Andrés Iniesta – một Messi của khu trung tuyến, bởi vì tôi nghĩ rằng thật đáng sợ cho các đội bóng khác rằng người có kỹ năng gần giống Messi nhất (nếu không tính khả năng ghi bàn) trên thế giới là Iniesta - và cả

hai cùng ở trong một đội bóng.

Tuy nhiên, khi xem xét tất cả những gì tôi biết về Iniesta, một ý nghĩ khác lại đến trong tâm trí tôi. Anh ấy quả là một người có thể giải quyết được vấn đề. Có một khoảnh khắc trong chung kết World Cup có thể tóm lượt về Iniesta. Ở giữa hiệp phụ thứ nhất, Arjen Robben đang trên đà tấn công từ cú chuyền đẹp mắt của Wesley Sneijder. Iniesta chạy trở lại, ra chân nhằm vào cầu thủ Hà Lan rất khỏe và cướp bóng trên đường biên.

Anh ấy sử dụng một cú xoay tròn trên một chân kiểu Zinedine

Zidaneđể vượt qua hậu vệ cánh, Gregory van der Wiel, và đối mặt với Robben. Không cần suy nghĩ, Iniesta đẩy bóng qua giữa hai chân anh ta - nhưng không phải là để trình diễn, chỉ đơn giản bởi vì anh ta có thể chuyền bóng cho Carles Puyol qua chân Robben. Một giây sau đó, anh ta phối hợp nhanh cùng Puyol (La Masia), tìm thấy Xavi (La Masia) và Tây Ban Nha chuyển từ phòng thủ sang tấn công.

Camp Nou 1999, Paris, Old Trafford, Stamford Bridge, Rome, Soccer City, thậm chí cả Wembley – tôi dành tặng Andresito Iniesta danh hiệu chàng trai của giải pháp.

Trận cầu tâm điểm

Chelsea 1 – Barça 1

Lượt về Bán kết Champions League, ngày 6 tháng 5 năm 2009

Chelsea, dưới sự dẫn dắt của Guus Hiddink, đã hòa 0-0 ở trận lượt đi tại Camp Nou, trong cách nhìn của tôi, họ đã chơi một trận rất hay, ít nhất là trong phòng ngự. Nhanh nhạy và khéo léo trên toàn sân, họ xông xáo và đó là một trong những yếu tố giúp họ khóa chặt những cầu thủ tiền vệ tài năng của Barça.

Guardiola trả lời phỏng vấn không mấy vui vẻ. ‘Chúng tôi sẽ đến

London để ghi bàn, chúng tôi sẽ cố gắng để giành chiến thắng, không phải là một trận hòa. Họ chấp nhận phạm rất nhiều lỗi. (Michael) Ballack kéo áo Iniesta rất rõ ràng trong vòng cấm nhưng anh ấy đã không bị phát hiện, trong khi lỗi đầu tiên của Puyol lại bị thẻ vàng và anh ấy phải vắng mặt vì án treo giò. Điều đó rõ ràng nếu chúng tôi thắng trận đấu này thì cũng có một vài chi tiết nhỏ không đứng về phía chúng tôi.′ Những người khác có thể còn những tranh cãi về điểm đó.

Tại Stamford Bridge, mọi thứ đi theo một chiều hướng thật tồi tệ

Cú sút sấn sét của Michael Essien giúp Chelsea vượt lên dẫn trước và họ chơi tốt hơn đội bóng của Guardiola trong phần lớn thời gian của trận đấu. Sau đó, một vài điều tôi chưa từng thấy truớc đó đẳ bắt đầu xuất hiện trên sân.

Điều đầu tiên đáng nói là, như mọi cuộc thi đấu đỉnh cao, tốc độ và áp lực như Champions Legue hiện đại khiến cho các trọng tài phải làm việc hết sức vất vả. Trọng tài ra sân và làm việc vất vả suốt trận đấu nhưng luôn có những nghi ngờ về một vài quyết định của ông ấy..

Sự ám ảnh của Chelsea vẫn còn đó

– cái điều mà Jose Mourinho đã vụng về sử dụng trong trận bán kết Champion League 2011- lại bị thổi phồng lên, nhưng nó hoàn toàn có cơ sở. Có thể có một vài nơi nào đó thảo luận về những tình huống chơi bóng bằng tay của Pique và Toure, nhưng theo quan niệm của tôi, cả hai đáng bị thổi phạt penalty.

Chiếc thẻ đỏ của Abidal đã mở đầu những cuộc tranh cãi, Øvrebø đã tham khảo ý kiến của trợ lý biên và giữa họ đi đến kết luận rằng không phải là một tác động vô tình vào chân của Anelka, và đó rõ ràng là một cơ hội ghi bàn. Lời yêu cầu phải có một quả penalty của Didier

Drogba xuất phát từ pha lấy bóng trong vòng cấm của Toure, người đã đoạt bóng, và Anelka sau đó đã té ngã một cách rất dễ dàng. Một tình huống mà nếu đội phải chịu phạt đền là Chelsea thì họ cũng sẽ phản kháng rất quyết liệt.

Bóng dá vẫn có lỗi của con người và đầy rẫy tranh cãi vì những quyết định như vậy. Sự thật vẫn tồn tại là Chelsea đã dẫn 1-0 và chỉ phải đối đầu với 10 người từ phút thứ 68. Hiddink là một HLV cừ khôi, nhưng ông ấy quyết định thay Drogba bằng Juliano Balletti sáu phút sau chiếc thẻ đỏ khó hiểu của Abidal.

Barça không có Puyol và Marquez, Abidal lại bị đuổi và thay vì tấn công tìm kiếm bàn thắng thứ hai hoặc chí ít dồn ép Barça của Guardiola về phần sân nhà bằng việc giữ Drogba và Anelka trên hàng công với những bước chạy và phản công dũng mãnh, Hiddink đã giương cờ trắng.

Có thêm ba điều quan trọng nữa cần được chú tâm:

Một là Chealsea thiếu người dẫn dắt lối chơi.

Hai, dù Ballack rất hăng phái phản đối khi trọng tài không thổi phạt quả penaty, anh ấy cúi mặt - đồng

ý, điều đó đúng, anh ấy đã cúi xuống – khi Iniesta thực hiện cú sút cân bằng tỷ số.

Ba, hãy nhìn Messi Barça ghi bàn gỡ hòa để tiến vào chung kết. Anh ấy đã bắt bài đường chuyền của Essien và ..anh ấy nghĩ. Dù là cầu thủ dẫn bóng số một hành tinh, anh ấy vẫn giữ bóng, tìm kiếm những đồng đội đang có vị trí tốt và mang đến cho Iniesta một cơ hội rất tuyệt vời để thực hiện một cứ dứt điểm hoàn hảo. Tôi nghĩ đó chính là một pha tấn công điển hình của Barça.

Guardiola cất bước chạy như Forrest Gump dọc đường biên, Sylvinho tinh

tế đưa ra chiêu bài chiến thuật và nhắc nhở HLV xin thay người nhằm câu giờ , những tiếng hò hét vang khắp sân đòi phạt đền. Thời gian bù giờ lên tới bảy phút và Drogba tiến tới gào lớn vào máy quay... Đó là đêm thi đấu kỳ quặc và khác thường nhất mà tôi từng góp mặt.

Chelsea (4-4-2) Cech; Bosingwa, Alex, Terry, Cole; Essien, Ballack, Lampard,

Malouda; Drogba (Belletti 72), Anelka.

Barcelona (4-3-3) Valdés; Alves, Piqué, Touré, Abidal; Xavi, Busquets (Bojan 85),

Keita; Messi, Eto’o (Sylvinho 96), Iniesta (Gudjohnsen 95).

Goals Essien 9; Iniesta 92.

Booked Alves; Essien, Alex, Eto’o

Sent off Abidal 65

Referee Tom Henning Øvrebø

Attendance 42,000, Stamford Bridge

11 – ĐIỀU LÀM NÊN CUỘC GANH ĐUA LỚN NHẤT TRÊN THẾ GIỚI

‘Mourinho đã bị tổn thương một chút ít bởi sự thực ông đã bị từ chối. Chúng tôi là một CLB trong mơ, tại thời điểm này. Với những cầu thủ hiện có, Barcelona là là CLB tuyệt nhất bạn có thể huấn luyện’

Marc Ingla

Txiki Begiristain và Marc Ingla đã rời Sevilla từ miền Nam Tây Ban Nha trên một chặng đường dài 460km hướng tới Lisbon, vào đầu năm 2008, để đi đến một trong những quyết định quan trọng nhất

trong lịch sử của FC Barcelona: Liệu họ có dám bổ nhiệm José Mourinho là người thay thế Frank Rijkaard?

Có vẻ như điều ấy là không tưởng ở thời điểm hiện tại. Tại Real Madrid, Mourinho đã trở thành một đối tượng của sự căm ghét đối với một số người dân xứ Catalan. Điều ấy chỉ ra sức mạnh của thứ cảm giác rằng ông, với cương vị HLV của Chelsea, đã tạo ra cho mình hình ảnh ‘nhân vật phản diện trong kịch câm’ khi đem so với cách ông đã bị phỉ báng tại Barcelona gần như từ ngày ông nắm quyền tại Bernabéu trong mùa giải năm 2010.

Trên các phương tiện truyền thông, ông đã sử dụng mọi cơ hội để chứng minh rằng các đội khác đã đầu hàng trước khi đến Nou Camp; ông đã chỉ trích việc Barça đã nhận được sự thiên vị của trọng tài; ông đã từ chối gọi tên của CLB, sử dụng từ ‘họ’ hoặc ‘bọn họ’ hoặc ‘những người khác’ để thay thế.

Cuối cùng, hành động khiêu khích của ông đã chạm tới mức cao nhất nơi mà Pep Guardiola đã phản pháo bằng lối nói cường điệu của mình trước ‘người bạn’ một lần này vào đêm trước trận bán kết lượt đi Champions League 2011 tại Bernabéu.

Sau đó, Mourinho đã có những bình phẩm không thể tha thứ được sau khi bị thua trong trận đấu đó với tỷ số 2-0, khi ấy ông đã tuyên bố rằng Guardiola nên 'xấu hổ' bởi đã giành được chiến thắng quan trọng ở mùa giải 2009 bởi hành động kỳ lạ của vị trọng tài trên sân Stamford Bridge và đưa ra câu hỏi liệu rằng việc dùng chữ UNICEF trên áo đấu của Barça đã giúp tạo ảnh hưởng lên trọng tài.

Tháng Tám năm đó, Mourinho đã lén lút quanh quẩn phía sau một tốp cầu thủ và ban lãnh đạo ở Nou Camp để móc mắt Tito Vilanova, trợ lý của Guardiola, trong trận Siêu

cúp Tây Ban Nha.

Quay trở lại với mùa giải 2007-08, đối với người nhiều tài năng đã được phô diễn như ông và thực tế là phần lớn các cầu thủ của ông đã coi ông là một nhà cầm quân tài trí và dí dỏm, liệu ông có phải là một trong các lựa chọn mà Barça đã đang cân nhắc vào vị trí HLV tiếp theo?

Câu trả lời đơn giản là có.

Ngay lập tức, trước chuyến bay bí mật tới Lisbon vào mùa xuân năm 2007, bàn thắng muộn của Xavi đã lấy lại một điểm cho Barça trong trận đấu trên sân Nervión khi đối

đầu với Sevilla, đối thủ đã xứng đáng giành chiến thắng. Bị bỏ lại ở phía sau Madrid của Bernd Schuster với khoảng cách tám điểm, đây quả là dấu hiệu suy vong không thể chối cãi, trên và ngoài sân cỏ và ban lãnh đạo đã phải làm việc khẩn trương trong việc đâu là cách tốt nhất để thay thế người-Hà Lan từ hồi tháng Mười năm trước.

Mourinho đã nằm trong kế hoạch ấy.

Nỗi đau của những socios (người ủng hộ) Barça đối với việc đã phải trải qua cuộc suy giảm bất thường tại giải vô địch châu Âu 2006 là quá

lớn. Sau đó, chứng bệnh đã trở nên rõ ràng, bầu không khí dè chừng tăng thêm, liệu rằng một người đàn ông đã từng đối đầu với Barcelona và là kình địch quyết liệt thời còn ở Chelsea có thể được tha thứ.

Ingla, phó chủ tịch và Begiristain, giám đốc điều hành chuyên môn, đã sắp đặt cuộc gặp với Người đặc biệt trong khi Rijkaard vẫn đang cố tranh thủ tại giải đấu Copa del Rey và Champions League.

Ngoài ra, có một mối quan hệ khăng khít giữa FC Barcelona với các cơ quan truyền thông của xứ Catalan, đến nỗi việc Begiristain và

Ingla toan rời khỏi Barcelona để tới Bồ Đào Nha, tạo ra một khả năng lớn khiến họ hoặc có thể bị theo sát trên thị trường chuyển nhượng hoặc ai đó trong CLB có thể làm rò rỉ thông tin về chuyến đi của họ với giới truyền thông. Rời đi trực tiếp từ Sevilla, khi mà giới truyền thông xứ Catalan phải có bài phủ kín hai trang báo ngày mai, dường như là một màn cá cược may mắn. Ingla và Begiristain đã đúng.

Cái tên Mourinho đã được nhắc đến trên các phương tiện truyền thông xứ Catalan như là một ứng viên táo bạo. Đó là một phần của lập luận hoàn toàn lạnh lùng – sự sẵn sàng

và bản CV đầy những danh hiệu của vị HLV – và một phần vì một bộ phận của ban điều hành Nou Camp đã rất tức giận bởi thái độ thờ ơ mà Rijkaard đã khiến cho đội bóng của mình tuột dốc không phanh Điều mà các cổ động viên mong đợi hoàn toàn ngược lại.

Tại sao họ lại cân nhắc một người với cái tên đã làm tức giận số đông lượng cổ động viên của họ?

Vâng, chữ 'tài' đi với chữ 'tai' một vần.

Thứ hai, tại Chelsea, ông đã thường xuyên chơi lối bóng đá 4-3-3, điều mà Barça đã được xác định là sẽ

còn tồn tại sau cả kỷ nguyên của Rijkaard.

Thứ ba, ông đã trải qua quãng thời gian một vài năm ở Barça, lần đầu tiên dưới sự dẫn dắt của Sir. Bobby Robson (mùa giải 1996–1997) và lần thứ hai dưới dự chỉ đạo của Louis van Gaal (mùa giải 2002–2003), người đã giao phó cho ông công việc quan trọng chuẩn bị cho các trận đấu của Barça.

Cuộc tổng duyệt hoa mỹ cho công việc tại Barça từ lâu đã bắt đầu, mặc dù không ai công khai thừa nhận rằng số phận của Rijkaard đã được định đoạt và Joan Laporta đã

tiếp tục loan báo rằng, ‘Frank có đủ tín nhiệm để ở lại đây nếu ông muốn’.

Begiristain đã cân nhắc giữa Laurent Blanc, Ernesto Valverde và trên hết là Guardiola có đủ phẩm chất và phong cách huấn luyện phù hợp với CLB. Ban đầu, Mourinho đã không nằm trong danh sách này. Vì vậy, một lần nữa, Ingla và Begiristain đang làm gì tại thủ đô của Bồ Đào Nha, phỏng vấn một người đã thất nghiệp, một người mà cổ động viên Barcelona luôn xem như thất nghiệp?

Phần đầu của câu trả lời nằm ở

người đại diện khét tiếng mạnh miệng của Mourinho, Jorge Mendes. Người Bồ Đào Nha đã thường xuyên đàm phán với Barça qua các năm; Deco và Rafa Márquez cũng là khách hàng của anh này, thậm chí cả Cristiano Ronaldo khi Barça đã tiến hành thương lượng một cách chậm chạp tới nỗi MU đã đánh bật được họ để có được chữ ký của thần đồng Sporting Lisbon vào năm 2003. Mendes đã là vị khách thường xuyên của các văn phòng tại Nou Camp, người này biết rõ Begiristain và đã duy trì một mối quan hệ thân thiết đầy khôn khéo với vị Phó chủ tịch Ingla và cộng thêm cả Soriano,

và dĩ nhiên cả bản thân Joan Laporta.

Tuy nhiên, khi Marc Ingla soạn ra chín tiêu chuẩn cho vị HLV tương lai của Barça, Mourinho đã không đáp ứng đủ số đó để được cân nhắc tới trong nhiều tháng sau khi bị Chelsea sa thải.

Tuy vậy, vào mùa thu năm 2007, mọi người đều biết rõ ràng rằng Rijkaard sắp mãn nhiệm, các sự kiện đã diễn ra dẫn đến việc ban lãnh đạo của Barça đồng ý rằng Mourinho, khi đó đang tự do, cần phải được cân nhắc đến.

Điện thoại di động của Begiristain

bắt đầu đổ chuông liên hồi. Jorge Mendes nổi tiếng bởi kỹ năng ba hoa của mình khi nói đến việc sắp xếp các CLB lại với nhau, các cầu thủ, và ngay cả các đại diện bên thứ ba. Lần này, anh đã cho thấy tất cả sự tinh tế của một loài chó săn.

Tuy nhiên, thông điệp không chỉ được thêu dệt một cách khéo léo mà nó đã rất hợp lý và có sức thuyết phục. Mendes thông báo rằng Mourinho rất mong muốn công việc tại Barça, rằng ông sẽ 'thay đổi' và đảm bảo về một đội bóng xuất chúng, rằng ông đã biết 'lệ làng' ở Barcelona và rằng ông sẽ sử dụng

đội hình 4-3-3 khi nào có thể.

Txiki Begiristain là một cầu thủ chạy cánh xuất sắc trong thời đại của mình, được sinh ra tại vùng quê Basque, dẻo dai và nhanh nhẹn, và có khả năng ghi bàn rất tốt. Ông là một trong nhiều những cầu thủ có cá tính mạnh mẽ và nhanh trí mà tôi đã được gặp ở Barcelona với một tiểu sử và lòng khao khát mà một ngày nào đó sẽ đáp ứng một cách hoàn hảo với một CLB hàng đầu ở Premier League – nhưng chỉ khi họ sẵn sàng cho một sự chuyển đổi từ đầu tới cuối trong tìm kiếm, huấn luyện, và đào tạo cầu thủ trẻ của họ.

Những gì chi phối một phần suy nghĩ của ông, giữa trận bão các cuộc gọi từ Bồ Đào Nha, đó chính là Mourinho một đối thủ khôn ngoan, bền bỉ và đôi lúc đã giành chiến thắng trong suốt loạt trận Barcelona – Chelsea trong các thiên anh hùng ca Champions League. Bằng một trí tuệ Basque nhạy bén, ngay cả khi Begiristain không quá yêu thích lối chơi của Chelsea dưới sự dẫn dắt của Mourinho, ông vẫn hiểu rõ giá trị của chúng.

Hơn nữa, Begiristain đã rời khỏi Barça trong vai trò là một cầu thủ chỉ một năm hoặc hơn trước khi Mourinho chuyển với cùng với

Bobby Robson và do đó ông đã không biết, trên phương diện cá nhân, liệu rằng Người đặc biệt có thực sự đặc biệt. Ông đã bắt đầu nghĩ rằng ít nhất ông cũng phải thử một lần xem sao.

Cuối cùng, Begiristain tới gặp ông chủ của mình, Ingla, và báo rằng Mendes trên thực tế đã tới nài nỉ một cuộc phỏng vấn vì công việc cho khách hàng của ông này – và rằng ông này đã nói một vài điều thú vị. Vị giám đốc điều hành đã hỏi liệu rằng ban lãnh đạo có muốn cân nhắc tới việc bổ sung thêm Mourinho vào bảng danh sách, mặc dù Begiristain tự mình đã đi tới kết

luận rằng Guardiola là người phù hợp nhất cho vị trí HLV.

Ingla và Soriano kể lại: 'Quyết định đầu tiên của ban lãnh đạo về việc Mourinho vào tháng Mười hai năm 2007,' Soriano bắt đầu câu chuyện. 'Việc giữ lại Rijkaard là một sai lầm, tới tháng Mười hai, Mourinho bắt đầu giục giã rất quyết liệt. Ông ấy đã thành công, ông ấy đã biết rõ Barcelona và đã hiểu được bản chất của đội bóng. Ông ấy đã không nằm trong bản danh sách các ứng viên ban đầu của chúng tôi, nhưng ông ấy đã được bổ sung.'

Ingla xác nhận rằng sau trận thua

trước Madrid trong trận đấu Clásico tháng Mười hai, thái độ của ban lãnh đạo đã thay đổi. ‘Thành thực mà nói, tới tháng Một năm 2008 Frank đã gặp rắc rối,’ ngài phó chủ tịch nói. ‘Chúng ta đang phải chịu một sức ép đáng ngạc nhiên từ phía người đại diện của Mourinho về việc gặp gỡ, trò chuyện với ông ấy: ‘ông ta biết rõ CLB… nhìn ông ấy mà xem, ông ấy đã được chuẩn bị… ông ấy am hiểu lối chơi… ông ấy muốn được gặp ngài.’ Ông ấy đã tự nâng cao chính bản thân ông ấy, không ngơi nghỉ.

Việc này thật quan trọng cho dù có chấp thuận hay từ chối một cuộc

gặp mặt dựa trên các tiêu chí thích hợp. Txiki đã đánh giá rằng Mourinho có thể có khả năng chơi theo mô hình 4-3-3. Ở Chelsea ông ấy thường sử dụng nó, mặc dù thiên về thể lực nhiều hơn, nhưng với các cầu thủ Barça mà chúng ta sở hữu, ông ấy có khả năng đáp ứng được những yêu cầu của chúng ta. Nếu chúng ta bỏ qua thái độ của ông ấy, và cá tính của ông ấy, Txiki cho rằng, gã đàn ông này quả là một báu vật khai lộ.

‘Chúng tôi chọn Lisbon, bởi nếu chúng tôi đưa Mourinho tới Barcelona (để phỏng vấn) điều đó sẽ trở thành một mớ bòng bong. Bởi

vậy, chúng tôi đã sắp xếp để đi một cách kín đáo, tới một nơi an toàn và có cuộc trao đổi riêng. Quan trọng nhất là kiểm tra quan điểm của ông ấy và cách ông ấy có thể vận hành CLB như thế nào với khả năng phán đoán trong bóng đá. Tuy nhiên, chúng tôi cũng đã đang đàm phán với 'thương hiệu' Mourinho, bởi vậy chúng tôi đã biết điều đó từ một quan điểm nổi tiếng, tôi cần phải gặp trực tiếp ông ấy.

Cuối cùng, điều này khiến tôi phải trả giá đắt, bởi khi tôi đang vận động động tranh cử cho vị trí chủ tịch Barça vào năm 2010, Laporta đã đem việc gặp gỡ Mourinho ra sử

dụng để chống lại tôi, điều ấy thật tầm thường và đau đớn, bởi tôi chỉ ở đó để thực thi công việc của mình. Tôi cần phải gặp gỡ những người có khả năng thay thế Frank Rijkaard.

‘Tôi đã có thể chắc chắn rằng: (Jupp) Heynckes không hiểu Barça, (Guus) Hiddink là một HLV xuất chúng nhưng có lẽ ông ấy không còn ở độ tuổi lý tưởng nữa; chúng tôi đã gặp (Laurent) Blanc và Mourinho và Pep và nhiều người nữa. Tôi đã tới để gặp Mourinho bởi tôi đã từng quen biết ông ấy’ Điều đã xảy ra thật bất ngờ và là một thời khắc quan trọng trong lịch sử Barcelona hiện đại – cũng giống

như Inter Milan và Real Madrid.

Mourinho đã chuẩn bị, những gì mà Ingla và Begiristain nhớ là một buổi trình diễn PowerPoint sáng chói. Niềm tin vào bản thân của ông ấy rõ ràng vẫn nguyên vẹn; ông ấy đã đúc kết từ một điểm cách biệt về những sai lầm đã diễn ra và có những quan điểm rõ ràng về con đường tốt nhất thoát khỏi mớ lộn xộn mà họ đang lâm vào. Bình thường, và người đàn ông ấyvà buổi trình chiếu đã trở nên sáng chói, hết sức thuyết phục đến mức vấn đề duy nhất còn lại sẽ là liệu rằng có nên trao cho ông ấy vị trí HLV hay không.

Tuy nhiên, trong các buổi gặp mặt – Ingla và Begiristain từng người một gặp gỡ Mourinho riêng lẻ, và sau đó họ trao đổi tay ba – một vấn đề mới đã bắt đầu xuất hiện và gây choáng váng cho cả hai người Tây Ban Nha.

Ingla khẳng định: 'Có một thời điểm khi tôi nói với ông ấy rằng, 'José, vấn đề mà chúng tôi có với cậu đó là cậu gây áp lực với giới truyền thông nhiều quá. Có quá nhiều cuộc gây hấn. HLV là hình ảnh của đội bóng. Ba lần một tuần, trò chuyện với giới truyền thông tới một giờ, nói chuyện với CLB, cậu không thể nổ ở khắp nơi như vậy, bởi điều ấy đi ngược lại với phong cách của

chúng tôi.’

‘Ông ấy bảo, ‘tôi biết, nhưng đó là phong cách của tôi và tôi không thay đổi đâu.’

‘Ông ấy kể với tôi, ‘Hãy nhìn Van Gaal ấy. Trong thời kỳ đầu của, mình ông ấy đã rất tầm thường ở Barça và ông ấy đã thành công. Lần thứ hai ông ấy trở nên giống như một ‘bà mẹ’, ông ấy đã thay đổi phong cách của mình và ông ấy đã thất bại.’

‘Tóm lại chuyến làm việc của tôi với José Mourinho là ông ấy có thể là một người khôi hài, ông ấy có thể là một gã bảnh bao, đầy thông cảm. Tôi đã đùa vui với ông ấy rồi sau đó

Txiki đã tới sau đó một chút cho chúng tôi nghe một số ý tưởng bóng đá. Mourinho là người nổi danh là Số 1 và ông cũng đứng đầu trong việc tự thêu dệt cho bản thân mình – nhưng ông ấy sẽ không lắng nghe.’

Đó là mấu chốt. Với Ingla và Begiristain, cs vẻ như Mourinho tin rằng bởi vì Barça đã thất bại, các giám đốc đã không biết con đường chính xác phía trước – và chỉ có ông mới biết.HLVngườiBồ Đào Nha đã không nghe thấy những dấu hiệu cảnh báo khi tuyên bố trước lời khẳng định của ban lãnh đạo rằng ông nên từ bỏ niềm yêu thích của

mình với các cuộc tranh luận. Với ông, đó chỉ là hình thức không rõ ràng như là một phần để ngồi được vào chiếc ghế quyền lực.

Mourinho cảm thấy rằng thành tích của mình tại Porto và Chelsea, sự kiểm soát chắc chắn của mình trên thị trường chuyển nhượng nhờ vào sức ảnh hưởng ngày càng tăng của Jorge Mendes, khoảng thời gian của ông ở Nou Camp và khả năng tận dụng quyền lực của mình (một số điều mà Rijkaard đã không có) làm nên một thị trường của người mua.

Theo chính những tiêu chuẩn của ông ta, đó cũng đã là một sai lầm

chết người.

Ingla và Begiristain đã có một con át chủ bài trong tay. Quyền lựa chọn HLV là của họ và họ cảm thấy không cần phải liều lĩnh chọn thật nhanh lấy một HLV– phần lớn bởi họ đã ntin tưởng rằng Guardiola là người giải cứu Barcelona. Đó dứt khoát là một thị trường của người bán.

Ingla rời Lisbon với những lo ngại lớn nhất của mình được khẳng định – thái độ của Mourinho là không phù hợp. Begiristain, rời Bồ Đào Nha mà không chút lo âu.

Vị giám đốc điều hành của đội bóng

giờ đây đã tin rằng Barça sẽ có thể chinh phục các danh hiệu nếu Mourinho được bổ nhiệm trong ba tháng rưỡi tới đây, vào tháng Sáu năm 2008. Tuy nhiên, giống như Ingla, ông đã trông thấy mong muốn của Người đặc biệt.

Begiristain không thể tưởng tượng được Mourinho không hiểu nổi rằng CLB không muốn hoặc không cần những cơn bùng phát trên các phương tiện truyền thông hai hay ba lần một tuần. Hơn nữa, ông cảm thấy rằng Barça mà ông đang cố gắng để gây dựng nên giá trị tôn trọng trước các đối thủ của mình, thất bại trong danh dự, nhân phẩm

và các khái niệm khác cao hơn nhiều so với những gì Mourinho đã làm tại thời điểm đó, hoặc có lẽ sẽ từng. Begiristain, trên chuyến bay trở lại sân bay El Prat, biết rằng họ đã chơi một trò chơi tỷ lệ.

Ông chắc chắn 100%, và vẫn còn như vậy cho tới ngày nay, rằng Barça có thể sẽ được đào tạo tốt, lối chơi tao nhã, tuy có thể hơi thực dụng, và giành danh hiệu dưới sự dẫn dắt của Mourinho. Tuy nhiên, ông hoàn toàn chắc rằng những điều ấy sẽ trở thành những chiến thắng phải trả bằng giá đắt khi đem so với những gì Mourinho có thể trả cho các socios (người hâm mộ), ban

huấn luyện, thương hiệu quốc tế của Barcelona và một loạt các khái niệm vô hình khác mà CLB luôn coi như bản chất của mình.

Més Que Un Club? (Hơn cả một CLB?) Begiristain đã lo sợ rằng Mourinho đã cảm nhận được rằng ông ấy còn hơn cả CLB.

Soriano mô tả tâm trạng của lực lượng viễn chinh khi Ingla và Begiristain trở về từ Bồ Đào Nha. 'Txiki và Marc nghĩ rằng Mourinho đã rất sẵn sàng,' ông kể lại. 'Họ đã bỏ ra ba giờ đồng hồ với ông ấy và cả hai đã nghĩ Mourinho không phải là HLV như ý của chúng tôi. Marc

nói rằng Mourinho đã nói tới 90% thời gian và không hề lắng nghe. Ông kể: 'Tôi chỉ không thích ông ấy.'

'Txiki có một chút lí trí hơn. Ông đã nói: 'Mourinho có thể sẽ thành công, nhưng với những vụ cãi vã mà ông ấy sẽ gây ra trong nội bộ và trước giới truyền thông sẽ khiến cho kết quả và thành tích của đội bóng trôi theo dòng nước.'

'Kết quả thi đấu ngày càn kém, và cách mà các cầu thủ xuất hiện, thông qua ban lãnh đạo mở rộng với các giám đốc một vài người đã phát biểu rằng: ' Chúng ta đã trở nên liều lĩnh. Chúng ta đã cố để có

được Mourinho. Điều đó là một sự đảm bảo cho thành công trên sân cỏ.’

‘Những người khác đã nói: ‘Chúng ta cần phải tiếp cận một thái cực khác và trung thành với bản chất thực sự của chúng ta và đưa Guardiola về đây. Bất cứ điều gì xen vào, như Laudrup hay Blanc, và chúng ta chẳng ở đâu cả.’ Cuộc tranh luận đã đi vào tiểu tiết và trở nên bạo liệt.’

Ingla vẫn còn bị tổn thương nhiệm vụ tìm hiểu thực tế hoàn toàn chính đáng của ông sau đó đã bị bóp méo, nhưng quá trình tìm kiếm HLV không chỉ dừng lại vào tháng Hai

khi ông trở về từ Lisbon.

Do vẫn còn thế lực vững chãi ủng hộ cho Mourinho, Ingla và Begiristain đã trở thành những thành phần quan trọng trong quá trình ra kết luận. Họ đã gặp mặt ông ấy, họ đã nhận được đường chuyền bóng của ông ấy – tiếng nói của họ có thể sẽ đảo ngược thế cân bằng, theo hướng ủng hộ hoặc không ủng hộ Mourinho.

Ingla đã tình cờ gặp Joan Laporta và là một trong những người ủng hộ chính cho Guardiola, Evarist Murtra, không lâu sau khi trở lại. Ông nhớ lại cuộc gặp mặt: 'Tôi đang ở trong

văn phòng của Laporta và Murtra và họ đã hỏi tôi mọi sự ở Lisbon ra sao. Tôi nói, 'Vẫn ổn, đáng để làm – nhưng cậu ta không phải người chúng ta cần.' Ngày nay tôi thậm chí còn chắc chắn hơn về điều ấy. Tôi đề nghị một cách rõ ràng với họ rằng chúng tôi nói 'không' với Mourinho.'

Đã có một bất ngờ cuối cùng cho Ingla trước khi ông và phần còn lại của ban lãnh đạo đưa ra quyết định đầy cảm hứng để chọn Guardiola. Đó là việc chính Pep Guardiola đã hỏi trực tiếp vị phó chủ tịch liệu ông ta chọn Mourinho thì có phải là tốt hơn không.

Ingla đã thấy được trong suốt bản đánh giá của ông về Mourinho rằng những gì có thể được biểu lộ qua việc vượt lên bề ngoài của khả năng của một ứng viên hoặc thành tích những việc đã làm. Mặc dù Begiristain, Alexanco và Johan Cruyff đều là những tiếng nói có sức thuyết phục, Ingla đã muốn được chắc chắn rằng ông đã ủng hộ đúng người trước khi đẩy ban lãnh đạo tới quyết định cuối cùng. Trong việc giải thích điều gì đã xảy ra tiếp đó, ông cho thấy đó chỉ là một gợi ý cho việc phòng bị mà Guadiola đã phải trải qua những bài kiểm tra tương tự.

‘Trông này, tôi chưa bao giờ thuê một HLV trước đó,’ ông nhớ lại. ‘Rijkaard đã đến với chúng tôi từ những sự gợi ý sau khi không thể có được Hiddink và Koeman vào năm 2003 và quyết định được thông qua bởi toàn bộ ban lãnh đạo. Tới năm 2007, tôi đã là phó chủ tịch đội bóng và tôi cảm thấy rất nhiều khía cạnh đối với sự quyết định và quá trình, chúng tôi cũng đã phải có cùng những buổi phỏng vấn chính thức giống như với Mourinho.

‘Tôi đã sử dụng chín tiêu chí như trước, ban đầu chúng tôi đã viết ra để lèo lái cuộc gặp và chúng được hình thành với câu hỏi cơ bản: vị

HLV tiếp theo của FC Barcelona nên làm những gì?

‘Tôi đã sử dụng kịch bản đó với Mourinho và tôi làm điều tương tự với Pep. Tôi nói, ‘Xin lỗi Pep, tôi hy vọng là anh hiểu – tôi chưa từng lựa chọn một vị HLV nào trước đây cả.’

‘Vào cuối buổi nói chuyện của chúng tôi Pep đã nói: ‘Tại sao anh không thuê Mourinho? Mọi sự sẽ dễ dàng hơn với anh.’

‘Tôi nói với Pep: ‘Không, có một vài tiêu chí mà anh chàng ấy không đáp ứng được và một trong số đó là thái độ. Anh ta hoàn toàn không phù

hợp với chúng tôi."

Ingla, Soriano và Begiristain là ba nhân vật chủ chốt trong phần này của câu chuyện (Laporta đã lắng nghe những ý kiến tư vấn khôn ngoan và từ bỏ ý định của mình rằng một trong hai người Cruyff tiếp quản hoặc Rijkaard được trao cho một bản hợp đồng mới kéo dài cho đến khi vị trí chủ tịch của Laporta mãn nhiệm vào năm 2010). Không ai trong số họ hối tiếc về quyết định từ chối ông ta; tất cả bọn họ trông vào cách ông ta hành xử giữa mùa hè 2010 và tháng Tám năm 2011 và rùng mình với sự nhẹ nhõm rằng ông ta đã không làm vậy với tư

cách là HLV Barça.

Tuy nhiên, không chỉ Ingla, Soriano mà còn cả Begiristain có một chút nghi ngờ rằng nếu như họ đã bổ nhiệm ông mọi chuẩn mực có thể bị thay đổi, thể thao, thứ bóng đá lôi kéo có thể biến thành hàng hóa và một vài người có thể đập cửa dồn dập ở Nou Camp để hỏi, 'Tại sao các ngài không bổ nhiệm một người Catalan 37 tuổi thiếu kinh nghiệm thay vì cỗ máy chiến thắng Bồ Đào Nha này?'

Hơn nữa, tôi tin mỗi người ban đầu đều cảm thấy cánh cửa chỉ đơn thuần là tạm đóng lại với Mourinho.

Mỗi người trong số ba người ra quyết định đã tin rằng ông ấy có thể sẽ tiếp tục chiến thắng ở một nơi nào đó (nơi ông thuộc về), có thể tiếp tục trưởng thành và có lẽ làm dịu tính cách ồn ào của mình (hãy tự đưa ra các quyết định của riêng bạn) và có thể quay trở lại vào khoảng năm, mười hoặc mười lăm năm nữa trong vòng quay của bóng đá, chỉ đơn giản là đúng thời điểm để có được công việc ở Nou Camp mà ông hằng khao khát. Điều ấy làm cho cách mà Mourinho cố ý bôi xấu bản thân mình như là kẻ thù không đội trời chung lớn nhất trở thành một câu hỏi lớn thực sự

của Barcelona. Ông ta giờ đây không bao giờ có thể mong đợi được làm việc ở đây nữa.

‘Anh ấy đã bị tổn thương một chút ít bởi sự thực mình đã bị từ chối.’ Ingla nói. ‘Chúng tôi là một CLB trong mơ, tại thời điểm này. Với những cầu thủ hiện có, Barcelona là điều tuyệt vời nhất có thể xảy đến với bạn với vai trò là một HLV. Đó là nỗi cay đắng, nhưng cũng là thất bại của việc không thể hiện ở Madrid.’

Begiristain cảm thấy thậm chí còn mạnh mẽ hơn rằng bạn phải biết tới sự tức giận với việc không nhận

được công việc tại Barcelona trong cách hành xử của Mourinho ngay trong mùa giải đầu tiên của ông tại Madrid. Những cầu thủ gần như trở thành những sự đảm bảo của việc đạt được hai mục tiêu trong sự nghiệp của ông ấy: lần thứ ba đoạt Cúp châu Âu với ba đội khác nhau và giành chiến thắng tại ba giải đấu lớn của châu Âu: Anh, Ý, Tây Ban Nha.

Những ai đã khước từ ông ấy được chuẩn bị sẵn sàng để có một cuộc trả thù khi ở một số giai đoạn nào đó Barça sẽ phải gặp đội của Mourinho, và họ đã được chứng minh là đúng khi Inter gặp

Barcelona tại bán kết cúp châu Âu trong năm 2010, nhưng họ đã thực sự ngạc nghiên bởi những gì họ thấy lại là lối ứng xử ‘lu loa’ từ phía Mourinho tại Madrid trong tám tháng đầu của năm 2011. Điều ấy cũng bổ sung một yếu tố mới cho một cuộc đua tranh của mọi thời đại, lịch sử gần đây của Barcelona, những ảnh hưởng sâu sắc tới sự phát triển của đội bóng.

Năm quan trọng trong câu chuyện này là năm 2000. Một cách ồn ào, FC Barcelona đã trở nên lạc lõng và họ vẫn đang đi theo lối đó ở một cấp độ bóng đá.

Một Pep Guardiola bị làm cho thoái chí cũng chỉ là để rời khỏi Nou Camp. Xavi, Carles Puyol, Andrés Iniesta, Leo Messi, Gerard Piqué và Cesc Fabregas đến từ tất cả các CLB - nhưng Luis Figo lại là một câu chuyện khác. Năm đó chúng tôi lần đầu tiên bị làm cho lóa mắt bởi một triết lý mà vẫn còn là chính yếu đối với Real Madrid tự bao giờ. Ông trùm xây dựng và tỉ phú Florentino Pérez đã chiến thắng trong các cuộc bầu cử ngày 16 tháng Bảy với đại đa số phiếu , mặc dù thực tế là chế độ cũ, được vận hành bởi Lorenzo Sanz, đã sản sinh/đạt được danh hiệu vô địch Champion League lần

thứ hai trong ba năm.

Cả hai CLB đã bị sững sờ bởi cuộc bầu cửa vào mùa hè năm đó. Joan Gaspart đã, một cách tai hại, bỏ phiếu tại Nou Camp và phải gánh chịu một thất bại to lớn gần như ngay lập tức; Madrid thanh toán khoản mua lại của Figo và Barça đã bị bỏ lại cùng sự bất lực khi cầu thủ đồng ý với một cuộc chuyển nhượng khổng lồ gây tranh cãi.

Triều đại của Pérez thường được gọi là thời đại của các 'Galácticos' (dải ngân hà), một biệt danh được bắt nguồn từ phương tiện truyền thông nịnh bợ về 'thiên hà' của các ngôi

sao bắt đầu tỏa sáng tại Bernabéu.

Những gì mà chính sách ban đầu đã được miêu tả bởi những người như Pérez, lòng trung thành của ông và người phụ tá tài năng José Ángel Sánchez và Jorge Valdano là những 'Zidanes và Pavones'. Cuộc đua tranh giành Figo đã thu hút trí tưởng tượng của tất cả mọi người, nhưng đó lại là một chiến lược khác trong phát triển, nó mang một khía cạnh kinh tế.

Pérez và Sánchez đã giải thích rằng họ sẽ tiếp tục mua cầu thủ Real Madrid đã định giá là tốt nhất trên thế giới vào mỗi mùa hè. Bắt đầu

với Figo, mục tiêu của họ cho năm sau là Zinédine Zidane. Tuy nhiên, sáng kiến này sẽ cần được hỗ trợ bởi một trọng tâm đổi mới vào cantera (sự tìm tòi), hoặc thế hệ trẻ. Các cầu thủ được phát triển bởi Madrid là những người yêu mến và hiểu CLB, giống như Raul, Guti và Iker Casillas, có thể sánh ngang với các siêu sao. Tại thời điểm đó, canterano (phát hiện mới) nổi bật là Francisco ‘Paco; Pavón và tầm nhìn của Pérez mang tên ‘Zidanes và Pavones’.

Nhìn lại chặng đường 11 năm qua kể từ cuộc chuyển giao Figo, đó quả là một thất bại lố bịch. Cầu thủ cuối

cùng được trưởng thành từ đội trẻ của Madrid và gắn liền với đội tuyển chính thức là Casillas. Anh xuất hiện trong đội hình Madrid lần đầu tiên vào mùa giải 1997-8 và đã ra mắt trọn vẹn vào tháng Chín năm 1999. Kể từ đó tới nay, bất cứ canterano (phát hiện mới) Real Madrid nào với bất kể tài năng nào đã bị bán đều đã thành công ở một nơi nào đó. Álvaro Arbeloa xuất chúng đã được mua lại từ Liverpool (giống như trường hợp Piqué và Fàbregas của Barcelona), José María Callejón đã trở lại từ Espanyol ba năm sau bị chuyển đi.

Barça bắt đầu từ năm 2000 gần như

là đã bị thương chí tử - Gaspart đã hoàn toàn hoang tưởng về việc để mất thêm bất cứ ngôi sao nào khác vào tay Madrid theo cách ra đi khủng khiếp của Figo. Thời gian đó ban lãnh đạo quả Joan Laporta đã giành được quyển kiểm soát, các cầu thủ chủ chốt tại Nou Camp kiếm được mức lương khổng lồ, lên đến 6 triệu Euro mỗi mùa giải và họ đã nhận được một khoản khí kết hợp bổ sung lên tới 30 ngàn Euro. Đó là kiểu phản ứng quán tính phản tác dụng để thành việc ném tiền qua cửa sổ một cách khinh khiếp.

Tuy nhiên trong suốt thập kỷ tiếp theo Barça, đội tuyển Tây Ban Nha

đã nở rộ nhờ có một chính sách canterano (tìm mới) mang lại Carles Puyol, Andrés Iniesta, Lionel Messi, Cesc Fàbregas, Gerard Piqué, Pedro, Bojan, Fernando Navarro, Sergio Busquets, Pepe Reina, Víctor Valdés, Mikel Arteta, Thiago và những cầu thủ khác nữa. Không phải tất cả đều được giữ lại bởi sự quản lý đội tuyển của Barça, nhưng phần lớn là vậy.

Trong cùng giai đoạn đó, Madrid đã phát triển, nhưng đã thất bại trong việc sử dụng đúng cách, những tài năng như Juan Mata, Álvaro Negredo, Borja Valero, Diego López, Dani Parejo, Javi Portillo,

Roberto Soldado, Javi García và José Manuel Jurado. Đó là một bản thành tích yếu kém đối với một đế chế bóng đá hùng mạnh và kiêu hùng như Madrid, nhưng được chiều hướng chống lại hứa hẹn ban đầu trong cuộc bầu cửa của Pérez về việc làm hài hòa giữa các bản hợp đồng đắt giá trên thế giới với các canterano (phát hiện mới) xuất chúng, đó là sự phản bội.

Madrid tiếp tục đưa ra những quyết định quan trọng mà đã làm thui chột khả năng thu hoạch thành quả của đội hình trẻ của họ.

Thứ nhất, đó là một cuộc chạy đua

vì những thành tích nhất thời, không duy trì sự phát triển. Pérez và Ramón Calderón, hai vị chủ tịch quan trọng của thập kỷ qua, đã không sử dụng nguồn ngân sách để tăng cường sự phát triển tự nhiên mà để che đậy sự thiếu hụt của mình, đồng thời làm thui chột mọi chồi non mới nhú.

Hơn nữa, đã có tới một chuỗi các vị HLV (Mourinho là người thứ 11 kể từ khi các cuộc bầu chọn chủ tịch của năm 2000 diễn ra), những người hoặc đã không chú trọng tới việc khuyến khích các tài năng trẻ, bởi họ biết rõ rằng mình ở đây để làm nên một chút le lói của thứ

bóng đá ‘vinh quang hay là chết’, hoặc đã bị cách chức một cách quá đột ngột đến nỗi họ không có cơ hội để thể hiện sự kiên nhẫn hoặc sự khôn ngoan đối với những cá nhân cần khuyến khích.

Đối với tất cả những điều đó, và bất kể thực tế là kỉ nguyên ban đầu của Pérez đã chấm dứt trong một sự khôi hài, thật đáng để lưu tâm tới việc trước tiên làm cách nào để mê hoặc thế giới với dự án này.

Có một yếu tố trong việc tự thực hiện lời tiên đoán đối với lối chơi đẹp của Madrid và giành được các danh hiệu nếu họ có thể tuyển mộ

được những cầu thủ tốt nhất hiện có trên thế giới vào mỗi mùa hè, và điều đó đã được chứng minh. Họ đã mang đến sự nổi trội cho thị trường chuyển nhượng trên thế giới thứ mà họ đã muốn – sức mê hoặc, kĩ năng, sự biểu diễn – của các ngôi sao theo lối Hollywood tại Real Madrid.

Trong một cuộc phỏng vấn, Sánchez đã giải thích cho tôi rằng Madrid đã đang sử dụng công cụ nghiên cứu thị trường nhằm ước định một bản hợp đồng lớn sẽ 'thể hiện' tại Nhật, Hàn Quốc, Trung Quốc và Malaysia như thế nào. Nghiên cứu của họ đi vào các khu vực nổi bật của bong

đá đã cho Madrid biết rằng những người hâm mộ châu Á thong thường đã cực kỳ bị cuốn hút bởi sức mạnh, truyền thống và sự thống trị của bong đá châu Âu và rằng trong khi hai CLB cá biệt – MU và Bayern Munich – đã tiến xa trong việc tiếp thị trực tiếp tới những khu vực này, Madrid cho rằng họ đã có cách để bắt kịp.

Nghiên cứu của họ cũng chỉ cho họ thấy rằng phần lớn những người hâm mộ mới này đã sử dụng lòng trung thành của mình một cách hoàn toàn khác so với những người ở châu Âu.

Trong nhiều năm tôi đã viết và tường thuật cho mạng lưới SportsCN tại Thượng Hải và rời khỏi đó nhằm đáp ứng tổ chức. Tôi đã từng trao đổi với các phóng viên và biên tập viên những người luôn đói thông tin, những người luôn tỉnh giấc vào nửa đêm để theo dõi giải đấu Champions League và ham thích môn thể thao này nhiều như tôi đã từng. Do đó, đây là một bất ngờ để khám phá ra rằng rất nhiều các bậc cha mẹ đã cực kì không hài lòng nếu lũ trẻ của họ chơi hoặc theo đuổi sự nghiệp bóng đá.

Bóng đá quốc nội của Trung Quốc đã bị hủy hoại bởi một vụ bê bối

tham nhũng tiếp sau những vụ khác tới mức độ nhiều gia đình mong muốn những đứa trẻ của mình không dính líu gì tới môn thể thao này. Tuy nhiên, những tên tuổi lớn của bóng đá châu Âu dường như đã giúp lội ngược dòng trước sự nghi kị và chỉ trích cay độc. Tôi đã chứng kiến sự tận hiến tuyệt đối dành cho một CLB như Madrid, MU hay Barcelona tại Trung Quốc, tương tự như bất cứ thứ gì tại châu Âu. Những người hâm mộ này có thể mang trên mình những màu sắc của CLB, hay cổ vũ từ một mặt cụ thể nào đó, nhưng theo như bản nghiên cứu của Madrid, lòng trung thành

của họ là dành cho các cầu thủ ngôi sao tại CLB đó.

Kết quả là, Madrid đã tin rằng họ có thể 'mua' lòng trung thành, do đó họ đã tiếp tục làm mới bản danh sách các ngôi sao của mình. Từ Figo tới Zidane, Ronaldo, David Beckham, Michael Owen và rồi Jonathan Woodgate tới Kaká và Cristiano Ronaldo, ý tưởng ấy đã được đeo bám, không chỉ bởi Pérez mà còn bởi Ramón Calderón.

Chính bởi sự cằn cỗi, những năm tháng hoang mang trước thất bại, thật dễ để quên đi rằng giữa những năm 2000 và 2003 Real Madrid đã

có thể chơi thứ bóng đá sáng tạo, cống hiến và lôi cuốn trước khi toàn bộ mọi thứ trở nên khoa trương, lười biếng và đã bị ghìm cương vào thời kì Pérez từ chức năm 2006.

Những sai lầm phạm phải đã cho phép Barcelona trở lại với cuộc đua độc mã.

Pérez đã buộc cả Vicente del Bosque và Fernando Hierro rời khỏi CLB, đây là một phần hỗ trợ tối thiểu của họ dành cho Fernando Morientes. Del Bosque đã mang lại cho CLB tám danh hiệu trong bốn năm, bao gồm hai danh hiệu Champion League, hai danh hiệu vô

địch Tây Ban Nha và danh hiệu vô địch trong giải Vô địch các CLB Thế giới, nhưng trong suốt năm cuối cùng của mình phụ trách, mối quan hệ của ông với Pérez đã trở nên xung khắc. Hierro, cầu thủ đội trưởng, đã lên tiếng về cách mà Morientes đã bị đẩy khỏi CLB và quyết tâm của Pérez trong việc tạo cho vị HLV này khoảng thời gian ít nhất có thể nhằm khuyến khích ông ra đi. Khi mà danh hiệu vô địch đã chiến thắng Hierro và các cầu thủ thân cận của ông đã bày tỏ sự bất mãn của họ đối với Pérez và ban lãnh đạo bằng cách từ chối tham gia vòng đấu mở rộng nhằm vinh

danh tại Bernabéu khi các cổ động viên reo hò.

Việc rời khỏi CLB của Hierro, một cầu thủ bóng đã xuất chúng người đã thể hiện triết lý bóng đá của Madrid mà tôi nghĩ rằng đã bị quên lãng trong những năm gần đây, đã bày tỏ: 'Chúng tôi đã không đánh mất lý trí trong thời điểm sôi sục đó. Điều duy nhất mà tôi đã làm, với tư cách một đội trưởng, là bảo vệ các cầu thủ trong đội. Bổn phận của tôi thật rõ ràng. CLB nói với chúng tôi những lời quả quyết và các cầu thủ đã lựa chọn để biểu thị rằng chúng tôi đã không chấp thuận.'

Del Bosque đã nói rằng ông không hề nhận được bất cứ bản hợp đồng mới nào trong vòng một ngày sau khi giành được danh hiệu vô địch. Pérez đã tuyên bố rằng Del Bosque đường như đã 'kiệt quệ' và 'không còn con đường nào phía trước'.

Jorge Valdano, nhã nhặn và chắc chắn mà cũng mù quáng ủng hộ cho những ý định của Pérez, đã thêm dầu vào lửa vào năm 2003. 'Del Bosque đã đi tới điểm cuối của một chu kì và tốt hơn hết là ông ấy nên đi tại thời điểm đỉnh cao của mình. Chúng tôi muốn tránh một sự suy thoái. Công việc lặp đi lặp lại với cùng một người có thể phát khởi sự

trì trệ trong đội tuyển điều mà không được đổi mới một cách đáng kể mỗi năm. Nếu đội bóng của bạn không liên tục thay đổi đáng kể thì nhiệm vụ quan trọng là thay đổi thông điệp mà họ đã nghe đi nghe lại.’

Có một thứ văn hóa nơi mà các cầu thủ trong dải ‘Galáctico’ (ngân hà) có thể làm những việc không sai lầm được đưa ra bởi vị chủ tịch, chừng nào hình ảnh của họ còn kiếm được tiền cho CLB. Nếu một cầu thủ quan trọng muốn có một ngày nghỉ tập luyện, anh ta có thể vượt mặt Del Bosque, và hỏi xin chủ tịch hoặc sự đồng ý của CLB cho

nghỉ, 'bởi vì các nhà tài trợ muốn tôi làm việc với họ ngày hôm nay'. Những nhà tài trợ cùng kiếm tiền cho Madrid trên một tỷ lệ phần trăm chia sẻ bản quyền hình ảnh và điều đó có nghĩa là cỗ máy kiến tiền của Pérez đang nhắm tới mục tiêu.

Sự đồng thuận đã bị sụp đổ và không thể không nhận thấy sự cảm thông vô cùng đối với cách mà Del Bosque đã bị đối xử. Tại thời điểm đó, Pérez phát biểu: 'Mọi HLV đều có phong cách cá nhân của mình. Del Bosque có một chút cổ điển, một chút truyền thống. Chúng tôi muốn một ai khác có kĩ thuật siêu đẳng, từ chiến lược tới sự chuẩn bị

về thể chất, bởi vì đội bóng của chúng tôi sẽ trở nên mạnh hơn theo cách đó. Del Bosque không hẳn là nhà huấn luyện lý tưởng cho tương lai của Real Madrid.’

Trong thực tế, họ đã có được người lý tưởng, chỉ là họ đã không nhận ra điều đó. Del Bosque vẫn luôn là một vị HLV bóng đá quan trọng, khôn ngoan và ‘thức thời’, tám năm sau đó. Ông đã đoạt kỷ lục với đội tuyển Tây Ban Nha và trở thành người đầu tiên dẫn dắt một đội bóng đi tới chiến thắng cuối cùng tại World Cup mà để thua tại trận đầu tiên của giải đấu vào năm 2010. Sau khi ông rời khỏi Madrid,

đội bóng này phải mất bốn năm nữa trước khi đoạt được một danh hiệu lớn – chức vô địch Tây Ban Nha dưới sự dẫn dắt của Fabio Capello vào năm 2007 – được giương cao. Dĩ nhiên, vị HLV người Ý cũng nhận được một ‘phần thưởng’: ông bị sa thải bởi người kế nhiệm của Pérez, Calderón.

Kể từ năm 2003, thời điểm khi ban lãnh đạo của Joan Laporta và các ý tưởng về bóng đá của Frank Rijkaard đã sản sinh ra một Barcelona hiện đại, hai vị HLV đã dẫn dắt đội tuyển: Rijkaard và Pep Guardiola. Tại thời điểm đó, Madrid đã có tới 11 vị HLV. Barcelona đã có

hai vị giám đốc điều hành - Txiki Begiristain và Andoni Zubizarreta - so với con số năm tại Bernabéu.

Nhà báo Sid Lowe và tôi đã gặp Carlos Queiroz tại sân tập cũ của Madrid, một ngày sau khi ông được giới thiệu như là sự thay thế cho Del Bosque. Ông này đã kịp khám phá ra rằng trong khi họ đang đàm phán để mời gọi ông về từ MU, nơi ông đang làm trợ lý cho Sir Alex Ferguson, Madrid đã đưa ra một quyết định không thể thu hồi nhằm bán Claude Makélélé, cầu thủ tiền vệ phòng ngự, đứng sau các cầu thủ ngôi sao như: Luis Figo,Zinedine Zidane, Raul, Ronaldo và David

Beckham.

‘Họ đã làm điều ấy mà không cần nghe tôi!’ Queiroz đã nổi khùng vào ngày hôm đó. ‘Yêu cầu tôi giành chức vô địch quốc gia hoặc Champions League mà không có một cầu thủ tiền vệ phòng ngự hàng đầu giống như việc cử một người leo lên đỉnh Everest mà không có bình oxy!’

Không phải cho đến khi Fabio Capello tiếp quản lần thứ hai con tàu đã được giữ vững. Mùa giải năm đó đã là một trong những mùa ấn tượng nhất trong lịch sử gần đây của bóng đá Tây Ban Nha, bằng

việc Madrid gây dựng được một danh hiệu từ hàng loạt các chiến thắng trở lại nhịp nhàng. Sau khi đội bóng của ông đã chơi một trận giao hữu bộn tiền tại Israel vào cuối mùa giải, Capello, người đang trên đường đi nghỉ hè tại Tây Tạng với nhận thức rằng mình có thể sẽ bị sa thải, đã tổng kết vị thế của một HLV thậm chí là thành công tại Bernabéu: 'Chiến thắng tại giải đấu này đã trở nên giống như việc cố gắng chiến đấu với phong cách của bạn để thoát khỏi vũng lầy.'

Ngoài ra không có chút nghi hoặc nào về việc khi Manuel Pellegrini nói về việc lập những kỉ lục và mang lại

cho Madrid thứ bóng đá đẹp trong suốt mùa giải duy nhất mà ông dẫn dắt, ông làm như vậy với sự minh chứng rõ ràng. Chưa từng có một Madrid nào vượt quá 96 điểm đã đạt được tại La Liga trong mùa giải đó. Barcelona đang ở giữa giai đoạn hồi sinh phi thường dưới sự dẫn dắt của Guardiola và chỉ có thể giành danh hiệu vô địch với ba điểm chênh lệch. HLV của Barça vẫn còn hoài nghi cách mà đối thủ của ông đã được huấn luyện.

Tuy nhiên, đỉnh điểm của những thất bại của Madrid đến khi họ làm chủ nhà trong trận chung kết giải Champions League 2010 – chiến

thắng thuộc về vị HLV tiếp sau đó của họ, José Mourinho, cùng với Internazionale. Tại vòng bán kết, Arsène Wenger, HLV của Arsenal, đã đưa ra một nhận định ranh mãnh rằng, ‘có lẽ thật đáng để chầu chực bên ngoài Bernabéu và chứng kiến những cầu thủ mà họ cho phép ra đi trong mùa giải này’. Đó là một cú huých khéo léo vào thói quen của Madrid đối với việc bán đi những cầu thủ 24 cara với giá bán của 24 củ cà rốt. Bỏ sang một bên khả năng đáng hổ thẹn là Barcelona có thể vô địch Champions League tại Bernabéu, ba đội bóng khác trong cuộc đua đã được lèo lái bởi các cầu

thủ mà Madrid đã thải loại.

Wesley Sneijder ghi bàn và đã góp phần cùng các đồng đội giúp cho đội bóng Inter của Mourinho đánh bại Barcelona trong trận đấu lượt đi đầu tiên của vòng bán kết. Người-Hà-Lan đã là cầu thủ chủ chốt trong chiến thắng giành chức vô địch của Madrid năm 2008 nhưng đã bị bán, với khoản lỗ €12 triệu Euro, cho Inter, nơi mà anh này ngay lập tức trở thành quân át chủ bài tại đấu trường châu Âu. Inter đã thực sự hạ gục Barça tại trận lượt đi ngay trên sân San Siro và với bốn cầu thủ được chuyển nhượng bởi Florentino Pérez: Samuel Eto'o, Walter

Samuel, Sneijder và Esteban Cambiasso.

Arjen Robben đã bổ sung bàn thắng ấn định chiến thắng trước cả Fiorentina và MU bằng việc tạo ra thêm một trận đấu thần kì đưa Bayern Munich đến với con đường dẫn tới chiến thắng với việc vượt qua OlymPiqué Lyon (những đội đã đánh bạn Madrid) tại vòng bán kết. Robben đã bị chuyển nhượng một cách không thể lý giải nổi sang cho Bayern trước khi cầu thủ này có thể cùng với Cristiano Ronaldo hợp thành bộ đôi chạy cánh đầy uy quyền dưới thời Pellegrini.

Tôi càng tìm hiểu sâu thêm thì càng thấy tồi tệ hơn. Kể từ khi bị thải loại bởi Madrid, Eto'o đã đạt được 15 danh hiệu vô địch, Cambiasso 15, Samuel 14, Sneijder 6. Robben đã giành được ba danh hiệu vô địch chỉ trong hai mùa giải đầu tiên cầu thủ này rời khỏi Real Madrid trong khi cầu thủ này và Sneijder là cầu thủ nòng cốt trong đội hình của Hà Lan trong trận chung kết Word Cup 2010.

Vấn đề ở chỗ, đã đên giai đoạn mà Madrid không những không có khả năng sản sinh ra các 'Pavones' (vinh quang) mà cũng chẳng giỏi giữ chân những 'Zidane' khi mà đã tìm

ra họ. Từ bước ngoặt vĩ đại trong cuộc cải cách năm 2000, Madrid đã chỉ trông thấy thứ bóng đá ngắn hạn thay vì củng cố toàn diện.

Tại thời điểm giữa mùa giải 2011-12, một điều rõ ràng là José Mourinho đã củng cố lại Madrid và kỉ nguyên của vị HLV này vẫn đang phát triển. Chất lượng của các bản hợp đồng như Mesut Ozil và Ángel di María với không một chút nghi ngờ gì cả, và cũng bằng cách đó vị HLV này khôi phục lại sự hiện diện xuất quỷ nhập thần của Kaká. Lối chơi của Ronaldo đã đang dần chín muồi dưới thời đại của Mourinho. Madrid đang dần trở nên mạnh mẽ,

nguy hiểm và hấp dẫn.

Khi Mourinho tiếp quản vị HLV này đã nói, trải qua một mùa giải mà không có một thành tích nào tại Real Madrid đã mang đến sự sỉ nhục gần đây của họ dưới bàn tay của Barça là điều không thể hình dung được, các đội bóng của ông đã luôn hoàn thiện hơn trong mùa giải thứ hai.

Ông cũng nói rằng: ‘Mối quan hệ của tôi với Pep Guardiola đã, đang và sẽ tốt đẹp. Nếu chúng ta có một vấn đề gì liên quan tới những lý do bóng đá thì nó sẽ không bao giờ trở thành một vấn đề giữa José

Mourinho và Pep Guardiola. Nó sẽ là một vấn đề giữa HLV của Real Madrid và HLV của Barcelona. Điều ấy hoàn toàn khác nhau. Tôi tôn trọng ông ấy nhiêu như tôi nghĩ rằng ông ấy tôn trọng tôi. Không hề có bất cứ một vấn đề cá nhân nào giữa chúng tôi, hoàn toàn ngược lại. Dĩ nhiên, tôi không thể cầu chúc cho ông ấy gặp may ngay tại thời điểm này, bởi vì chúng tôi đều đang chơi trong cùng một giải đấu, nhưng ngoài điều ấy ra thì không hề có vấn đề gì cả.'

Những hành động và lời nói của Mourinho ngay sau đó đã phản bội lại những quan điểm đó và, cho tới

cuối mùa giải đầu tiên của mình, thực sự là đã có một vấn đề giữa hai người đàn ông này.

Một trong những quan điểm khác của ông với vai trò HLV mới được bổ nhiệm của Madrid cũng cho thấy ông đã trượt xa nhường nào ngay trong mùa giải đầu tiên.

Mourinho đã lí giải rằng: ‘Điều mà tôi đã nói với những người làm việc cho tôi là điều quan trọng để ‘nhìn’ ra mọi thứ rõ ràng, nhưng điều quan trọng hơn cả chính là thông tin đã thu hút được đúng người, vào đúng thời điểm theo đúng cách. Chất lượng của nguồn tin mà chúng

ta nhận được quan trọng hơn nhiều so với chất lượng thông tin mà kẻ khác đưa ra ban đầu.

‘Kinh nghiệm đã dạy tôi rằng nếu bạn không phải là HLV đội hình chính thức bạn sẽ có thời gian để quan sát và phân tích, nhưng khi bạn đang là người duy nhất nắm trọng trách thì điều quan trọng vẫn là khkả năng phân tích các tình huống và đưa ra các quyết định dưới một sức ép. Đó là điều mà khoa học gọi là ‘trí tuệ cảm xúc’. Khi một vị trợ lý hoặc khi một nhà phân tích đứng trước máy tính xem xét trận đấu một, hai, có lẽ là mười lần là một việc. Nhưng đây lại là một

chuyện hoàn toàn khác trong chuỗi căng thẳng của trận đấu khi bạn không thể nhấn nút tạm dừng và nói 'dừng lại, tôi muốn xem lại một lần nữa'. Thế giới của trận đấu hoàn toàn khác biệt – bị cô lập hoàn toàn với tất cả các việc khác mà ta làm.'

Đây là một góc nhìn đầy lôi cuốn trong nguyên tắc làm việc tỉ mỉ thuộc về bản chất của Mourinho và nỗ lực của ông nhằm biến việc quản lý bóng đá thành một ngành kinh doanh khoa học, nhưng một vài hành động của và quyết định của vị HLV này đã phản lại quan điểm của chính ông về 'trí tuệ cảm xúc'. Nếu những phân tích của ông và các vị

trợ lý đủ tốt để ông tin tưởng, trên cơ sở những gì ông đã cân nhắc thì ông có thể bám sát Barcelona tại Nou Camp vào tháng Mười một năm 2010? Việc đè bẹp Real Madrid với tỷ số 5-0 đã khiến họ không thể ngẩng đầu trong các trận còn lại của mùa giải và cũng là một trong những sự hủy diệt tàn bạo và toàn diện nhất đã từng có trong một trận Clásico.

Có lẽ điều duy nhất làm giảm đi bản chất thực sự của trận đấu kinh điển đại bại hồi tháng Mười một năm 2010 đó là sự thực về việc quá chênh lệch giữa hai đội. Đội bóng của Guardiola có năng lực hơn

Madrid nhiều và, trước khi hướng đến Wembley 2011, tôi chưa từng được nghe những tiếng nói thống nhất trong giới bóng đá chuyên nghiệp với nỗi băn khoăn liệu đây có phải màn trình diễn tuyệt vời nhất họ đã từng được chứng kiến.

Cơn mưa lạnh giá đã không làm giảm được sự bẽ mặt và Sergio Ramos đã lĩnh xướng cho mùa xuân sau đó bằng một pha vào bóng thô bạo với Messi điều này đã mang đến cho cầu thủ này một thẻ đỏ. Anh này sau đó đã vung tay vào mặt Carles Puyol, anh được kéo ra khỏi cuộc đụng đầu khó chịu với Gerrad Piqué và văng ra những lời

lăng mạ với Xavi. Tất cả những hiệp ước bất tương xâm bằng miệng giữa các cầu thủ Tây Ban nha ở CLB Barça và Real Madrid, một sự kế thừa từ sau chiến thắng tại Word Cup, đã bị xé bỏ vào đêm hôm đó.

Sau đó, trong suốt loạt trận Clásicos đầy mê hoặc vào mùa xuân năm 2011, Mourinho đã lật ngược những chiêu bài của mình và đều đã lãnh lấy sai lầm. Để chơi phòng ngự giống như ông đã làm tại trận 'siêu kinh điển' thứ hai tại La Liga, một trận bóng kết thúc với tỉ số hòa 1-1, và sau đó một lần nữa làm tương tự trong trận bán kết lượt đi tại giải Champions League, bằng việc đánh

bại Barcelona tại trận chung kết giải đấu Copa del Rey (Cup Nhà vua), đã không chỉ phản lại tình cảnh khi đó của Madrid mà còn chứng tỏ đó là một sai lầm chiến thuật.

Và đâu là trí tuệ cảm xúc của Mourinho khi ông bị đưa tiễn vào đêm hôm đó, khi ông đã huênh hoang về những âm mưu đen tối sau trận đấu, hoặc khi ông chọc vào mắt Tito Vilanova tại trận Supercopa (Siêu cúp) hồi tháng Tám?

Thậm chí từ xa Guti, một trong những cầu thủ trung thành nhất của Madrid, đã lên tiếng phản đối lại

người đứng mũi chịu sào cho CLB của mình. 'Có vài điều tôi không thích ở Mourinho,' cầu thủ vừa mới rời khỏi Madrid chỉ một thời gian ngắn trước khi vị HLV mới đến nói. 'Quan điểm của Madrid chính là danh dự, cố gắng để đảm bảo rằng chiếc áo lịch sử này là quan trọng hơn bất cứ người nào đang vượt qua CLB tại mọi thời điểm. Barça đang giành chiến thắng dựa trên giá gị riêng của họ - không phải bởi sự giúp đỡ của các trọng tài.'

Thời điểm khi Mourinho loại bỏ pha chọc tức Guardiola và Barcelona đã khiến cho vị HLV này không còn giữ được những tiêu chuẩn thông

thường, và khi sự hồ nghi về ’một thế lực giấu mặt nào đó’ ủng hộ cho Barça đã bị loại bỏ khỏi tâm trí ông, sẽ là thời khắc mà Madrid có được vị HLV mà họ đáng có – và khi đó Barcelona sẽ có được một đối thủ nguy hiểm đáng kể.

Eric Abidal: Kẻ sống sót

Đôi khi, trong những phân tích của đội bóng này, việc hồi tưởng lại là điều cần thiết. Nếu bạn biết được rằng những ngày đầu trong quãng thời gian Éric Abidal ở Barcelona là một kỉ nguyên mới đang trên đường đến với vinh quang, bạn sẽ đánh cược mọi thứ mình có rằng cỗ máy

này sẽ nhào nặn anh chàng người Pháp ra trò trước khi có được bất cứ một sự tiến bộ nào.

Khi đến đây, cầu thủ này đã than phiền về khí hậu, mối quan hệ giữa các cầu thủ và nói chung cảm thấy cuộc sống ở Barcelona không phải là la vie en rose (cuộc sống màu hồng). Nhiều hơn như những gì anh đã muốn trong vụ chuyển nhượng với Lyon, điều đó cho thấy rằng cuộc sống nơi đây phức tạp hơn so với ý thích của anh.

Khi Pep Guardiola gặp mặt đội hình chính thức mới của mình và nói với họ với vẻ cực kỳ thẳng thắn về

những thách thức phía trước, trong khi buộc họ phải trải qua các vòng thử thách đầu tiên, một mùa hè nóng rực, và chính Abidal người đã không bắt kịp tinh thần khó hiểu của Guardiola, nhưng cũng chính là người cần phải có theo như cách giải thích của vị HLV này với ngài chủ tịch Joan Laporta.

Trong tất cả những đòi hỏi ấy, một Abidal nhã nhặn, nhanh nhẹn, với cặp giò dài và khỏe, không còn chút nghi ngờ gì nữa rất thích hợp với lối bóng đá phòng ngự. Tất cả chỉ là về việc liệu thái độ và tâm trạng của cầu thủ người Pháp này có bắt nhịp được cùng với các đồng đội hay

không. May thay, sự việc diễn ra đã cho thấy Abidal thực sự đã tìm kiếm được những yếu tố tương đồng mà vị HLV mới có thể khai thác.

Bóng đá càng đá càng bạo dạn hơn, tập luyện càng chăm chỉ càng đạt tới tham vọng cao hơn, Abidal đã phát triển ngày càng mạnh mẽ hơn. Khi cầu thủ này đã làm được như vậy, động lực cá nhân của anh đã đạt tới và giành được sự tôn trọng và ngưỡng mộ từ những người xung quanh.

Đây cũng là trường hợp mà nếu thiếu vắng thủ người Pháp này, Guardiola sẽ ít có khả năng thường

xuyên đẩy đội hình về tuyến sau như vậy trong suốt thời gian đương nhiệm của mình. Trước khi áp dụng chiến thuật đó, Abidal đã thường đá cặp với Puyol hoặc Piqué ở tuyến giữa và cho phép hoán đổi từ đội hình bốn thành ba bởi cầu thủ này quá lão luyện, rất mạch lạc khi chơi ở vị trí trung vệ thay vì vị trí sở trường của mình là hậu vệ cánh trái.

Rất lâu trước khi việc chẩn đoán một khối u ở gan vào tháng Ba năm 2011, cầu thủ này đã trở thành người lĩnh xướng của toàn đội. Trong cú ăn ba tại mùa giải đầu tiên của Guardiola, chàng hậu vệ này đã

thường xuyên phải ngồi ngoài bởi chấn thương hoặc án treo giò. Abidal đã luôn luôn thích nghi và tiến tới bất cứ thách thức nào anh được giao.

Trước trận chung kết Champions League diễn ra ở Wembley, Abidal đã nói với tôi rằng vào hồi tháng Mười một trước, khi đánh bại đội truyển Anh trong màu áo đội tuyển Pháp, anh đã tự dành cho mình một lời nhắc nhỏ trong phòng thay đồ rằng anh đã hy vọng có thể trở lại và được gọi vào đội tuyển vào tháng Năm. Tờ ghi chú không còn ở đó nữa nhưng anh thì có, mặc cho những chẩn đoán y tế cho thấy hy

vọng đó là điều không khả thi.

Có thể đó không phải là một khoảnh khắc nhiều cảm xúc hay khoảnh khắc xúc động trong lịch sử thời hiện đại của FC Barcelona hơn là một bệnh nhân ung thư đã được tái sinh gần đây đang được nhắc tới bởi những người Catalan ưu tú - Carles Puyol – trao chiếc băng đội trưởng và nâng cao cúp vô địch thứ biểu trưng cho mục đích sống của các cầu thủ bản xứ tại CLB. Điều ấy kể cho bạn mọi điều mà bạn cần về Éric Abidal.

12 - MESSI VĨ ĐẠI

‘Messi là một cầu thủ làm nên sự khác biệt, người nâng chúng ta lên một tầm vóc khác. Sẽ không có cầu thủ nào lặp lại được những điều cậu ấy đã làm. Cậu ấy là cầu thủ tốt nhất mà tôi từng gặp, cầu thủ xuất sắc nhất mà tôi từng huấn luyện.’

Pep Guardiola

Thật mỉa mai làm sao khi sự khẳng định của Messi trên đấu trường toàn cầu lại đến qua – Giải

Vô địch Thế giới các đội trẻ (World Youth Championship), một danh hiệu vô địch phiên bản cấp thấp của World Cup – thứ mà Messi và những người đồn hương của mình luôn muốn nhưng chưa bao giờ giành được. Đó là mùa hè sôi động của cậu, bước sang tuổi 18 và có tới một hàng dài những CLB đeo đuổi đang chờ đợi để đưa cậu về chơi cho đội của mình, đó là một quãng thời gian quyết định trong mối quan hệ của cậu với FC Barcelona. Bản hợp đồng của cậu vẫntrong tình trạng chưa thực sự thỏa đáng, giá trị của cậu hiện đang rất cao và sẽ còn cao hơn nữa. Những điều lạ

lùng đã từng xảy ra trong bóng đá, Chelsea, Milan hay MU đều đã có những lời mời mọc hấp dẫn với cả Leo hay Jorge Messi, cha cậu. Thật may mắn cho Barça, điều ấy đã không trở thành hiện thực – một phần là bởi họ đã có một vị Giám đốc điều hành thực sự tâm huyết với bóng đá.

Giải đấu FIFA World Cup dành cho lứa tuổi dưới 20 (U-20) được tổ chức tại Enschede, Hà Lan, đã khởi đầu bằng điều không may đối với Messi. HLV của cậu, Francisco Ferrano, đã để cả cậu lẫn cầu thủ trẻ Sergio Agüero trên băng ghế dự bị - Argentina thua 1-0 trước đội

tuyển Mĩ trong khi Tây Ban Nha, với các chủ lực như Raúl Albiol, Fernando Llorente, David Silva và José Enrique, đã leo lên ngôi đầu bảng một cách dễ dàng.

Argentina đã phản công lại bằng chiến thắng 2-0 trước Ai Cập, trong đó Messi đã được ra sân và ghi bàn, nối tiếp đó là chiến thắng 1-0 trước đội tuyển Đức.

Cậu đã ghi bàn trong trận thắng 2-1 tại vòng 1/16 trước đội tuyển Columbia, và làm điều tương tự tại vòng tứ kết với chiến thắng 3-1 để vượt qua Tây Ban Nha và đỉnh cao là bàn mở tỉ số trong trận thắng 2-1

của Argentina tại vòng bán kết vượt qua Brazil. Cậu đã khởi đầu từ góc xa bên cánh phải, đánh bại hai hậu vệ và thực hiện một cú sút chân trái điển hình vào góc trên của khung thành.

Ngay cả khi đã mang tới điều phi thường của tất cả những gì đã xảy ra kể từ đó, đây quả là những quãng thời gian ngọt ngào nhất trong cuộc đời Messi. Cậu đã giành được một suất trong đội thuyển, đưa Argentina tới vòng chung kết, đánh bại đối thủ truyền kiếp của họ và Giám đốc điều hành của Barça, Txiki Begiristain, đã có mặt tại Hà Lan để chứng kiến điều đó xảy ra –

với giấy, bút trong tay.

Cho tới khi Messi bước sang tuổi 18, cậu không thể kí vào bất cứ thứ gì dài hơn bản hợp đồng ba năm. Tới ngày 24 tháng Sáu năm 2005, một bản hợp đồng có lợi hơn, bản hợp đồng năm năm đã thực sự được kí giữa CLB, Messi và cha, người đại diện của cậu. Mức lương của cậu với mức dành cho cầu thủ hạng 'B' có giá trị nhiều hơn một sự đảm bảo cho xuất chơi thường xuyên ở đội hình chính và, đáp lại thực tế đó, Barça đã nhanh chóng đạt được thỏa thuận bằng việc đưa ra điều khoản mua lại với giá €150 triệu Euro đối với chàng cầu thủ có mức

lương cả năm nằm trong khoảng €5 triệu Euro.

Barça đã nhận thức rõ họ đã bị vạch trần. Ngay cả khi Messi và gia đình của cậu đã thực sự mãn nguyện khi được ở lại Barcelona, chỉ còn vấn đề chưa được giải quyết là quốc tịch của cậu, ý đồ muốn có mặt thường xuyên trong đội hình chính và điểm yếu của cậu trước những gã khổng lồ hiếu chiến của bóng đá Châu Âu nhăm nhe giải phóng cậu khỏi bản hợp đồng – một sự lặp lại của hành động nẫng mất Luis Figo khỏi Nou Camp của Madrid - là những điều họ cần phải tự bảo vệ bản thân để đề phòng.

Chỉ trước khi trận chung kết diễn ra ở Utrecht, Diego Maradona đã điện thoại cho Messi tại khách sạn của đội tuyển và khẩn khoản đề nghị cầu thủ này dốc hết trách nhiệm cá nhân cho việc mang chiếc cup về với Argentina. Messi đã hứa sẽ làm hết sức có thể, và đã không chỉ ghi bàn mà còn kiếm về hai quả penalty trong trận thắng 2-1 ở vòng chung kết trước đội tuyển Nigeria. Đã 16 năm sau khi Maradona đã đưa Argentina tới danh hiệu vô địch FIFA World Cup U-20 và giờ đây Messi đã là nhà vô địch thế giới, giành danh hiệu Đôi giày vàng và Quả bóng vàng trong giải đấu. Lên

nhận giải, cậu đã mặc chiếc áo T-shirt với tên của chị gái, anh họ và hai đứa cháu của mình in trên đó. Một Messi điển hình.

‘Diego đã yêu cầu tôi mang chiến thắng về khi ông ấy gọi điện và giờ đây, ông đã có nó,’ Messi nói. ‘Bởi vậy, chiến thắng này là dành cho ông ấy, cho gia đình tôi và cho tất thảy người dân Argentina những người yêu bóng đá. Người mẹ già của tôi (mi vieja) đang chuẩn bị một tủ kính cho tất cả các danh hiệu tôi sẽ trở về nhà ngay sau khi rời khỏi Hà Lan, nhưng ở Rosario, không phải Tây Ban Nha. Đây là những danh hiệu của đội tuyển

Argentina mà tôi vừa giành được và chúng cần phải ở lại đất nước của tôi.

‘Tôi không thích khi mọi sự om sòm dồn cả về phía tôi. Tất cả những gì tôi hi vọng đó là từ giờ sẽ có nhiều thời gian hơn cho tôi chơi bóng ở Barça – đó hẳn là điều tuyệt vời nhất.’

Ban đầu, tin tức về sự kiện này đã bị bóp méo. José Ramón Alexanco, người đã nâng cao chiếc cup vô địch Châu Âu tại Wembley vào năm 1992, đảm trách công việc tại La Masia vào mùa hè năm đó đã nói: ‘Messi sẽ vẫn được kí hợp đồng như

một cầu thủ hạng 'B' ngay cả khi cậu ấy xuất phát trong đội hình chính thức. Đó đã là lời chỉ trích về việc này, nhưng điều mấu chốt nằm ở chỗ nếu Frank Rijkaard không sử dụng cậu ta thường xuyên thì cậu ta có thể tự do được chơi, được phát triển và thưởng thức thứ bóng đá của mình, bởi vậy đây là cách tốt nhất tại thời điểm này.'

Begiristain, vị Giám đốc điều hành của CLB, đã làm rõ: 'Chẳng có lí do nào để chúng ta cho mượn cầu thủ ấy để học hỏi kinh nghiệm. Tôi đã nói chuyện với Leo và cha cậu ấy và một điều rõ ràng là cậu ấy ra sân cùng với đội hình của Frank Rijkaard

và chỉ khi nếu cậu ấy không có đủ số trận đấu cần thiết thì chúng tôi mới nói chuyện về tất cả những điều này một lần nữa.’

Mối quan hệ giữa phe Messi, Begiristain và vị phó chủ tịch tài chính, Ferran Soriano trở nên khắc nghiệt. Tuy nhiên, Jorge Messi muốn biết liệu con trai mình có đang được đá nhiều trận ở đội tuyển chính hơn không. Ông họp với Begiristain và hỏi rằng liệu điều khoản cho mượn có phải là một ý tưởng tốt hay không. Một cách trùng khớp, tại thời điểm đó khi ý định về một bản hợp đồng cho mượn với Rangers vẫn đang được

thảo luận một cách chắc chắn bởi trợ lý giám đốc CLB, Jan Wouters và trợ lý của Rijkaard, Henk ten Cate.

Điều đó chỉ ra rằng Jorge Messi đã cân nhắc tới sự phát triển đúng đắn của con trai mình và rằng không có sự chênh lệch giữa ông và ý đồ của Begiristain.

Tuy nhiên, không ai trong số họ có ảnh hưởng trực tiếp đến Rijkaard, người đang ở đỉnh cao quyền lực tại Nou Camp, người vừa mới cùng đội bóng giành danh hiệu vô địch quốc gia sáu năm trước. Rijkaard là người có tiếng nói quyết định đối với việc cầu thủ nào được chơi và

cầu thủ nào không.

Quan điểm của Begiristain rõ ràng rằng Rijkaard và Ten Cate đang cân nhắc hợp đồng cho mượn đối với Iniesta và Messi là một cách của việc né tránh một vấn đề đang tranh cãi gặp khó khăn: có nên để cả hai hay một trong hai cầu thủ trẻ một xuất chính thức ở đội một? Giới truyền thông xứ Catalan có đang ngày trở nên quá cuồng đắm với hai sản phẩm của La Masia hay không? Một trong hai có thực sự đáp ứng được những khắc nghiệt của 30 trận đấu tại La Liga trong mỗi mùa bóng?

Vị giám đốc CLB, người vẫn luôn kiên định trung thành với Rijkaard trong những ngày tồi tệ nhất của mình trong suốt mùa giải 2003, đã muốn các vị HLV phải đối mặt với thách thức trước việc trả lời những câu hỏi này.

Begiristain đặt cuộc tranh luận lên hàng đầu, việc nói với Jorge Messi rằng quan điểm của CLB là Leo sẽ không đi đâu hết ‘ít nhất là cho tới tháng Mười hai’ sau đó, nếu chàng trai không chơi thường xuyên, trong toàn bộ giải Hạng Nhất (Primera División) thì cậu sẽ bị đưa lên để tính tới một bản hợp đồng cho mượn.

Vị giám đốc CLB cũng nói với vị HLV trưởng người Hà Lan giải quyết dứt điểm tình trạng liệu rằng Iniesta và Messi đã sẵn sàng và, nếu không, giải quyết họ như thế nào, thay vì cầu viện tới việc cho mượn những cầu thủ này.

Tại thời điểm đó, Messi đã trở thành con mồi trước những đôi mắt hám lợi của Liên đoàn bóng đá Tây Ban Nha. Điều luật của FIFA vẫn có ý rằng bởi cầu thủ này đã không chơi trong bất cứ trận đấu chuyên nghiệp nào cho đất nước mình nên cậu ta có thể, trong trường hợp cụ thể này, chơi cho đội Tây Ban Nha. Việc đạt tới tầm quốc tế thông qua

thời gian cư trú nhắm tới lộ trình năm năm và hộ chiếu Tây Ban Nha của Messi từ lâu đã bị kiểm soát qua chế độ của Barça, những người đã kiếm lợi lớn từ hộ chiếu kép hiện hành của cầu thủ tuổi thiếu niên này.

Thành thật mà nói, Messi cũng ái quốc như Maradona trước đây đã từng và nổi giận nếu bị quy kết là ham thích với Barça hơn đội tuyển Argentina.

Tuy nhiên, liên đoàn bóng đá Tây Ban Nha đã nắm được thóp là hộ chiếu của Messi đã hết hạn từ mùa thu năm 2005 và nghe có vẻ như

cầu thủ này có ý định thay đổi lòng trung thành của mình. Ginés Meléndez thuộc vào nhóm HLV có tuổi tại thời điểm đó và tưởng tượng đến vụ cướp của thể kỷ. ‘Tôi có người bạn thân ở Barcelona, Alex García, anh này đã nói với tôi, ‘Tại sao cậu không nói chuyện với cậu bé Argentina đó về việc ra đi?’

‘Tôi biết cậu ta, dĩ nhiên rồi, bởi toi thường xuyên tới xem đội trẻ Barça thi đấu và cậu ta rõ ràng đã thấy được ánh mắt của tôi, nhưng tôi đã nghĩ đây là điều tốt nhất nếu như có thứ gì cần phải nói, ban đầu, mọi việc được thực hiện ở mức tốt nhất bởi đích thân Alex.

‘Cho tới khi đội giải World Cup U-20 diễn ra năm 2005 tất cả đều nằm dưới những vỏ bọc, nhưng tại thời điểm một vài nhà báo hỏi Leo liệu rằng liên đoàn Tây Ban Nha có liên lạc với cậu để nói về tất cả những điều này không và cậu ấy nói ‘Có’. Sự thực là đặt tất cả những điều ấy dưới sự điều khiển của Alex García và bởi câu hỏi ấy đã ném đích xác một viên gạch vào tường với chàng cầu thủ mà tôi đã không bao giờ đề cập một chút gì tới điều đó. Thành thực, tôi đã muốn tất thảy mọi thứ bị quên lãng để rồi trong tương lai không có ai nói đó là lỗi của chúng ta đã khiến cậu ấy không chơi cho

đội tuyển Tây Ban Nha!

‘Messi mới chỉ là một cậu bé, một thần đồng bóng đá thực sự, Alex có một ý niệm đúng đắn về việc đặt ra cho cậu ấy câu hỏi nhưng chúng ta đã có câu trả lời ‘Không’ và đó là tất cả.’

Hãy chỉ tưởng tượng trong một giây thôi – Messi là tiền đạo của đội tuyển quốc gia Tây Ban Nha. Cậu ấy nhận được nhiều sự đánh giá cao hơn, cậu ấy giành nhiều danh hiệu, cậu ấy được chơi với bóng với các đồng đội ở CLB và bạn bè và cậu ấy cũng không phải là người Argentina đầu tiên chơi cho ĐTQG Tây Ban

Nha (trước đó đã có Alfredo di Stéfano, Juan Antonio Pizzi). Tuy nhiên, đội tuyển Argentina cùng với chiến thắng tại World Cup cho đất nước có ý nghĩa quá lớn đối với Messi. Hãy hi vọng vào lòng trung thành được đánh giá cao của cầu thủ này.

Tháng Chín đó, cầu thủ này đã được cấp phép mang hai quốc tịch.

Giải đấu Gamper được tổ chức hàng năm vào tháng Tám nhằm tưởng nhớ người sáng lập Barça, Joan Gamper, và giới thiệu đội hình (thường là những bản hợp đồng mới) tới những người hâm mộ. Năm

nay, Juventus của Fabio Capello là đội khách và thậm chí còn đã giành chiến thắng trong một trận đấu căng thẳng trước loạt penalty sau khi đạt tỉ số hòa 2-2.

Trong suốt mùa hè đó, chủ tịch kiêm chủ sở hữu CLB Internazionale, Massimo Moratti, đã nói trước báo giới Italia: ‘Tôi sẽ chi một khoản tiền cực lớn nếu tôi có thể mua Messi. Cậu ấy là chàng trai duy nhất đã gây ấn tượng cho tôi rất nhiều trong một khoảng thời gian dài, rất dài.’

Cậu ấy đã trở thành cầu thủ trẻ nhất của Barça (kể từ thời của

Bojan) đạt được danh hiệu vô địch World Cup dành cho đội trẻ và giờ đây cậu đang ở trong tầm ngắm của Moratti và Inter; Messi đã, không còn nghi ngờ gì nữa, trở thành cầu thủ nổi bật khi Juventus đấu với Barcelona.

Đó là lần đầu tiên tôi được trải nghiệm sự bùng nổ sự cuồng khát Messi.

Tất cả các tín đồ bóng đá có được sự lạc quan sôi nổi khi mùa giải mới đang tới gần – đôi khi đó là một chiến thắng của sự tin tưởng và sự lạc quan vượt trên chủ nghĩa hiện thực. Tuy nhiên, tín đồ Barça đã

phải chịu đựng sự thống trị của Madrid quá lâu đến nỗi sự nổi lên của nhân tài trẻ tuổi này – tại thời điểm khi Rijkaard, Ronaldinho và Eto’o đã mang về những quãng thời gian đẹp – được hiện diện tại Nou Camp. Gần 100,000 người Catalan đã hò reo trong nỗi hân hoan đón chào Hoàng tử Leo. Họ đã háo hức để được xem cầu thủ này trình diễn như thế nào trước Fabio Cannavaro, Patrick Vieira, Giorgio Chiellini, Mauro Camoranesi, Alessandro del Piero và Zlatan Ibrahimovic.

So sánh với một trận đấu điển hình của Barça dưới thời Pep Guardiola chiến thuật của trận đấu rất đáng

kiinh ngạc. Juventus đã kiểm soát được 62% thế trận trong hiệp một – trên sân Nou Camp – và dẫn trước trong vòng nửa tiếng. Tuy nhiên, Messi vẫn kiên trì bám đuổi Juve, vượt qua rào chắn đối phương, kéo các hậu vệ về hướng mình trước tung ra một đường chuyền – cậu đánh đầu và tì vai mọi cầu thủ đối phương trên đường pitch, đặc biệt là khi có một cú rê bóng nước rút bên cánh trái khiến cả Cannavaro và Gianluca Pessoto ngã sõng soài trên sân cỏ.

Đám đông thực sự đã phát điên. ‘Messi-Messssi-Messsssssssi’ ngân lên trầm bổng. Điều đó dường như

một lằn ranh đã được vẽ nên giữa Messi một cầu thủ của tuyển trẻ đầy hứa hẹn và vị thế mới của cậu như một ngôi sao.

Cậu đã góp công trong bàn thắng của Andrés Iniesta, một bàn thắng tuyệt vời, một đường chuyền 25 mét vượt qua hàng phòng thủ, để mọi người phải ngả mũ trước màn trình diễn mang tính dấu mốc ấy. Rijkaard đã để cho cậu trở thành vị anh hùng của cả đội, trong phút thứ chín mươi, bởi vậy cậu có thể đón nhận sự tán thưởng từ đám đông. Đó là một sự tung hô đầy nghẹn ngào đối với mọt chàng trai 18 tuổi.

Sau trận đấu, Juventus đã chính thức hỏi Barcelona về mức giá cho cầu thủ này, nhưng ngay lập tức đã nhận được lời từ chối dứt khoát. Ngài chủ tịch Laporta biết mình đã có vật quý khi xem trận đấu ấy.

Trong phòng thay đồ, Fabio Capello đã rời đi với không chút nghi ngờ gì về khả năng tiềm ẩn của Messi. 'Trong suốt đời mình tôi chưa từng chứng kiến một cầu thủ nào có những tố chất và năng lực như vậy ở lứa tuổi ấy, đặc biệt khi mặc chiếc áo đấu 'nặng kí' của một CLB xuất sắc nhất thế giới.

'Cầu thủ ấy có thể làm bất kể điều

gì cậu ta muốn với quả bóng. Đó là là chiến thắng ấn tượng giải đấu dành cho đội trẻ vào mùa hè này, nhưng điều đáng chú ý ở đây là – cậu ta đã thi đấu với những người trưởng thành, chứ không còn là những đứa trẻ ở độ tuổi của cậu.'

Messi đã trở về. Cậu có trận đấu ra mắt trong màu áo đội Argentina và tháng Tám khi đối mặt với Hungary tại Budapest, nhưng đã ra sân ngay sau đó chỉ 90 giây. Chiếc thẻ đỏ quả là một quyết định tồi tệ từ phía trọng tài Markus Merk. Vilmos Vanczák trước đó đã cố để đốn ngã chàng cầu thủ trẻ, và sau đó kéo áo Messi mạnh đến nỗi nó suýt rách.

Khi mà Messi đã cố tì vai đối phương, Merk đã quyết định rằng đó là pha phạm lỗi từ phía cầu thủ Argentina và rút ra thẻ đỏ trực tiếp – đồng thời cũng cảnh cáo Vanczák. Thật là lố lăng.

Đó cũng chính là điều mà Mourinho nghĩ. Chỉ trong vòng vài tháng ông ta đã là tác giả của lời vu khống tồi tệ nhất mà tôi từng được nghe về Messi (khi Barça và Chelsea gặp nhau trên sân Stamford Bridge trong khuôn khổ giải Champions League) nhưng lần đóMourinho đã đứng về phía Messi.

‘Trọng tài rút ra thẻ đỏ là hoàn toàn

sai,’ vị HLV nói. ‘Tôi đã quan sát hành động đó thực sự rõ ràng và Messi đã chỉ giơ tay mình lên để cậu ta có thể đảo qua hậu vệ đội Hungary. Tệ nhất cũng chỉ là một chiếc thẻ vàng mà thôi.’

Tới tháng Chín, hiện tượng Messi đã lây lan quá nhạn đến nỗi Barça cần tới một sợi dây bảo hiểm.

Thân thế mang bản chất cực kỳ phức tạp của cầu thủ này – bao gồm, quốc tịch (Argentina? Hay Tây Ban Nha?), bản đăng kí của cậu với liên đoàn (học viên? Đội hình B? hay đội hình chính thức?) và cả tình trạng luôn chực chờ như là một cầu

thủ ‘phụ’ – đã cản trở việc cậu có trận ra mắt tại liên đoàn cho tới tận tháng Chín.

Biểu hiện xuất sắc tại giải đấu Gamper, đề nghị mua lại cầu thủ này từ cả phía Juventus lẫn Inter Milan với con số lên tới €20 triệu Euro và sự đảm bảo ngày một gia tăng cho vị trí trong đội chính thức có ý nghĩa rằng một bản hợp đồng mới nhằm thay thế cho bản trước đây đã kí đã hết hạn vào tháng Tám là thực sự khẩn thiết.

Mức lương của cầu thủ này đã được tăng lên, điều khoản mua lại vẫn được đặt ở mức €150 triệu Euro và

gia đình Messi đã đồng ý để Leo bị ràng buộc bởi bản hợp đồng mà giờ đây đã lên tới chín năm. Tại thời điểm đó, Barça đang bắt đầu xây dựng cấu trúc tháp lương cốt lõi của điều này vẫn còn được giữ cho tới ngày nay. Đại đa số đội bóng đặt ở mức sàn, những tài năng nổi bật ở một nấc cao hơn, các tài năng đã được khẳng định nằm ở mức gần với đỉnh tháp và trên cùng là một hoặc hai siêu sao.

Ví dụ: Ronaldinho đứng đầu và Oleguer cùng với Messi ở mức sàn.

Mức lương sàn giao động ở mức khoảng €900,000 Euro, nhưng đây

là mức lương cao nhằm khuyến khích tất cả các cầu thủ ghi bàn, vị trí trong thang bậc của liên đoàn và, trên hết, là các danh hiệu.

Trong buổi họp báo nhằm giới thiệu các bản hợp đồng mới, Begiristain đã chỉ ra rằng CLB có thể dễ dàng chần chờ trong vài tháng, thậm chí cho tới tận sau World Cup 2006 mới đàm phán nhưng, ‘Chúng tôi muốn cho Leo, người có một tương lai sán lạn ở phía trước, cảm thấy thoải mái và tin tưởng ở chúng tôi’. Đây là chứng cứ đầu tiên của động thái thông minh và thái độ chủ động của CLB đối với tài năng của mình.

Jorge Messi bổ sung: ‘Bản hợp đồng mới, được cải thiện này không là gì cả đối với tất cả các đề nghị được đưa ra từ phía các CLB khác. Tôi đã luôn là một người ủng hộ Barça và sẽ không tìm kiếm những CLB khác để mà tạo áp lực lên vấn đề này.’

Điều tra của của tôi trong việc tìm kiếm sự phản hồi từ những bên có liên quan trong bản hợp đồng này đã hé lộ rằng trong khi Barça đã nhận thức được về một, đôi khi là hai lời đề nghị đến từ Jorge Messi hầu như là hàng năm kể từ năm 2005 trở lại đây, người cha của chàng cầu thủ này đã luôn đàm phán dựa trên hảo ý và không bao

giờ sử dụng lợi thế về một đề nghị tốt hơn về tài chính từ bất cứ đội nào như là một công cụ mặc cả.

Cuối cùng, một cách dứt khoát, Messi thêm vào: ‘Đây là điều mà tôi hằng mong đợi – cơ hội dành trọn sự nghiệp của mình ở Barça.’

Cho dù Messi đang dần trở thành một thần tượng ở sân Nou Camp nhiều tới đâu đi nữa, cậu vẫn ở dưới bóng của Ronaldinho. Do cầu thủ người Brazil này đã lạc bước và sự ảnh hưởng của mình ở đỉnh cao của bóng đá thế giới ngắn ngủi hơn là nó có thể, nên sẽ thật dễ để hoặc lờ đi hoặc xem nhẹ việc cầu thủ ấy đã

từng phi thường như thế nào.

Ronaldinho đã hoàn toàn khác so với Messi; bất kể ai đã từng thử sức với cầu thủ này khi còn ở đỉnh cao phong độ đều sẽ thừa nhận rằng cầu thủ Brazil này mạnh mẽ tới hung bạo. Nếu bạn đã từng cố lấy bóng từ cầu thủ này, điều đầu tiên xảy ra, ngay cả trước khi anh ta tung ra một màn tiểu xảo hoặc một cú nước rút, đó là bạn đã bị bỏ lại đằng sau bởi cặp đùi khỏe và rắn chắc khủng khiếp.

Cầu thủ ấy có khả năng chi phối một trận đấu, và chiến thắng 3-0 của Barcelona trước đối thủ

Santiago Bernabéu hồi tháng Mười hai năm 2005 đã gợi nhắc chúng ta về 'Trận đầu của Ronaldinho'. Tuy nhiên, trận đấu đó cũng bao hàm một trong những điểm nhấn trong mùa giải của Messi.

Tính từ tháng Chín năm 1929, đây mới là lần thứ 13 Barça giành chiến thắng trước Real Madrid tại cúp liên đoàn. Bảy mươi sáu năm, 12 chiến thắng. Một thành thích thể hiện mức khó khăn.

Tôi đã từng rủ 10 người bạn từ Clontarf, tại Dubin tới xem trận siêu kinh điển của Madrid và đã ngồi cùng với họ trên khán đài nơi các

cầu thủ Madrid tặng vé cho bạn bè và người thân của mình. Xung quanh tôi có những hành động khinh miệt chủng tộc kinh khủng đối với Samuel Eto’o và Ronaldinho điều mà, một cách khôi hài, đã chuyển sang tán thưởng Ronaldinho khi cầu thủ này ghi được hai bàn thắng bứt phá thần kỳ nối tiếp bàn mở tỉ số của Eto’o. Đã có những người rơm rớm nước mắt vào thời điểm bẽ bàng ấy. Đó là một đêm phi thường.

Messi-18-tuổi đã ghi bàn thắng đầu tiên, và còn khiến cho Iker Casillas phải cứu thua xuất sắc hai lần. Anh cũng là cầu thủ bị phạm lỗi nhiều

nhất trận đấu. Thật là một cách tuyệt vời để đánh dấu trận Siêu kinh điển đầu tiên của mình..

‘Messi ư? Thật đơn giản – chúng ta đã biết rằng ngay cả ở tuổi của mình cậu ấy có thể sẽ cảm thấy không một chút sợ hãi khi chơi bóng tại Bernabéu và rằng cậu ấy vừa chỉ mới đảm trách việc kèm các cầu thủ trong các tình thế một đối một,’ Txiki Begiristian phát biểu sau trận đấu.

Có thể có một vài hoài nghi về chất lượng cầu thủ của đối phương, Madrid đã xuất quân đêm đó với các cầu thủ như Casillas; Salgado,

Sergio Ramos, Helguera, Roberto Carlos; Beckham, Pablo García, Zidane, Raúl; Robinho và Ronaldo.

Còn nhớ câu nói đầy cảm thông của Mourinho đối với chiếc thẻ đỏ vô lý của Messi trong trận gặp Hungary? Tháng Hai sau đó, lời lẽ của ông ta đã thay đổi một cách đột ngột.

Tại Champions League vòng 1/16 giữa cặp đấu Barcelona và Chelsea. Đội hình thi đấu của Mourinho đã loại Barça, dưới nhiều tình huống nhạy cảm gây tranh cãi, trong mùa giải trước. Stamford Bridge đã là một nơi kinh hoàng mà tại đó đã nỗ lực và dàn xếp một kết quả.

Lần này Barça giành chiến thắng 2-1 trên một mặt sân xấu xí, việc thi đấu với sự liều lĩnh cao độ và tham vọng. Asier del Horno đã vào bóng từ phía sau một cách thô bạo đối với Messi khiến anh ta phải nhận thẻ vàng, dù tình huống đó có thể nhiều trọng tài sẽ phạt thẻ đỏ trực tiếp. Sau đó, dù đã báo cảnh cáo, anh này đã bị truất quyền thi đấu sau một pha phạm lỗi đáng nhận thẻ khác đối với Messi.

Sau trận đấu, Mourinho, một cách đầy chỉ trích, đã nói: ‘Có thật nhiều kịch sĩ đại tài ở Catalonia và đó là những gì Messi đã thể hiện trong trận đấu này – một kịch sĩ đại tài.’

Đây mới chỉ là sự khởi đầu, sau này vị HLV của Real Madrid sẽ còn bị lên án bởi những câu chỉ trích cay độc nhắm tới Barcelona mà không ai biết lời ông ta nói là thật hay giả., Tuy nhiên, cũng có những người đi thẳng vào mục tiêu thay vì phàn nàn về Barcelona, đó là khi khi cây viết kì cựu về bóng đá Tây Ban Nha hiện đại, Santiago Segurola – hiện tại đang làm việc cho tờ Macca. Nhận định của anh rất nhẹ nhàng. Về đêm nóng bỏng ấy, anh viết: ‘Trong một màn trình diễn hiếm thấy của kĩ thuật, thông minh và quả cảm, Messi đã xé toang Chelsea trước ánh mắt kinh ngạc

của các cổ động viên người Anh, những người đã phản ứng lại như những sự thường tình khi một cầu thủ gây ra nỗi hoang mang. Ngoài những tiếng la ó họ đã hướng mình theo cầu thủ ấy mọi lúc khi cậu ấy chạm vào bóng điều đó thật kinh khủng; kinh khủng bởi những cống hiến to lớn của cầu thủ ấy cho đội.

‘Bạn sẽ không thể chi phối một trận đấu dạng này khi ở tuổi 18. Bóng đá đã có một vài tiền lệ trước đó và họ đều là những thiên tài. Pelé của kỳ Chung kết World Cup 1958, Maradona tại World Cup dành cho đội trẻ năm 1979, có thể là Cruyff trong trận hòa nổi tiếng với Benfica

năm 1969 hay George Best tại Lisbon, cũng như trong trận đấu gặp Benfica, ba năm trước đó. Hai trường hợp cuối này đến từ những chàng trai đã 20 và ngoài 20 với dấu ấn về thành tích đã được chứng minh tại giải đấu quốc tế. Thành tích của Messi đến từ một cậu trai chỉ vừa mới bắt đầu trở thành một đấu thủ có chứng chỉ vào tháng Mười một trước. Ngay khi vị trí đó đến cùng lúc với màn trình diễn bùng nổ của cậu tại Bernabéu chính là phương tiện để mang lại chiến thắng vẻ vang cho Barça trước Real Madrid.'

Jorge Valdano, một người có mối

quan hệ chặt chẽ với thời của Galáctico của Florentino Pérez tại Real Madrid người mà một số cổ động viên Barça có thể nghĩ rằng ông là một Madrileño (người Madrid) hơn là một người đồng hương với Messi, cũng đã lên tiếng với sự đánh giá tốt. ‘Messi là một cầu thủ mà chỉ dẫn dắt các đối thủ tới cuối cuộc chơi, điều khiến cho cậu trở thành một dạng khủng bố trong bóng đá,’ Valdano nói. ‘Cậu ấy khiến cho họ bám gót mình mà không hề có lấy một khả năng bắt kịp trở lại – trước tiên là bởi cậu ấy kéo tất cả bọn họ về một mối và thứ hai là do cậu ấy làm chủ được

sức rướn không thể ngăn chặn trong sự bứt phá từ những khoảng cách ngắn.’

Buồn thay cho Messi, thắng lợi ở Stamford Bridge lại là đỉnh cao của cậu trong mùa giải. Trong vòng đấu lượt về đối mặt với Chelsea, cậu đã phải khập khiễng bước ra với chấn thương gân kheo, và chỉ vừa mới chuẩn bị trở lại với khóa tập huấn toàn diện trong vài ngày trước khi trận chung kết Champions League gặp Arsenal diễn ra tại Paris. Vào ngày Chủ nhật cậu đang tập luyện tại Nou Camp, trước sự ngạc nhiên và phấn khích của các khách du lịch những người đang trong chuyến

thăm quan sân vận động, với tất cả những người đã được thỏa mãn trong trận đấu trước đó với Sevilla.

Một lần nữa vào ngày thứ Hai, trước chuyến bay tới Paris và trên sân cỏ Saint-Denis vào hôm thứ Ba, người ta đã trông thấy Messi tung ra cú sút đầy uy lực, quả bóng đã va phải Ronaldinho trong một pha chắn bóng và hãm được đường bóng hướng tới Eto'o khi một cú sút găm trọn vào đầu và mặt chàng tiền đạo, trong một khoảnh khắc, như thể nó đã lấy đi của Barça cầu thủ có thể sẽ đưa đội bóng của cậu trở lại với trận chung kết chỉ trong vòng 24 giờ sau đó.

Vào ngày thứ Tư, một tin sốc đã đến: Rijkaard không ghi tên Messi vào đội hình thi đấu của mình, việc quyết định rằng cầu thủ 18 tuổi đã không có đủ thời gian huấn luyện, nối tiếp sau chấn thương hồi tháng Hai, là mạo hiểm. Iniesta được xếp vào, Xavi cũng bị liệt vào danh sách bởi Rijkaard đã chỉ xếp vào cho vừa đủ trên băng ghế dự bị, một sự thay thế không được dùng tới. Đối với Rijkaard và Ten Cate, cuộc tranh luận chung về Van Bommel – Iniesta vẫn chưa kết thúc và vị HLV đã thiếu niềm tin tuyệt đối ở hai tài năng trẻ sôi nổi nhưng nhỏ bé của mình.

Messi đã hoàn toàn chứng tỏ được đẳng cấp thật đặc biệt của sự phù hợp mà cậu đã biểu hiện sẽ được minh chứng bằng một vị trí trên băng ghế và Iniesta vẫn luôn nói về việc học hỏi cậu sẽ không bắt đầu tại Parisvào thời khắc tồi tệ nhất của mình trong bóng đá.

Van Bommel đã khởi đầu với vị trí của mình và, trong khi cầu thủ này dĩ nhiên đã không chơi một cách mờ nhạt như Ronaldinho, hoặc bị lấn lướt như Oleguer, hạn chế về tốc độ và thiếu vắng sự bứt phá - di chuyển nhanh của anh đã giúp cho đội hình chỉ còn 10 người của Arsenal ghi bàn và chơi hay hơn

Barça rất nhiều trong trận đấu, trước khi có những sự thay người của Rijkaard giúp họ mang về chiến thắng thứ hai tại Cúp châu Âu trong lịch sử đội bóng.

Chúng ta có thể phân tích ảnh hưởng của Henrik Larsson, một sự thay người của trận đấu; niềm khao khát ghi bàn dựa trên cơ hội lớn được tạo ra bởi Eto'o; bước chạy của Juliano Belletti và sự thông minh của pha dồn cánh - nhưng Xavi đã đón lõng Iniesta sau trận đấu và nói với cầu thủ này rằng: 'Ơn chúa cậu đã băng lên, chúng ta đã có thể thua nếu không có cậu.'

Barça đã chiến thắng và những lời ca tụng thật hào phóng. Tuy nhiên, khi có cơ hội được chạy xuống sân cỏ Paris và ăn mừng cùng đội bóng và danh hiệu vừa đạt được, Messi đã rất ấm ức vì đã bỏ lỡ mất trận đấu điều đó khiến cậu từ chối. Nhu cầu dồn dập của cậu muốn được chơi tự nó đã bộc lộ ra trong phút chốc non nớt và cậu đã hối tiếc vì điều ấy gần như ngay lập tức.

Sau kì World Cup, tôi đã nói chuyện với Messi về sự khước từ ăn mừng chiến thắng với các đồng đội của cậu sau khi trận chung kết Champions League. Cậu vừa mới trở về sau kì nghỉ đông ở Bariloche,

Patagonia. Đó là một nghi thức đi qua tuổi trẻ con ở Argentina và bởi cậu đã chưa từng được tận hưởng điều đó khi còn là một chú nhóc, việc rời khỏi Tây Ban Nha vào tháng Mười hai, kì nghỉ thêm mà Barça trao tặng cậu quả là một dịp nghỉ ngơi đắm mình trong tuyết lý tưởng, ngay cả nếu cậu bị cấm sử dụng xe trượt tuyết, trượt tuyết và bất cứ hoạt động mạnh nào khác mà có thể khiến cậu bị thương.

'Tất cả những gì đã diễn ra đó là tôi đã để cho máu của mình dồn cả lên đầu,' cậu phân trần. 'Khi nhìn lại, tôi vẫn luôn hối tiếc bởi đó thật là một quyết định ngu ngốc đã cướp đi cơ

hội được tận hưởng thành quả, thời khắc và không khí bởi không phải ngày nào bạn cũng vô địch Champions League.

‘Bạn không thể trở lại thời điểm đó và thay đổi quyết định của mình, nhưng đó chỉ là một vài phút khi mà, một cách thành thực, tôi ở trong một tình trạng tồi tệ và đã đưa ra một quyết định trong khoảnh khắc nóng giận mà không suy nghĩ thấu đáo. Gần như khi cơ hội được ăn mừng cùng với tất cả các cầu thủ và vinh danh trên đường pít đã qua đi tôi chợt nhận ra rằng tôi đã phạm phải một sai lầm và hối tiếc ngập tràn trong tôi.

‘Tôi đã từng là trung tâm của đội như là một ngưỡng quan trọng của việc cán đích giải đấu và chính chấn thương đó đã đặt tôi ra ngoài chứng kiến rất rất nhiều trận đấu trôi đi. Ngay cả bây giờ, tôi cảm thấy hoàn toàn khác về danh hiệu La Liga và danh hiệu Champions League.

‘Tôi đã từng cảm thấy như thể chức vô địch Tây Ban Nha (Messi đã chơi 17 trận tại La Liga, ghi 6 bàn) nhiều hơn rất nhiều như tôi đã từng cảm thấy vô địch châu Âu (6 trận và 1 bàn thắng tại Champions League).’

Ở giữa trận chung kết tại Paris và cuộc phỏng vấn ấy đã lại mang đến

một cú đánh khắc nghiệt khác.

HLV đội tuyển Argentina, José Pekerman, đã sử dụng Messi một cách tằn tiện trong suốt giai đoạn đầu của World Cup diễn ra tại Đức, nhưng tạo hiệu ứng tốt. Cậu đã ngồi trên ghế dự bị trong trận đầu tiên, nhưng được vào sân trong 15 phút còn lại trong trận đấu gặp Serbia, kiến tạo một và ghi bàn một.

Messi đã vào sân ngay từ đầu trong trận đấu với Hà Lan và đã chơi trong toàn bộ thời gian bù giờ với một chiến thắng kịch tính trước Mexico.

Nhưng trong trận tứ kết gặp đội tuyển Đức, trận đó Argentina đã dẫn trước và cho tới khi chỉ còn 10 phút trước khi kết thúc trận khi ấy Pekerman đã quyết định ‘xoay vòng các cầu thủ’ trước đội bóng của Jürgen Klinsmann, Messi đã không được trao cho lấy một phút. Sau thất bại cay đắng, Pekerman đã bị chỉ trích dữ dội bởi đã không giải phóng cho tài năng tấn công xuất chúng của mình.

Một vị HLV tài năng đã nhìn ra những kĩ năng của Messi và sự đóng góp khác biệt của cậu tại World Cup. Pep Guardiola khi đó đang viết cho tờ El País. Trong khoảng 12

tháng sau đó ông sẽ trở thành HLV của đội Barça B.

Một trong những bài báo của ông là viết về chàng cầu thủ trẻ người mà ông sẽ chuẩn bị đào tạo để trở thành một trong những cặp HLV – siêu sao đáng kinh ngạc nhất trong lịch sử môn thể thao này.

Sau chiến thắng trước Serbia, Guardiola đã viết: 'Chỉ với 15 phút cuối trận, Lionel Messi đã ra sân làm lễ ra mắt của mình tại World Cup. Và tôi sẽ đặt cược bất kể giá nào mà bạn muốn rằng đây sẽ không phải là lần cuối cùng của cầu thủ này trên đấu trường quốc tế.

‘Trong 75 phút ngồi trên ghế dự bị và theo dõi ba bàn thắng đã được ghi. Và cậu đã nhìn thấy không gì cả. Cậu đã không hề nhận thức được Riquelme đã chơi như thế nào, lẫn việc Maradona đang nhảy múa cùng gia đình của mình trên khán đài.

‘Và một khi cậu đã được vào sân cậu chỉ để mắt tới khung thành của Jevric. Nhưng đó là cách của cậu. Cậu quên đi tất cả mọi thứ. Tất cả những gì cậu có thể nhìn đó là hai cột gôn và xà ngang khung thành. Giây phút cậu đứng trên đường pít như thể tuyên bố với toàn thế giới, ‘Tôi đây này! Tôi vừa mới đến!’

‘Họ trao bóng cho cậu và cậu chạy ra. Đó như thể đang xem ai đó chạy nước rút 100 mét, nhưng không cần tới bất kỳ tiếng còi khai cuộc nào, và khi cậu chạy, cậu ấy thật tuyệt diệu. Như đồng sự tại El País của tôi đã nói, ‘Cậu ấy thậm chí còn nhanh nhẹn với quả bóng hơn là khi không có nó’.

‘Nếu Ronaldinho là vĩ đại, Messi đích xác là người đứng đầu. Cậu không bao giờ chơi vì thị hiếu, vì cánh báo chí hay vì các cổ động viên. Với cậu trọng tâm duy nhất là bàn thắng.

‘Cậu có được năng lực kiểm soát toàn diện đặc biệt. Như thể đang

xem một vởi kịch và chỉ trông thấy duy nhất một diễn viên, ngay cả khi có tới 10 diễn viên sáng chói khác trên sân khấu. Hoặc chỉ để mắt tới Sara Baras, mặc dù cô đang khiêu vũ với 10 vũ công tuyệt diệu khác. Đó là sự khác biệt giữa việc xem một trận golf có hoặc không có Tiger Woods. Một thứ trải nghiệm không thể so sánh với những thứ khác.

Khi Messi đang chơi tất cả những gì bạn có thể làm đó là hi vọng rằng Riquelme trao bóng cho cậu. Khi tôi quan sát cậu tôi luôn có một cảm giác rằng có thứ gì đó thật kì diệu đang sắp diễn ra. Đó là những gì tôi

cảm thấy trong lần đầu tiên tôi trông thấy cậu trong màu áo Barcelona. Tôi đã cảm thấy điều tương tự như vậy vào ngày hôm qua khi xem đội Argentina và tôi dám chắc rằng đó cũng là những gì Carles Rexach cảm thấy trong lần đầu tiên ông trôn thấy cậu và đã nói, 'Cậu đang trông chờ gì nữa? Hãy kí hợp đồng với cậu ta.'

'Chỉ duy nhất HLV Argentina sẽ biết phải làm gì với thiên tài này. Hiển nhiên rằng Messi cũng sẽ chơi cho ông trong suốt 90 phút giống như cậu đã chơi trong 15 phút. Ngày hôm qua điều đó như thể một đứa con cưng mà người mẹ giữ chặt cậu

trong túi và đem ra để lưu giữ lại ngày mà đứa con của mình cất tiếng khóc. Và điều đó hữu hiệu mọi lúc, ngay cả khi chỉ còn 15 phút để thực hiện.

‘Có lẽ Luis Aragonés cũng có đứa con cưng trong túi của mình để mời gọi chúng ta ở Tây Ban Nha? Một Andrés nào đó…’

Trong hai mùa giải kế tiếp, có một số sự việc không may mắn xảy ra với Messi, mặc dù đó là một điểm nhấn vượt bực, khi ba bàn thắng của cậu đã cứu giúp 10 cầu thủ của Barça khỏi bị đánh bại bởi Real Madrid vào tháng Ba năm 2007. Cú

hat-trick của cậu trong trận hòa 3-3 tại Nou Camp là cú ăn ba đầu tiên của một cầu thủ Barça trong một trận Kinh điển kể từ thời Romario vào năm 1994 và đã khiến Messi trở thành cầu thủ trẻ nhất, 19 tuổi tám tháng và 16 ngày, ghi được ba bàn thắng trong một trận đấu nổi tiếng.

Nhưng sự phản công của cậu đã mang tới cho câu chuyện những dang dở giữa mùa giải, khi chấn thương đã làm hại cậu. Sau trận đấu cậu đã nói: ` Tôi thực sự cần phải ghi vìa bàn bởi tôi đang trở lại sau chấn thương và tôi vừa chỉ mới bình phục trở lại. Trước khi chấn thương tôi đã ở trong tình trạng sức

khỏe tốt, những tôi đã đang bỏ lỡ bước tiến trước đó – những bàn thắng là thứ gì đó còn thiếu trong trận đấu của tôi. Tôi đã bỏ lỡ cơ hội, vận may của tôi đã hết và rồi đầy kinh ngạc tôi đã lập hat-trick và, còn gì hơn nữa, trước Madrid. Tất cả những gì còn thiếu đó là chúng ta có thể chiến thắng thay vì một trận hòa.′

Đêm đó ở khu hỗn hợp – nơi giới truyền thông phỏng vấn các cầu thủ - xảy ra náo loạn. Trong khi Madrid đã vẽ nên một chiến thắng giá trị trên sân của đối thủ, một cậu trai 19 tuổi đã ghi bàn ba lần trong trận Kinh điển đầu tiên của mình trên

sân nhà quả là một tin giật gân.

Hầu hết các cầu thủ đã bị ấn tượng đủ nhiều để phát biểu dài hơn, và thoải mái hơn như thường lệ. Iker Casillas, là một ví dụ, mặc dù việc đánh mất hai điểm trong một bàn được ghi trong thời gian bù giờ bởi một cậu bé với mái tóc dài, bồng bềnh, đã nói, ‘Messi đã chơi một cách đầy phi thường’.

Ruud van Nistelrooy, cầu thủ đã ghi hai bàn và đã chơi trận đấu hay nhất của mình cho Madrid, đã nói: ‘Cậu ấy hoàn toàn xuất chúng. Ngoài việc lập hat-trick ở lứa tuổi này, cậu ấy có thể dễ dàng có được

nhiều hơn nữa trong đêm nay.’

Ronaldinho, như thường lệ không một chút đố kỵ với cậu bé đang dần kế tục mình một cách rõ ràng, nói: ‘Messi chỉ đơn giản là vượt tầm.’

Nhưng sự phản ứng của Sylvinho là sáng suốt hơn cả. Cầu thủ người Brazil đã gần như trở thành một người cha của Messi và sau cú hat-trick huyền thoại của cậu, chàng hậu vệ nhỏ nhắn nói: ‘Cậu ấy có một cái đầu thông minh trên đôi vai của mình và không chỉ riêng với bóng đá. Cậu ấy đã được chuẩn bị tốt từ những thứ căn bản trong cuộc sống và ghi nhớ những lời của tôi,

cậu ấy sẽ phát triển thành một cây đại thụ hơn là một cầu thủ bóng đá.

‘Điều quan trọng ngay bây giờ là cậu ấy từ bỏ tất cả mọi thứ và chỉ chú tâm vào việc chơi bóng đá. Được huấn luyện tốt và chơi tốt sẽ là những trọng trách cậu mang ở lứa tuổi này – sức ép bao quanh cậu cần được hấp thu bởi những người chúng ta, ở quanh cậu ấy.’

Đó là một điểm giữ cho vị trí của Barça so với Sevilla ở vị trí đứng đầu La Liga, và bỏ lại Madrid ở vị trí thứ tư với năm điểm cách biệt.

Tuy nhiên, đây cũng là mùa giải mà ở đó trận áp chót đáng nhớ sẽ được

chứng kiến Messi ghi bàn bằng tay trước đội Espanyol; Madrid khốn khổ ở Zaragoza; Tamudo cân bằng tỉ số cho Espanyol trên sân Nou Camp; và cuối cùng Madrid phản công lại giành được một điểm trên sân La Romareda. Sự kịch tính ấy có nghĩa rằng chiến thắng trên sân nhà trước Mallorca ngày cuối tuần kế tiếp đã mang lại cho Madrid của Fabio Capello một cuộc diễu hành mừng chức vô địch La Liga.

Một khoảnh khắc khác không thể quên đã đến trong trận bán kết Cúp Nhà vua, lượt đi hồi tháng Tư, khi đó Getafe đã bị đánh bại 5-2 tại Nou Camp. Messi đã ghi một bàn

thắng lôi cuốn được so sánh với bàn thắng thứ hai của Diego Maradona vào lưới đội tuyển Anh tại kì World Cup 1986. Bàn thắng gây sốt ngay lập tức – Rijkaard gọi đó là ‘một tác phẩm nghệ thuật’ và Deco đã nghĩ rằng đó là ‘bàn thắng đẹp nhất mà tôi từng được thấy trong đời’.

HLV của đội Getafe Bernd Schuster nói với chúng tôi một cách giễu cợt sau trận đấu: ‘Chúng ta đã quá cao thượng; ai đó cần phải đá đít cậu ta lúc nửa chừng khi bước chạy của cậu ta hướng về khung thành.’

Tuy nhiên, đội quân của Rijkaard đã tự chuốc thất bại trong trận lượt về

tại Madrid, nơi mà vị huấn huyện viên đã cho Messi nghỉ ngơi. Lợi thế 5-2 đã xui khiến ông làm vậy nên đã phá hủy hoàn toàn bởi đã bị đánh bại với tỷ số 4-0 bởi Getafe và chiếc cúp cuối cùng đã không còn trong tầm với của Barça. Cụm từ 'Hổ thẹn' đã được sử dụng trên ccác mặt báo xứ Catalan. Điều đó thật không công bằng.

Rijkaard đã mất kiểm soát một phần đối với đội hình của mình và một vài cầu thủ đã bắt đầu hành xử với sự bê tha và vô kỉ luật. Barça đã vừa chơi vừa tập luyện trong trạng thái vật vờ.

Điều tưởng như phiền toái nhất liên quan tới Messi, đó là chấn thương của cậu cứ tự nhiên lặp đi lặp lại.

Một số đơn thuần chỉ là sự kém may mắn. Ví dụ như, cậu đã mất tới ba tháng trong mùa giải năm 2006-07 khi cậu bị rạn xương bàn chân khi gặp Zaragoza của Gerard Piqué. Cậu đã bỏ lỡ 11 trận đấu hào hứng tại giải quốc nội bởi gãy xương bàn chân, nhưng vẫn tham gia đủ 2000 phút tại La Liga mùa giải đó – luôn sẵn sàng làm một thành viên tích cực của đội hình chính thức.

Mùa giải sau đó, 2007-08, sự chói sáng cá nhân trong sự suy tàn của

đội bóng đã mang lại một lời mời tới Zurich vào tháng Mười hai năm 2007 để đón nhận tượng bạc cho vị trí thứ hai trong cuộc bình chọn giải thưởng Cầu thủ xuất sắc Thế giới do FIFA bình chọn. Ronaldinho đã giành trọn giải thưởng này trong hai mùa giải trước đó, nhưng lần này chỉ đứng thứ năm. Kaká đứng đầu và Cristiano Ronaldo đứng ngay sau Messi ở vị trí thứ ba. Các bức ảnh chụp bộ ba trên bục đêm hôm đó đã đặt cầu thủ người Bồ Đào Nha lên trước thực sự không hề đúng đắn với bảng xếp hạng đã được sắp đặt cho cầu thủ này.

Chấn thương gân kheo lần thứ hai

của Messi trong mùa giải đã củng cố việc cậu về từ Thụy Sĩ sẽ bỏ lỡ mất trận thua 1-0 bị đánh bại trên sân nhà bởi Real Madrid trong trận Kinh điển đầu tiên của mùa giải. Cậu sẽ còn vắng mặt trong ba trận đấu khác nữa.

Tài sản giá trị nhất của Barcelona đã thực sự đánh mất sáu tháng trong thời gian chơi bóng kéo dài từ năm 2006 tới 2007 bởi cùng một chấn thương tại các nhóm cơ ở đằng sau bắp chân và giờ đây có thể sẽ ngồi ngoài thêm khoảng sáu tuần cùng bởi một nguyên nhân.

Chấn thương xương bàn chân đã lấy

đi của cậu thêm ba tháng đây là dạng chấn thương do va chạm mà có thể ảnh hưởng tới bất cứ cầu thủ bóng đá nào, nhưng với tổng số gần tám tháng kéo dài sang hai niên khóa giờ đây đã là nguồn cơn cho sự quan tâm lớn nhất của Barcelona.

Messi đã trở lại sớm hơn một trận so với sự dự đoán của cậu, đối mặt với Racing vào cuối tháng Hai, nhưng vấn đề vẫn chưa được khắc phục.

Cậu đã khụy xuống ôm lấy gân kheo nơi chân trái của mình chỉ sau 38 phút thi đấu khi gặp Celtic tại

Nou Camp vào ngày 4 tháng Ba năm 2008. Điều này hóa ra lại là một tổn thất, một sự suy sụp mới diễn ra từ từ trong chuỗi chấn thương cơ đã cắm móng vuốt vào sâu bên trong tiềm năng của Messi sẽ có thể chứng tỏ đây là thừoi kì đen tối nhất chỉ trước buổi bình minh.

Khi cậu sụp xuống sân cỏ, Ronaldinho và Deco là những người đầu tiên tới và an ủi, bàng hoàng trước một tai họa khác của Messi. Chàng trai tuổi teen đã khập khiễng bước ra khỏi sân trong những giọt nước mắt không thể kìm chế - mùa bóng và đội của cậu, đã tan theo

khói.

Barça thất thủ trước Villarreal, Betis và Deportivo mà không có Messi. Họ cầm hòa với Espanyol, Getafe, Almería và Recre, có trong tay 5 điểm thay vì 18 điểm trong khi cậu vắng mặt. Họ đã bị đánh bật khỏi Cúp Nhà Vua bởi Valencia. Messi từng bước trở lại với trận bán kết Champions League gặp MU, nhưng sự thiếu nhạy bén, ăn khớp với lối tấn công bất lực của đội và đầy ắp lỗi có nghĩa là một đêm ở Moscow và lần thứ hai liên tiếp của Barça góp mặt tại trận chung kết đã ở ngoài tầm với của họ.

Hậu quả tai hại của chấn thương gần nhất này, vào tháng Ba năm 2008, một cuộc mâu thuẫn nội bộ nổ ra để thảo luận một sự thay đổi trong cách chỉ đạo cung cách thi đấu của Messi cần được giải quyết. Cuộc họp bao gồm, Begiristain, giám đốc điều hành đội bóng và hai vị phó chủ tịch: Marc Ingla và Ferran Soriano. Tháng Mười trước, các thành viên chủ chốt đã đồng thuận rằng việc giữ lại Frank Rijkaard là một sai lầm và rằng, cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, vị HLV này cần phải ra đi vào tháng Sáu năm 2008. Giờ đây họ đã có thể thoải mái để trình ra một cách

rõ ràng một chiến lược mới để bảo vệ và hỗ trợ cho tài sản quý giá nhất của mình.

Ingla đảm nhiệm câu chuyện. 'Chúng ta đã thất vọng về thể trạng của Messi và tình trạng căng cơ liên miên. Sau trận đấu với Celtic chúng ta đã thiết lập nên một kế hoạch tổng thể cho việc thi đấu của cậu ấy trong tương lai: kiểm soát số lượng bữa ăn cậu ấy dùng, loại thức ăn cậu ấy có thể ăn, cậu ấy có thể ngủ trong bao nhiêu tiếng, các dạng luyện cơ hàng ngày cậu ấy cần tập luyện. Đó là một kế hoạch để giữ cho cậu ấy có thể lực khỏe mạnh và giảm thiểu những chấn thương.

Chúng ta đã đặt rất nhiều tâm sức vào đó và đầu tư rất nhiều tiền để hỗ trợ cậu ấy.'

Juanjo Brau là một HLV phục hồi thể lực phù hợp người đã làm việc với Messi, nhưng cũng không phải là dành riêng cho cậu, kể từ trước kì World Cup 2006. Giờ đây Brau sẽ có thể gần như hoàn toàn dốc hết tâm trí vào Messi, nhất là các hoạt động thường ngày của cầu thủ này. Cậu ấy có thể tranh được các chấn thương, hơn là phục hồi sau đó. Hơn hết, Brau sẽ song hành cùng với Messi, làm giảm sự mệt mỏi trong các cuộc hành trình xuyên châu lục để về chơi cho đội tuyển

Argentina.

Song song với công việc của Brau, một sự thay đổi trong chế độ ăn uống bao gồm những số lượng trước đây chưa được biết đến như cá và rau quả khiến cho Messi gọn gàng hơn, mạnh mẽ hơn, ít thương tổn hơn và hồi phục nhanh hơn. Tuy nhiên, còn có nhiều kế hoạch hơn thế. Ronaldinho và Deco đã bị loại ra khỏi đội nhằm chuẩn bị sẵn sàng cho một vị HLV mới nhưng đó cũng là sự rõ ràng giữa các bên trong sự mâu thuẫn nội bộ lãnh đạo rằng sự ra đi của họ cũng thực sự cần thiết để bảo vệ Messi khỏi sự ảnh hưởng tiêu cực do họ mang lại.

Ronaldinho, Deco và, ở một mức độ thấp hơn, Thiago Motta đang sống một cuộc đời thượng lưu đằng sau đường pít – đã ngộ nhận việc có rất nhiều những cầu thủ trẻ giàu có, đầy năng khiếu trước họ đã thực sự tài năng, tràn đầy ma lực điều mà làm nên các siêu sao đến mức họ có thể phá bỏ các luật lệ và vẫn luôn xuất sắc. Họ đã nhầm.

Lịch hoạt động xã hội của họ trở thành tiếng xấu và, trong khi Deco đã có vẻ như về mặt sinh học đã không thể lên nổi lấy một nửa kilogram cơ bắp, cầu thủ này đã đánh mất sự ăn khớp khi chơi bóng. Những ảnh hưởng của anh thậm chí

còn trở nên ít quyết đoán hơn nữa. Anh cũng dính nhiều chấn thương nhỏ và mất nhiều thời gian hơn để bình phục.

Ronaldinho đã sụp đổ từ một đỉnh cao tuyệt đối. Sự khác biệt ở đây đó là việc cầu thủ này đã tăng cân và bị dẫn dụ bởi cùng một thứ tâm lý mà đã bị ảnh hưởng từ mẹ, anh chị em của mình. Từ việc là một cầu thủ bóng đá hàng đầu thế giới, anh này đã hóa thành yếu đuối.

Đó thật là thảm họa đối với Barça, khi năng lực của đội bóng đã sa sút ồ ạt trước giới báo chí, nó phá vỡ khối phòng thủ và, điều tồi tệ nhất,

nó đã tấn công vào sự hòa thuận tại phòng thay đồ.

Không cần nói một cách tỉ mỉ về tình thế của Ronaldinho – Deco – Messi, Iniesta tuy thế mà đã đề cập đến việc bằng cách nào những tình thế như trên có thể được xử lý một cách khác nhau trong một đội hình.

Không có chút thắc mắc nào về việc hai cầu thủ người Brazil đã và vẫn duy trì tình bạn khăng khít với cầu thủ tập sự người Argentina của họ, lẫn việc họ thực sự cần thiết đối với sự thích nghi của cầu thủ này với sinh hoạt của đội hình chính. Tuy nhiên, theo như Iniesta, còn có một

ý nhiệm khác, vượt xa khỏi tình bạn, thứ mà chi phối hoạt động đúng mực của các mối quan hệ trong phòng thay đồ.

‘Trong phòng thay đồ từ khóa ở đây là sự tôn trọng,’ cầu thủ này nói. ‘Nó còn quan trọng hơn nhiều so với tình bạn. Bạn có thể có hai hoặc ba người bạn thân, nhưng bạn cần phải tôn trọng tất thảy mọi người trong đội của mình. Đó là cách duy nhất để đội bóng hoạt động, cách duy nhất khiến chúng ta có thể chiến thắng.

‘Hãy để tôi đưa ra một ví dụ. Đó là một khoảng thời gian dài khi đó tôi

đã không được chơi nhiều như tôi từng chơi hiện tại. Tôi đã không được vào sân ngay từ đầu và mặc dù tôi đã tự xét bản thân ở trong tình trạng tốt hơn khối cầu thủ đã được sắp vào đội hình ngay từ đầu, thiếu tôn trọng tôi đã chẳng nói năng gì cả. Không còn tôn trọng trong phòng thay đồ, như một người đồng đội tốt, như một người nhã nhặn. Đó là những hạng giá trị mà tôi đã được dạy và chúng hiện vẫn có ích đối với tôi.'

Ronaldinho và Deco có thể vẫn nghĩ rằng họ đã không bao giờ phản bội lại tình bạn của họ với Messi, nhưng liệu họ đã thể hiện với cậu ấy sự

tôn trọng đủ nhiều? Họ đã tôn trọng sự phát triển của cậu, tiềm năng của cậu, trạng thái của cậu, sự thực là chức năng sinh lý của gia đình cậu tương tự như gia đình Ronaldinho?

Sự mâu thuẫn nội bộ đã khiến cho Leo Messi trẻ trung, dễ bị ảnh hưởng hoàn toàn sẽ có thể trở thành một siêu anh hùng không thể bị lạc đường bởi những cầu thủ đi trước, những người mà cậu không chỉ thần tượng mà còn cư xử với cậu như người trong gia đình.

Giờ đây Messi đã có một thân hình chắc nịch – phát triển tới chiều cao

tối đa, ngày càng mạnh mẽ và bùng nổ với trái bóng – nhưng bám vào chế độ ăn của cầu thủ người Argentina này với thịt đỏ và các thức ăn giàu carbohydrate. Nếu cậu cũng tìm thấy hương vị của cuộc sống về đêm, Barça có thể sẽ mất tới ba cầu thủ thay vì chỉ có hai.

Những người Brazil cần phải ra đi và cả phía đội bóng lẫn chiến lược marketing của Barça đều sẽ xây dựng quanh Messi, với bản hợp đồng có thể sẽ được thảo lại nhằm phản ánh đúng tình trạng hiện tại của cậu như là một cầu thủ trọng tâm và cổng thương mại của CLB.

Đó là một chiến lược trung hạn, phụ thuộc vào sự chuẩn y của ban lãnh đạo, các điều kiện nhượng quyền thị trường dành cho các CLB định mua Deco và Ronaldinho, việc lựa chọn không gia hạn đối với hợp đồng của Motta và việc đảm bảo rằng Messi và gia đình của cậu hoàn toàn đồng ý với bản thỏa thuận với những thay đổi.

Ingla nói với tôi rằng: ‘Ronaldinho và Deco đã hoàn toàn vuột ra ngoài tầm kiểm soát. Họ đã từng là những cầu thủ tốt nhất của chúng tôi trong vài năm và chúng tôi đã để mất họ. Họ đã không còn tập trung vào đường pít nhưng họ lại

giữ nguyên những người đứng đầu của phòng thay đồ. Ronaldinho và Deco giữ một vai trò to lớn trong việc chúng ta chơi tồi tệ như thế nào trong hai năm vừa qua từ năm 2006 tới tận năm 2008.

‘Trong một mùa giải rưỡi khi chúng ta giành được sáu danh hiệu đó là thành quả đến từ rất nhiều yếu tố, đặc biệt là việc tuyển mộ Pep, nhưng một trong những lời giải thích cốt yếu đã nhận được đó là để cho cả Ronaldinho lẫn Deco ra đi.’

Vẫn còn đó một thứ tình cảm lớn dành cho Ronaldinho. Anh đã mang phép màu đến với Nou Camp. ‘Anh

ấy đã gia tăng giá trị trên đường pít và ngoài đường pít. Anh ấy là biểu tượng của sự đổi thay,' Soriano gợi nhớ một cách trìu mến. Ông gọi Ronaldinho là bản hợp đồng với 'ngôi sao nhạc rock'. Bernabéu đã hoan nghênh anh, Nou Camp đã yêu mến anh, và thế giới đều phải lòng Barça. Thật không dễ để nói lời chia tay.

'Cuối năm 2006 đầu năm 2007 mọi việc trở nên rõ ràng rằng Ronaldinho sẽ không còn là một ngôi sao sáng mãi, mặc dù chúng tôi đã từng nghĩ ở thời điểm năm 2004, 2005 rằng chúng tôi đã có thể đạt được điều đó và đã trao đổi với

anh trai của cầu thủ này về việc gia hạn hợp đồng tới tận năm 2014,' Soriano tiếp chuyện. 'Chúng tôi đã muốn anh ấy được phát triển toàn bộ sự nghiệp của mình tại FC Barcelona nhưng anh ấy đã không làm vậy. Cuộc sống của anh và cách anh tập luyện và nhiều thứ… nó đã không vì chúng tôi.

'Tới năm 2006 và 2007 chúng tôi đã biết rằng anh ấy sẽ không còn là biểu tượng của CLB nữa. Chúng tôi đã quyết định – người kế tục sẽ là Messi.'

Ingla đã phát biểu thay cho những người tham gia các cuộc thảo luận

quan trọng khi ông nói: ‘Để giải phóng toàn bộ sức mạnh và hình ảnh của Messi chúng tôi đã phải đẩy Ronaldinho và Deco ra đi.’

Đó là một sự pha trộn giữa trí thông minh và táo tợn trong chiến lược này. Ingla, Laporta, Soriano và các thành viên trong hội đồng lãnh đạo của họ, Raul Sanllehi và Txiki Begiristain, đã vạch ra một tương lai khi Messi sẽ có thể là một cầu thủ mẫu mực đối với HLV, các cầu thủ trong đội và người hâm mộ.

Thứ hai, họ đã nhìn thấy rằng nếu Messi được hỗ trợ qua các giai đoạn phát triển cậu có thể trở thành cầu

thủ xuất sắc nhất thế giới và vẫn còn giữ được sự vĩ đại của mình trong ít nhất 10 năm nữa.

Thứ ba, họ đã liệu trước được việc cậu sẽ trở thành một công cụ marketing ngoại hạng – người duy nhất làm tăng vọt doanh số bán hàng vượt trội mà FC Barcelona từng sở hữu.

Cuối cùng, họ biết rất rõ rằng trị giá bản hợp đồng của cậu có thể gia tăng và họ thấy được giá trị trong việc nâng tầm nhận thức đối với gia đình của Messi trước tiên, đưa họ vào việc xây dựng chiến lược và chỉ ra , thật sớm, việc Barça thành thực

như thế nào với mong muốn được đầu tư vào cậu. Đây là suy tính cấp tiến đầy cảm hứng.

Soriano tiếp tục. ‘Phần tôi đó là thiết kế một bản hợp đồng mà sẽ tiên phong thực hiện. Trật tự ở đây đó là chàng trai này sẽ là một phép màu và tất cả mọi người đều đã biết rằng chúng tôi sẽ gặp phải những đội bóng Italia, đội bóng Anh, Real Madrid có thể là sự lựa chọn hàng đầu của cậu ấy. Bởi vậy, chúng tôi đã phản ứng lại với điều này, để rồi mỗi lần cậu được tiếp cận bởi ai đó, chúng tôi sẽ phản công. Chúng tôi đã quyết định làm điều gì đó khác biệt. Tôi đã phát

triển một mối quan hệ tốt với cha của cậu và chúng tôi đã đưa ra để củng cố hợp đồng của cậu mỗi năm – một kế sách được thiết kế nhằm đảm bảo rằng chúng tôi luôn dẫn đầu khúc cua.

‘Nó đã được soạn ra để trước nhất cậu sẽ nhận đủ số tiền tiền để bù đắp, hoặc để báo hiệu sự phát triển của cậu, được nâng mức trong bản hợp đồng mới năm 2008. Thứ hai, đó là việc chúng tôi sẽ phát triển mối quan hệ với cha của cậu để mà ông này có thể sẽ tin rằng chúng tôi sẽ luôn công minh.

‘Và, người cha đã nhận được những

lời mời mọc điên rồ từ Inter Milan, các CLB hứa hẹn nhân đôi mức lương của chúng tôi, và điều đầu tiên ông sẽ làm có thể sẽ là gọi cho tôi và tôi sẽ nói với ông ấy rằng chớ có lo lắng, rằng chúng tôi sẽ giải quyết chuyện đó. Và ông ấy tin tưởng chúng tôi bởi vì chúng tôi đã nhất quán ở mọi thời điểm.'

Ingla chắc chắn hoàn toàn vào người đã đang lèo lái chiến lược này. 'Chúng tôi trước tiên cần phải có sự tín nhiệm đối với Txiki. Ông ấy nói với chúng tôi rằng chúng tôi cần phải tập hợp xung quanh Messi. Cương lĩnh này vận hành mọi hành động của CLB.'

Mục tiêu của Begiristain là ràng buộc Jorge Messi vào trong tiến trình này ở mọi cấp độ. Rijkaard đang trên đà ra đi và, kể từ tháng Mười năm trước, ông đã bắt đầu làm việc với các ứng viên như Guardiola, Laurent Blanc, Michael Laudrup, Ernesto Valverde và José Mourinho.

Chữ kí của Gerard Piqué, Dani Alves và Seydou Keita đã gần như cầm chắc trong tay. Begiristain giờ đây đặt mọi công việc của mình vào việc thuyết phục Jorge Messi rằng sẽ có những thay đổi nghiêm túc và rằng kỉ nguyên mới sẽ được dựng lên xoay quanh Messi – mặc dù một

phần trách nhiệm là thuộc về ông. Cha của Messi đã trông thấy sự suy tàn trong đội bóng, bị tác động bởi lối sống vô kỉ luật của Deco và Ronaldinho. Có sự chia rẽ và ân oán trong phòng thay đồ. Các cầu thủ đến từ những môi trường đào tạo nghiêm ngặt hơn, Eiður Guðjohnsen và Thierry Henry, đã bị làm cho hoang mang và thất vọng bởi những sự việc quá lỏng lẻo.

Jorge Messi đã muốn con trai mình hòa nhập, phát theo đúng nhịp và giành các danh hiệu. Bởi vậy, ông đã nói mọi điều về sự ra đi trước mắt của Rijkaard, các bản hợp đồng mà sẽ không được thông báo trong

một vài tháng và sự thực là vị HLV mới gần như chắc chắn sẽ là Pep Guardiola.

Công việc của Soriano với bản hợp đồng đã kín đặc mùa hè đó. Ingla đã thấy rõ điều đó để đặt ông vào vị trí của mình như là phó chủ tịch phụ trách chuyên môn. ‘ Vào cùng một ngày khi cuộc bỏ phiếu bất tín nhiệm diễn ra (đối với Joan Laporta, tháng Bảy năm 2008) tôi đã kí được hợp đồng mới với Messi. Ingla nói. ‘Chúng tôi cần phải trói chặt cậu ấy với CLB. Đã có những kịch bản không mấy đảm bảo có thể sẽ xảy đến.’

Qua đó ông ám chỉ rằng nếu như Laporta đã bị lật đổ và CLB bị sao nhãng trong tháng diễn ra thủ tục bầu cử, không thể tiến tới trên thị trường chuyển nhượng và vẫn đang trong cuộc tìm kiếm vị HLV phù hợp, đó đã quả là một thời cơ cho việc đẩy Messi ra khỏi Nou Camp có lẽ đã trở thành một viễn cảnh có thể xảy ra trong mùa hè năm 2008.

Thay vào đó, sự chuyển đổi đáng chú ý nhất sắp diễn ra - Josep ‘Pep’ Guardiola chuẩn bị cập bến cuộc đời của Messi, được thăng tiến từ HLV đội B và được thúc đẩy bởi ý đồ duy nhất đưa Barça trở lại với đỉnh cao.

Vào đầu mùa hè năm 2008, Nou Camp là nơi u ám. Tới cuối mùa, Messi đã chuẩn bị thắp sáng nơi đây bằng tài năng mà sẽ khiến tất thảy các cầu thủ khác khuất dạng dưới bóng của cậu.

Cuốn sách này được viết bởi những gì đã diễn ra từ đó tới nay. Đó là một hành trình đầy kinh ngạc. Nó có thể là một điểm căn bản, nhưng Messi đang mang lại cho chúng ta quá nhiều niềm vui, quá nhiều hoan lạc thanh khiết. Guardiola và các cầu của ông cũng đã cảm nhận theo cách đó.

Điều này thật ý nghĩa đối với câu

trả lời thấu đáo duy nhất mà Pep Guardiola đã đưa ra sau khi vòng chung kết Champions League năm 2011 có liên quan tới cầu thủ mang áo số 10 của ông. Đó là vị HLV luôn đặt nhóm lên trên cá nhân. Chuyền bóng hơn là rê bóng.

Quay trở lại với năm 2007, hãy nhớ về buổi tập cuối trước khi diễn ra trận đấu đầu tiên của ông trong cương vị HLV đội Barça B, ông đã hô to: 'Tôi không muốn các bạn quá cá nhân, hãy dừng việc cố gắng để trở thành Leo Messi! Tiếp tục chuyền! Chuyền, chuyền, chuyền – đó là việc di chuyển quả bóng khắp cả đội bóng, không chỉ cá nhân.'

Bạn nhớ chứ?

Trên sân Wembley, Guardiola đã ăn mừng chiến thắng của đội bóng cùng với ba cầu thủ ghi bàn khác nhau, với những mẩu chuyện của từng cá nhân ưu tú ngay dọc đường pít và một đêm chúng kết nơi chiếc băng đội trưởng, và chiếc cúp vô địch, được trao cho Éric Abidal để tôn vinh lòng quả cảm của anh khi chiến đấu chống lại căn bệnh ung thư gan. Tuy nhiên, khi vị HLV Barça được hỏi về một sự đánh giá về màn trình diễn của Messi ông đã gạt những quy tắc thường lệ của mình sang một bên.

‘Messi là một cầu thủ làm nên sự khác biệt, người nâng chúng ta lên một tầm vóc khác. Chúng tôi có được những cầu thủ ưu tú, phối hợp các chiến thuật, nhóm vượt trội, chúng tôi luyện tập chăm chỉ, nhưng chính Messi đã nâng chúng tôi lên một tầm vóc khác.

‘Sẽ không có cầu thủ nào lặp lại được những điều cậu ấy đã làm. Cậu ấy là cầu thủ tốt nhất mà tôi từng gặp, cầu thủ xuất sắc nhất mà tôi từng huấn luyện.

‘Tôi chỉ hi vọng rằng cậu ấy không trở nên nhàm chán trong tương lai, chúng tôi cần phải nhìn thấy điều

đó. Tôi chỉ hi vọng rằng CLB nhanh nhạy để đảm bảo cho việc chúng tôi tuyển mộ được những cầu thủ mà cậu ấy sẽ thấy thoải mái khi họ chơi xung quanh mình và cậu vẫn giữ được sự điềm tĩnh và như một nhân vật trọng tâm, bởi nếu chúng ta làm được điều đó thì cậu ấy sẽ không bao giờ thất bại.'

Hậu Wembley, Messi đã lý giải tầm quan trọng của bầu không khí và tinh thần đồng đội tại Barcelona. 'Sự thực quan trọng đó là chúng tôi có được một tinh thần hoàn toàn lành mạnh trên sân tập và trong phòng thay đồ. Từ quan điểm của mình có một vài cậu bạn ở xung

quanh tôi cùng với họ tôi đã chơi bóng hay chia sẻ các căn phòng ở La Masia từ hồi còn trong đội trẻ.

‘Ngay giờ đây tôi đã có được một mối quan hệ hữu hảo với hầu hết các chàng trai trong đội và tôi nghĩ rằng có thể điều đó giúp lý giải việc nó dễ dàng như thế nào với tất cả chúng tôi để có được sự vượt trội từ cuộc chơi của chúng tôi khi nó trở thành những trận đấu – một điều đặc biệt khó.

‘Chúng tôi hòa thuận, chúng tôi vui vẻ, chúng tôi chia sẻ nguyên tắc làm việc, nhưng rất nhiều người trong chúng tôi đã được tập luyện

cùng nhau từ khi chúng tôi còn rất trẻ. Nếu tất cả có cùng chung ý tưởng về việc xử lý bóng (trạng thái sở hữu) với sự tôn trọng, việc điều phối nhịp độ của các trận đấu và việc đặt đội bóng lên trước cá nhân, từ đó cuộc sống trở nên đơn giản hơn nhiều.'

Có thể, do sức ảnh hưởng của ông vào thời kì này, từ cuối cùng có nên hướng tới là Guardiola, nhưng tôi thích điều này khi một cầu thủ soi rọi tất cả chúng ta với một cụm từ đáng mến. Cảm ơn Javier Mascherano rất nhiều.

Chỉ sau khi cầu thủ này giúp chúng

ta vượt qua Real Madrid trong vòng bán kết Champions League nóng bỏng, tôi đã hỏi Mascherano về màn trình diễn của đồng đội của cậu ở CLB và quốc tế.

Cậu ấy đã nói với tôi rằng: ‘Leo là cầu thủ tốt nhất trên thế giới và người ta đã không nhận ra trong một thời gian dài rằng cậu ấy đang trên đà để trở nên xuất sắc hơn bao giờ hết. Sức mạnh cần thiết để bộc lộ tài năng trong các trận đấu chúng ta vừa mới trải qua đó là sự thần kì. Leo đã chỉ ra rằng cậu ấy đang đội vương miện và sẽ không ai có thể cướp được nó khỏi cậu ấy trong một trời gian dài, rất dài.’

Messi đội vương miện. Đó là một dòng hoàn hảo để kết thúc.

Mời các bạn ghé thăm Đào Tiểu Vũ eBook để tải thêm nhiều ebook hơn nữa.